

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rock

Chick

RESCUE

ROCK CHICK SERIES BOOK TWO

A ROMANCE NOVEL BY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK KURTARMA

ROCK CHICK SERİSİ İKİNCİ KİTAP

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick RESCUE

ROCK ÇİÇEK BİRİNCİ KİTAP TİC0

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick Rescue

Yazan: Kristen

Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2009 Kristen Ashley

Bonus İçerik Telif Hakkı © 2023 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakları uyarınca 1976 Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserinin çalınması anlamına gelir.

fikrî mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçilerek izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](#)

Bu kitap Patricia Ann Mahan Lovell'ın anısına
ithaf edilmiştir.

Annem

Bir binbaşı gülümsemesi vardı.
Bir odayı aydınlatabilirdi ve eğer size doğru tutarsa,
yemin ederim, bir anlığına gözleriniz kamaşırdı.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür

1. Benim Adım Jet
2. Gerçekler Ortaya Çıkıyor
3. Sonra Hayat Gerçekten İlginçleşti
4. Kızartma Tavasından Eddie'nin Yatağına
5. Bir Mola Satın Alamadım
6. İşleri Kendi Ellerime Alma Zamanı Gelmişti
7. Eddie ile Randevum
8. Eddie Sorunlarımdan Birini Çözdü
9. Benim İçin Daha da Kötüleşebilirse, Kötüleşecek
10. Eddie buna değeceğini düşündü.
11. Benim Evimde Akşam Yemeği
12. Yeter Artık
13. Dışarıda, Kahve ve Kahvaltı
14. Blanca'nın Partisi
15. Vurulmuş
16. Kahve Makinesi
17. Daisy, Indy ve Ben-Kutsal Üçlü
18. Poker ve Şok Tabancaları
19. Lottie

20. [Savaş](#)
21. [G-kelimesi W-kelimesine Dönüşüyor](#)
22. [Kızlarımdan Biri](#)
23. [Gri](#)
24. [Kanlı Tişörtler ve Biyolojik Tehlike Torbaları](#)
25. [Chili](#)
26. [Çantamın Olduğu Yerdeki Boş Alan](#)
27. [The Talk](#)

[Bonus İçeriği](#)

[Rock Chick Redemption Hakkında Daha Fazla Bilgi Edinin](#)

[Rock Chick Redemption](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Diğer Yazar: Kristen Ashley](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, Kelly "Kelita" Brown'a yirmi yılı aşkın süredir en iyi arkadaşım olduğu, "gibi" kelimesinin nasıl bu kadar komik olabileceğini gösterdiği, bana "Ooblie Dooblie" adlı içki oyununun nasıl oynanacağını öğrettiği, kızına benim adım verdiğini ve okul tatillerinde bu kitabı düzenlediği için teşekkür etmek istiyorum.

İkinci olarak, en büyük hayranlarım ve amigo kızlarım, The Premier Rock Chicks, Cat "Lily-Landa" Kruzek ve Dena "Lotus Blossom" Cocetti ve Rock Gurum Will Womack, okuduğunuz, her kelimeyi beğendiğiniz... ve bana beğendiğinizi söylediğiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar.

Üçüncü olarak, okuyucularıma, aileme ve arkadaşlarıma yazdıklarımı ve serinin ilk kitabı olan Rock Chick'i destekledikleri için teşekkür ederim. Bu arada, bu kitapta doğrudan bölümlere geçebilirsiniz...

Hayır, tüm eğlenceyi kaçırmak istemezsiniz (göz kırpma, göz kırpma).

Son olarak, üvey babam Reggie "Reggae" Lovell'a, annem felç geçirdikten sonra bana koşulsuz sevginin ne demek olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve anneme felç geçirdikten sonraki (ve önceki) yıllar boyunca baktığın için teşekkür ederim. Ve beni bu kadar çok sevdiğin için teşekkür ederim.

Devam et.

BİR

BENİM ADIM JET

D Heyecanlanmayın, havalı ve havalı değilim. Gerçek adım Henrietta Louise McAlister ve bu bana çok yakışıyor.

Jet'ten daha iyi. Babam Paul McCartney ve Wings hayranıydı, bu yüzden bana şarkının adını takmıştı.

Ben hiçbir şekilde Jet değilim. Biri beni fark ettiğinde, ki bu nadiren oluyor, ve ben de ona adımlı söylediğimde bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Boyum 1.80, kül sarısı saçlarım ve ela gözlerim var. Dolayısıyla ben arada kalmış bir kızım - ne uzun, ne kısa... ne sarışın, ne esmer... ne yeşil gözlü, ne kahverengi gözlü.

Sadece biraz değil.

BU BENİM HİKAYEM, olduğu gibi.

Yirmi sekiz yıl önce Ray McAlister ve Nancy Swanowanski'nin oğlu olarak DENVER, Colorado'da doğdum (bu nedenle nadir bir "yerli"). Benden iki yaş küçük bir kız kardeşim var. Adı Charlotte, ama biz ona Lottie deriz.

Babam bana hemen Jet demeye başladı ve annem de bunu kabul etti çünkü babamı gitmeyecek kadar mutlu etmek için her şeyi yapardı. Babam yalancı, hilekâr bir orospu çocuğuydu (yani öyle sayılmazdı, öyleydi). İsmi bu şekilde aldım ve bu şekilde kaldı.

Her neyse, annemin hiçbir hilesi işe yaramadı. Babam ben on dört yaşındayken gitti. Ziyarete geldi (bu annemi çıldırttı), birkaç Noel ve doğum günü kartı gönderdi (hiçbirinde para yoktu, bu da annemi çıldırttı) ve ara sıra telefon etti (genellikle ödemeli, aynı şekilde annem çıldırdı). Ama çoğunlukla ortalıkta yoktu. Etrafta olduğu zamanlarda oldukça komik ve kesinlikle aşırı olduğu için Lottie ve ben onu özledik.

Okulda başarılıydım ve arkadaşlarım vardı. Mezun oldum ve Arapahoe Kredi Birliği'nde veznedar olarak işe başladım. Düzenliydi, sessizdi, ne bekleyeceğinizi biliyordunuz ve orada çalışmayı seviyordum.

Ailedeki tüm kişiliğe sahip olan Lottie (tıpkı babası gibiydi), mezun olur olmaz şehri terk etti. Aktris olmak için Los Angeles'a gitti. Ama aktris olamadı. Bunun yerine göğüslerini yaptırdı, kül sarısı saçlarına gerçek sarı röfle yaptırdı ve kışının yarısı dışarıdayken kaslı arabaların üzerinde uzanmakta gerçekten iyi olduğu için biraz ünlü oldu. Arada sırada bir adamın karıştırdığı bir dergide ya da yağımı değiştirdiğim tamirhanedeki takvimde onun resmini görüyorum.

Belki gurur duymamalıyım ama duyuyorum. O mutlu, ben de onun adına m u t l u y u m .

Sekiz ay öncesine kadar işler gayet yolunda gidiyordu.

İtiraf etmeliyim ki, hayatım biraz sıkıcıydı ve işler kesinlikle çok daha ilginç hale geldi.

Yine de ilginç bir hayatım olsun diye annemin yaşadıklarını yaşamasını asla istemezdim.

Annem sekiz ay önce felç geçirdi. Çok kötüydü. Sol tarafının tamamını kaybetti. Sonra işini, sigortasını ve dairesini kaybetti. Tekerlekli sandalyede olduğu için annemle birlikte başka bir daireye taşınmak zorunda kaldım; banyosunda korkuluklar olan, daha büyük koridorları ve tekerlekli sandalyelerin geçebileceği kapıları olan bir daireye. Binamızda çok sayıda yaşlı ve engelli insan yaşıyor, ya mecbur oldukları için ya da mecbur kalacakları zamana hazırlandıkları için.

Neyse, orası benim sahip olduğumdan çok daha pahalıydı. Dahası, annem biraz olsun ayağa kalkmaya başlamıştı. Kolunu asla geri kullanamayacaktı ama bacakları hareket ediyordu ve kendi başına dolaşmaya başlamıştı. Bu iyi gidişatı devam ettirmek için haftada iki kez fizik tedavi ve ergoterapi masraflarını karşılamam gerekiyordu. Yardım edecek bir sigortanız yokken banka hesabınızdan haftalık olarak çok fazla lahana çıkması gerekiyor. Bu yüzden geceleri çalıştığım ikinci bir iş bulmak zorunda kaldım.

Smithie's-iyi para, müşterilerden çok fazla baş ağrısı ve yorucu çünkü bütün gece ayaktaydım.

Sonra, üç ay önce Kredi Birliği'nden ayrılmak zorunda kaldım çünkü çekmecedey uyuyakalıyordum. Stressiz, esnek bir işe ihtiyacım vardı. Evet, doğru diyorsunuz. Ama ilk kez şansım yaver gitti ve dünyanın en havalı işini buldum. Fortnum's'da gündüzleri çalışıyordum.

Fortnum's büyük, eski, küflü, kullanılmış bir kitapçı (arka tarafta) ve harika bir kahve dükkânıdır (ön tarafta). Sahibi India Savage, herkes tarafından Indy olarak biliniyor, havalı ve havalı. Kızıl saçları ve muhteşem vücuduyla tam bir Rock Chick. Kesinlikle çok komik ve tanıdığım en tatlı kadınlardan biri.

Dükkân birkaç yıl önce büyükannesinden miras kalmış ve espresso tezgâhını da o koymuş. Orada çalışan bir sürü karakter var ve beni işe almadan birkaç hafta önce erkek arkadaşı Lee Nightingale ile başlarına büyük bir olay gelmiş. Gerçi dikkat ettiyseniz Indy'nin geçmişinin büyük dramlarla dolu olduğunu fark etmişsinizdir. Bu sonuncusu en büyüğüdü.

Smithie's bir striptiz kulübü, daha çok striptiz barı olarak bilinir. Ben dans etmem. Kokteyl garsonuyum. Bahşişler fena değil - dansçılar için daha iyi (malum nedenlerden dolayı) - yine de annemi OT ve PT randevularında tutacak kadar iyi.

Smithie iyi bir adam ve ben de dahil olmak üzere tüm kızlarıyla ilgileniyor (gerçi ben onu biraz deli ediyorum). Şaşırtıcı bir şekilde, beni bir direkte dans ettirmek istiyor. Sürekli beni ikna etmeye çalışıyor ama ben ona deli olduğunu söylüyorum, o da bana gülüyor. Orada çalışmak nispeten güvenli (düşününce) çünkü Smithie mükemmel fedailere yatırım yapıyor. Smithie şöyle diyor: "Kızlarımın birkaç haftada bir işi bırakması bana hiç iyi gelmiyor. Hayattaki her şey gibi. Sen ona iyi bakarsan, o da sana iyi bakar."

Fortnum'da Harley'ci Duke, çılgın Tex, sessiz Jane ve bazen de Indy'nin en iyi arkadaşı Ally ile çalışıyorum. Ally aynı zamanda bir Rock Chick ve Indy'nin erkek arkadaşı Lee'nin kız kardeşi. Indy, Lee ve Ally'nin uzun bir geçmişleri var. Onlara imreniyorum. Duke, Tex ve Jane de dahil olmak üzere hepsi çok yakınlar. Indy'nin sürekli gelen başka aile üyeleri ve arkadaşları da var. Lee bir özel dedektif ve onun için çalışan tüm çocuklar ve arkadaşları da dükkana geliyor, Lee'nin en iyi arkadaşı Eddie de dahil.

EDDIE hayatımın ilginçleştiği yerdir, sadece rüyalarımda olsa bile.

Eddie Chavez'i görür görmez ona aşık oldum. Burnunun dibinde olmasaydım beni fark etmezdi. Aslında, onu izlerken (ki bunu çok yapıyorum), sanırım Indy'ye karşı bir şeyler hissediyor.

En azından başlangıçta öyle düşünmüştüm. Artık ona öyle bakmıyor.

Her neyse, bazen onu anneme bakarken yakaladığımda içim bir tuhaf olurdu. Bazen gün ortasında (Fortnum's ve Smithie's'deki vardiyalarım arasında, doğru dürüst uyuyabildiğim tek zamanlardan birinde), annem pembe dizi izlerken ben biraz uyuklamaya çalışırken Eddie'nin bana Indy'ye baktığı gibi baktığını düşünürdüm. Bazen uyumaya çalışırken Eddie'nin benimle ve bana yaptığı pek çok farklı şeyi düşündüm ama bu uyumama pek yardımcı olmadı.

Eddie ile işleri berbat ettim.

Hayır, bu doğru değil. Eddie ile işleri gerçekten berbat ettim.

Kasten olmasa da.

Bak, o ateşli. Ateşli değil. Ateşli. O kadar yakışıklı ki ona bakarken gözlerin yanıyor.

Bir Meksikalı-Amerikalı için 1.80, belki de 1.80 boyunda olmalı. Zeytin tenli, koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü. Kompakt, belirgin kaslardan oluşan zayıf bir vücudu var ve giydiği şeyle bomba olmaya çalışıyormuş gibi görünen adamlardan biri olmak yerine, giydiği her şeyi bomba gibi gösteren adamlardan biri.

Eddie bir polis ve herkesin söylediğine göre, geleneksel olmasa da iyi bir polis. Kendi bildiğini okuyor, ki bu Denver Polis Departmanı tarafından pek de teşvik edilmiyor.

Her neyse, Eddie'nin siyah gözleri size döndüğünde, yemin ederim nefesiniz ciğerlerinizi yakmaya başlar, gözleri çok sıcaktır.

O gür.

Ayyaş olmadığım için umut yok ve ona aşığım, onun yanıdayken biraz tuhaflaşıyorum.

Aptal gibi garip.

Benimle ilk kez Fortnum's'ta çalışmaya başladıktan bir hafta sonra doğrudan konuştu.

Eddie kapuçinosu için tezgâhın ucunda bekliyordu. Bardak yığınlarını yeniden dolduruyordum, bu yüzden elimde iki büyük bardak sütunu vardı. Eddie, Lee ile konuşuyordu (bu arada o da çok seksi).

Eddie'nin gözleri bana kaydı ve bronzlaşmış yüzünde bembeyaz dişleriyle gülümsedi. Üzerimde yarattığı etki beni tamamen çıldırtmıştı.

Sonra dedi ki, "Peki Jet, senin hikayen ne?"

Adımı kullandığı için onu görmezden gelemedim, bu yüzden ona boş boş baktım ve "Hikaye mi?" dedim.

Indy'ye ya da kimseye hiçbir şeyden bahsetmemiştim; ne annemden ne de Smithie'den. İnsanlar annem hakkında çok nazik davranıyorlardı ama onun ve bizim hakkımızda konuşmaları ve işleri nasıl yürütmek zorunda olduğumuzu anlatmaları garipti. Yüzlerinde "zavallısın" der gibi bir ifade vardı ve bu beni biraz kızdırdı çünkü bilirsiniz, olur böyle şeyler. Hepimiz üstesinden geliriz.

Her neyse, Eddie bana doğru döndü. Lee'nin gözleri bana kaymıştı ve yüzümün ısındığını hissetmeye başlamıştım.

"Evet," dedi Eddie. "Senin hikâyen."

Paniklemeye başlamıştım, bu yüzden mümkün olduğunca az şey söyleyip oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulmalıydım. "Hikaye yok. Ben sadece Jet'im."

"Sadece Jet." Gülümsemesi solmadı ve içimin kıvrıldığını hissetmeye başladım.

"Evet." Bardakları yere koydum ve yeniden doldurmaya başladım.

Eddie Lee'ye döndü ve "Sizi bilmem ama ben Just Jet'in gizli derinlikleri olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Herkesin gizli derinlikleri vardır," diye cevap verdi Lee, hâlâ bana bakıyordu ve aklımı okuyabildiğine ve Eddie'nin beni rahat bırakmasını sağlamaya çalıştığına yemin edebilirdim.

"Ben değil." Indy'nin baristası, Vietnam gazisi ve eski bir mahkûm olan Tex, bir alakarga kuşu kadar çılgındı ama onu sevmekten kendinizi alamıyordunuz, Eddie'ye kapuçinosunu vermek için bana doğru uzandı.

"Benimleyken ne görürsen onu alırsın."

Eddie şekerle uzanırken bile gözlerini benden ayırmadı (Eddie kahvesine çok şeker atardı. Eddie hakkındaki hemen her şeyi ezberlediğim gibi bu gerçeği de hemen ezberlemiştim).

"Peki ya sen, Just Jet? Sende ne görüyorsak onu mu alıyoruz?"

Sadece bilginiz olsun diye söylüyorum, bakire değildim ve aşkta tamamen şanssızdım. Lise boyunca bir, o zamandan beri de üç erkek arkadaşım oldu, hepsi de uzun süreli.

Çok sıkıcı.

Hepsi tahmin edilebilir.

Hepsi daha fazlasını istiyor ama nasıl elde edeceklerini bilmiyorlar. Hepsi benim gibi.

Bununla birlikte, tabii ki benimle flört eden erkekler olmuştu. Nadirdi ama oluyordu. Eddie'nin bunu yaptığına inanamıyordum ya da en azından öyle görünüyordu.

"Chavez, Tanrı aşkına, flört etmeyi bırak. Tanrım, etek giyen her şeyle flört ediyorsun." Tex (flört etmeyi açıklayarak) dedi. "O çalışmaya çalışıyor ve sen onu utandırıyorsun. Kızardığını görmüyor musun?"

O anda ellerim fincanların üzerinden kaydı, havada uçuştular, kafama, kollarıma, ellerime, Tex'in her yerine çarptılar ve her yere düştüler.

Saklanmak ve bardakları almak için hemen eğildim.

Eddie yardım etmek için tezgâhın yanına geldi. Çömeldi ve "Seni utandırmak istememiştim" dedi.

Yukarı baktım. Gülümsemesi sırtmaya dönüşmüştü ve gözleri farklı bakıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordum ama bu da içimde bir tuhaflık hissetmeme neden oluyordu. Benim için üzüldüğünü düşünmeden edemiyordum ama gözleri tam olarak bunu söylemiyordu, gerçi ne söylediklerini bilmiyordum.

Utandım ve belki de Tex'e biraz kızdım ve yüzüme bir bakışıyla sırtışını sildi.

"Beni utandırmadın." Kasıtlı olarak değil, daha çok kendimi savunmak için söyledim. Belki de kendimi ikna etmeye çalışıyordum, bilmiyorum.

Bardakları bana uzattı ve bana dikkatle baktı, ne bir gülümseme ne de bir sırtma belirtisi vardı. Gözlerinden kaçtım, ondan uzak durdum (bardakları toplamama yardım ederken elimden geldiğince). İşimiz bittiğinde hızla kalktım, o kadar hızlı kalkmışım ki başım döndü ve geri adım atmak ya da düşmek zorunda kaldım. Eddie'nin eli beni sabitlemek için uzandı ve sanki dokunuşu yakacakmış gibi kolumu geri çekti.

İşte o zaman kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm ve ona olabildiğince yer açarak etrafından dolaştım. Olabildiğince hızlı bir şekilde arkadaki kitap raflarına doğru yürüdüm ve gittiğinden emin olana kadar orada saklandım.

Bu Eddie'nin yanında ilk aptallığımdı ama son olmayacaktı.

Haftalar geçti ve Fortnum's'daki insanları tanımaya başladım.

Orada çalışmak tam bir kahkaha tufanıydı. Herkes komik ve nazikti ve birbirlerini çok önemsedikleri anlaşılıyordu.

Rahat ve stressizdi (tabii ki Eddie hariç). Saatlerinizi kendiniz belirliyordunuz ve Eddie'nin geldiği zamanlar dışında rahatlamaya başlamıştım. Eddie ne zaman orada olsa (ve artık daha sık uğramaya başlamıştı) kaskatı kesiliyor, çenemi kapatıyor ve çoğu zaman arkaya saklanıyordum.

Lee ve Indy işe başladıktan yaklaşık bir ay sonra bir parti verdiler ve beni de davet ettiler.

Tabii ki gidemeyeceğimi düşündüm. Smithie'deki vardiyam yedide, parti ise yedi buçukta başlıyordu.

Annem kendinden geçmişti. Beni gitmeye zorladı, "sadece uğrayabileceğimi" ve Smithie'ye biraz geç kalacağımı söyleyebileceğimi söyledi (alışkın olduğu bir şeydi, onu delirtmemin bir nedeni de buydu).

Annem felç geçirmeden önce bile, o ve en iyi arkadaşı Trixie benim bir hayat kurmamı ve bir erkek bulmamı istiyorlardı (bu arada bunlar annem ve Trixie için eş anlamlıydı). İkisi de ne kadar güzel olduğumdan bahsedip dururlardı, ama ben bunu bilmiyordum. Kendime hiç güvenmediğimi. Kendimi biraz parlatmam gerektiğini. Bunu yıllardır söylüyorlardı, ama yine de herkes söylüyordu, Lottie bile.

"Sistah," derdi Lottie, "çok ateşlisin. Makyajsız ve saçların o aptal at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmış olsa bile. Arada bir aynaya bak, olur mu?"

Yine de Lottie beni severdi. Trixie ve annem de öyle.

Saç, tırnak, yüz bakımı, her şeyi yapmak için lisansı olan Trixie, bana Lottie'ninki gibi röfle yapmaya çalışıp durdu. "Işığınızı bir çalının altına saklamayın, ya da sizin durumunuzda, o kalın, parlak saçları bir at kuyruğuna saklamayın. O at kuyruklarından bıktım! Her gün bir at kuyruğu! At kuyruğu yeter!" Trixie böyle derdi (Trixie biraz dramatikti).

O ve annem beni "biraz daha iyi oturan" kıyafetler için alışverişe götürmeye çalıştılar (daha sıkı demek istediler, bu da çoğunlukla dar kot pantolonlar ve dar tişörtler ve kazaklar giydiğim anlamına geliyordu), kızlarla partilere ve barlara gitmemi sağlamaya çalıştılar. Hatta bir keresinde hızlı buluşma bile önerdiler.

Annem, "Bütün erkekler senin masana doluşacak, yemin ederim," dedi.

Annemin olan biten her şey için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Kötü birkaç ay geçirmişti ve benim biraz ara vermemi istiyordu. Hayatına devam edebilmek için iyileşmek için çok çalışıyordu, ama daha çok benim hayatıma devam edebilmem için.

Annemin benim için benden daha büyük hayalleri vardı.

Hayallerim olmadığından değil. Her zaman hayal kurardım, kafam hep bulutların üzerindeydi.

Babam gittiğinde, annem bir süreliğine (tamam, uzun bir süreydi) dağıldı.

Annem ve Lottie için her şeyi bir arada tutmak zorundaydım ve hepimizle ilgilenirken hayallere ayıracak vaktim yoktu. Annem geri döndüğünde hâlâ yardıma ihtiyacı vardı. Lottie Los Angeles'a gittiğinde artık her şeye alışmıştım ve rahattım, neden bunu bozayım ki?

"Bir parti," dedi annem, "tam da aradığımız şey."

Annemi hayal kırıklığına uğratamazdım. Annemi asla hayal kırıklığına uğratamazdım. Böyle olması gerekiyordu.

Yanıma almam için bana meşhur çikolatalı karamelli karelerini yaptırdı. Bunun için de zamanım yoktu ama o noktada o kadar bitkin ve tükenmişim ki hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Indy ve arkadaşları için çikolatalı karamelli kek yapmak için boş bir on beş dakika bulmak endişelerimin en küçüğü gibi görünüyordu.

"Erkekler bunlara bayılıyor!" Kareleri yapmak için mutfağa girdiğimde annem ekledi.

Sanki teşvik ediciymiş gibi. Bacaklarımı tıraş edecek vaktim bile yoktu. Randevulaşacak zamanı nereden bulacağımı düşünüyordu, asla bilemeyeceğim.

Her neyse, herkes çikolatalı karamelli kareleri severdi, çünkü içinde beş malzeme vardı: çikolatalı kek karışımı, tereyağı, çikolata parçaları, yoğunlaştırılmış süt ve karamel. Bu malzemelerle ancak iyi olabilirdi. Usta bir şef falan değildim.

Partiye gittim ve oraya geç vardım. Yüzümü tamamen makyajlamıştım, çünkü Smithie kızlarının ağır makyaj yapmasını severdi, bu da dumanlı gözlerim, oraya kadar uzanan kirpiklerim, nemli yanaklarım ve ciddi kırmızı rujum olduğu anlamına geliyordu.

Indy ve Lee'nin dubleksine girdiğimde kalabalığa baktım ve düşünebildiğim tek şey Smithie'nin üniformamı nerede değiştireceğim oldu. Dansçıların yanına dönmek istemiyordum. Bir düzine mükemmel tonda, bronzlaşmış, ameliyatla geliştirilmiş vücutla karşı karşıya kalmadan da yeterince güven sorunum vardı zaten.

Ve partide üniforma giyemezdim, hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Smithie tüm kokteyl garsonlarına kırmızı mikro mini etekler, siyah daracık, göğüslerinin üzerinde süslü püslü yazılarla "Smithie's" yazan sutyenler giydirirdi ve ayakkabılar kırmızı ya da siyah olabilirdi, umurunda değildi, yeter ki topukları ince ve yüksek olsun.

Indy ve Lee'yi bulup merhaba ve hoşça kal demek zorunda kaldığımda sadece çikolatalı karamelli kareleri masaya koyacak zamanım oldu.

Etraf kalabalıktı, her yerde insanlar vardı. İyi bir partiye benziyordu. İnsanlar gülüyor ve konuşuyordu, müziğin sesi yüksekti ve orada burada kaselerde kaju fıstığı görebiliyordum.

Kaju fıstığı kesinlikle iyi bir partinin alametifarikasıydı.

Yemek masasına yapışmış olduğumu fark ettim, insanlar etrafımı sarmıştı.

Sonra Eddie tam yanıma sokuldu, sırtı bana dönüktü ve harika görünümlü bir sarışınla el ele tutuşuyordu.

Beni fark etmedi ve masanın diğer tarafından Indy ve Lee'nin ağabeyi Hank (bu arada o da ateşliydi, polis ve süper iyi biri) geldiğinde kaçacağımı düşündüm. Indy beni gördü, ellerini çırpı ve herkesin dikkatini çekerek güldü.

"Jet! Geleceğini düşünmemiştim!"

Eddie arkasını dönüp bana bakmaya başladığında Tex masaya doğru hantalca ilerledi. Döndüğünde Eddie'nin yüz ifadesi iyi huyluydu (gerçi biraz meraklı da görünüyordu, ya da en azından bana öyle gelmişti) ama gözlerini bana diktiği anda dondu kaldı ve bakakaldı.

"Tanrım, kadın, şu haline bak!" Tex gürledi. "Eğer iyi temizlenmezsen, lanet olsun. Fortnum's'da tezgâhın arkasında böyle görünüyorsun, kapıda kuyruk olurdu!"

Kaçmak istedim. Herkesin bana bakmasını istemiyordum.

Özür dilemek için Indy'ye baktığımda Indy, "Yapacağını söylediğin o çikolatalı karamelli şeyleri yaptın mı?" dedi.

"Evet, tam burada." Onları işaret ettim ve sonra dedim ki, "Dinle, çok üzgünüm. Gitmem gerekiyor. Kaçırmamam gereken başka bir şey var."

"Sıcak randevu mu?" Tex, ikolatalı karamel tabakasına uzanarak sordu.

Göz ucuyla Eddie'ye baktım, hâlâ bana bakıyordu ama artık donuk bir bakış değildi. Gözlerinin ardında bir hareketlilik vardı, hem de çok fazla, ama anlayabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eddie'ye bakıyormuş gibi görünmeden bakmaya çalışmayı bıraktım ve Tex'e, "Tam olarak değil," diye cevap verdim.

"Utanç verici." Tex kareyi ısırđı, iki kez çiğnedi ve gözleri kocaman oldu, "Siktir!" diye patladı, çikolata ve karamel ağızından fırladı.

Kalbim sıkışmıştı. Çikolata-karamel-katman-kare kaynaklı bir kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Tex!" Indy bağırdı, "Yemeğın üzerine kusuyorsun!"

Tex Indy'yi görmezden geldi ve bana bakıyordu.

"Bunlar kaçınılmaz. Sanırım sonunda aşık oldum, lanet bir brownie'ye!

Özellikle de Tex'ten duymak çok hoş bir şeydi. Ona gülümsedim, Eddie'nin orada olduğunu bir anlığına unutarak.

Sadece bir saniye, çünkü Eddie nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve ben ona baktım, hala biraz gülümsüyordum. Sonra nerede olduğumu, Eddie Chavez'den yaklaşık on santim uzakta olduğumu fark ettim ve yüzümdeki gülümseme kayboldu. Hâlâ bana bakıyordu ama şimdi ağızıma bakıyordu.

Dizlerimin biraz zayıfladığını hissettim.

Orada oldu bir şey üzerinde benim Zihin...
kaçış, Kaçış,

Kaçın!

Indy'ye döndüm, "Bana sorduğun için teşekkürler.
Lütfen tekrar sor."

Ben onunla konuşurken Indy Eddie'ye bakıyordu ve Hank'in de öyle olduğunu fark ettim. Sonra hem Indy'nin hem de Hank'in gözleri tekrar bana kaydı ve ikisi de sıırtmaya başladı.

"Her zaman davetlisin kızım," dedi Indy.

Bunu bana söylemesi çok hoşuma gitti ve ona gülümsedim. Sonra arkamdaki kalabalıkta bir kırılma oldu.

Gitmeye başladım ama Eddie bileğimi yakaladı. "Dayan, Jet," dedi.

Bileğime baktım, sonra da ona. Dokunuşunu her yerde hissediyordum. Sanki parmakları bir düğmeye basmıştı ve ben bir ampuldüm ve o da beni yakmıştı -tüm vücudumu saran bir elektrik şoku.

Paniğe kapıldım ve bileğimi çektim. Eğer çekmeseydim, sevgilisinin önünde kendimi ona doğru fırlatacaktım. Eminim bu, bardak olayından çok daha aşağılayıcı olurdu.

Ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı ve yüzünü kapattı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, çünkü iki kelimeyi bir araya getiremiyordum. Biri bana annemi iyileştirebileceğini söylese bile,

yürümesini sağlayın ve kolunu geri verin, yine de "ne "den fazlasını söyleyemezdim.

"Unut gitsin," dedi ve arkasını döndü. İşte o zaman kaçtım.

BU İKİNCİ VURUŞTU. Üçüncü vuruş daha da kötüydü.

Sonraki birkaç ay boyunca Eddie'den tamamen uzak durdum.

Benden kesinlikle kaçmadığını düşünürsek bunu yapmak biraz zordu.

Indy'nin partisinden önce Eddie arada bir gelir, bir fincan kahve alır, sohbet eder ve giderdi. Indy'nin partisinden sonra Eddie sürekli geldi, bir fincan kahve aldı, sohbet etti ve bana işkence etmek için etrafta takıldı.

Eddie İşkencesi hakkında açıklama yapmama izin verin.

Bir keresinde Jane ve ben, Jane'in satın aldığı bir kutu kullanılmış kitabı gözden geçiriyorduk. Bazılarını raflara koyacaktık ama çoğu dolar kutusuna gidecekti.

Çömelmişim ve üzerimde şu düşük bel kotlardan ve dar, kare yakalı, uzun kollu, erik rengi bir tişört vardı. Çömelirken kot pantolon aşağı indi ve tişörtün paçası yukarı kalkarak sırtımın küçük kısmını tamamen ortaya çıkardı.

Ön kapının zili çaldı ve Eddie'nin içeri girdiğini görmek için döndüm, soğuk, aynalı güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu.

Onları çıkardı, bana baktı ve gözleri arkama kayd1.

Hemen Jane'e, "Bunları tezgâha götürelim," dedim ve ayağa kalkarak kutuyu aldım.

Ne yazık ki kutu bir ton ağırlığındaydı ve sendeleyerek geri döndüm, o kısacık zaman diliminde kapıdan bana bir buçuk metre kadar gelmeyi başarmış olan Eddie'ye çarptım.

Beni sabitlemek için bir elini uzatmak yerine, iki eli de kalçalar1ma geldi, kalçalarımın altında, parmakları genişçe açılarak parmak uçları leğen kemiklerime dayandı.

"Sakin ol," dedi, dudakları kulağıma bu kadar yakinken ve vücudumdan bir ürperti geçti ve yemin ederim, neredeyse kutuyu düşürüyordum.

Sonra elleri gitti ve o da gitti. Döndü, kutunun altına uzandı, parmakları zar zor (ama yine de oldu, biliyorum) göbeğimi sıyırdı. Onu benden aldı ve kitap tezgahına doğru götürdü.

Ally tezgâhın arkasındaydı ve ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Onun bakışlarını görmezden geldim, Eddie'yi tamamen görmezden geldim (teşekkür bile etmedim), mağazanın arkasına doğru yürüdüm (hızlıca) ve gittiğinden emin olana kadar rafların arasına saklandım.

Diğ1er zamanlarda, hareket etmek için geçmem gereken dar alanlarda dururdu, bu yüzden nefesimi emmem ve ona dokunmamak için yanından geçmem gerekirdi.

vücudumun çıkıntılı bir kısmıyla ona dokundum. Bu normalde işe yaramadı ve vücudumun çıkıntılı bir kısmı ona dokundu, bu da yukarıda bahsedilen elektrik şoklarından biriyle sonuçlandı.

Indy ve Ally'nin bana sürekli bir şeyler içmek ya da sinemaya gitmek için çıkma teklif etmeleri, ardından Eddie'ye dönüp "Gelmek ister misin?" diye sormaları hiç yardımcı olmadı.

Zaten gidemezdim ve her zaman bir bahanem olduğu için mutluydum. Gerçi ikinci bir işim olduğunu ve anneme baktığımı bilmedikleri için bahanelerim de yetersiz kalmaya başlamıştı.

Eddie İşkencesi zaman içinde artmış görünüyordu.

Örneğin, birkaç gün önce kitap tezgâhının arkasında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, başımı öne eğmiş, bir yandan fişleri inceliyor, bir yandan da kapuçino içiyordum.

Eddie, Indy'nin ikinci adamı Duke ile konuşuyordu; kalın, uzun, gri saçlı, sakallı ve alnına her zaman sarılmış bir bandana bağlayan Harley'li bir adamdı. Duke, Indy'nin büyükannesi işlettiğinden beri Fortnum'da çalışıyordu.

İlk başta beni korkuttu. Çivi gibi sertti ve alçak, çakıllı bir sesi vardı. Sonra onun yaşlı bir yumuşak olduğunu fark ettim, bunun başlıca nedeni Indy, Ally, Jane (Fortnum'ın diğer emektarı) ve bazen Tex'e (çoğu zaman Duke ve Tex birbirlerine bağırırsalar da) davranış şekliydi.

Eddie ve Duke kitap tezgahında karşımda duruyorlardı, bu da benim de görmezden gelmekle meşgul olduğum anlamına geliyordu.

Eddie.

Sonra birden Eddie'nin eli görüş alanıma girdi ve aynı anda başparmağı üst dudağıma dokundu. Başımı kaldırdım ve dudağım karıncalanarak ona baktım.

"Köpük," dedi ve başını eğerek kapuçinomu işaret etti.

Yüzüm yanmaya başladı, kapuçinoma baktım ve şunu dinledim... kafamı kaldırdığımda Eddie yine Duke'u dinliyordu, sanki ben orada değilmişim gibi, ama köpüğümü emmek için başparmağını ağzına soktu.

Neydi o?

Bu tür şeyler her zaman oluyordu. Ben olduğum için, buna bir açıklama bulmalıydım. Ben de sadece kibar olmaya çalıştığına karar verdim.

İyi bir adamdı, bunu söyleyebilirim, bir tür belalı bir şekilde olsa bile. Tex ona karşı sert bir saygı besliyordu ve Duke da ondan hoşlanıyordu. Ally'yi küçük kız kardeşi gibi gördüğü ve her zaman onunla takıldığı açıktı. Indy'nin dünyasını düşündüğünü biliyorum ve onunla her zaman ateşli ama kontrollü bir şekilde flört ediyordu.

Kendi kendime beni sadece kendi alanıma soktuğunu söyledim, çünkü bu işkence seansları ne kadar önemli görünürse görünsün, onlardan hiçbir şey çıkmadı. Bu yüzden, aşkımın ve hayallerimin (ki bunlar çok daha sık geliyordu

işkence seansları başladığında) onları olmadıkları bir şey haline getirmemi sağladı.

Sonra Indy beni futbol maçı izlemek için Hank'e davet etti. Sık sık yaptığı davetlerde artık reddedemeyeceğim ya da kaba görüneceğim bir noktaya gelmeye başlamıştı. O ve Lee, Ally ve erkek arkadaşı Carl (o da yakışıklı ve bir polisti), Hank ve tanımadığım bir kız... ve Eddie olacaktı.

Pazar günü olduğu için gitmek istemedim. Smithie's'de vardiyam yoktu ve Fortnum's da Pazar günleri kısa saatler çalışıyordu. Normal bir insan gibi gece saatlerinde dinlenmek, sonra da uyumak istiyordum.

Yine de saat beşe kadar orada olmamamız gerekiyordu ve Fortnum's kapandıktan sonra hazırlanmak için bolca vaktim vardı. Daveti kabul etmem gerekiyordu. Annemin tepemde olmasından bahsetmiyorum bile.

Anneme Tex'in çikolatalı karamelli karelere verdiği tepkiden bahsetmek gibi bir hata yapmıştım, bu yüzden annem Tex'in benim için gelecekteki mutluluk olasılığı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onu bundan vazgeçirmek için, öncelikle Tex'in deli olduğunu, ikinci olarak da onunla çıkabilecek yaşta olduğunu açıklarken, Eddie'yi ağzımdan kaçırdım.

Eddie'nin adı bir kez geçtiğinde, ne kadar küçük olursa olsun, tamamen itiraf etmek zorundaydım çünkü annem bana üçüncü dereceden ceza veriyordu. Annem Eddie'nin dikkatini çekebileceğim için çok heyecanlıydı. Ona Eddie'nin asılı olduğunu söylemeye çalıştım.

ama o bunu duymak bile istemedi. Ona Eddie'nin ciddi yakışıklı, kovboy çizmeleriyle seks yapan ve çok havalı biri olduğunu ve bu yüzden benimle ilgilenmeyeceğini söylemeye çalıştım ve bunu gerçekten duymak istemedi.

Bu yüzden beni sadece gitmeye değil, aynı zamanda sosis, zeytin ve mantar kaplarını yapmaya ve onları yanımda götürmeye zorladı. Belli ki Eddie'nin midesini kızarmış ekmek kabında krema, sarımsak ve Parmesan sosuna bulanmış sosis, zeytin ve mantarla doldurarak kalbini kazanacağımı düşünüyordu.

Elimde folyoyla kaplı bir tabakla Hank'e girdim.

Fırından çıktığında hâlâ sıcaktı ve kazağını yakıyordu. Geç kalmıştım (yine), sıcak pedi unutmuştum ve içeri girer girmez herkes sosis ve sarımsak kokusunu aldı.

"Lanet olsun, bu da ne?" Carl folyoya sarılı tabağa bakarak sordu. İri yarı, uzun boylu, kalın ve seksi sarı saçları olan bir adamdı. İnsanın yüzünü yakan bir bakışı vardı, çünkü gözleriyle seni soyduğundan oldukça emindim.

Tabağı biraz takırdayarak sehpanın üzerine bıraktım (çünkü dediğim gibi beni yakıyordu). Folyoyu çektim. Sarımsak kokusu öyle bir yayıldı ki sanki yüzüme bir tokat gibi çarptı. Herkes koku karşısında geriye yaslandı, sonra öne doğru eğildi ve akbabalar gibi sosis kaplarının üzerine üşüştü.

Kolumu tutuyor ve dudağımı ısıırıyordum çünkü yanık geçmiyordu.

Eddie büyük bir koltukta oturmuş, bira şişesini iki parmağıyla boynundan tutuyordu. Sosis bardaklarından tatmayan tek kişi oydu. Beni izliyordu, kara gözleri kolumdaki yanmayı aklımdan çıkarıyordu çünkü ciğerlerimdeki nefesi yakıyordu (ve başka yerlerimi de yakıyordu).

Birden ayağa kalktı, odanın içinde yürüdü, elimi tuttu ve beni mutfağa doğru çekti. Ortada durdu, bileğimi nazikçe büktü ve kazağımın kolunu yukarı iterek kolumun iç kısmında kızgın kırmızı bir yarayı ortaya çıkardı.

"Dios mio, cariño," dedi beni buzdolabına doğru çekerek. "Bir şey değil," diye cevap verdim.

Bir kutu kola aldı ve yanığa karşı tuttu. Kabul etmeliydim ki iyi hissettiriyordu ve Eddie yaptığı için daha da iyi hissettiriyordu.

"Ben tutabilirim," dedim, kutuyu almaya çalışarak. "Ben alırım," diye karşılık verdi.

"Hayır, gerçekten-"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Anladım," dedi benimle daha önce hiç konuşmadığı bir şekilde. Daha önce hiç kimseyle konuştuğunu duymadığım bir şekilde. Sessiz, kontrollü ama biraz sabırsız.

Eddie iyi bir çocuktu, gülmeye hazırđı, her zaman sırtıyor, alay ediyor, flört ediyor ve etrafta dolaşıyordu.

Ses tonunda hiç aka yoktu. Hem de hiç.

Bir eliyle bileğimi tutarken, diğer eliyle teneke kutuyu yanığa doğru tutarken gergin ve kaskatı durdum, dudağımı ısırmaya geri döndüm. Eddie'ye bakmamak için koluma baktım.

Yanık o kadar da kötü değildi ve kutunun serinliği acıyı aldıktan sonra çok daha iyi hissettim. Acı olmadan tek düşünebildiğim Eddie'ydi... ve Eddie'yle mutfakta yalnız olmak.

Gizemli bir şekilde

yalnız. Herkes

neredeydi?

"Herkes nerede?" diye

sordum. "Kimi istiyorsun?"

diye sordu.

Garip bir soru olduğunu düşündüm. Ama yine de zihnim düzgün çalışmıyordu, bu yüzden belki de mükemmel bir soruydu. Ben kimdim ki yargılayayım?

"Bilmiyorum."

Herhangi biri! Ben de öyle düşünmüştüm.

Parmakları bileğimi daha sıkı sardı ve beni ileri doğru çekti. Zaten yakındı ama beni daha da yaklaştırdı.

"Benimle bir sorunun mu var?" diye sordu, kokusunu alabileceğim kadar yakınımıdayken.

Her zaman güzel kokardı, ama aşırı güçlü değildi. Yakın olmak zorundaydınız. Eddie İşkencesi'nin son birkaç ayında onu koklayabilecek kadar yakındım ve güzel kokuyordu. Gerçekten güzel.

Onun yakınlığı ve kokusuyla bir tür sersemliğe kapıldım ve zihnim kapandı ve o sadece odadaki tek kişi değildi. Evrendeki tek kişiydi.

"Pardon?"

"Benimle bir sorunun mu var?" Eddie tekrar sordu, gözleri gözlerimin içine bakıyordu ve ona hiç bu kadar yakın olmadığımın farkına vardım. Harika kirpikleri vardı ve irisleri o kadar koyuydu ki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Bir soru sorduğunu ve benim yine unuttuğumu fark ettim.

"Pardon?" Sordum, yani nefes aldım sayılır çünkü son anda ciğerlerimde fazla nefes kalmadığını fark ettim.

İşte o zaman gözleri değerlendirmeden başka bir şeye dönuştü. Dudakları bir gülümseme oluşturmada önce yanağındaki gamzeyi gördüm. Bileğimden hafifçe çekti ve beni daha da yaklaştırdı. O kadar yakındı ki vücudum neredeyse

dokunuyordu ve bana bakmak için başını daha da eğmek zorunda kalıyordu.

"Benimle bir sorunun olup olmadığını sordum," dedi.

"Şey, evet," diye cevap verdim, ağzım zihnimden ayrılmıştı.

Başını biraz daha eğdi ve şaka yapmıyorum, o kadar yakındı ki neredeyse onu öpebilirdim.

"Ne tür bir sorun?" diye sordu. Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Gözlerine bir şeyler oluyordu. Sıvıya dönüşmüşlerdi ve ben de kemiklerimde benzer bir his hissettim.

"Benim küçük bir sorunum var..." Nasıl söyleyebilirdim ki? "Senin türün."

Onun gibileri kastetmiştim, yani seksi olanları. Seksi erkekler beni dilsiz, beceriksiz ve utangaç yapardı.

Eddie'nin bu şekilde anladığını sanmıyorum çünkü sıvı gözleri sertleşti ve parladı ve bileğimdeki eli sıkılaştı, hem de iyi bir şekilde değil. Yine de sersemlemiştim, bu yüzden ilk başta bunu gerçekten fark etmedim.

"Benim... türüm mü?"

diye sordu. "Evet,"

diye cevapladım.

Sanki tenime dokunmak asitle yanmak gibi bir şeymiş gibi beni bıraktı. Kolayı bana uzattı ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Orada öylece dururken ve şaşkınlığım geçerken, söylediklerimin kulağa nasıl gelmiş olabileceği aklıma geldi.

"Siktir!" Kendi kendime tısladım.

Genelde F-kelimesini kullanmamaya çalışırdım ama bazı durumlar bunu gerektiriyordu. Bu da o durumlardan biriydi, çünkü Eddie'ye gerçekte ne demek istediğimi söyleyecek cesareti asla bulamazdım ve şimdi benim ırkçı olduğumu düşünüyordu.

Indy içeri girdi, endişeli görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, omzunun üzerinden baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Eddie cinayet işleyecekmiş gibi arka kapıdan çıkıp gitti. Ne oldu? Sen iyi misin?"

Neyse ki çantam hâlâ omzumdaydı. Televizyon arka odadaydı ve diğer herkes de öyle ve ön kapıdan doğrudan bir atış vardı.

"Gitmeliyim," dedim, hiçbir açıklama yapmadan. Kapıdan çıktım.

Arkamdan kapandığı anda kaçtım.

İKİ

GERÇEK ORTAYA ÇIKIYOR

I tüm bu aptalca olaydan sonra ırkçı gibi göründüğüm düşüncesiyle (ya da daha çok umuduyla) eğleniyordum. Eddie gizli kalacaktı. Eddie paylaştan biri gibi görünmüyordu ama yanılmışım.

Pazartesi sabahı Fortnum's'a girdiğim anda Indy, Ally ve Tex'in bakışlarını gördüm ve soğuk havayı hissettim.

Sabah telaşı sona erdiğinde umutlarımın öldüğünü biliyordum ve her şeyin biteceğine dair yeni umutlarım vardı.

O konuda da yanılmışım.

Espresso tezgahında müşteri kalmayınca Indy bana döndü.

"Seni kovamam, biliyorsun, olduğun şey için. Ama senin gibi birinin benim için çalışmasıyla ilgili gerçek bir sorunum var" dedi.

Kalbim sıkıştı.

Tex, "Ben de ırkçılara katlanamıyorum, iyi kek yapanlara bile," diye ekledi.

Ally bana ters ters baktı.

"Ben ırkçı değilim," dedim ağlayacak gibi hissederek.

"Elbette, sadece o türle ilgili bir sorunun var," diye söze girdi Ally.

Kalbim daha da battı. Aynı zamanda içim burkuldu.

"Lee dün gece Eddie'yi yakaladı," diye açıkladı Indy.
"Eddie Lee'ye her şeyi anlattı."

"Öyle değil," dedim.

"Başka bir iş bulana kadar burada çalışabilirsin."
Indy'nin benimle işi bitmişti ve arkasını döndü.

"Gerçekten, öyle değil" dedim, umutsuzluğa kapılmışım, çünkü o işe ihtiyacım vardı. Harika bir işti. Başka bir iş arayacak vaktim yoktu ve onları seviyordum. Eğlenceliydiler. Günde on altı saat çalışıp sürekli yorgun olmasaydım, hayatımın en güzel zamanlarını geçiriyor olacaktım. Irkçı olduğumu düşünmelerini istemedim. Bu cidden berbat olurdu.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorum," dedi Indy, tezgâhtan uzaklaşarak.

Tex bana bakıyordu. "Bilmek istiyorum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Indy Tex'i görmezden geldi ve bana döndü. "O etraftayken hep kaçırdın ama ben düşündüm ki... unut gitsin. Boş ver."

"Hâlâ bilmek istiyorum," dedi

Tex. "Açıklaması zor," diye
araya girdim.

"Eminim öyledir," dedi Ally.

Gözlerimi kapattım ve kusacağımdan oldukça emindim.

Sonra Indy bana dedi ki, "O iyi bir adam biliyorsun. Ailesi üç kuşaktır bu ülkede. O da en az senin benim kadar Amerikalı. Hatta büyükannesi İrlandalı bir Katolik, Tanrı aşkına!" Sonunda bağırmaya başladı.

Bana vurmuş gibi irkildim.

"Bana bunu söylemek zorunda değilsin. Sınırdan yeni gelmiş olması umurumda değil!" Paniklemeye başlamıştım.

Ally homurdanmaya benzer bir ses çıkardı.
kızgın bir homurtu.

"Hayır, bu doğru gelmedi. Anlamıyorsun," dedim.

Indy bana doğru eğilerek, "Hayır, anlamıyorum," diye cevap verdi.

Açıklamaya çalıştım. "Sadece onun türüyle, onun tipiyle bir sorunum var. Hep vardı. Sadece o değil, Lee'nin adamıyla da sorunum var, hani şu Kızılderili olan, Vance."

Indy kafası patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hayır!" Bağırdım. "Bu da kulağa doğru gelmiyor. Lee ve Hank ile de bir sorunum var!"

"Senin derdin ne lan!" Ally bağırdı.

"Sorun soyları değil. Mesele seksi olmaları!" diye bağırdım. Herkes sustu ve bana baktı.

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama devam etmek zorundaydım.

"Çok ateşliler, özellikle Eddie. Yakışıklı erkeklerin yanında aptallaşıyorum ve utanıyorum. Hep öyle oldum. Yaptığım hiçbir şey doğru değil, söylediğim hiçbir şey doğru değil. Onlardan uzak durmaya çalışıyorum. Bunun en iyi yol olduğunu anladım. Olay şu ki, Eddie ve ben mutfakta yalnız yakalandık ve bana biraz garip davranıyordu. Paniklemeye başladım ve onun seksi olduğunu anlatmaya çalıştım ama yanlış anlaşıldı, çünkü bir erkeğe seksi olduğunu nasıl söylersin? Yanlış bir fikre kapıldı, sinirlendi ve gitti ve... işte bu kadar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tex sordu. Başımı salladım ve dudağımı ısırdım.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Indy. Artık beni boğmak istiyormuş gibi bakmıyordu, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

"Şey..." Ben de cevap verdim. "Evet."

Ondan hoşlandım, hayır. Onu sevdim ve bebeklerini doğurmak istedim, evet.

Indy gülümsedi. "Biliyordum!" diye bağırdı. "Bu harika! Ona söylemelisin, bence o-"

"Hayır!" Bağırdım, "Hayır, ona söyleyemem. Sen de söyleyemezsin."

Ally, Indy'nin yanına geldi. O da gülümsüyordu. "Sen ona söylemek zorundayım."

"Ona söylemeyeceğim. Kimse ona söyleyemez."

"Kimse kime neyi söyleyemez?"

Ses a r k a m ı z d a n geldi. Lee'ydi. Bana sanki bir kayanın altından çıkmışım gibi bakıyordu.

Indy gülümseyerek, "Jet ırkçı değil, Eddie'ye aşık," diye açıkladı.

Gözlerimi kapattım ve yüzümün ısındığını hissettim.

Gözlerimi açtığımda Lee bana bakıyordu. "Bunu göstermenin garip bir yolu," diye belirtti.

"Çok utangaç. Dili tutulur. Aptalca şeyler söylüyor," diye çabucak özetledi Tex.

"Lütfen, bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" diye sordum.

"Yok artık!" Ally haykırdı. "Seninle birlikte Eddie'yi izliyordum ve oldukça eminim ki-"

"Ally," diye sözünü kesti Lee.

"Lütfen!" Ben ağladım. "Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz ve hepiniz Eddie'ye bir şey söylemeyeceğinize söz verebilir misiniz?"

"Senin ırkçı olduğunu düşünmesini mi istiyorsun?"
Indy bana Mars'tan ışınlanmışım gibi baktı.

"Hayır! Tabii ki değil ama...um, Evet. Evet.
olur ondan kaçmayı kolaylaştırır."

Tex, "Sen kafayı yemişsin," dedi.

"Kapa çenenini Tex." Ally yanıma geldi ve elini koluma koydu. "Cidden, Jet..."

"Lütfen," dedim (ya da bir nevi yalvardım).

Neyse ki Lee beni kurtarmaya geldi ve o konuştuğunda insanlar dinledi. "Onu rahat bırak."

"Lee!" Ally elini kolumdan çekti.

"Hepiniz hiçbir şey söylemeyeceğinize söz vermelisiniz," dedim.

"Elbette!" Indy hızlıca cevap verdi, o kadar hızlıydı ki yalan söylüyor olabileceğini düşündüm.

Lee'nin de gözlerini ona diktiğini gördüm, sonra başını salladı ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar derinleşti.

Başımın ırkçı olduğumu düşündükleri zamankinden daha ciddi bir belada olduğu izlenimine kapıldım ama bu işin yarısı bile değildi.

Öğleden sonra erken saatlerde Eddie geldi.

Bunu beklemiyordum. Benden de kaçacağını düşünmüştüm ama işte oradaydı.

İçeri girdi. Gözleri odayı taradı, sanki orada değilmişim gibi beni kesip geçti ve hemen fikrimi değiştirdim, ırkçı olduğumu düşünmesini istemiyordum.

İyi görünüyordu. Üzerine tam oturan Levi's pantolon (doğru yerlerden dar, doğru yerlerden bol), siyah kovboy çizmeleri, göğsünü ve pazularını saran siyah uzun kollu bir tişört ve siyah deri kemerinde büyük gümüş bir kemer tokası vardı. Siyah saçları bir şeyden dolayı dağınıktı; rüzgârdan, eliyle karıştırmasından, her neyse.

Ağzımı sulandırdı.

Ben Tex'le birlikte espresso tezgahının arkasındaydım, Indy de kitap tezgahının arkasındaydı. Eddie Indy'yi gördü ve herkesi görmezden gelerek ona doğru yürüdü.

Indy'nin bir şey söyleyeceğinden korkuyordum, Tex bana dirsek atınca daha da korktum.

"Gidip onunla konuşmalısın," diye fısıldadı Tex sahne. "Onunla konuşmayacağım!" Ben de tıslayarak karşılık verdim.

Tex bana "Sen kafayı yemişsin," dedi.

Kapının üzerindeki zil tekrar çaldı ve ben Tex'le yarı tartışmaya konsantre olduğum için başımı kaldırıp bakmadım.

İlk başta.

Sonra birinin şarkı söylediğini duydum. "Jet! Jet!"

Yukarı baktım.

Tex yukarı

baktı. Indy

yukarı baktı.

Ally kitap raflarının olduğu arka taraftan ön tarafa doğru yürüdü.

Eddie arkasını döndü.

Ve Ray McAlister, babam, Fortnum's'ın ortasında durmuş, yüksek sesle mırıldanırken kafasını vuruyor ve hava gitarı çalıyordu.

Ağzım açık kaldı.

Sonra babam Paul McCartney ve Wings'in "Jet" şarkısını söylemeye başladı.

Kendini gerçekten kaptırmıştı. Tüm şarkı sözlerini, "oo-oos "ları söylüyor, hava gitarını yarın yokmuş gibi çalıyor, kafasını o kadar sert çeviriyordu ki kendini kırbaçlayacak sandım.

Şarkı sözlerinde "baba" kelimesi geçtiğinde yüzünde kocaman, şapşal bir sırıtış belirdi, ellerini kalbinin üzerine koydu ve ben de kendimi tutamayıp tezgâhın etrafından ona doğru yürümeye başladım.

"Baba," diye fısıldadım.

Herkes bakıyordu, Tex yüzünde kocaman bir sırıtışla hayranlıkla bakıyordu ve Indy kıkırdıyordu. Ally başını sallıyordu. Eddie kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını kitap tezgâhına dayamış, boş gözlerle izliyordu.

Babam tam olarak bitirmemişti. Daha fazla hava gitarı. Daha fazla "oo-oos."

Sonra ona ulaştığımda beni kollarından tuttu, kendine çekti ve benimle dans etmeye başladı, beni etrafında döndürdü, hala şarkı söylüyordu ama bu sefer daha yüksek sesle.

Aslında McCartney'nin Jet'e onu sevmesi için yalvardığı kısımdaydı ve babam bana bu şarkıyı söylerken her zaman yaptığı gibi bağıırıyordu, ki bu çok sık oluyordu. Aslında, şehre her döndüğünde ve beni ilk gördüğünde.

Kancıklık yaptı ve ben gülmeye başladım. Elimde değildi. Babam boktan bir baba olabilirdi, ama çılgındı ve komikti ve hayatımda sadece

Son on dört yılda saatlerce, o hala benim babamdı.

"Baba!" Müzik parçasını mırıldanırken ona bağırdım.

Beni yarı sallıyor, yarı benimle dans ediyor, beni tamamen görmezden geliyordu ve devam etti. Şarkıyı her zamanki gibi kucaklayarak, beni bir o yana bir bu yana sallayarak ve hüzünlü saksafon finalini mırıldanarak bitirdi.

"Baba," diye tekrar fısıldadım, yanağıımı onun inatçı yanağına bastırdım ve o da sallanmayı bırakıp bana sarıldı.

"Jet," diye fısıldadı ve gözlerim yaşardı, birkaç tanesi köşelerden sızdı.

Birbirimize tutunarak birkaç saniye o şekilde durduk ve sonra beni geri itti, hala kollarımı tutuyordu.

"Beni nasıl buldun?" Yanaklarımı silerek sordum.

"Eskiden çalıştığın yere gittim. Tezgahın arkasındaki yaşlı kadınla tatlı dille konuşup nerede olduğunu söyledim. Neden böyle rahat bir işi bıraktın?"

zerinde eski bir asker ceketi, önünde Mack kamyonu olan bir tişört, yıpranmış bir kot pantolon ve inşaat botları vardı. Kırlaşan kumral saçları çok uzundu ve (dürüst olmak gerekirse) biraz kirliydi. Ela gözleri her zamanki gibi dans ediyordu.

Sorusunu duymazdan geldim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sevgilimi görmeye geldim." Gözleri yüzümü taradı ve sonra saçlarıma gitti.

Elini kaldırdı ve at kuyruğu tutucusunu çekiştirerek çıkardı. Nereye gittiğine bakmadan omzunun üzerinden fırlattı. Uçuşunu izledim ve hâlâ izlerken Eddie'nin elinin uzanıp onu havada yakaladığını gördüm.

"Shee-it. Annen sana çok güzel saçlar vermiş. Neden hep sakladığını anlamıyorum." Saçlarımı yüzümün etrafına dizdi. "Çok daha iyi," dedi.

"Baba."

Beni tekrar kollarına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Siktir!" diye bağırdı. "İyi hissediyorsun. Kızımı özledim."

Beni bıraktığında Eddie de oradaydı. Indy ve Ally bize bakıyorlardı, bakmıyorlarmış gibi davranmaya bile çalışmıyorlardı ve Tex'in izlediğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Eddie at kuyruğu tutacağını uzattı.

"Teşekkürler Eddie," diye mırıldandım, bandı aldım ve yüzüme gelen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Babam Eddie'yle benim arama baktı.

"Bu kim? Erkek arkadaşın mı?"

Ciğerlerim dondu ve ağzım kurudu.

Eddie orada öylece durdu.

Babam tekrar Eddie'yle benim arama baktı.

"Eee? Beni tanıştıracak mısın?" Babam sordu. Zihnim dağıldı.

Baba meseleyi kendi eline aldı. "Ben Ray McAlister, Jet'in babasıyım."

"Eddie Chavez," diye yanıtladı Eddie ve babasının elini sıktı.

Babam başını salladı ve gülümsedi. "Anlaşıldı. Jet'in Güneyli kardeşlerimize karşı hep bir ilgisi olmuştur."

Tanrım, lütfen kurtar
beni. "Baba."

O anda mutlu bir şekilde ölebilirdim. "Ne?"

Babam masumca sordu.

Eddie, "Komik, Jet benim türümle biraz sorun yaşadığını söylemişti," dedi.

Babam bana döndü, gözleri komik bir şekilde büyümüştü.

"Ne zamandan beri? Sahip olduğun her erkek arkadaş Meksikalıydı."

Hayır, yanılmışım. O an mutlu bir şekilde ölebilirdim.

"Öyle mi?" Eddie gözlerini bana çevirerek sordu ve Indy ile Ally'nin kahkahalarını yutkunarak geri çektiklerini duyduğuma yemin edebilirdim.

"Evet. Şimdiye kadar çoktan tatlı, kara kafalı torunlarım olur sanıyordum ama Jet acele etmiyor. Biliyorsun, artık gençleşmiyorum," dedi babam.

"En azından sonunda havalı bir yerde iş buldun," dedi etrafına bakarak. "Eskisi rahat olabilirdi ama... merhaba? Sıkıcı!"

"Belki de bir yere gidip konuşmalıyız," diye önerdim.

"Buranın nesi var?" diye sordu espresso tezgâhına bakarak. "Bir kahve içebilirim."

"Ne olacak?" Tex gürledi.

Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda babam çoktan kahveye doğru yönelmişti ve tek görebildiğim Eddie'ydi. Gülümsemiyordu ama yanağında bir gamze vardı.

Sanırım artık ırkçı olduğumu düşünmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmadı.

Ben utançtan ne yapacağımı bilemeden Eddie'nin eli geldi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yüzümü ve saçlarımı taradı, sonra gözleri benimkilere kilitlendi ve "Hoşuma gitti," dedi.

Karnım guruldadı.

Tek kelime etmeden ona sırtımı döndüm, saçlarımı başka bir at kuyruğu yaptım ve Tex'ten sipariş veren babamı takip ettim. Yanına vardığımda bir kolunu boynuma doladı ve başımın üstünü öptü.

"Muhteşem değil mi?" diye sordu Tex'e.

Tex, "O bir kaçık," diye cevap verdi.

Babam başını arkaya attı ve güldü. "Öyle değil mi?"

Indy ve Ally tezgâhın arkasında belirdiler. Tanışma faslını ben yaptım ve babam lattisini yudumlarken genel bir sohbet oldu.

Hepsi uzaklaştı ama söylediğimiz her şeyi duyamayacakları kadar uzaklaşmadılar. Sanırım bu kadar ketum olmamın karşılığıydı. İnsanlar merak edecekti.

Eddie espresso tezgâhının ucuna yerleşti ve kulak misafiri değilmiş gibi davranmadı bile.

Babama döndüm.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun?" Sessizce sordum. "Ne yapıyorsun? Kız arkadaşımı görmeye gelemiz miyim?"

Ona baktım.

Gülümsedi. "Tamam, beni yakaladın. Birkaç gece kalabileceğim bir yere ihtiyacım var."

İçimi panik kapladı. Annem artı babam artı aynı daire eşittir felaket.

"Aynı yerde yaşamıyorum," dedim ona.

"Sorun değil," diye cevap verdi.

"Gerçekten yerim yok."

"Daha önce odan yoktu ama kalmama izin verdin," dedi bana daha yakından bakarak ve kendimi tuttuğumu bilerek.

"Bir şey var..." Bitiremedim. Eddie tam oradaydı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Babam annemi bilmiyordu ve ben de ona söylemek istemiyordum. Etrafımdaki koca kulakların da duymasını istemiyordum. Babamı kalmaya davet etseydim annem sinir krizi geçirirdi. Tek kollu olsun ya da olmasın, evdeki her şeyi ona fırlatır ve tekerlekli sandalyesiyle onu kovalardı.

"Prenses Jet, yaşlı baban kaza yapmak zorunda. Çok uzun zamandır yoldaydı."

"Size bir otel ayarlayacağız."

Gözleri parladı ve sonra kapandı.

Lanet olsun.

Hiç parası yoktu.

Benim de hiç param yoktu. Sıkıştırabilirdiğim her kuruş için her doları sıkıştırdım.

Babama baktım. Yorgun görünüyordu, banyoya ihtiyacı vardı ve son olarak o benim babamdı.

Bu birden fazla açıdan canımı yakacaktı.

"Bankamatiğe gideriz," dedim iç çekerek.

Smithie'nin yerinde daha fazla vardiya alabilirdim.

Olabilir.

Eğer Smithie'nin keyfi

yerindeyse. "Sana geri

ödeyeceğim," dedi babam. Bunu

daha önce de duymuştum.

Indy'ye döndüm ve Eddie'nin hâlâ tezgâha yaslanmış beni izlediğini gördüm. Gözleri keskindi ve her kelimeyi duyduğunu biliyordum. Kendimi aşağılanmış hissettim, bu sefer hem kendim hem de babam için.

"Indy, babam ve ben-" Sözümü bitiremedim bile.

"Saatlerimizi kendimiz belirliyoruz, biliyorsun kızım. Git babanın yanında ol," dedi Indy.

I döndü geri içinBaba, çalışıyor için görmezden gel Eddie ve herkesi. Kolumu onunkine geçirdim.

"Öğle yemeği yedin mi?" Parlak, neşeli ve öğle yemeğine çıkmayı göze alabilecek biri gibi davranarak sordum.

"Hayır," dedi büyük bir sırtıtışla. "Baban açlıktan ölüyor."

"Ben ısmarlıyorum."

Onu dışarı çıkardım.

Ona öğle yemeği ısmarlayacak param da yoktu, ama bir peni için, bir pound için varım.

Babamı ucuz bir motele yerleştirdim ve onu Bellagio'ya yerleştirmişim gibi davrandı. İki gecelik peşin ödeme yaptım ve ona beş yüz dolar verdim çünkü bir erkeğin cebinde para olması gerekiyordu.

Bu bana bankada elli dolar, satın almam gereken yiyecekler ve arabamın benzin ihtiyacı bıraktı.

Babam ve ben ertesi sabah Fortnum'da buluşmayı planladık, ben de çörekleri getirecektim. Şansıma, yanımda

Smithie'den aldığım bahşışler yarın sabah cebimde olacak, böylece çörekleri karşılayabilirim.

Markete gittim, ihtiyaçlarımı aldım, benzin istasyonuna uğradım ve eve her zamankinden daha geç geldim. Biraz kestirmem gerekiyordu ama muhtemelen zamanım olmayacaktı. Yıkanacak çamaşırlar vardı.

Annem yardım etmeye çalıştı ama çabuk yoruldu. Evle ilgili işleri yapmaya ve kendi kendine yemek pişirmeye geri dönmeye çalışıyordu, ancak bunu sinir bozucu buluyordu, bu yüzden mutfakta onunla takılmam ve ihtiyaç duyduğunda yardım etmem gerekiyordu. Biraz da egzersiz yapmamız gerekiyordu çünkü yarın PT'si vardı ve randevular arasında egzersiz yapmadığınızda bundan hoşlanmıyorlardı. Sonra Smithie's için makyajımı yapıp kapıdan çıkmam gerekiyordu.

Elimde yiyeceklerle oturma odasına girdiğim anda annem bana baktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

Bazen beni korkuturdu. "Bir şey yok."

Ona babamın şehirde olduğunu söylemeye hiç niyetim yoktu. Hayatta olmaz.

Mutfağa girdim ve yiyecekleri boşaltmaya başladım. Kapı aralığına yuvarlandı ve beni engelledi.

"Bir sorun var," diye açıkladı.

"Hiçbir sorun yok."

"Henrietta Louise," dedi.

Bana kızdığında hep gerç k adımı kullanırdı. Ya o ya da "Missy." "Missy "nin nereden geldiğini bilmiyordum ama çok sinirlendiğinde bu isim ortaya çıkıyordu.

Annemin parlak yeşil gözleri ve harika, g r sarı saçları vardı. Sarıydı çünkü Trixie altı haftada bir eve gelip annemin saçlarını kesiyor ve boyuyordu - Trixie ayrıca iki haftada bir manikür ve pedikür de yapıyordu. Trixie liseden beri annemin en iyi arkadaşıydı, onu ölesiye severdi ve tam bir cevherdi.

Annemin de felçten önce harika bir gülümsemesi vardı. Şimdi hala güzeldi ama biraz orantısızdı. Lisede baton çeviriciymiş ve baton çeviriciyken nasıl g l mseneceğini öğrettiklerini söylerdi.

İyi iş çıkarmışlar. Dünya çapında bir gülümsemesi vardı. Bunu babam bile söyledi.

Artık g l msemiyordu. Kaşlarını çatıyordu. "Endişeli görünüyorsun."

Hep endişeli g r n rd m. Benim daha endişeli olduğumu nasıl anlayabildiği benim gücümü aşıyordu. Çocuğum yoktu ve bu nedenle henüz tehlikeyi, endişeyi, üzüntüyü, erkek arkadaş sorunlarını ve okulda kızların size ne zaman şirret davrandığını hissetme Anne Yeteneği ile aşılanmamıştım.

En az direnç göstereceği yolu seçmeye karar verdim ve onu şaşırtacak bir konu seçtim. Başka bir deyişle, ben

bir çeşit yalan.

"Eddie benim ırkçı
olduğumu düşnyor."

Nefesi kesildi. "Ne?"

Omuz silktim.

"Neden böyle düşnsn ki?" diye sordu. Sütü
kaldırdım. "Bu bir yanlış anlaşılma."

"Söyleyeceğim. Onu aramamı ister misin?"

Başım buzdolabındaydı ama o anda doğrudum ve
etrafımda döndüm.

"Hayır! Onu arama!"

Annem onu arardı, buna şüphe yok. Numarası onda
yoktu ama bulurdu. Sadece onu aramakla kalmayacak,
annesini de arayacaktı, sırf kendini garantiye almak ve
anneden anneye iş yapmak için. Ve sadece bu da değil,
Trixie'nin onu aramasını sağlayacaktı ve ben bunu
gerçekten istemiyordum. Sonra, ırkçılık karşıtı karakter
referansları olarak eski erkek arkadaşlarım Javier, Alex,
Luis ve Oscar'ın da onu aramasını sağlayacaklardı.

"Indy benim için işleri yoluna koyuyor," dedim ona. Bu
da bir tür yalandı, ama aynı zamanda bir tür gerçekti,
Çünkü Indy'nin her şeye burnunu sokan biri olduğu hissine
kapılmıştım.

"Umarım yledir. Bu korkunç bir şey. Endişeli ve hasta
grnmene şaşmamalı."

Zihinsel olarak derin bir nefes aldım.

Bu engeli aştıktan sonra gecenin diğer engellerini aştık: çamaşırlar, egzersizler, akşam yemeği, bulaşıklar ve benim Smithie Bimbo'ya dönüşümüm.

Üç buçuk santimlik ince topuklu, ayak bileklerinden ince askılı siyah ayakkabılarımla sallana sallana evden çıkarken anneme veda etmek için kapıyı açtım ve küçük bir çığlık attım.

Yan komşumuz Ada kapının dışında duruyordu. Ada topraktan daha yaşlı, bir kapı tokmağından daha sağırdı ve saf güneş ışığından yapılmış bir ruha sahipti.

Bana gülümsedi, sürtük kıyafetlerime baktı ve "Ne güzel bir kıyafet" dedi.

Üzerimdeki ultra mini mini eteğe ve Eylül soğuşundan korunmak için giymek zorunda kaldığım büyük siyah hırkanın açıklığından görünen, göğüs dekoltesini fazlasıyla belli eden siyah kaşkola baktım. Sonra Ada'ya dönüp baktım. Belki o da kör oluyordu.

"Annenle televizyon izleyeceğim. Bu akşam Cops'un güzel bir bölümü var. Kaçırmak istemiyorum."

Ada, Polisler ve Amerika'nın En İnanılmaz Polis Kovalamacaları'na ve polisler, ödül avcıları, yüksek hızda kovalamacalar, uyuşturucu baskınları, arka bahçelerde koşan ve yüzleri bulanıklaştırılması gereken insanları kovalayan el kameraları ile ilgili hemen hemen her şeye bağımlıydı.

O içeri girdi ve ben de "İyi eğlenceler kızlar!" diye bağırarak dışarı çıktım.

Arabama gittiğimde çalışmadı. Tekrar denedim.

Yine de çalışmadı.

Üçüncü kez denedim. Hiçbir şey olmadı.

"Bok herif!" Elimi direksiyona vurarak bağırdım ve sonra belki daha fazla küfrettim ve hatta alnımı direksiyona biraz vurdum.

Sanırım bir depo benzin boşa gitmiş.

Annem felç geçirmeden önce yeni bir araba almak istiyordum ama bu planım suya düştü. Annemin arabası benimkinden daha kötüydü ve taşındığımızda depozito parasının bir kısmı için onu sattık. Beş yıl önce satın aldığımda ikinci el olan külüstür araba, şimdi bir kanat ve bir dua üzerinde ilerliyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve her zaman geç kalan dansçılardan biri olan JoJo'yu aradım. JoJo gelip beni aldı ve ikimiz de geç kalmamız gereken saatten on beş dakika sonra Smithie'nin kapısından hızla içeri girdik.

Smithie bardaydı ve biz kapıdan girerken bize baktı.

Smithie, "Yine geç kaldın, amına koyayım," diye selam verdi.

Bara yaklaşırken ona "Arabam çalışmadı," dedim.

JoJo, Smithie ile yüzleşmekten kaçınmak için sahne arkasına roket gibi fırladı.

Bana önlüğümü verdi. Cep telefonumu çıkarıp cebime yerleştirdim ve barın arkasına koyduğu çantamı ve hırkamı ona uzattım.

"En azından orijinal bir şey bul," diye cevap verdi.

"Ben ciddiylim."

"Sen yürüyen bir felaketsin."

Ona gülümsedim. Smithie havlar ama ısırmazdı, en azından kızlara karşı. İri, siyah bir adamdı, eskiden kaslıydı ama biraz yumuşamıştı. Dört farklı kadından yarım düzine çocuğu vardı ve kadınlar da dahil olmak üzere hepsinin üzerine titriyordu.

"Dinle Smithie, birkaç vardiya daha almam gerekiyor."

Tavana baktı. "Geç geliyor ve hemen benden daha fazla vardiya istiyor."

"Arabamı tamir ettirmem lazım!" Önlüğümü belime bağlayarak ağladım.

"Daha fazla vardiya çalışıyorsun, sana fazla mesai ödemem gerekiyor. Ben fazla mesai ödemem."

"Smithie." Ona, diğer kızların ona karşı kullandığını gördüğüm geniş gözlü, kız gibi bir "lütfen" bakışı attım. İşe yarıyordu, ben de denedim ve bende de işe yaradığını gördüm.

Smithie cömert bir ruh halinde değildi.

"Daha fazla para istiyorsan, bir direkte çalışacaksın."

Sahneye baktım. Üç dansçı direklerde çalışıyordu, hepsi yağlanmıştı ve üzerlerinde G-string ve pastie'lerden başka bir şey yoktu.

Senin hayatın üzerine değil.

Smithie'ye "Direkte çalışmayacağım," dedim.

"Bana bir iyilik yapmış olursun. Mandy bugün bana işi bırakması gerektiğini söyledi. Hamileymiş."

Kendime engel olamadım. Alkışladım. Mandy ve erkek arkadaşı Ronnie ben orada çalışmaya başlamadan önce hamile kalmaya çalışıyorlardı.

"Bu harika!" Ağladım.

"Bu harika değil. Ben bir dansçıyım. Direkte çalışırsan sana sonsuz minnettarlığımı sunarım ve Porsche alabilecek kadar çok paran olur."

"JoJo en iyi dansçınız ve Porsche'si yok," dedim ona. Ve yoktu da. Corolla kullanıyordu.

"JoJo dans edebiliyor ama göğüsleri gerçek değil ve kısa. Erkekler gerçeği sahteden ayırabilir. Senin göğüslerin gerçek ve bacakların o lanet ayakkabıların içinde sonsuza kadar gidiyor. Erkekler o bacaklardan o göğüslere bakar ve sana elli dolar bahşiş verirler."

"Direkte çalışmıyorum," dedim ciddi olduğumu bildiği bir şekilde.

İç çekti.

"Arabana bakması için birini göndermemi ister misin?"

diye sordu. Smithie çok yumuşak biriydi.

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Başımın belasısın. İşinin başına dön," diye emretti.

İşe koyuldum ve sarhoşlara ve aptallara karşı daha nazik davrandım, onlar öyle görmese de aslında hiçbir şey için iyi para ödüyorlardı. Bahşişler iyiydi, tacizler azdı ve iyi bir geceydi.

Lenny'nin beni eve götürmesini ayarladım ve herkes gittiğinde kapıda onu bekledim.

Lenny bir fedaiydi, gece yarısı tenliydi ve iki metre dört santimlik gövdesinde iki yüz elli kilo saf kas vardı. Denver Üniversitesi'nde biyokimya alanında yüksek lisans yapıyordu.

Ön kapıda durduğum yere doğru yürüdü. "Dışarıda bekle, ben etrafı tarayacağım, alarmı kuracağım ve kapıyı kilitleyeceğim."

"Anladım," dedim ve ön kapının önünde durmak üzere dışarı çıktım.

Smithie's Colorado Bulvarı'ndaydı ve saat sabahın üçü olmasına rağmen trafik düzenli bir şekilde akıyordu. Gündüzler hâlâ sıcaktı ama geceler serindi ve hırkamı üzerime daha sıkı çektim. Yorgundum, zihnim kapanmaya başlamıştı ve kendimi şaşkınca sağa bakarken buldum.

Sol taraftan bir şey bana doğru geldi. Smithie'nin duvarına doğru savruldum ve kulübün ışıklarından bir bıçağın parıltısını gördüm.

Bir el göğsümdeydi ve beni duvara yapıştırmıştı. Soğuk bıçağı boğazımda hissedebiliyordum.

"Sen Ray McAlister'ın kızı mısın?"

Topuklu ayakkabılarım nedeniyle benden birkaç santim daha kısa olan bir adama bakıyordum. Boyalı gibi görünen siyah saçları vardı ve alnından geriye doğru yağlanmıştı. Çok zayıftı, kemirgen görünümlüydü ve hayatının bir döneminde burnu kırılmış ve iyi oturmamıştı.

Eliyle, vücuduyla ve bıçağıyla beni itti. "Beni duyuyor musun, kaltak?"

Her iki sorusuna da başımı sallayarak cevap verdim. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ona baktım, nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacağını sandım.

Cevap almak için zorlamak yerine başını çevirdi ve omzunun üzerinden baktı.

Sonra bana geri döndü.

"Slick'in ona olan borcunu istediğini söyle. Anladın mı?" Sonra göğsüme sertçe bastırdı, bu canımı yaktı çünkü zaten duvara yaslanmıştım ve gidecek yerim yoktu. Sonra gitti, bir arabaya bindi ve çıktı.

Sonra bir baktım, Vance sanki yoktan var olmuş gibi oradaydı.

Vance, Lee için çalışıyordu. Siyah saçları vardı (boyalı değil, kesinlikle gerçektir), uzun ve düzdü ve at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplardı. Uzun boylu, zayıf, yumuşak sözlü, Kızılderili ve ateşliydi.

Bıçak zoruyla tutulduğuma mı yoksa hemen ardından Vance'in ortaya çıkmasına mı daha çok şaşırdığımı bilemedim.

"İyi misin?" diye sordu, eli omzumdaydı, kara gözleri yoğundu.

İyi değildim. İyi olmaktan o kadar uzaktım ki bir daha asla iyi olamayabilirdim ama yine de başımı salladım.

"Ne dedi?" Vance sordu.

"Babamın nerede olduğunu bilmek istedi."

Vance bu konuda hiçbir yorum yapmadı çünkü Lenny kulüpten çıkıp bize doğru gelirken yer değiştirmekle meşguldü.

"Çek ellerini," diye uyardı Lenny, fedai moduna geçerek.

"Sorun değil Lenny. Onu tanıyorum," dedim.

Bir SUV gıcırdayarak yanımıza geldi. Direksiyonda Lee'nin adamlarından biri, Matt vardı. Buna rağmen ne Vance ne de Lenny kımıldamadı. Karşı karşıya gelmişlerdi.

Vance'e "Lenny beni eve götürüyor," dedim.

Vance Lenny'den bana baktı ve başını salladı. Bir kere. Sonra gözleri tekrar Lenny'ye kayd.

"Onu kapısına kadar götür," diye emretti Vance.

Cipe doğru ilerledi, vücudunu salladı ve Matt havalandı.

ÜÇ

SONRA HAYAT GERÇEKTEN ILGINÇLEŞTİ.

T Smithie's'de yemekler o kadar iyiydi ki ertesi sabah otobüs yerine taksiye bindim. Gitmeden önce Fortnum's, LaMar's'a gittim ve bir orduyu doyuracak kadar çörek aldım. Herkese almadan babam ve kendim için alamazdım.

Yedi on beşte işe gittim, çörek kutumu taşıyordum ve Vance ile Matt'in kendilerine sakladıklarını ve dün geceki olayı kimseyle paylaşmadıklarını umuyordum - özellikle de Indy'ye söyleyebilecek olan Lee'yle, o da herkese söyleyebilirdi.

Dün gece eve dönerken Lenny'ye olanları anlattım ve ağzı bir karış açık kaldı. Polisi aramakla ilgili bir tartışmaya girdik (olmaz, nasıl olmaz, babam işin içindeyken olmaz), sonra Smithie'yi aradık (polisi aramaktan daha kötüsü, Smithie bok kanaması geçirirdi). Sonunda Lenny beni ön kapıya kadar geçirdi ve içeride güvende olduğumdan emin oldu.

Yaklaşık yedi saniye uyuyabildim çünkü ya boğazıma bıçak dayandığını yeniden yaşıyordum (ki

eğlenceli değil) ya da babamın şu anda neyin içinde olduğunu merak ediyordum.

Babam biraz serseriydi. Hiç parası olmadı. Anlayabildiğim kadarıyla hiç işi olmamıştı. Geçmişinin, bugününün ve geleceğinin karmakarışık olduğunu düşünüyordum (ve annemin yaptığı bazı yorumlar da bunu doğruluyordu).

Ancak bu, alışlagelmiş baba serseriliği olaylarından biraz farklıydı.

Öğlen uykusu almadığım için, yedi saniyelik uykum, bırakın çalışmayı, hiçbir şey için beni iyi bir duruma getirmiyordu ama devam etmek zorundaydım. İzin alma lüksüm yoktu.

Fortnum'a gittiğimde Tex, Duke ve Jane oradaydı. Indy ve Ally ortalıkta yoktu.

Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Saat yedi buçukta kapılar açılır açılmaz kahve furyası başladı.

Tex, Indy'nin ana baristası ve bir nevi kahve virtüözüydü. İnsanlar onun kreasyonlarından biri için yollarını değiştirirdi. Indy'nin beni işe almasının nedenlerinden biri de buydu. Tex çok popüler olduğu için çok meşgul oluyorlardı. Ayrıca portafiltrede oldukça iyiydim, bu da işi almama yardımcı oldu.

Saat sekize doğru ilerliyordum, biraz rahatlamıştım ve belki de Vance ve Matt'in

zil çaldı ve Eddie içeri girdi.

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde nefesimi tuttum. Eddie'nin mutsuz olduğunu söylemek, Büyük Kanyon'a tatlı, küçük bir kanal demek gibi olurdu.

Başka bir deyişle, Eddie son derece kızgındı.

Eddie'nin Indy'nin kitapçı dükkânına kötü karakterler ve olası tehlikeler getirebilecek birinden hoşlanmayacağını bilmeliydim. Önce Lee'nin gelmemesine şaşırmıştım.

Eddie'nin gözleri benimkilere takıldı ve odanın öbür ucundan içimi yaktı. Olduğum yerde donup kalmıştım. Doğruca tezgâha doğru yürüdü ve gözleri hâlâ üzerimdeyken üst kolumdan tutup beni tezgâhın arkasından çekip çıkardı.

"Hey! Ne halt ediyorsun? Dışarıda kahve isteyen yirmi kişiyi görmüyor musun?" Tex, Eddie'ye bağırdı.

Eddie onu görmezden geldi ve beni kitap raflarına, yarım düzine sıra geriye, Suç bölümüne sürükledi (bunun uygun olduğunu düşündüm). İçeri döndü, sonra durmadan önce beni raflardan aşağıya, kitaplarla kaplı yan duvara kadar yürüttü.

Kahve kalabalığından oldukça uzakta ve iyi gizlenmiştik. Kahve saatinde kimse kitap aramaya gelmiyordu.

Eddie sırtım kitaplara dönük olacak şekilde bana manevra yaptırdı, sonra vücuduyla önüme geçti, sol elini bana dayadı.

başımın yanındaki rafta.

"Neler oluyor?" Masum rolü yapmaya karar vererek sordum. "Sen söyle," diye yanıtladı Eddie.

Rolümü anladı. Bunu nasıl anladığımdan emin değildim. Gözlerinin kısılmasından ya da konuşması bittikten sonra dişlerini sıkarken çenesinin gerilmesinden olabilirdi.

"Tex'in kahve yapmasına yardım ediyordum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Dün gece hakkında konuşalım." Umutlarım suya düşmüştü.

Lanet olsun.

"Dün gece mi?" Ben sordum. "Dün gece."

"Peki ya dün gece?"

İtiraf etmeliyim ki kendimi biraz dün geceki gibi hissediyordum. En azından kalbim dün geceki kadar sert atıyordu.

"Hakkında sen sahip olmak a bıçak at
seninboğaz," Eddie cevapladı.

Masumiyetten vazgeçtim ve soğukkanlı olmayı denedim.
"Ah, şu."

Soğukkanlı olmak iyi bir karar değildi. Eddie'nin gözleri daha önce içimi yakıyorsa bile şimdi kavuruyordu.

"Evet, o," diye homurdandı Eddie.

"Eminim bir şey yoktur," dedim ona.

Sanki alnımdan boynuzlar çıkmış gibi bir süre bana baktı. Sonra hızlı hızlı İspanyolca bir şeyler söyledi.

Dört Meksikalı eski erkek arkadaşım olduğu için biraz İspanyolca biliyordum ve bazı müstehcen kelimeler yakaladığımı sanıyordum ama emin olamıyordum.

Tekrar İngilizceye döndü. "Boğazında bir bıçak olmasına hiçbir şey mi diyorsun?"

Cevap vermedim, belki de sessizliğin daha iyi olacağını düşündüm.

Yine yanlış.

Yaklaştı ve zaten oldukça yakın olduğu için bu "yaklaşma" yırtıcıydı.

"Daha önce boğazınıza bıçak dayandı mı?" "Hatırladığım kadarıyla hayır," dedim ona.

Siyah gözleri korkutucu bir parıltıya bürünmüştü.

"Böyle bir şeyi unutur muydun?" diye sordu. "Muhtemelen unutmazdım," diye izin verdim.

Daha da yaklaştı ve bu noktada vücudu benimkine sürtünmeye başladı.

"Neden polisi aramadın?" diye sordu. "O kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu," diye cevap verdim.

"Biri boğazınıza bıçak dayarsa, bu büyük bir olaydır. Bunu polise bildirirsiniz."

Normalde ona katılırdım.

"Lanet olsun, Jet, bir kez olsun benimle konuş," dedi ve bu kesinlikle bir rica değildi.

Sessiz kaldım. Şirretlik yapmadım. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Slick'i tanıyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Vance babanın peşinde olduğunu söylüyor," diye devam etti. Başımı salladım.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye devam etti.

Başımı tekrar salladım ama sonra "Slick bana babamın ona borcu olduğunu söyledi" dedim.

Eddie'nin yüzündeki ifadeden bunun iyi bir haber olmadığını anlayabiliyordum ve kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

"Slick'i tanıyorum," dedi Eddie. "Ve Slick iyi bir adam değildir." "Onunla tanıştığında bu izlenime kapılmıştım," diye katıldım.

Bu cevap üzerine dişler daha da sıkıldı. "Baban nerede?" Eddie sordu.

"Bu sabah çörek yemeye gelecek."

Eddie'nin boştaki eli havaya kalktı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Bunu ara sıra yapıyor, elini saçlarının arasından geçiriyordu. Yakın mesafeden bakıldığında büyüleyiciydi. Ama yine de uzak mesafeden de büyüleyiciydi. Sadece bunu yakından yaptığını hiç

görmemiştim.

Eddie tekrar konuşmaya başladı ve beni o anın etkisinden kurtardı. "Sana söylemeliyim, bu konuda içimde mutlu bir his yok."

"Ben hallederim," dedim ona.

Bu Eddie'nin yüzünün değişmesine neden oldu. Ne anlama geldiğini okuyamadım ama değişimi gördüm.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Başımı salladım.

"Peki bununla nasıl ilgileneceksin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Bir yolunu bulacağım."

Gözleri parladı. "Bankamatiğe bir kez daha gitmeyi gerektirecek bir şey mi?"

Yüzümü buruşturdum çünkü soruyu içimde hissettim. Bunu iki nedenden dolayı hissettim. Birincisi, Eddie bu soruyu sormuştu ve onun bu soruyu sorması ve tüm bu konuşmanın babamın bir serseri olduğunu bildiği anlamına gelmesi canımı acıtmıştı. İki, çünkü makinede hiçbir şey kalmamıştı. Bu karmaşayı düzeltmek için ne yaparsam yapayım, muhtemelen Striptiz Butiği'ne gidip bir G-string ve pasties almam gerekecekti ki bu gerçekten mutlu bir düşünce değildi.

"Jet," diye seslendi Eddie ve ben de mutsuz düşüncelerimi bir kenara bırakıp ona baktım.

Yüzü artık kızgın değildi. Gözleri farklıydı. Bu farklılık kendini bana fiziksel yollarla iletiyor, bana yakınlığını hatırlatıyor ve aynı zamanda bana onun ateşli olduğunu hatırlatıyordu.

"Bu adil değildi," dedim ona.

Cevap vermedi.

Devam ettim, "Bu seni ilgilendirmez. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

"Bunu kendi işim haline getiriyorum," dedi bana. "Adil uyarı, Jet. Seni kendi işim yapıyorum."

Vücudumun çeşitli bölgelerinde aynı anda bir çarpıntı hissettim. Bununla ne demek istediğinden emin değildim ama beni çok korkuttuğundan emindim.

"Merak etme Eddie," dedim, bir an önce harekete geçmek, Eddie'den uzaklaşmak (Eddie'den çok uzaklaşmak) ve babamı bulup bu işi çözmek istiyordum. "Ben halledeceğim."

"Ya yapamazsan?" diye sordu.

"Yapabilirim."

"Yapamazsan ne yaparsın?" diye tekrarladı.

"Yapabilirim."

Yani, tüm aile üyelerimin sorunlarını çözmekle geçen yıllarım oldu. Sadece babam gittikten sonra annemin çöküşü değildi. Sadece felç geçirmesi de değildi. Kasabaya her gelişinde babama para ve kalacak bir yer vermek de değildi. Lottie'nin omzumda ağlamasına izin vermek de değildi.

ve uzun mesafeli, bir adam kalbinin her yerine yürüdüğünde. Her şeydi. Hayatımda, "Kimi arayacaksın?" sorusuna "Hayalet Avcıları" diye cevap vermedim. "Jet" ile cevaplandı.

Eddie bunu bilmiyordu elbette ve ben de ona söylemeyecektim. Ama yine de.

Eddie, "Sanırım Slick'le ilgili her sorun senin halledemeyeceğin bir sorun," diye karşılık verdi.

"Ben hallederim."

"Jet."

"Ben hallederim! Benim işim bu! Tamam mı? Bir şeylerin üstesinden gelirim.

Bununla da başa çıkmanın bir yolunu bulacağım!" Bağırdım.

Yeesh.

Patlamamdan sonra bir süre beni izledi ve gözlerinin tekrar değiştiğini gördüm. Bu sefer gözleri ısınmıştı. Eddie'nin sıcak bakışları üzerimdeyken pek de iyi olmadığımı fark ediyordum. Düşünce süreçlerime komik şeyler yapıyordu.

Elini kaldırdı ve parmak eklemlerini çenemde gezdirdi.

"Yapma bunu," dedim yüzümü çekerek.

"Chiquita, öğleden sonra işin bittiğinde seni alıp evime götüreceğim. Bir sürahi margarita yapacağım, seni sarhoş edeceğim ve sonunda benimle konuşacaksın."

Tam bir şok içinde ona baktım.

"Ne hakkında?" Korkmuş gibi görünmemeye çalışarak sordum.

"Her konuda."

Panik zamanıydı. Nasıl oldu da daha önce devreye girmedi, asla bilemeyeceğim. Dizlerimin bağı çözülmeye ve karnımda bir tuhaflık hissetmeye başlamıştım.

Eddie devam etti, "Neden Smithie's'de çalıştığınla başlayabiliriz ve neden Meksikalılardan hoşlanmadığını düşünmemi istediğine geçebiliriz."

Hayatta olmaz.

"Yapamam," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Yapamam. Yapmam gereken şeyler var." "Ne işleri?"

Bir saniye ona baktım. "Sadece... şeyler."

Beni görmezden geldi.

"Seni almak için saat üçte burada olacağım." Başımı salladım.

O uygunsuz anda onun kokusunu alabildiğimi fark ettim. Gerçekten güzel kokuyordu ve bu hoşuma gitmişti. Ayrıca vücudunun sıcaklığını ve benimkine sürtünme şeklini hissetmek de hoşuma gidiyordu. Dahası, gözlerindeki o sıcak bakışı da sevdim.

Eddie'nin pek çok şeyini sevdim.

Hayır, Eddie'nin her şeyini sevdim.

Yüce Tanrım.

Titrek bir nefes aldım. Eddie'nin beni izlediğini fark ettim.

İtiraf etmeliydim ki bu benim de hoşuma gitmişti. "Jet, saat üç yönünde," dedi Eddie.

"Kokunu seviyorum," dedim ona, deli gibi ağzımdan kaçırdım.

Bu aptalca yorumum üzerine Eddie Daze'in içinde bir panik başladı ama o bunu gördü ve sağ elini diğer tarafımdaki rafa, kalçamın yanına koyarak beni kısırdı.

Ona baktım, aklımda uçuş vardı ama gözlerinin akışkanlaştığını gördüm ve o kadar seksi görünüyordu ki kemiklerim de akışkanlaştı. O kadar ki, kendimi tutmak için tişörtünün karın kısmındaki kumaşına tutunmak zorunda kaldım.

Başı aşağı inmeye başladı ve yemin ederim beni öpecekti.

"Jet?" Indy arıyordu.

Geriye doğru sarsıldım ve kafatasımın arkasını kitaplığa çarptım.

Eddie'ye baktığımda başı artık inmiyordu, gözleri kapalıydı ve dişlerinin yine sıkıldığını görebiliyordum ama uzaklaşmadı.

"Jet?" Indy tekrar seslendi. Sonra onun şöyle dediğini duydum, "Oops!

Hay Allah. Özür dilerim."

Parmak uçlarımda ayağa kalktım, Eddie'nin omzunun üzerinden baktım ve Indy ile Lee'nin sıranın sonunda

durduklarını gördüm.

Lee eğlenmiş görünüyordu. Bunu biliyordum çünkü o kadar çok gülümsüyordu ki kahkahayı patlatmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Indy bana "Özür dilerim, bölmek istemezdim ama baban burada," dedi.

"Harika!" Eddie'nin gömleğini bırakıp kolunun altına girerek parlak bir şekilde cevap verdim. "Teşekkürler."

Bir adım uzaklaşmıştım ki, tam ortasından geriye doğru sarsıldım. Baktım ve Eddie'nin bir parmağını kotumun arkasındaki kemer köprüsüne soktuğunu gördüm.

"Dayan, chiquita, seninle geliyorum. Babana sormak istediğim birkaç şey var."

Eddie'ye baktım. Eddie'nin babamla konuşmasını istediğimden emin değildim. "O sadece çörek için burada."

Eddie'nin gözleri benimkilere kilitlendi. "Bir çörek yiyebilirim."

Donutlardan bahsetmediğini biliyordum. Babama, az önce bana yaptığı üçüncü dereceden muamelenin aynısını yapmaktan bahsediyordu.

Eddie kemer halkamı tekrar sıktı ve omzum göğsüne temas etti.

Sonra kulağıma "İşimiz bitmedi." dedi.

Eek.

Kulağımdan başlayan bir elektrik ürpertisi tüm vücuduma yayıldı.

Görmezden geldim ve onu da görmezden geldim.

İşimiz bitmişti. Bitmek zorundaydık. Bunun için enerjim yoktu, bunun için zamanım yoktu ve her neyse, eğer tutku alevleri içinde yok olursam, anneme kim bakacaktı?

Indy ve Lee önümüzde yürüyorlardı. Eddie yanımdaydı, parmağı hâlâ kemerimin halkasına takılıydı.

"Duymak istemiyorum," dedi Eddie, görünüşe göre Lee'ye çünkü Lee cevap vermişti.

"Hadi, dayan. Benim on yılım vardı. Sen kaç yıl geçirdin? İki ay mı?"

Eddie cevap vermedi.

Indy biraz geri çekildi ve yanıma geldi.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Ona fısıldadım.

"Bilmek istemezsin," diye cevap verdi.

Ön tarafa geldiğimizde hala kahve telaşı vardı ama babamı koltuklardan birinin arkasına oturmuş, çikolatalı buzlu, muhallebi dolgulu bir çörek yerken ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir latte içerken gördüm.

Beni görür görmez, "Prenses Jet!" diye bağırdı.

Eddie'nin parmağı hâlâ kemerimin halkasındaydı, bu yüzden babama koşup kaçması için onu uyaramadım.

Onun yerine sadece "Selam baba" dedim.

Babam Eddie'ye baktı ve Eddie'nin elini arkamda gördü.

"Chavez, görünüşe göre çimlerin büyümesine izin vermiyorsun."

Eddie'nin cevabı "Ray," oldu.

Babamın gözleri Indy'ye kayd ve gülümsedi, sonra da bizimle gelen Lee'ye.

"Lanet olası A," diye nefes aldı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ve neredeyse paniklemiş görünüyordu. "Sen Lee Nightingale'sin."

"Evet," diye onayladı Lee.

"Siktir," dedi babam.

Bunu kafa karıştırıcı buldum. Babamdan Lee'ye baktım ve konuşmak için ağzımı açmıştım ki ön kapının zili çaldı ve birinin adımı söylediğini duydum.

Döndüm ve baktım.

Oscar'dı, son eski sevgilim. Annemin felç geçirmesinden yaklaşık bir ay önce ayrılmıştık. Ondan önce iki yıl birlikte olmuştuk. Karşılıklı rıza ile ayrılmıştık (Oscar'ı ikna ettiğim anlamda karşılıklı) ve arkadaş kalmıştık. Annem ve benim yeni dairemize taşınmamıza yardım etti. İyi bir adamdı ve bazen onu özliyordum.

Oscar benden yaklaşık iki santim daha uzundu, sıcak, kahverengi gözleri, fantastik, kalın, siyah saçları ve şansına onu daha ilginç göstermeye yarayan bazı sivilce izleri vardı.

Bize doğru yürürken ona döndüm. Üzgün görünüyordu.

Bu iyi bir şey değildi. Oscar'ın çabuk sinirlenen bir yapısı vardı ve bu da kontrol edilmesi çok daha zor bir şeye dönüşebilirdi.

"Oscar! Burada ne işin var?" diye sordum.

"Annen aradı, bir pisliğin sana ırkçı dediğini söyledi. Mamita, bu saçmalık da neyin nesi? Onunla konuşmak istiyorum. Kim bu pislik?"

Sana ne söyledim?

Anneme.

Çılgılık atarak dükkândan kaçmak istedim ama kemerimin halkası tekrar çekildi ve omzum yine Eddie'nin göğsüne temas etti. Bu sefer, orada kaldı.

Eddie, "Sanırım o pislik benim," dedi.

Oscar'ın gözleri Eddie'ye kaydı ve bizim duruş şeklimizi gördü. Sanırım bunu yanlış yorumladı çünkü öfkesi doğrudan kırmızı bölgeye doğru alevlendi.

"Çekin şu lanet ellerinizi onun üzerinden!" Oscar bağırdı ve herkes (ve çok sayıda insan vardı) dönüp baktı.

"Sakin ol, amigo, işleri yoluna koyduk," diye cevap verdi Eddie.

"Oscar, sorun yok," diye araya girdim.

Oscar dinlemiyordu. "Kadınıma ırkçı deyip sonra da işleri yoluna koyamazsın. Ben de sana ellerini onun üzerinden çekmeni söylediğimi sanıyordum."

Söylemeyi unuttum, Oscar'ın da sahiplenme sorunu vardı. Ayrılma sebeplerimizden biri de buydu. Eddie ile yüzleşmesinin aptalca olduğundan bahsetmiyorum bile. İkisine bakan herkes Eddie'nin her şeyi silip süpürebileceğini görebilirdi.

onunla birlikte yerdeydi. Eddie daha uzun boylu, daha zayıftı ve giydiği dar beyaz tişörtten de anlaşılacağı üzere vücudunda yarım gram kadar yağ vardı.

"Senin kadının mı?" Eddie vücudu gerilerek sordu. Bana doğru baktı. "Bu adamla görüşüyor musun?"

"Ayrıldık," diye

paylaştım. "Ne zaman?"

Eddie sordu.

"Dokuz ay önce."

Eddie o sabah ilk kez gülümsedi ve gamzesi ortaya çıktı. Tekrar Oscar'a döndü. "Onun artık senin kadının olmadığını söyleyebilirim."

Oscar öne doğru eğilip Eddie'ye İspanyolca bağırmaya başlayınca Eddie de karşılık verdi.

"Dur!" Bağırdım.

Artık canıma tak etmişti. Yirmi dört saattir uyumuyordum, arabam çalışmıyordu, boğazıma bir bıçak dayanmıştı ve Eddie az önce beni kendi işi yapacağını açıklamıştı. Daha fazla dayanamadım.

İki adam da bağırmayı bıraktı.

"Her şey halloldu, Oscar. İlk başta böyle düşünmesine neden olacak aptalca bir şey söyledim. Ama artık ırkçı olduğumu düşünmüyor. Sakin ol," diye emrettim.

Oscar'ın kızgınlığı bitmemişti ve bana döndü. "Annemi endişelendiriyorsun," dedi.

Harika.

"Oscar, her şey kontrol altında," dedim ona.

"Saçmalık, Mamita. Annen diyor ki-"

"Annemi dinlemeyi ve karışmayı bırak. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim.

Bana doğru eğildi. "Öyle mi? Hiç sanmıyorum. Kafamda iki göz var, değil mi? Kilo vermişsin. Bitkin ve düşmeye hazır görünüyorsun. Kendine bakmakla bu kadar meşgulken nasıl kendine bakacaksın-"

"Oscar!" Bağırdım. "Kapa çeneni! Ve annemle konuşmayı bırak."

Bir süre bana baktı ve sonra sustu. Ok kırmızı bölgeden çıktı ve yeşile düştü. Yeşile düştüğünde gözlerinde endişeyle bana baktı.

"Jet, sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

"O ben oluyorum," dedim ona.

Başını salladı ve iç çekti. "Mi cielo, kalbimi kırıyorsun."

İşte o zaman tehlikeyi atlattığımızı anladım. Oscar çabuk patladı ve aynı hızla söndü.

Ona gülümsedim. "Git bir çörek al."

"Donut için zamanım yok. Zaten işe geç kaldım." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, Eddie'ye ters ters baktı ve sonra çekip gitti.

Ben tepki veremedenden Tex küçük çemberimize geldi.

"Tanrıya şükür, Loopy Loo," diye gürledi ve bana bir kapuçino uzattı. "Burada işler sıkıcı olmaya başlamıştı." Sonra tekrar tezgâhın arkasına geçti.

Herkes bana, Eddie'ye, Lee'ye ve Indy'ye bakıyordu.

"Oscar biraz aşırı korumacı," dedim ortamı yatıştırmak için.

"Ben söyleyeceğim," diye araya girdi babam.

Lee ve Indy'nin dikkati babama kaydı ama Eddie bana bakmaya devam etti. Gözleri tekrar hareketlendi ve eli belimden çıkıp kolunu boynuma dolayarak beni kendine doğru çekti. Neredeyse göğüs göğüse gelmiştik ve ondan biraz uzaklaşmak için elimi karın kaslarına doğru uzatmak zorunda kaldım. Kolu sıkılaşıarak beni olduğum yerde tuttu.

Başını eğdi ve kulağıma, "Konuşmamız gerekenler listeme birkaç şey daha ekledim," dedi.

Bu iyi bir şey değildi.

Beni çevirdi, kolunu boynuma dolayarak beni hâlâ yanında tutuyordu ve babama baktı.

"Konuşmamız gerekiyor gibi görünüyor, Ray."

Babam Eddie ile bana baktı, ağzında bir gülümseme vardı.

"Jet dün gece Slick adında bir adam tarafından bıçaklandı. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Eddie devam etti.

Gülümseme babamın yüzünü terk etti. Indy'nin nefesi kesildi. Babamın gözleri Lee'ye, Eddie'ye ve sonra da bana kaydı.

"İyi misin?" Babam sordu.

"Bana zarar vermedi," dedim ona.

"Siktir, Jet," dedi babam, sonra başını ellerinin arasına alıp baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini sildi.

"Ona bir şey borçlu olduğunu söylüyor," diye ekledi Eddie. Babam başını kaldırdı.

"Ben onunla konuşurum," dedi Eddie'ye. Sonra bana döndü. "Onunla konuşacağım," diye tekrarladı.

"Bunu sen yap," diye karşılık verdi Eddie. "Başka bir şey Ray. Jet'in bu işe karışması dün gece Slick'le yaptığı konuşmayla başladı ve bitti. Beni anlıyor musun?"

Tüm vücudum gerildi ve Eddie'ye ters ters baktım.

Bu aile işiydi. Kim olduğunu sanıyordu ki?

Ama babam Eddie'ye cevap verdi. "Evet. Evet. Sorun yok. Bitti artık. Ben halledeceğim." Babam bana baktı. "İcabına bakacağım, Jet. Söz veriyorum."

"Neden şimdi yapmıyorsun?" Lee önerdi.

Babam Lee'ye baktı ve gözlerinde korku belirdi. "Şimdi tam zamanı."

Ayağa kalktı ve ben de Eddie'den uzaklaşıp yanına gittim.

"İyi misin?"

"Tamam. Tabii." Bana sarıldı. "Bunu halledeceğim, Prenses Jet. Endişelenecek bir şey yok." Yanağımdan öptü.

Sonra eli öptüğü yere dokunacakmış gibi kalktı, ama bıraktı.

"Çörek için teşekkürler," dedi ve sonra başka bir şey söylemeden, hatta bakmadan çekip gitti.

Kapı arkasından kapandığı anda Eddie'ye doğru döndüm.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Uykusuzluk belki. Babamı öyle görmek. Her neyse, ona izin verdim. "Bu aile işiydi!" Tersledim.

Eddie bana baktı. "Senin ailen mi?"

"Benimkiler."

"Madem benim işimsin, o zaman bu da benim işim."

Ağzım bir karış açık ona bakakalmıştım.

Kendimi sinirli sersemliğimden sıyırdım ve "Sen karışma!" diye bağırdım.

"Seni uyarmıştım Jet. Zaten işin içindeyim," diye cevap verdi, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

Gözlerimi kısıtım ve ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Artık değil. Bu senaryodaki rolünüz oynandı."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve gülümsedi, gamzesi ve her şeyiyle. "Seni hiç kızgın görmedim."

"Bu değil Kızgın. Sen yapmadım görüldü kızgınHenüz."Beyan ettim.

Bu bir yalandı. Genel olarak oldukça yumuşak başlı bir insan olma eğilimindeydim. Çok sık sinirlenmezdim ve bu da

hiç olmadığım kadar.

"O zaman, şu anda çok seksi olduğunu düşünürsek, kızgın olmayı dört gözle bekliyorum."

Sözleri beni şaşırttı ve geriye doğru sendelemem bir mucizeydi.

Sonra içimi bir panik kapladı ve kitap raflarına doğru yürümeye başladım ki Eddie arkamdan, "Bu tanıdık geliyor, sanırım saklanma vakti geldi," dedi.

Muhtemelen aşağılanmanın ve daha önce bilmediğim bir öfkenin karışımıydı beni ona doğru döndüren ve tepinmeme neden olan. Bu ve kırmızı gördüğüm gerçeği. Sanırım o gerçekten "henüz kızgınlık görmemişti" ama sonra tekrar, ben de görmemiştim.

Onunla burun buruna geldim ve yüzüne karşı "Beni ve babamı rahat bırak, Eddie Chavez!" diye bağırdım.

Eddie bana doğru eğildi, o kadar yakındı ki tek görebildiğim oydu.

Sessizce, "Şu anda seni öpmek istemem yanlış mı?" diye sordu.

Boğazımdan kısık bir sesle hırladım, söylediklerinden korkmayacak kadar öfkeliydim.

"Dios mio, cariño, çok tatlısın."

"Artık seninle konuşmuyorum," dedim ona.

"Evet, öyle. Saat üçte, sonra sen, ben ve bir sürahi margarita," diye cevap verdi.

Espresso tezgahının arkasına doğru yürüdüm (belki de daha çok kaçtım) ve onu ve herkesi tamamen görmezden gelerek etrafa vurmaya başladım.

Birkaç dakika sonra Tex şaşırtıcı bir sessizlikle, "Sorun yok hayatım, o gitti," dedi.

Tezgâhın arkasına gelen Tex ve Indy'ye baktım. "Ne yapacağım ben?" diye sordum.

"Devam edelim mi?" Tex önerdi.

"Konuşmak ister misin?" Indy sordu. Başımı salladım.

"Teşekkürler. Kafamı toparlamam lazım. Belki sonra," dedim ona.

"Her zaman Jet, bunu biliyor musun?" Indy sordu. "Neyi biliyor muyum?"

"Ne zaman konuşmak istersen ya da bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Bunu biliyor musun?"

Gözlerimin yaşardığını hissettim. Başımı salladım ve arkamı döndüm, işime geri döndüm ve Indy ile Tex'in bakışmalarını kaçırdım.

Sinir krizi geçirecek değildim, şimdi olmazdı. Ve eğer hissettiğim her şeye teslim olursam, muhtemelen sistemim bir ay boyunca kapanırdı.

Konsantre olmalıydım, önceliklerimi belirlemeliydim.

Uyanık kalmak birinciydi. Arabamın nesi olduğunu öğrenmek ikinciydi. Babamın iyi olup olmadığını öğrenmek üçüncü sıradaydı. Bulmak

Babama verdiğim parayı telafi etmenin yolu sonuncuydu,
belki de ilk.

Ya da belki de sorun her şeyin ilk olmasıydı.

DÖRT

KIZARTMA TAVASINDAN EDDIE'NİN YATAĞINA

M Smithie beni arayıp bir "arkadaşımın" benim evimin otoparkında olacağını söylediğinde şansım döndü. arabama bakmak için saat ikide apartmandan çıktım.

Bu, erken ayrılmak için gerçek bir nedenim olduğu ve böylece Eddie'den kaçtığım anlamına geliyordu.

Fortnum'dan saat bir buçukta çıktım çünkü otobüse binmem gerekiyordu ve Smithie'nin arkadaşıyla Honda'mda buluştum. Birkaç saniye kaputun altını kurcaladı, sonra doğruldu ve ellerini yağlı, mavi tulumuna sildi.

"Bunu çekmem gerekecek" dedi bana.

Olamaz.

"Kötü mü?" Ben sordum.

"Söyleyemem. Oraya girmem gerek."

Harika.

"Bugün çekemem. Yarın bir ara tamirci getiririm."

"Buna minnettar olurum."

Tamircinin uzaklaşmasını izlerken JoJo'yu arayarak bir araç ayarlamasını istedim. Sonra da Smithie's'e gitmeden önce tam üç saat uyumayı iple çekerek kendimi eve attım.

Dairenin kapısını açtığımda annem bağırdı, "Oh iyi! Erkencisin."

Oturma odasına girdim. Trixie oradaydı ve sanki bir güzellik salonu bombası patlamış gibiydi.

"Yaşasın! Çalışmak için daha fazla zamanım olacak," diye bağırdı Trixie.

Trixie'yi kesinlikle severdim. Kendimi bildim bileli kızıla boyalı saçları vardı. İri dalgalı yapardı. Ona çok yakışıyordu. Minyondur, mutlu, kahverengi gözleri vardı ve bir insanda gördüğüm en güzel ellere sahipti. Bir sanatçının elleri gibi olduğunu düşündüğüm elleri vardı.

"Trixie, burada ne yapıyorsun?" Ona sarılırken sordum. Trixie genellikle Pazartesi günleri annemi ziyarete gelirdi.

"Sürpriz! Manikür, pedikür, yüz bakımı ve röfle yaptıracaksınız."

Zihinsel bir inilti

çıkardım. "Trixie-"

"Hayır. Bu sefer tartışma yok. Annem yorgun olduğunu söylüyor. O yüzden bugün her şey seninle ilgili. Bugün Jet'in Güzellik Günü."

Maniküre ve r fleye kafamda bir deliğe ihtiya ım varmış gibi ihtiya ım vardı. Her ikisi de bakım, bakım da zaman ve para gerektiriyordu ve bende bunların ikisi de yoktu.

Trixie odanın içinde koşuşturup hazırlanıyor, annem de o göz alıcı orantısız gülümsemesini takınıyordu. Bana iyilik yaptıklarını düşünüyorlardı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorlardı.

Lanet olsun. Buna nasıl hayır diyebildin?

Trixie yemek odası sandalyelerimizden birini oturma odasına koydu. Ben oturdum, o da üzerime bir örtü örttü.

"Oscar bugün geldi," dedim anneme.

"Gerçekten mi? Oscar nasıl?" Annem masum bir şaşkınlık numarası yaparak cevap verdi.

"Bilmiyorum,       orada olduğu zamanın çoğunda Eddie'ye İspanyolca bağırıyor, geri kalan zamanda da ona İngilizce bağırıyor ve kalan zamanda da bana bağırıyor."

"Ah canım," diye mırıldandı Trixie.

"Planladığımız gibi gitmedi," dedi annem

Trixie'ye. Annem.

EĞer onu sevmeseydim, onu öldürürdüm.

Trixie geniş, düz bir boya fırçasıyla küçük bir k sedede bir şeyler karıştırmaya başladı ve annesine omuz silkti.

Onlara, "Eddie'yle her şey yolunda, bu yüzden karışmayı bırakabilirsiniz," dedim.

"Javier'i arasam iyi olacak," dedi annem sessizce. Ne demek istediğimi anladınız mı?

"Eddie'yle aranız nasıl?" Trixie bana geniş gözlerle, meraklı bir bakış atarak sordu.

Tavana baktım ve kurtuluş diledim. Belli ki Tanrı'nın o gün yapacak daha iyi işleri vardı.

Onları Eddie konusundan uzaklaştırdım. Pedikür sırasında kafam folyo sargıyla doluyken uyuyakalmışım ve saçımı mutfak lavabosunda durulatmak için uyandırılmam gerekmiş.

"Voilà!" Trixie işi bittiğinde bana bir ayna uzattı.

İnanamayarak kendime baktım.

Tamam, kabul etmeliyim, iyi görünüyordu. Hayır, gerçekten, harika görünüyordu.

Saçlarımı birkaç santim kesmişti, böylece saçlarım omuzlarımı geçiyordu ve bana yana doğru iyice ayrılmış ve neredeyse seksi görünen derin kalın kaküller verdi. Gerçekten de beni aydınlatmıştı. Aslında, gözlerim eladan çok yeşil görünüyordu ve cildim parlıyordu.

"Bu harika," dedim.

"Bu sensin! Bu sensin! Bu mükemmel! Yepyeni bir Jet olmuşsun," diye duyurdu Trixie.

Yepyeni bir hayata sahip yepyeni bir Jet olmak isterdim ama yeni halimi kabul ederdim çünkü diğerini elde edemeyecektim, bu kesindi.

Smithie's için makyajımı Trixie yaptı, ki bu da benim yapabileceğimden daha iyi görünüyordu ve ben makyaj konusunda uzmandım. Yeni görünümümü Smithie's üniformamla birlikte en seksi sürtük ayakkabılarımı giyerek kutladım. Ayakkabılar siyah rugandı, kapalı, sivri burunluydu ve ayak bileğinde çift tokalı çift kalın kayışları vardı. Smithie onlara dominatrix ayakkabılarım diyordu ve haksız da sayılmazdı.

JoJo ve ben kapıdan içeri girdiğimizde sadece beş dakika gecikmiştik. Smithie barın arkasındaki her zamanki yerindeydi. İçeri girdiğimizde döndü, akıllıca bir şey söylemek için ağzını açtı ve beni görünce ağzı açık kaldı.

Çantamı ve hırkamı barın üzerine koydum.

"Lütfen bana bunu saçına yaptığını söyle çünkü direk dansı yapacaksın."

"Direk dansı yapmıyorum," dedim ona.

Bana önlüğümü uzattı ve ben de her zamanki gibi cep telefonumu cebime soktum. Bunu hep yapardım. Annemin araması gerekebilir diye cep telefonum yanımdan hiç ayrılmazdı.

Smithie konuşmaya devam etti. "O halde, dün gece bir serserinin sana bıçak çektiğini söylemek için beni aramadığın gerçeğini gözümünden kaçırmak içindi."

Lanet olsun.

Lenny beni ele vermişti.

"Önemli bir şey değildi," diye geçiştirdim.

"Hiçbir şey gibi gelmedi, lanet bir şey gibi geldi. Şu andan itibaren binaya giriş ve çıkışlarınızda size eşlik edilecek," diye duyurdu Smithie.

Tartışmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. Smithie elini kaldırdığında herkes susacağını biliyordu.

"Tamam," dedim.

"JoJo ile içeri girdiğine göre arabanın hâlâ çalışmadığını anlıyorum," dedi.

"Doğru," dedim ona.

Çantamı ve hırkamı barın arkasına koydu. "Sonra fedailerden biri seni alır ve eve götürür. Sen ayarlamazsan, ben ayarlarım."

Başımı salladım, çünkü konuyu tartışmaya açmıyordu.

"Güzel," dedi. "İşe koyulun."

İşe koyuldum ve bunun iyi bir gece olmayacağını hemen anladım. Görev yerimde sahnenin ön tarafında üç masa vardı. İki saat sonra o masalar bir bekârlığa veda partisi tarafından işgal edilmişti.

Salı günü kim bekârlığa veda partisi verir, bilmiyordum ama işte oradaydılar. Hızla sarhoş oluyorlardı ve davranışlarından (bana göz kırpmaları, "bebeğim" demeleri, birbirlerine dirsek atmaları ve ben her yaklaştığımda kıkırdamaları) başlarına bela olacaklarını anlamıştım.

Aslında, bir Salı günü için, yoğun bir geceydi. Tüm masalar doluydu. Etrafta birkaç adam vardı ve bar iki kişilikti.

Gece yarısından hemen sonraydı. Benim bölümüm sarhoş ve aptaldan, sarhoş ve kabadayıya dönüşmüştü ve ben de barda garsonluk yapıyordum.

Garson bölümü barın geri kalanından, barın önünden yukarı doğru çıkan ve arkaya doğru kıvrılan iki büyük pirinç parmaklıkla ayrılıyordu. Bir siparişin doldurulmasını bekliyordum ve en seksi sürtük ayakkabılarım olmalarına rağmen onlardan tüm kalbimle nefret ettiğime karar verdim çünkü ayaklarım beni öldürüyordu. Köpek gibi yorgundum ve üç saatlik uykumu iple çekiyordum ki başka bir garson olan Tanya yanıma kaydı.

Şimdi, Tanya bir direkte olmak istiyordu. Harika görünüyordu - bir sürü siyah saç, sahte bir DD kupası ve uzun bacaklar. Bir kez sahneye çıkmayı denedi ama berbat bir dansçıydı. Sadece iki sol ayağı değil, aynı zamanda ritmi de yoktu ve seksi dans etmeye çalıştığında, şey, bunu tarif etmenin bir yolu yok, sadece yanılttı. Onu orada izlemek çok zordu, o kadar kötüydü ki. Smithie onu sahneden indirdi ve ona bir üniforma verdi. Bu onun kalbini kırdı. Şimdi bir kez daha denemek umuduyla salsa dersleri alıyordu.

"Aşık oldum," dedi bana.

"Gerçekten mi? Bu harika," diye cevap verdim.

Güldü. "Seni aptal. Pek sayılmaz. Daha çok şehvet duyuyorum. İstasyonumda burada pek sık göremeyeceğiniz türden bir adam var."

Omzumun üzerinden onun istasyonuna baktım ama etrafta insanlar vardı ve masalarından hiçbirini göremedim. "Kim o?"

Biri kıpırdandı ve Eddie'nin bir masada tek başına oturduğunu, bacaklarını önünde uzatmış, bileklerinden kavuşturmuş olduğunu görünce donakaldım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Önündeki masada bir bira şişesi vardı, yüzü boştu ve gözleri sahnede idi.

Ve sahneyi bir sitcom izler gibi izliyordu, sanki her şey onun için aynıymış gibi.

"Vay anasını!" Arkamı dönerek

haykırdım. "Biliyorum!" Tanya ağladı.

"Seksi değil mi?" Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu gerçekleşmiyordu.

"Jet, iyi misin?" Tanya sordu. Ne yapacaktım ki?

Gidemezdin. Bahşışlere ve saatlere ihtiyacım vardı ve Smithie aklını kaçırdı.

Kalamazdım çünkü Eddie oradaydı ve beni Smithie'nin üniformasıyla görecekti ve bunu düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

"Onu tanıyorum," dedim

Tanya'ya. "Tanıyor

musun? Kim o?"

"Üzerine bira dök, masayı ona çevir. Gitmesini sağlayacak herhangi bir şey yap," diye yalvardım.

"Kötü haber mi?" diye sordu masaya doğru bakarak.

"Bakma!" Yüzünü çenesinden tutup bana bakmasını sağlayarak bağırdım.

"Canını falan mı yaktı?" diye sordu ezilmiş dudaklarının arasından ve ben yüzünü bıraktım.

"Hayır. O sadece... Ben... kahretsin!"

Yapmak zorundaydım. Sürtük kıyafeti giymiştim ve Eddie oradaydı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona hayat hikâyemi anlattım, bazı kısımları atlayarak ama esasen ona güven sorunumu, aşkımı ve son birkaç aydır neler olduğunu anlattım.

"Neyin var senin?" Tanya aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak sordu. "Gir içeri kızım."

"Anlamıyorsunuz," dedim.

"Hayır, bilmiyorum ve üzerine bira dökmeyeceğim, ancak o tişörtü üzerinde ıslak görmek isterdim. O kıyafetin içinde harika görünüyorsun ve bundan utanmamalısın. Yeni saçın çok güzel ve belli ki seni görmeye gelmiş, çünkü sahnedekilerle ilgilenmediği çok açık. O yüzden seni görmeli."

"Tanya."

"Un-unh." Başını salladı, bana "elinle konuş" işareti yaptı, tepsisini kaptı ve kasılarak uzaklaştı.

Harika.

İçki siparişimi verdim ve sonraki bir saati Eddie'den saklanarak, yolumdan uzakta yürüyerek, aramıza insanlar koyarak geçirdim. İnsanüstü bir çaba sarf etmeme rağmen ona doğru bakmadım bile.

Bekârlığa veda partisindeydim, Eddie'nin masasına dönüp bir bakış attığımda üzerlerine bir tepsi içki daha boşaltmıştım. Masa şimdi bira içen, sahneye bakan ve kasıklarını ayarlayan dört adamla doluydu.

Rahat bir nefes aldım. Eddie gitmişti. Tanrıya şükür.

Bara doğru gitmek üzereydim ama durdum.

Eddie bara yaslanmıştı.

Tepki verecek zamanım olmadı çünkü odayı taramaya başladı, yanımdan geçip gitti, sonra kafasını geriye attı ve gözleri bana kilitlendi. Loş ışıktaki bile kaşlarının birbirine yaklaştığını ve bardan uzaklaştığını gördüm.

Ondan nasıl kaçtığımı o zaman anladım. Saçım yüzünden. Muhtemelen beni görmüştü ama kim olduğumu bilmiyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

O anda, hiçbir zaman iyi olmayan şansım kötüleşti.

Bir elin dizimin arkasından uyluğuma, neredeyse mini eteğıme kadar gittiğini hissettim.

Etrafımda döndüm.

"Eller yok!" İzlenmesi gereken kişi olarak belirlediğim Bir Numaralı Bekar'a döndüm. Açgözlü gözleri vardı ve ilk bakışta ondan hoşlanmamıştım.

"Hey, bebeğim, neden orada değilsin?" Sahneyi işaret etti. "Orada çok ateşli olurdun."

Uzaklaşmaya başladım ama bir el kaşkorsemini tuttu ve geri çekti.

Arkamı döndüm.

"Eller yok dedim." Etrafta Lenny'yi ya da diğer fedailerden birini aradım ama göremedim. Mekan tıklım tıklımdı.

"Bahşışını almadan gitmişsin," dedi Bir Numaralı Bekâr. Elinde bir ellilik tutuyordu.

Bir ellilik harika bir bahşıştı ve kesinlikle F- kelimesine değerdi. Dansçılar bile pek ellilik almazdı.

Onu almaya gittim ve o da kaptı.

Uzunlamasına ikiye katladı. "Bunu dişlerinle almanı istiyorum."

Sonra da fermuarına tuttu. Ne pislik ama.

Gözlerim onunkilere kaydı ve elimde olmadan, elli dolar olsun olmasın, dudığım kıvrıldı.

"Hiç sanmıyorum."

Uzaklaşmak için döndüm. Beni belimden yakaladı, tekrar kucağına çekti ve bir kolunu sıkıca etrafıma doladı. Diğer eliyle ellisini göğüslerimin arasına kaydırıldı.

Bu kendi isteğiyle yaptığı son şeydi.

Bildiğim bir sonraki şey, bir elin bileğimi sardığı ve Eddie'nin beni kucağından çekip çıkardığıydı. Çekişin gücü ve vücudumun momentumu beni ondan birkaç metre uzağa fırlattı ve etrafta duran bazı adamlara çarptım. Yine de Eddie'nin Bir Numaralı Bekar'ı yakasından tutup sandalyesinden çektiğini gördüm.

Sonra onu yakasından tuttu ve yumruğunu yüzüne indirdi. Hiç hoş değildi ve irkildim. Burnunun kırıldığını duyabiliyordunuz.

Diğer bekârlığa veda partisi çocukları kardeşlerini savunmak için yerlerinden kalktı ve kıyamet koptu.

Birkaç kişi Eddie'nin üzerine atlamaya çalıştıysa da Eddie gözünü ödülünden ayırmadı ve Bir Numaralı Bekâr'ı tutunduğu yerden çekip çıkardı ve hâlâ yakasını tutarak yumruğunu tekrar Eddie'nin suratına indirdi.

Tek gördüğüm buydu. İtilip kakılıyor ve geri itiliyordum, dominatriks ayakkabılarımın üzerinde sallanıyordum. Lenny yanıma geldi ve beni hızla büyüyen kavganın dışına çekti. Eddie ve bekârlığa veda partisiyle başlamış ve büyümüşü.

Bekarlığa veda partisindeki çocuklardan birinin sahneye fırlatıldığını gördüm. JoJo dans ediyordu ve neredeyse onunla çarpışıyordu.

Bir ılık attı ve tüm kızlar etrafta koşuşturmaya başladı ve sonra arka tarafta kayboldular.

Eddie'ye ulaşmaya çalışmak istedim ama Tanya kolumdan tutup çantamı elime tutuşturdu ve beni n kapıdan dışarı çekti. Diğeri garsonlar ve dansılardan bazıları dışarıda durmuş, kavgayı fırsat bilip sigara molası veriyorlardı ve müşterilerden bazıları da bu kargaşadan uzaklaşmak için dışarı fırlamıştı.

"Vay anasını! Bunu gördün mü?" Tanya sordu. "Her şeyi izledim. Sen araya girdiğinin için seksi adamın parayla neler olduğünü göremedi. Ama o pislik seni kucağına aldığı anda, adamın sana ulaşmak için üç adamı yolundan çekti. Harikaydı!" diye bağırdı, açıkça heyecanlanmıştı.

Eddie'nin bunu benim için yapmasından dolayı içimde bir heyecan hissettim.

 ekip arabası geldi ve polisler içeri girdi, müşteriler dışarı çıktı ve biz de etrafta durup mekânın kapatılması için izin verilmesini bekledik.

Eddie yanında üniformalı bir adamla dışarı çıktı, kalabalığı ve asılanları taradı ve bana kilitlendi. Polise bir şeyler söyledi, ayrıldı ve bana doğru yürüdü. Beyaz tişrtnde kan vardı ama Tanrı'ya şükür ondan geliyor gibi görünmüyordu. Kulüp tabelasının ve sokak lambalarının loş ışığında bile gözleri parlıyordu. Bana yaklaştığında

Yaklaştığımda parmak eklemlerinin kanlı olduğunu fark ettim ve bunun bir kısmının kendi kanı olduğunu tahmin ettim.

Hiç düşünmedim. Ellerinden birini tuttum ve ona baktım, sonra başımı kaldırıp ona baktım, hala elini tutuyordum.

"Sana biraz buz getirmeliyiz," dedim.

Eddie'nin cevap verme şansı olmadı çünkü Smithie hantalca ayağa kalktı.

"Size daha kaç kez erkek arkadaş yok demem gerekiyor?" diye bağırdı bana. "Kahretsin, kızım. Sen benim başımın belasısın. Bu belalı orospu çocuğunun ne kadar hasara yol açtığını biliyor musun?" Eddie'ye döndü. "İçeri girdiğin anda bela olduğunu anlamıştım."

Smithie'ye "O benim erkek arkadaşım değil," dedim ve Smithie bana döndü.

"Saçmalık. Jet, bana borçlusun. Kırık mobilyaları değiştirmem lazım. Yarın gece, bir direk alacaksın."

"Müşterilerinizden biri onun üzerindeydi. Korumalarınız neredeydi?" Eddie sordu, sesi garip bir şekilde sessizdi ve bu da onu garip bir şekilde korkutucu kılıyordu.

Smithie, "Çocuklar meşguldü, her yer doluydu," diye cevap verdi. "Jet de kendi başının çaresine bakabilir."

Eddie, elini hâlâ tutuyor olmama rağmen vücudunu açıkça tehditkâr bir şekilde hareket ettirdi. Smithie kendini yukarı çekti.

Eddie, "Onu kucağına almış ve elini gömleğinin içine sokmuştu," dedi.

Smithie'nin gözleri sertleşti.

Kimse onun kızlarına bulaşamazdı. Smithie'de kesinlikle bak ama dokunma vardı.

Bana döndü. "Bir bok yok mu?" Başımı salladım.

"Lanet olsun Jet," diye cevap verdi Smithie. "Eğer bir direkte olsaydın, onu kontrol edebilirdik. Yerde hiç iyi değilsin. Hiç değilse içim rahat etsin diye direğe çıkmalısın."

"Diğer kızlar da anlıyor," diye hatırlattım ona.

"Senin kadar değil," diye karşılık verdi Smithie. "Sende şu komşu kızı saçmalığı var. Siktir!"

"Direk almayacağım, Smithie," dedim ona (tekrar).

Smithie, "Yarın sahnedesin," diye ilan etti.

Eddie neden bahsettiğimizi anladı ve vücudu gerildi. Bunu görebiliyordunuz. Neredeyse hissedebiliyordunuz ve Smithie'ye yönelik açık tehdit düşmanca bir hal aldı.

"Sahneye çıkmayacak."

Smithie Eddie'den bana, sonra tekrar Eddie'ye baktı.

İçini çekti ve başını salladı.

Smithie bana, "Tam bir baş belasısın," dedi.

"Kovuldum mu?" Sonunda onu çok fazla zorladığım korkusu içimi parçalayarak sordum.

"Hayır, kovulmadın. Yılda iki kez kavga ediyoruz. Bunu hak etmiştik." Smithie arkama geçti ve önlüğümün bağlarını çekerek önlüğümü çıkardı. Sonra geri döndü ve beni işaret etti. "Ama lanet olası erkek arkadaşını buradan uzak tut."

"O benim erkek arkadaşım değil!" Smithie'nin arkasından bağırdım.

Söylediğim aptalca bir şeydi çünkü hâlâ Eddie'nin elini tutuyordum ve öyle görünüyor olabilirdi.

Eddie elini çevirdi. Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı ve beni öne doğru çekti.

"Araban nerede?" diye sordu.

"JoJo ile bir gezintiye çıktım," dedim ona. Hemen yönünü değiştirdi.

"Nereye gidiyoruz?" Elini çektim, benimkini onunkinden çıkarmak ya da durmasını sağlamak için, ikisi de işime gelirdi.

Başaramadım ve Eddie yürümeye devam etti. "İstasyona gitmem gerekiyor ve sonra seni eve götüreceğim."

Hayır, beni eve götürmesine izin veremezdim. "Eddie ile gidebilirim-"

Beni sarsarak durdurdu ve ağzımı kapatan bir bakış attı. Sonra tekrar yürümeye başladı, beni de yanına çekerek.

Arkasında.

Beni parlak, kırmızı bir Dodge Ram'e götürdü. Üstünde süslü ışıkları bile vardı. Yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı ve kısa eteğimi ve sürtük ayakkabılarımı göz önünde bulundurarak yüksek koltuğa zarıfça girmeye çalıştım. Başardım ama zar zor.

"Neden önce beni eve bırakmıyorsun?" Arabaya bindiğinde ona sordum.

"Çünkü bu öğleden sonra seninle konuşma fırsatını kaçırdım. Bu yüzden, saat neredeyse sabahın ikisi olmasına rağmen, ilk kez seninle baş başa kalacağım ve birkaç soruya cevap vereceksin."

Emniyet kemerimi bağladım (önce güvenlik) ve sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. Eddie'yle konuşacak zamanım yoktu (Eddie'yle konuşmak istemediğimden bahsetmiyorum bile). Uykuya ihtiyacım vardı. Pazar gününe kadar tam gün izin yapmayacaktım.

Bu...

Onları sayamayacak kadar yorgundum ama uyumamak için çok fazla gün vardı.

Onu vazgeçirmeye çalıştım. "Beni neden bu kadar merak ettiğini anlamıyorum. Ben sadece sessiz, normal bir insanım. Indy'nin dükkanına kötü bir etki getirmemi istemediğini biliyorum ama-"

Ben konuşurken kamyonu çalıştırmıştı.

Benim yorumum üzerine, ön kolunu direksiyona dayayarak bana döndü.

"Bunun Indy ile hiçbir ilgisi yok. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen normal değilsin."

Başım küçük bir sarsıntı geçirdi ve ona ters ters baktım.
"Evet, öyleyim!"

Ben senin normal, sıradan, günlük kızınım."

Başını iki yana salladı. "Normal, ortalama, sıradan bir kız striptiz kulübünde çalışmaz. Bir kitapçada babası tarafından tuhaf bir şekilde serenat yapılmaz. Saçına ya da makyajına her bir şey yaptığında yeni bir kıza dönüşmez. Ve hayatıyla ilgili her türlü kişisel bilgiyi bir devlet sırrı gibi saklamıyor."

"Kişisel bilgilerimin her zerresini korumuyorum!"
Tersledim.

"O zaman bana kişisel bir şey söyle," diye karşılık verdi.

Kendimle ilgili ilginç bir şeyler bulmaya çalıştım. Çok yorgundum ve korkmuştum, zaten kendimle ilgili pek ilginç bir şey de yoktu. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi attım.

"En sevdiğim renk yeşil," dedim ona.

Benden uzaklaştı, kamyonu vitesine taktı ve "Sayılmaz" dedi.

"Neden olmasın?"

Colorado Bulvarı'na çıktı. "En sevdiğiniz renk kişisel bir bilgi değildir."

"Evet, öyle."

"Tamam, o zaman en sevdiğin renk bana senin hakkında hiçbir şey söylemeyen sıkıcı bir kişisel bilgi."

Vazgeçtim ve pencereden dışarı baktım. Gitmek için iyi bir yol gibi görünüyordu.

İstasyona kadar yol boyunca sessiz kaldık.

Park ettiğinde kamyondan aşağı atladım, sürtük ayakkabılarımın cehennemde kalmasını diledim. Yanıma geldi ve tekrar elimi tuttu ve istasyona doğru yürüdük.

Hayatımda hiç polis karakoluna gitmemiştim. Beklediğimden daha temizdi. NYPD Blue'ya hiç benzemiyordu. Beni koridorda yürüttü ve dolapların olduğu bir odaya götürdü. Kendisine ait olduğu belli olan bir tanesini açtı, bir pazen gömlek çıkardı ve bana uzattı.

"Giy şunu."

Yapılacak güzel bir şeydi. Hava sadece soğuk değildi, Smithie'nin üniformasını Smithie'nin yeri dışında hiçbir yerde giymiyordum ve onun gömleği beni örtüyordu.

Gömleğini giydim ve onun gibi kokuyordu. İşte o zaman gömleğin iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Eddie'yi Eddie'nin üzerinde koklamak yeterince rahatsız ediciydi. Eddie'yi benim üzerimde koklamak iyi bir şeyin çok fazlasıydı.

İtiraz etme şansım olmadı. Tekrar elimi tuttu ve beni başka bir odaya götürdü, bu oda büyük, çoğunlukla karanlık ve masalarla doluydu. Bir adam çalışıyordu.

Bilgisayar. İçeri girdiğimize başını kaldırdı ve gözleri Eddie'nin kanlı tişörtüne ve eklemlerine takıldı.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Eddie, daha fazla konuşmaya gerek görmeden. Adamın gözleri bana kaydı.

"Görünüşe göre sen kazandın."

Eddie cevap vermedi, beni bir kanepeye götürdü ve bana döndü.

"Burada bekle. Beş dakikaya geliyorum." Sonra da gitti. Kanepeye oturdum ve adam beni izliyordu.

"Barda biraz arbede çıktı," diye açıkladım.

"Evet, duydum," diye cevap verdi.

"İyi bir sebepten dolayı başladı." Neden bilmiyorum ama Eddie'yi savunmaya karar verdim.

"Eddie mi başlattı?" diye

sordu. "Evet."

"Sebebi sen misin?"

Dudağımı ısırdım ve "Evet"

dedim. "Bu yeterince iyi bir sebep."

O işine geri döndü ve ben de fırsattan istifade göğüs dekoltemden elliliği avladım. Zor kazanılmıştı. Başına açtığım bela için Eddie'ye vermeliydim ama buna çok ihtiyacım vardı. Cüzdanıma koydum ve beklemeye başladım.

Sonra biraz daha bekledim.

Sonra kanepeye baktım ve gerçekten rahat göründüğüne karar verdim.

Bu yüzden, araştırma amacıyla, rahat olup olmadığını kontrol etmeye karar verdim. zerine uzandım ve birkaç dakika içinde uyuyakalmıştım.

EDDIE'NİN KOKUSUYLA UYANDIM.

Bir an için rüya gördüğümü sandım ama kapalı göz kapaklarıma vuran güneş ışığını hissedince onları açtım. Tanımadığım bir evre gördüm ve yatakta bir anda dikleştim.

Ekose çarşafları ve kot kaplı bir yorganı olan orta boy bir yataktaydım. stnde bir sürü eşya olan bir şifonyer, kilimsiz parke zemin, resimsiz moka renkli duvarlar, üzerinde çalar saat, telefon ve biraz bozuk para olan bir komodin vardı. Sonra yerde parlak kırmızı mini eteğimi, çantamı ve bir kot pantolon, kovboy çizmeleri ve kan lekeli beyaz bir tişörtün yanında duran sürtük ayakkabılarımı gördüm.

"Kahretsin!" Yataktan fırladım ve kendime baktım. Üzerimde siyah, pamuklu, bikinili klotum, Smithie'nin kaşkolu ve Eddie'nin flanel gömleği vardı.

alar saate tekrar baktım. Saat on bir kırk beşti.

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" Bağırdım ve mini eteğime doğru koştum.

Fortnum'a çok geç kalmakla kalmamış, annemi de aramamıştım. Meraktan lrd. Cep telefonumu nlğmn içinde (bahşişlerimle birlikte) bırakmıştım ve

Smithie onları almıştı.

Ona iyi olduğumu söylemek için hemen bir telefon bulmalıyđım. Sonra Indy'yi aramak zorunda kaldım. Sonra bir taksi ađırmalıyđım. Sonra da oradan ıkmalıyđım.

Karakoldan Eddie'nin evine, Eddie'nin yatağına nasıl geldiğimi ve kıyafetlerimin bir kısmını nasıl çıkardığımı düşünmemeye çalışarak mini eteğimi çektim. Yatağa dönüp baktığımda sadece bir yastığın çökük olduğunu gördüm. Diğer yastığın üzerinde de bir not olduğunu gördüm.

Eteğimin arka fermuarı hâlâ açıkken ona doğru koştum ve yastığın üzerinden kaptım.

İŞE GİTTİM. Kalktığında beni ara.

VE BİR TELEFON NUMARASI BIRAKTI.

"Kahretsin!"

Odadan koşarak çıktım, ellerim arkamda eteğimin fermuarını çekiyordu. Koridora ulaştım ve Eddie'ye kafa üstü çarptım.

Bir adım geriye utum, eğer elleri beni yakalamasaydı daha da geriye uabilirdim.

"Uyanmışsın," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Telefonunu kullanmam gerek."

Selamlama yok, hiçbir şey yok. Histeriye yaklaşmıştım ve Eddie bunu hissetmiş olmalıydı çünkü hiçbir yorum yapmadan salondan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

eteğimin fermuarını kapattı. Telsiz telefonu aldı ve bana uzattı.

Aldım ve hemen başımı eğdim, ondan uzaklaştım ve evin numarasını tuşladım.

Annem ilk zil sesinde açtı.

"Anne?"

"Jet! Tanrım, çok endişelendim." "İyi misin?" diye sordum.

"Hayır, endişelenmiyorum. Çok endişeliyim. Neredesin? Güvende misin?"

"Evet, güvendeyim. Özür dilerim. Telefonumu önlüğümde unutmuşum ve kulüpte işler biraz garipleşti ve karakolda uyuyakalmışım."

Ne diyordum ben? Bunu bilmesine gerek yoktu. Ona bir vuruş daha yapardım.

"Affedersiniz? Polis merkezi mi?" Annem sesini yükselterek sordu.

"Önemli bir şey değil, boş ver. Yakında evde olacağım."

Ama telefonun hareket ettiğini duydum ve sonra Trixie'nin sesini duydum.

"Jet! Neredesin? Annen çok endişelendi. Bu karakol da neyin nesi?"

Gözlerimi kapattım, annemin yalnız olmadığının verdiği rahatlamayla.

Kanepeye uzandım. Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime koydum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Trixie, orada olmana çok sevindim. Annem iyi mi?"

"Hayır, o iyi değil. İkimiz de iyi değiliz. Dün gece eve gelmedin."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. O iyi mi? Tuvalete gidebildi mi, kendine bakabildi mi?" diye sordum.

"O iyi. Kendini kaldırdı, odana gitti ve senin eve gelmediğini görünce beni aradı. Ben de geldim ve onunla ilgilendim."

"Kahvaltı yaptı mı?" Devam ettim.

"Evet."

"Onu giydirebildin mi?" Devam ettim.

"Evet!" Trixie ağladı. "Neredesin? Telefonuna cevap vermedin. Kitapçıyı aradık. Nerede olduğunu bilmiyorlardı. Kulüpte de kimse cevap vermiyordu. Çok korktuk."

O anda nerede olduğum aklıma geldi, başımı kaldırdım ve Eddie'ye baktım. Ayakta durmuş, omuzlarını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu.

Kahretsın.

Dizlerime baktım. "Eddie'nin evindeyim."

Sessizlik.

"Trixie?" Ben seslendim.

"Eddie'nin evinde." dediğini duydum.

Telefon tekrar hareket etti ve annem "Eddie'lerde misin?" diye sordu.

Sesi hem umutlu hem de burnu havada gibiydi. Bunların ikisi de iyi şeyler değildi.

"Bu uzun bir hikaye. Sana sonra anlatırım. Dinle anne, olabildiğince çabuk eve geleceğim."

Annem telaşla, "Hayır, hayır, acele etmeyin," diye cevap verdi. "Biz iyiyiz. Ada geliyor ve Trixie randevularını yeniden düzenlemeyi başardı. Acele etme."

Gözlerimi kapattım ve ilahi müdahale için dua ettim. Bir süre bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Sanırım Tanrı savaş, kıtlık ve benzeri şeylerle meşguldü. "Anne, en kısa zamanda evde olacağım.

Tamam mı?" "Eddie seni eve mi getiriyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Onunla tanışacak mıyım?" diye itti.

"Bilmiyorum. Dinle anne, gitmem gerek."

"Tamam, bebek surat," dedi, sesi sinirli bir anneden tatlı bir anneye dönüşmüştü. "Görüşürüz."

Açma kapama düğmesine bastım ve Eddie'ye baktım. "Indy'yi aramalıyım."

"Eve gelmeden önce onu aradım. Endişeli değil. Adamları istedikleri gibi gelip gidiyorlar," dedi.

Ben değil, ben sabahları çalışıyordum. Bana yoğun saatlerde ihtiyacı vardı ve ben de o saatlerde onun için çalışıyordum. Indy'ye hiç geç kalmamıştım.

Koltuktan kalktım, telefonu ahizesine yerleştirdim ve odanın öbür ucuna, Eddie'nin yanından geçerek yatak odasına doğru yürüdüm. Sürtük ayakkabılarımı aldım ve yatağın kenarına oturdum.

"Annen iyi mi?" Eddie sordu.

Yan tarafa baktım ve Eddie kapı aralığında eğiliyordu.

İki büklüm oldum ve ayakkabılarımı giymeye başladım.
"Evet.

Trixie orada ve Ada da geliyor."

Bildiğim bir sonraki şey, Eddie'nin önümde çömelmiş olduğu ve ayakkabılarımı aldığıydı.

Başımı kaldırdım. "Hey!"

"Yatağa geri dönmeni istiyorum," dedi çömeldiği yerden doğrulurken.

"Ne?" Çığlık attım, yarı çıldırmış, yarı kızgın bir şekilde yataktan atladım ve ondan bir adımdan daha az bir mesafede durdum.

"Yatağa geri dön," diye tekrarladı.

"Yatağa geri dönemem. İşe gitmem gerek." Kaymaya başladım ama gövdesini büktü ve ayakkabıları geldikleri yöne doğru fırlattı. O gittikten sonra

Bunu yaptıktan sonra geri döndü ve kolu dışarı çıkararak beni engelledi.

Sonra dedi ki, "Seni istasyondan kamyonu, kamyondan yatağa taşıdım, eteğini ve ayakkabılarını çıkardım ve sen bütün bu süre boyunca ölü gibi uyudun. İş bekleyebilir. Biraz dinlenmen gerek."

Eddie'nin beni taşımasını, kıyafetlerimi çıkarmasını ya da bunların karnımı nasıl hissettirdiğini düşünemiyordum. Bu yüzden bunları düşünmedim ve şu anki dramaya odaklandım.

"İş bekleyemez. Paraya ihtiyacım var," dedim

ona. "Ona ne kadar verdin?" Eddie sordu.

Ona baktım. "Kim?"

"Baban. Ona ne kadar verdin?" Kan basıncım fırladı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledim.

Mini bir adım attı ve ben de geri çekildim. Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve aşağı inmekten başka gidecek yerim yoktu ve o birkaç santim uzağımdaydı.

"Geri çekilin," dedim.

"Ona ne kadar verdiğini sordum," diye tekrarladı

Eddie. "Geri çekilin!"

"Ne kadar?"

"Beş yüz dolar, tamam mı?"

Teslim oldum. Mecburdum. Eddie bana doğru eğiliyordu ve gidecek hiçbir yerim yoktu ve hareket etmek için gerçekten alana ihtiyacım vardı.

"Yatağa geri dönmen için sana beş yüz dolar veririm," dedi.

Ağzım açık kaldı ve tek kelime etmedim. Söylenecek hiçbir kelime yoktu.

"Çok ciddiym," diye devam etti Eddie. "Yatağa girersen sana beş yüz dolar veririm. Ben işime geri döneceğim. Sen dinlen, buzdolabımda ne varsa ye, televizyon izle, umurumda değil. Ama bugün işe gitmiyorsun. Bugün hiçbir şey yapmayacaksın."

Kulaklarıma inanamadım, çünkü inanılmazdı.

Ona "Paranı almayacağım ve dinlenmeyeceğim, yapacak işlerim var" dedim.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu.

"Şeyler! İyi misin?" Çoğunlukla cevap vermedim. "Şimdi geri çekil."

Ellerimi göğsüne koydum ve onu ittim. Hareket etmedi.

Harika.

Ellerimi kalçalarıma koydum ve ona ters ters baktım. "Eve gitmem gerekiyor."

Hareket etmedi, konuşmadı, hiçbir şey yapmadı. Sadece sabit bir bakışla bana baktı.

Gözlerimi kapattım ve zihinsel bir nefes aldım.

"Ne iş yaptığımı biliyor musun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpabilmek için gözlerimi tekrar açtım. "Evet. Sen bir polissin," diye cevap verdim.

"Ben bir dedektifim."

"Tamam," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Jet, benim işim iki ile ikiyi bir araya getirip dört yapmak."

"Ve?" Neden bahsettiğini bilmediğimden ve konuşmanın garip bir yöne gittiğini düşündüğümünden sordum.

Gözleri ısındı, eli yukarı kalktı ve kulağımın arkasına bir miktar saç sıkıştırdı. Bunu yapmayı bitirdiğinde, eli boynumun yan tarafına dolandı ve başparmağı beni okşamaya başladı.

"Sadece dört tane yaptım," dedi sessizce.

Eddie'ye, onun sıcak, karanlık gözlerine, sessiz sesine ya da beni yeni anlamış olmasına kendimi kaptıramazdım. Bunu daha sonra düşünecektim. Hayatım çalkantı içindeydi, odaklanmam gerekiyordu ve Eddie'nin yanında odaklanamıyordum. Bu imkânsızdı.

"Eddie, eve gitmem gerek," dedim ona ciddi olduğumu belli eden bir sesle.

Bir süre bana baktı. Sonra başparmağını boynumdan çekip yanağımı okşadı ve "Seni eve götüreceğim" dedi.

Odanın içinde yürüdü, ayakkabılarımı aldı ve bana getirdi. Yatağa geri oturdum ve sessizce onları giydim. Yerden çantamı aldım.

Eddie beni arka kapıdan çıkardı, kamyonetine bindirdi ve eve götürdü.

BEŞ

BİR MOLA SATIN ALAMADIM

(P A R A M O L S A B İ L E)

I Eddie apartmanımın otoparkına girdiğinde tamir aracının arabama bağlandığını gördüm.

Eddie de gördü.

Hâlâ kızgın olan ayaklarım itiraz ederken yüzümü buruşturarak kamyonundan aşağı atladım ve enkaza baktım. Eddie kamyonun benim tarafıma doğru yürüdü, gözleri hurdacıdaydı.

Smithie'nin arkadaşı çekiyordu, çünkü kirli mavi tulumun aynısını giymiş gibi görünüyordu. Beni gördü ve küçük bir el salladı. Ben de el salladım.

"Onu tanıyor musun?" Eddie sordu.

"Bu benim arabam. Arabamda ufak tefek sorunlar var."

Eddie'nin gözleri bana kaydı. "Arabadaki ufak tefek sorunlar atlama gerektirir. Ciddi araba sorunları ise çekici gerektirir," dedi.

Omuz silktim. Bu konuda tartışmayacaktım. Muhtemelen kaybederdim. Çünkü o haklıydı ve ben arabadaki ciddi sorunların ne anlama geleceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Binaya doğru yürüdüm ve ön kapıda durmak için

döndüm.

"Beni eve getirdiğin için teŖekkrler," dedim Eddie'ye, gidebileceği en uzak yerin n kapı olduğunu açıkça belirterek.

nce kapılara sonra bana baktı. Sonra ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı ve baŖını salladı.

"Sadece Jet, kıcımin kenarı," diye mırıldandı. "Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir Ŗey."

Onu duydum. Bu konuda da tartıŖmayacaktım. Sanki her gün bıçaklı saldırıya uğruyor ya da bar kavgalarına karıŖıyor değildim ama bunu da belirtmeyecektim. Pek çok kız aslında ne kadar sıkıcı olduğunu savunmak için kendi yolundan gitmezdi, özellikle de Eddie gibi erkeklere karŖı. Her neyse, bu yolu semiŖtim ve bu savaŖı da kazanamamıŖtım.

Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve bana bir kart uzatarak cüzdanını tekrar cebine koydu.

"Seni bırakmamı istersen beni ara," dedi. Kartı almadım. "Ben iyiyim."

"Jet."

"Ciddiyim. Ben iyi olacağım."

Birdenbire üç adım ne çıktı ve beni n kapıları koruyan çıkıntının kŖesine doğru itti. Sırtım duvara çarptı. Durdum ve Eddie yaklaŖtı.

İtiraz etmek için ona baktım ama gözlerinin kızgınlıkla parladığını görünce sessizliğimi korudum.

"Biri sizin için güzel bir şey yapmayı teklif ederse, onu kabul edersiniz."

"İyi olacağım," diye tekrarladım, o zaman kendime de biraz kızmıştım.

"Bence iyi olmayacağın çok açık. İki işte birden çalışıyorsun. Biri güvenli değil. Uyumak için zamanın yok. Araban yok. İyi olmayan annene bakıyorsun. Baban şehre iniyor, banka hesabını boşaltıyor ve seni bir haydutun hedefi haline getiriyor. Bu hiç iyi değil."

"Daha iyi olacak," dedim

ona. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum ama buna inanmak zorundayım çünkü eğer
i n a n m a z s a m . . . "

Lanet olsun!

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Dudağımı ısırdım ve yüzümü başka tarafa çevirdim. Şimdi soğukkanlılığımı kaybetme zamanı değildi. Eddie'nin önünde olmazdı.

"İçeri girmeliyim," dedim ve girdim. Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Ondan kaçmak mümkün değildi çünkü kolları bana dolandı ve beni bedenine çekti.

Şaşkınlıkla ona baktım ve gözlerinin sıvılaştığını gördüm.

Göğsümüzden karnımıza, oradan da kalçalarımıza kadar onunkıyla temas edince bedenim gerildi. Elektrik çarptı

İçime doğru. Geri çekilmeye çalıştım ama kollarından biri sırtımdan yukarı kayarak beni yerinde tutarken başı aşağı indi ve beni öptü.

Dünya tarihindeki en kötü öpücüktü. Beni öptüğüne inanamıyordum. Ateşli, yakışıklı Eddie Chavez, beni, sade, sıkıcı Henrietta Louise McAlister'ı öpüyordu. Bu beni korkuttu. Kaskatı kesildim ve bu iyi bir kombinasyon değildi.

Başını kaldırdı ve bana baktı. Yüzümdeki sıcaklığı hissettim.

Böylesine kötü bir öpücük aşağılayıcıydı ve hepsinin benim hatam olduğunu biliyordum. Hücum eden bir filden kaçıyor olmak beni mutlu ederdi. Smithie's'de G-string ile dans etmek. Orası dışında herhangi bir yerde.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece beni izliyordu ve ben kaçmak için kıvranmaya başladım ama o beni sıkıca tuttu.

"Tekrar deneyelim," diye mırıldandı.

"Hayır, istemiyorum-" demeye başladım ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Dudakları dudaklarımla birleştğinde konuşmakta olduğum için ağzım açıktı ve hemen dili içeri kayd.

Yüce Tanrım.

Dili dilime değdiği anda midem kıvrıldı, kemiklerim suya dönüştü ve onun içinde eridim. Benim

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım saçlarının arasına girdi, başımı yana eğdim ve hepsi bu kadar.

Elleri kaşkorsemin altına girdi. Sırtımın derisi üzerinde kaydıklarını hissedebiliyordum ve bu beni ürpertti. Ona doğru daha da bastırdım. Ellerimden birini saçlarında tutarken diğerini kolunun altına soktum, tişörtünü kot pantolonundan çıkardım ve sırtındaki deride gezdirdim.

Sıcak teni nefis hissettiriyordu.

Aslında öpücük çok lezzetliydi ve sonsuza kadar sürmesini istedim.

"Tanrım, Jet, bir oda tut."

Sıçrayıp geri çekildim ve Eddie'nin kolları gevşedi. O kadar gevşemese de gitmeme izin vermedi. Hem Eddie hem de ben döndüğümüzde komşularımdan RJ'in tekerlekli sandalyesiyle ön kapıdan çıktığını gördük.

Yüzüm yanıyormuş gibi
hissediyordum. Vücudum
yanıyordu.

"Hey, RJ," diye selamladım, hâlâ öpücüğün etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Eddie'nin beni bırakmadığını düşünürsek bu çok zordu. "Kim bu herif?" RJ, Eddie'ye bakarak sordu.

Eddie omzunun üzerinden bakıyordu, kolları hâlâ bana sarılıydı.

"Adamın adı Eddie. Eddie, RJ. RJ, Eddie," diye tanıttım kendimi tam bir moron gibi hissederek. Elimi elimden çekmiştim.

Eddie'nin tişörtünün altından tutuyordum ama şimdi can havliyle tutunmazsam bacaklarımın kopacağından korktuğum için onu yanından tutuyordum.

Eddie RJ'ye başıyla işaret ederek RJ'nin sözünü kestiğini belli etti.

Başka bir durumda bunu komik bulabilirdim. Eddie ve ben güpegündüz bir apartmanın girişinde sarmaş dolaştık ve Eddie sanki mahremiyet hakkımız varmış gibi RJ'e ters ters baktı.

Ancak o anda bunu komik bulmadım.

RJ yaptı ve yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Jet, eğlenceli olacağın konusunda sana her zaman güvenebilirim."

Harika.

Eddie'yi asla normal, sıradan bir kız olduğuma ikna edemeyecektim.

RJ eldivenli ellerini sandalyesinin açılı tekerleklerine koydu ve ileri doğru itti.

"Görüşürüz çocuklar," dedi, ipucunu aldı ve sonra gitti.

Eddie'ye döndüğümde başını sallıyordu. "Uzun zamandır birinin kapısının önünde öpüşmemiştim... Kahretsin, daha önce hiç birinin kapısının önünde öpüşmemiştim."

Ona gülümsedim çünkü komikti ve bunu yaptığım anda gözleri değişti ve bu değişim içimi eritti.

"Tanrım, Jet, bunu daha sık yapmalısın," dedi.

"Ne?"

"Gülümse."

Bu yüzümdeki gülümsemeyi sildi.

Eddie'nin gevşek kolları etrafımda sıkılaştı. "Un-unh, geri çekilmek yok. Burada zemin kazandım, bunu iki dakika içinde kaybetmeyeceğim."

"Yukarı çıkmam gerekiyor," dedim ona.

"Bu akşam benimle yemek yemeyi kabul edersen yukarı çıkmana izin veririm," diye yanıtladı Eddie.

Eek!

Eddie'yi öpmeyi düşünme fırsatım olmamıştı. Kesinlikle bir randevuya hazır değildim.

Neyse ki bir bahanem vardı. "Gelemem, Smithie'de vardiyam var."

Eddie caymamıştı. "Yarın."

Kahretsin, yarın Smithie'den izin aldım.

Ben daha makul bir bahane bulamadan Eddie sırtıttı. Beni yakaladığını biliyordu.

"Saat altıda. Seni buradan alırım."

Bana bir şey söyleme fırsatı vermedi. Dudakları aşağı indi ve benimkilere dokundu. Vücudunun büyük bir kısmını bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum, kolları beni sarmıştı. Kokusunu alabiliyordum ve az önce dudaklarını dudaklarıma değdirmişti.

Bu nedenle düşünme yetimi kaybettim.

Dudakları uzaklaştı ve "Bu gece işe nasıl gidiyorsun?" diye sordu.

Eddie Daze'imi temizlemek için gözlerimi kırptım. "Smithie bıçak olayını öğrendi. Binaya girip çıkarken bana eşlik edilmesi gerektiğini söyledi ve arabam çalışmadığı için fedailerden birinin beni işe götürmesini ayarladı."

Eddie parmaklarını şakağımdaki saçlarımın arasında gezdirdi ve itiraf etmeliyim ki bu hoş bir histi.

"Belki de düşündüğüm gibi bir pislik değildir," dedi Eddie.

"Kızlarıyla ilgileniyor," dedim ona.

"En azından sana göz kulak olmaya çalışan bir kişi var. Gerçi dün gece bir gösterge ise, pek de iyi durumda değil."

"Dün gece bir şanstı," diye onu rahatlatmaya çalıştım.

"Dün gece striptiz kulübündeki her geceydi. Sarhoş erkeklerin yanında böyle giyinirsen, başına bir şey gelir."

Ona baktım.

"Kızmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri değişti. Sıcak ama ciddi bir hal aldılar.

"Chiquita, senden alabileceğim her şeyi alırım."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim ve ona bakmaya devam ettim.

Eddie beni bıraktı ve kartı aramızda tuttu.

"İşe dönmem gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da annenin bir şeye ihtiyacı olursa beni ara."

Kartı aldım. Her ne kadar kartı almadığımda olanları tekrar yaşamak istesem de, annemi kontrol etmem gerekiyordu. Sonra babamı kontrol etmeliydim. Sonra da milyonlarca başka şey yapmam gerekiyordu.

"Teşekkürler Eddie," dedim.

Bana gülümsedi, gamzesi ve her şeyiyle, parmak eklemlerini çenemde gezdirdi ve sonra uzaklaştı, ben de arkama bakmadan kaçtım.

Oturma odasına girdiğimde annem pencerenin önündeki sandalyesinde oturuyordu ve Ada da onun yanında duruyordu.

"Eddie mi o?" Annem başını pencereden çevirmeden sordu.

Pencereye gittim ve Eddie'nin ayakta durup Bay Yağlı Tulum'la konuştuğunu gördüm.

"Evet," diye cevap verdim.

"Meksikalı adam mı yoksa siyah adam mı?" Ada sordu, gözleri pencereden de ayrılmıyordu.

"Meksikalı adam," dedim ona, Eddie'yi izlerken.

Konuşurken aynalı güneş gözlüklerini takmış ve ellerini kalçalarına dayamıştı. Hem çok havalı hem de çok ateşli görünüyordu.

"Çok tatlı," dedi annem.

Sadece annem Eddie'yi "sevimli" olarak tanımlayabilirdi. Pek çok şeydi ama sevimli değildi.

Eddie uzaklaşmaya başladı ve apartmana baktı. Onu süzerken beni yakalamasını istemediğim için olabildiğince hızlı bir şekilde pencereden dışarı atladım. Yaklaşan randevumla ilgili yeterince endişem vardı, bir de benim aşk acısı çeken bir kokteyl garsonu olduğumu ve pencereden ona özlemle baktığımı düşünmesini istemezdim.

Annem ve Ada hâlâ meraklı komşuları oynuyorlardı. "Pencereden uzak durun," dedim onlara.

Ada, "Kamyonu gerçekten de çok havalı," dedi.

Haksız da sayılmazdı. Kesinlikle öyleydi.

İkisi de pencereden ayrılmadı ve Ada'nın el salladığını gördüğüme yemin edebilirim.

İnledim ve tuvalete gittim çünkü gitmek için can atıyordum. Sonra aynaya baktım ve küçük bir çığlık attım. Makyajımın yarısı hâlâ duruyordu ve iyi olan yarısı da değildi. Tek kelime: korkunç. Ve Eddie beni bu haldeyken öpmüştü.

Ne kadar garip değil mi?

En azından seksi saçlarım dayanıyordu.

Yüzümü yıkadım, yatak odama gittim ve üzerime bir kot pantolon ve tişört giydim. Eddie'nin gömleğini rulo yaptım ve hatıra olarak yastığımın altına sıkıştırdım. Eğer isterse geri verirdim.

ama o çalmazsa ben çalıyordum ve bunun benim hakkımda ne söylediği umurumda değildi.

Sonra yiyecek bir şeyler almak için mutfağa girdim ve annemin arkamdan geldiğini duydum.

"Neden Eddie'yi daireye davet etmedin?" diye sordu.

"İşe gitmesi gerekiyordu," dedim ona.

Annem mutfağa doğru ilerledi. "Arabayla geldiğini gördük. Uzun bir süre aşağıdaydınız. Onun gelip annenle tanışmasına yetecek kadar uzun bir süre."

Harika.

Kibirli anne ses tonunu kullanarak bana kaba davrandığımı hatırlatıyordu.

"Bir şey hakkında konuşuyorduk," diye açıkladım.

"Bu konuyu burada konuşabilirdiniz. Ona biraz buzlu çay yapabilirdim, belki bir sandviç. Sandviç konusunda iyiye gidiyorum. Öğle yemeği vakti. Herkes öğle yemeği yemek zorunda," dedi annem.

"O meşgul bir adam."

"Yemek yemeye zaman ayıramayacak kadar meşgul değil."

"Ne iş yapıyor?" Ada annemin arkasından yaklaşarak sordu. "O bir polis," dedim ona.

Ada'nın gözleri kırışmış yüzünde kocaman oldu.

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı , onu gözler
Çalışıyorum, Muhtemelen bir gezintiyi
nasıl ayarlayabileceğini merak ediyordur.

"Utaniyorsun," dedi annem.

Gözlerim anneme kayd1 ve ona baktım. "Ne?"

"Benden utaniyorsun. Bu yüzden onu buraya getirmedin," diye açıkladı.

"Utanmıyorum," diye tersledim.

Ama değildim. Eddie'den bahsetmememin çok daha karmaşık nedenleri vardı ve bunun annemden utanmakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Başka bir nedeni yok," diye suçladı.

"Sana söyledim, işe gitmesi gerekiyordu."

"Beni böyle görmesini istemedin." Annem sandalyesini gösterdi.

"Bu doğru değil," diye cevap verdim.

"Sana inanmıyorum. Hiç kimseyi yanına getirmiyorsun. Şu anki halime engel olamıyorum ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum," diye devam etti annem.

"Mesele o değil," dedim.

"O halde nedir?" diye sordu.

"Öpüşüyorduk, tamam mı!" Bağırdım.

Yeesh.

Annemin ağzı kapandı ve gözleri parlak ve hülyalı bir hal aldı. Ada bariz bir sevinçle ellerini önünde kavuşturdu.

Bu iyiye işaret değildi.

"Hanımlar, heyecanlanmayın," diye uyardım.

"Nasıl heyecanlanmayayım? Çok tatlı biri. İyi bir işi ve süslü bir kamyoneti var. Heyecanlanmayacak ne var?" Annem sordu.

"Ve o aynalı güneş gözlüklerinin içinde çok iyi görünüyor. Bahse girerim çoğu polis senin Eddie'nin takabildiği gibi o güneş gözlüklerini takabilmeyi diliyordur. Gerçekten de çok yakışıyor," diye ekledi Ada.

Önce Ada'ya döndüm. "Ada, tatlım, o benim Eddie'm değil." Sonra anneme döndüm. "Heyecanlanmamanızın nedeni onun iyi bir adam olması. Hepsi bu, son. Başta sanırım meraklıydı ama şimdi..."

Onun ne olduğunu bilmiyordum. Buna, öpücüğe, dün gece namusumu savunmasına, her şeye bir açıklama bulmalıydım. Bunu genellikle kafamın içinde, güvenli bir yerde yapardım, anneme yüksek sesle değil.

Zihnim bir açıklama bulmak için dönüp durdu.

O iyi bir adamdı, Tanrı aşkına bir polisti. Beni merak ediyor olmalıydı, özellikle de arkadaşlarıyla vakit geçirdiğim için. Şimdi beni çözmüştü ve belli ki beni kurtarmak istiyordu. Eddie tarafından kurtarılmayı umursamasam da, ondan sonra ne oldu? Benim ilginç ve heyecan verici olmadığımı anladığında ne oldu? Gerçekte sadece Jet olduğumu öğrendiğinde ne oldu?

Bilmek istemedim.

"O ne?" Annem beni düşüncelerimden kopardı.

"Bir şey yok. Göreceğiz. Sadece heyecanlanma, tamam mı?" Ona söyledim.

Başını salladı ama hâlâ hülyalı görünüyordu. Harikaydı.

Cüzdanımdaki elliliği düşündüm. "Günlerdir burada tıkılıp kaldın. Seni öğle yemeği için Chipotle'a götürüyorum. Ada, geliyor musun? Ben ısmarlıyorum."

Ada gülümsedi. "Çok isterdim. Ben hiçbir yere gitmem." "Pekâlâ hanımlar, taşınıyoruz," diye duyurdum.

Yemek, süslü kamyonları olan yakışıklı polisler de dahil olmak üzere, insanların kafasını dağıtmak için her zaman iyi bir yol olmuştur.

Smithie'nin yerine zamanında gittim çünkü Lenny beni aldı ve içeri götürdü.

Smithie beni görür görmez gözleri tavana dikildi ve "Bu lanet olası bir mucize!" diye bağırdı.

Kot ceketimi ve çantamı uzatırken ona gülümsedim, o da bana önlüğümü ve bir zarf uzattı.

"Cep telefonun hâlâ cebinde. Zarfta dün geceki bahşişlerin var. Lanet pire ısııklı, pasaklı kazağın barın arkasında."

"Teşekkürler Smithie," dedim.

Sıkıştırılmış zarfın üstünü açtım ve notlara göz attım. Yaptıklarımın çetelesini tuttum.

bahşişler, zihinsel olarak faturaları ödemek ve parayı kazandığım anda yiyecek almak. Notları karıştırırken yanlış hesaplama yaptığımı karar verdim çünkü hesaplamam doğruysa, orada olmasını beklediğimden iki yüz dolar daha fazla vardı ve bu imkansızdı.

Fazladan 200 doları hatırlardım. Ben fazladan iki dolar hatırlardım.

Dün gece tıklım tıklımdı ama bahşişler o kadar da iyi değildi.

Tekrar göz gezdirdim ve iki yüz dolar hâlâ oradaydı.

"Smithie, sanırım bana şamandıramın bir parçasını verdin." Ve diğer herkesin de bir parçasını.

Smithie başını çevirmiş sahneye bakıyordu ve konuşurken bana bakmadı. "Hayır. Seni paraya çevirdikten sonra önlüğüne koyduğum şey buydu."

Ona baktım.

"Smithie, burada fazladan iki yüz dolar var. Belki de yanlışlıkla bana-"

Başını bana çevirdi. "Lanet olası önlüğünün içindeydi."

"Smithie-" Tekrar başladım.

Elini kaldırdı ve yüzünde komik bir ifade vardı. İşte o zaman fazladan para verdiğini anladım.

Smithie'de çalışmaya annemin kötü olduğu günlerde başlamıştım. O zamanlar onu hastanede ziyaret ettikten sonra buraya gelirdim.

Annemi ve Fortnum'daki işimi biliyordu ve şimdi de arabamı biliyordu.

Kalbim sıkıştı, gözlerim yaşlarla doldu ve konuşmak için ağzımı açtım ama bana doğru eğildi.

"Sakin ağlama ve tek kelime daha etme. Bunun duyulmasını istemiyorum. Seni ilgilendirdiği kadarıyla, dün gece senin payına düşen buydu. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel," dedi ve tekrar benden uzaklaştı. "İşe koyul."

Sakin bir gece geçirmeyi umuyordum ve öyle de olacak gibi görünüyordu. Tüm gece uyuduktan sonra çalışmak tamamen farklı bir deneyimdi.

İşe gitmeden önce, annemle Ada'yı öğle yemeğine götürdükten ve evi temizledikten sonra, belki hâlâ oradadır diye babamın otelini aradım ama otelden ayrıldığını söylediler. Sonra Indy'yi aradım ve saatleri telafi edip etmemem konusunda sorun çıkarmadı, gerçekten umurunda değildi. Fortnum's'a herkes gelip gitti ve bir şekilde işe yaradı. Ona babamın uğrayıp uğramadığını sordum ama onu görmediğini söyledi.

Kapanışa yakındı ve iyi bir gece geçirmiştım. Enerjim vardı. İki gecelik bahşışım vardı. Ve Smithie'nin cömertliği vardı. Eğer yavaş yavaş yanan, çıldırma bölgesinde olmasaydım, bu muhtemelen tam bir histeriye dönüşecekti.

Eddie'nin etrafında döndüğü bir randevuda gerçekten rahatlayabilirdim.

Tuvalet molasından dönüyordum, tuvaletten çıkıp arka koridora giriyordum ki kolumdan tutulup geri çekildim.

"Hey!" diye bağırdım, çığlık atmaya hazır bir şekilde arkamı döndüğümde babamı gördüm.

İyi değil.

Babamın bir striptiz barında çalıştığını bilmesini gerçekten istemiyordum ve beni Smithie'nin üniformasıyla görmesini gerçekten ama gerçekten istemiyordum.

"Baba, burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Jet, seni bu işe bulaştırmak istemezdim ama başka seçeneğim yok." Koridordan aşağı baktı, panik içinde olduğu belliydi.

"Baba, neler oluyor?"

Beni koridordan aşağı, arkadaki yangın çıkışına doğru çekmeye başladı. "Gitmemiz gerek."

Kolumu onun elinden çekip aldım ve "Gidemem. Çalışıyorum. Bana neler olduğunu anlat."

İkimiz de koridorun diğer ucunda birinin babamın adını söylediğini duyduğumuz için bana söylemeye fırsat bulamadı.

Babam beni arkasından itti ve ikimiz de koridorun aşağısındaki Slick'e baktık.

"Bulunması zor bir adamsın," dedi Slick.

O anda, babamın son iki gününü söz verdiği gibi Slick'i arayarak ve bu işi çözerek geçirmediğini fark ettim. Babam Slick'ten saklanarak geçirmişti.

Slick, "Seninle benim konuşmamız gereken şeyler var," dedi.

"Tamam, olur. Tabii. Konuşuruz. Kulübe geri döneceğiz," diye yanıtladı babam.

Babam vücudunu önümde konumlandırıyordu, böylece Slick bana ulaşamıyordu.

"Kulüpte değil, burada," diye karşılık verdi Slick. "Bana borcun olan otuz bin doları verdikten sonra bu konuşma yaklaşık iki saniye sürecek."

Oh...Tanrım...Tanrım.

Otuz bin dolar mı?

Midemin ayak parmaklarıma kadar düştüğünü hissettim.

Babam ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Üzerimde yok, Slick. Kim böyle bir pastayı yanında taşır ki? Gidip getireyim ve-"

"Evet," dedi Slick, babamın ötesine, bana bakarak. "Sen git al, ben de senin küçük güzel kızını yanıma alayım ve sen alırken biz de biraz eğlenelim."

Kalbim mideme arkadaşlık etmek için ayak parmaklarıma düştü. "Kaygan," dedi babam.

Slick bir bıçak çıkardı. "Artık konuşmak yok."

Sonra her şey o kadar hızlı oldu ki, düşünecek zamanım olmadı.

Babam beni geri itti ve "Kaç!" diye bağırdı.

Kaçabilirdim (belki), ama bunun yerine sürtük ayakkabılarımın (bu sefer, kırklı yıllara özgü, parmak uçlu ve ince bilek kayışlı bir çift siyah sandalet) üzerinde sendeledim ve sert bir şekilde arkama düştüm.

Babam ileri atıldı ve ben bir bıçak parıltısı gördüm.

Hiç düşünmedim. Avazım çıktığı kadar bağırarak ayağa kalktım ve ben de ileri doğru koştum. Babam bıçakla boğuşan Slick'i sarsmıştı ve Slick'in sırtı bana dönüktü. Üzerine atladım, kollarımı boynuna doladım, bacaklarımı beline doladım ve elimden geldiğince sıktım.

Slick babamdan ayrıldı, geriye doğru koştu ve beni duvara çarptı. Kafam geriye uçtu ve sıvaya çarptı.

"Kızıma zarar verme!" Babam bağırdı ve tekrar ileri atıldı.

"Git, baba! Git buradan!" Bağırdım.

Birden bir sürü insan oldu. Slick'i ölümüne tutuyordum ve o da beni yerinden oynatmaya çalışarak bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bağırان erkekler, çığlık atan kadınlar ve beni çekmeye çalışan eller vardı.

Sonra Slick döndü ve bıçakla rastgele kesmeye başladı ve herkes geri sıçradı, Lee için çalışan seksi çocuk Vance de dahil olmak üzere, hayal meyal fark ettim.

Sonra Tanya ileri atıldı ve elindeki tepsiyle Slick'i dövmeye başladı, gerektiğinde tepsiyi kalkan olarak kullanıyordu. Vance onu belinden yakaladı, bacakları pedal çevirirken tepsiyle havaya vurmaya devam eden Tanya'yı gövdesiyle kaldırdı ve koridordan aşağı çekti.

Slick döndü, yangın çıkışına doğru koştu ve vücudunu bükerek ağırlığı ve momentumuyla beni kapıya çarptırdı. Üst demir kalçama öyle sert çarptı ki haykırdım ve bıraktım, sürtük ayakkabılarımın üzerine dengesiz bir şekilde düştüm ve Slick kaçtı.

Düşünecek ya da bir şey yapacak zamanım yoktu. Yangın alarmı çaldı ve yüksek sesle ötüyordu.

Sonra Smithie beni tuttu. Beni itti ve Lenny'nin kollarına düştüm.

Smithie, "Onu içeri götür ve sakın yanından ayrılma," diye emrettikten sonra Slick'in peşinden gitti.

Lenny beni içeri çekti. Vance (Tanya olmadan) koşarak yanımızdan geçti ve arka kapıdan çıktı.

Hiç tereddüt etmedim. Lenny'yi bütün kulübün içinde sürükleyerek babamı aradım. Topallıyordum, sayılır, çünkü kalçam ve popo kemiğim çok acıyordu.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Lenny'yi dansçının soyunma odasından kulübe geri çektiğimde ışıklar sonuna kadar yanıyordu ve yangın alarmı kapatılmıştı. Sahne boştu, insanlar etrafta duruyordu ve polisler oradaydı.

Babamı bulabilir miyim diye insanları taradım ama orada değildi.

"Siktir!" Bağırdım, çünkü kesinlikle F-kelimesi söyleme zamanıydı.

Smithie dışarıdan ağır ağır nefes alarak içeri girdi ve üzerime yürüdü. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum!" Ben de bağırdım. "Babamı bulmak zorundayım. O buradaydı ve Slick onun peşindeydi."

"Babanı unut. Biz senden bahsediyoruz," diye karşılık verdi Smithie. "Peşinde iki kez bıçaklı bir adam vardı."

"O benim peşimde değil," dedim ona.

Smithie, "Hayır, durduğum yerden sen onun peşindeymişsin gibi görünüyordu," diye karşılık verdi.

"Babama bıçak çekti!" Bağırdım.

"Biri bıçak çekerse, siktir olup gidersin. Onun sırtına atlamayacaksın. Siktir! Sen deli bir kadınsın!" Smithie bağırdı.

"Ben deli değilim!" Ben de bağırdım.

Sivil giyimli bir polis memuru yanımıza geldi ve yumuşak bir öksürükle sözümüzü kesti. Kendisini Dedektif Jimmy Marker olarak tanıttı ve bana birkaç soru sorması gerektiğini söyledi.

Smithie beni işaret etti. "Sen benim başımın belasısın." Sonra da tepinerek uzaklaştı.

Dedektif bana iki soru sorma fırsatı bulmuştı ki gözleri benden uzaklaştı ve çenesi erkeklerin çok iyi yaptığı o sessiz selamlayla kalktı.

Sonra parmaklarımın mini eteğimin bel bandına kıvrıldığını hissettim.

Eddie'nin, "Bana bir dakika ver, Jimmy," dediğini duyunca arkamı dönmeye başladım.

Uh-oh.

Jimmy Eddie'ye baktı, gözleri bilmiş ve belki biraz da eğlenmişti ama şu anda neyin eğlendirici olduğunu bilmiyordum. Başını salladı ve uzaklaştı.

Eddie beni birkaç adım geriye çekti ve önüme geçti. Yüzüne bir kez baktım ve "uh-oh" demekle yetindim. Bu kesinlikle "lanet olsun" dedirtecek türden bir bakıştı.

Eddie cidden sinirlenmişti.

Sana söylüyorum, bir mola bile satın alamazdım.

Ben bir şey söyleyemedim Eddie hâlâ yanımdan ayrılmamış olan Lenny'ye döndü. Sözsüz olarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu çünkü Lenny, "Onu bırakmamam için emir aldım," dedi.

Eddie kotunun arka cebini karıştırdı ve rozetini gösterdi.

Lenny başını salladı, bana baktı ve uzaklaştı.

"Eddie..." Başlamadan önce söyledim ama Smithie tarzı elini kaldırdı ve ben de sustum.

Bugünlerde çok sık "el" alıyordum ve bu beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Rozetini kot pantolonunun kemerine asarak bir süre bekledi. Sonra başını salladı.

"Biliyor musun, ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedi. "Açıklamama izin ver," diye rica ettim.

"Bunun için bir açıklaman var mı? Bunu duymak zorundayım." Aslında bir açıklamam yoktu, bu yüzden sustum. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Eddie.

Tamam, yeter artık. Yani, ne yapacaktı ki? Yapmak mı?

"Ne yapabilirdim ki? Elinde bıçak vardı ve babamla kavga ediyordu. Sırtına atlamak ve yardım etmeye çalışmak zorundaydım!" Bağırdım.

Tamam, daha önce, aslında bir "uh-oh" anıydı ve Bu bir "kutsal bok" anıydı.

Eddie'nin yüzü değişti ve bana sanki ona Bahar Tatili için Pluto'ya gitmek istediğimi söylemişim gibi baktı.

"O kısmı duymamıştım," dedi Eddie o korkutucu, sessiz sesiyle.

"Eddie-" Tekrar başladım. Bitirmeme izin vermedi.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Bu sessiz bir sesle söylenmedi. Bu bağırıldı ve herkes, polisler, fedailer, dansçılar ve garsonlar döndü

Bakmak için.

Kendimi savunmak için ağzımı açtım, sanki savunmak zorundaymışım gibi. Gerçekten babamdı ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum." Sinirli ve bağırarak Eddie ile işler yeterince kötü değilmiş gibi, Smithie de baş başa görüşmemize geldi.

"Koridorda bıçaklı bir adamla güreşmeyi ben istemedim ki," dedim ikisine de, artık kendim de sinirlenmiştim, ellerim kalçamda falan.

Smithie, "Bir bıçak görürsen, koşabildiğin kadar hızlı koşarsın," diye karşılık verdi.

Şimdi de kendini tekrarlıyordu.

"Bu ayakkabılarla koşuyorsun," dedim ona.

"İşte bu kadar. Bundan sonra vardiyada tenis ayakkabısı giyeceksin," dedi Smithie.

Gözlerim açıldı ve bakakaldım. Smithie'nin kızlarının hiçbiri tenis ayakkabısı giymiyordu. Kokteyl garsonlarının en az üç inç topuk giymesi gerekiyordu (Smithie'nin bir kez ölçtüğünü görmüştüm) ve striptizciler çok yüksek platformlar giyyordu.

"Tenis ayakkabısı giyemem!" Tersledim. "Bunun uçlarıma ne yapacağını biliyor musun?"

Şimdi hem Eddie hem de Smithie beynimi ölüm öncesi bilime bağışlamışım gibi bana bakıyorlardı.

Smithie Eddie'ye döndü. "Onu senin ellerine bırakıyorum. Onunla sen ilgilen." Ve sinsice uzaklaştı. Tekrar.

Eddie bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Eddie," Jimmy Marker geri dönmüştü. "Ona gerçekten birkaç soru sormam gerek."

Eddie sinirli bir "devam et" hareketiyle elini uzattı ama Dedektif Marker bana sorular sorarken yanımdan ayrılmadı. Ona hikâyemi anlattım ve anlattıkça Eddie'nin daha da gerildiğini hissettim. Bunu nasıl hissettiğimi sormayın. İnanın bana, sadece biliyordum.

Dedektif Marker notlar aldı ve bana babama nasıl ulaşacağımı bilip bilmediğimi sordu, ki bilmiyordum.

Numaramı aldı, Eddie'ye döndü ve "O senindir." dedi.

İyi değil.

Eddie bir şey yapamadan ya da söyleyemeden palto, kazak ve çantamı almak için hızla bara doğru yürüdüm. Belki onu görmezden gelirim giderdi.

Önlüğümü çıkardım, cep telefonumu çıkardım ve önlüğü barın üstüne koyarak paramı çekmeye başladım.

Smithie barın arkasındaydı ve bana ters ters bakıyordu. "Kovuldum mu?" diye sordum.

Smithie önlüğü kaptı ve "Sen benim başımın belasısın, işte sen busun" dedi. Önlüğü barın altına itti ve eşyalarımı bana doğru itti. "Seni nakde çevireceğim. Cuma günü bahşişlerini hazırlayacağım."

Sanırım kovulmadım.

Sonra barın aşığısında Lee'nin ayakta durduğunu ve Vance ile konuştuğunu fark ettim.

Kahretsin ve lanet olsun.

Gecem artık tamamlanmıştı.

Lee'nin burada ne işi vardı?

"Hey, Lee," diye seslendim, sakın olmaya çalışarak.

Başını kaldırdı, gözleri arkama kayd, genişçe sırttı ve tekrar bana baktı.

"Jet," diye yanıtladı.

Ben de sırtan Vance'e gülümsedim, gözleri bedenimi taradı, sonra bakışları benimkini yakaladığında sırtışı nefes kesici beyaz bir gülümsemeye dönüştü. Sonra arkama baktı ve bir elin üst kolumun etrafında kıvrıldığını hissettim.

"Gidelim," dedi Eddie kulağıma.

Sertleştım ve döndüm. Belli ki görmezden gelme olayı işe yaramamıştı.

Başka bir kaçamak taktik denedim. "Lenny beni eve götürüyor," dedim.

O da işe yaramadı. Eddie beni ön kapıya doğru yönlendirdi.

"Kimse seni eve götürmüyor. Benim evime geliyorsun."

Eek!

Topuklarımı sıktım ve kolumu onun elinden çektim.

"Yapamam. Eve gitmeliyim," dedim
ona. "Eve gitmiyorsun," diye karşılık
verdi.

Gözlerimi ona diktim. "Eve gitmem gerekiyor."

"Evde güvende değilsin. Benimle güvende olacaksın ve
orada kalacaksın."

Onun sözleriyle içimi bir panik kapladı.

"Sence Slick benim daireme gider mi?" Ben sordum.

"Bence Slick otuz bin dolarını almak için her şeyi yapar,"
diye cevap verdi Eddie.

Midem yuvarlandı ve öne doğru eğildim.

"Ama annem orada. O yapamaz..." Konuşmayı kestim ve
sonra, istemedenden de olsa, Smithie'de işe yarayan o kız gibi
"lütfen" bakışını attım, "Eddie, eve gitmem gerek."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra "Siktir" diye
mırıldandı. Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti. "Seni eve
götüreceğim."

Ön kapıdan içeri girdiğinde içimi bir rahatlama duygusu
kapladı. "Teşekkürler, Eddie."

Rahatlamam kısa sürdü.

"Yolda benim evime uğrarız. Kıyafetlerimi değiştiririm."

Eek, eek ve eek!

"Ne?" Bağırdım.

Eddie bizi kamyonetinin yanında durdurdu. "Benim evimde kalmazsan, ben de seninkinde kalırım."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"İyi olacağıma eminim," diye ona güvence verdim.

"B e n de eminim, çünkü emin o l m a k için orada olacağım," dedi Eddie yolcu tarafındaki kapıyı açarak.

Kamyonetine binmeme yardım ederken ona "Fazla yerimiz yok," dedim.

Açık kapıda durmuş bana bakıyordu.

"Kanepen var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim ve keşke demeseydim. "Ama çok rahat değil."

"Üzerinde uyuyor musun?"

diye sordu. "Hayır," diye cevapladım.

"Annen üzerinde uyudu mu?" Eddie devam etti. Bu hiç iyiye gitmiyordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"O zaman yeriniz var."

"Eddie-" dedim çarpan kapıya doğru.

Eddie direksiyonun arkasına geçti ve aklım Eddie'nin evime gelmemesi, geceyi kanepede geçirip beni bıçaklı adamlardan korumaması için bir bahane, herhangi bir bahane bulmaya çalışarak dönüp durdu.

Bir tane bulamadım.

Kamyonu çalıştırdı ve yola çıktık... benim sonuma.

ALTI

İŞLERİ KENDİ ELLERİME ALMANIN ZAMANI GELMİŞTİ.

Talarm çaldı ve ben ona baktım.
Beş yirmi.

Hayatımdan

nefret ettim.

Ertelemeye

bastım.

Alarmım tekrar çaldı. Beş

yirmi yedi.

Hayatımdan

gerçekten nefret

ediyordum. Yine

ertelemeye bastım.

Alarmım tekrar çaldı. Beş

otuz dört.

Cidden, hayatım berbattı.

Alarmı kapattım, yataktan yuvarlandım ve hâlâ yarı
uykulu bir halde kapıdan çıktım, oturma odasından geçip
mutfığa girdim. Annemin dün gece kahve koyup

koymadığından emin olmak için kahve filtresini açtım.

O yaptı, ben de düğmeye bastım.

Oturma odasından geçip kısa koridora geri döndüm, esnedim ve bir elimle saçlarımı yüzümden çektim.

Annemin yatak odasının kapısını çaldım ve seslendiğini duyunca kapıyı açtım ve kapı pervazına yaslandım. Bedenimi dik tutacak enerjim yoktu.

"Günaydın anne," dedim odanın öbür ucundan. Annem uykulu bir şekilde, "Günaydın bebek yüzlü," diye cevap verdi.

"Kalkıyor musun?" Saçlarımı ensemden çekip başımdın tepesinde toplamak için iki elimi kaldırdım ve ellerimi orada bıraktım.

Annem sabahları benimle kalkmaya çalışırdı. Böylece ben iše gitmeden önce onu toparlayabiliyordum. Ben çalışırken o uyuyabilirdi, erken yatabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Tabii, seninle kahvaltı ederim," dedi annem.

"Bugün tek başına denemek ister misin? Yoksa yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

Annem biraz dolaşıyordu. Enerji seviyesine bağlı olarak sandalyeye oturup kalkabiliyor, tuvalete gidebiliyor, evin içinde dolaşabiliyor, hatta bir süre mutfak tezgahının başında durabiliyordu. Ayrıca tek eliyle yorucu olan giyinme işini de çok daha iyi yapıyordu. PT ve OT ona buna alışacağını, güçleneceğini ve sonunda parkta bir yürüyüş olacağını söyledi (kelimenin tam anlamıyla). İlerleme yavaş olsa da gerçekleşiyordu.

Sabahları iyiydi. Akşamları o kadar iyi değildi. Ada geceleri annemle televizyon izlemeye geliyordu çünkü Ada hem ona eşlik etmek hem de bir şey olması durumunda anneme yakın olmak istiyordu. Ada transfer yapmak ya da annem düşerse onu kaldırmak için çok yaşlıydı ama telefon edebilir ya da koridordan aşağıya, daha güçlü kuvvetli komşulardan birine gidebilirdi.

"Yalnız deneyeceğim," dedi annem, her zamanki asker haliyle.

"Okeydoke." Kapıyı çektim ama biraz aralık bıraktım, böylece yalnız kalabilirdi ama seslenirse duyabilirdim. Arkamı döndüm, ellerim tekrar saçlarımı tutmaya başladı, gözlerim yere bakıyordu. Bir adım yürüdüm ve sonra durdum.

İki çıplak ayak gördüm, topukları ve bilekleri solmuş bir kotun paçalarıyla kaplıydı. Gözlerim kot pantolonun üzerinde gezinirken, tatlı zeytin derisiyle kaplı, iyi tanımlanmış bir dizi karın kasına çarptı. Karın kasları yerini çok güzel bir göğüs ve omuzlara bırakıyordu ve hepsinin üzerinde Eddie'nin seksi uykulu gözleri ve dağınık saçlarıyla tamamlanmış kafası vardı.

Donup kaldım ve bakakaldım.

Eddie'yi tamamen unutmuşum.

"Banyon nerede?" diye sordu, sesi uykudan biraz hırıltılıydı.

Konuşacak durumda değildim, bu yüzden ellerimden birini saçlarımdan çekip bir kapıyı işaret ettim.

Bana doğru üç adım yürüdü, durdu, elini çeneme koydu ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bir heyecan

Elektrik vücudumu yırtarak beni olduğum yere yapıştırdı ve sonra banyoya girip kapıyı kapattı.

Orada bir saniye durdum, sonra döndüm ve annemin yatak odasına koştum, aniden enerji dolmuştum. Kapısını açıp içeri daldım ve arkamdan kapattım.

Annemin ışığı açıktı ve yatağın kenarında oturuyordu. Başını çevirdi ve bana baktı, gözleri ıslık ıslık ve tamamen uyanıktı.

"Duyduğum bir erkek sesi miydi?" diye sordu. Cevap vermedim.

Ne diyebilirdim ki? Başım dönüyordu.

Banyoya koştum, ışığı yaktım ve aynada kendime baktım. Tanrı'ya şükür, korkunç görünmüyordum. Yüzüm makyajsızdı ve yatak başım da yoktu. Aslında, Trixie'nin yeni saç modeli en iyisi gibi görünüyordu. Üzerinde uyuduktan sonra bile her zaman iyi görünüyordu.

Arkamı döndüğümde annem ayakta duruyordu ve banyonun kapı pervazına yaslanmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Sana söylemeyi unuttum, Eddie burada," diye cevap verdim.

Gözleri i r i l e ş t i . "Dün gece eve bir adam mı getirdin?"

"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Bu senin yaptığın şey değil-" "Bu harika!" diye bağırdı. Gözlerimi kapattım.

Annem.

Gözlerimi açtım.

"Anne, düşündüğün gibi değil. Uzun hikaye, sana sonra anlatırım."

"Son zamanlarda çok fazla uzun hikâyen var. Bu arada hiçbirini bana anlatmadın," diye karşılık verdi annem.

Bunun için zamanım yoktu. Sabah olmuştu ve Eddie oradaydı.

"Anne," diye sızlandım, sesim altı yaşındaki bir çocuk gibi çıkıyordu. "Eddie geldi!"

Annem bir an bana baktı, başını salladı ve iş yapar gibi döndü. "Tamam. Banyoyu kullanmam gerekiyor, sonra sütyenimi giymeme yardım edebilirsin ve ben de giyinirim."

Önce annemle ilgilendik ve onu giyinme işiyle baş başa bıraktım. Onun banyosunu ve yüz sabununu kullandım ve fırçasını saçlarımda gezdirdim. Aynasında kendime baktım. Kız kardeşimin bana gönderdiği LA Dodgers geceliğini giyiyordum. Kocaman ve şekilsizdi ve uyluğumun ortasına kadar iniyordu. Eddie beni bunun içinde çoktan görmüştü, bu tam olarak yıkıcı değildi ama keşke sevimli bir kız pijaması ya da gecelik giyiyor olsaydım.

Ne yapacağımı bilemedim. Apartmanın ortak alanlarında görünmeden önce süslenip püslenirsem, çok çabalıyormuşum gibi görünecektim. Ama Dodgers geceliği gösteriştense yoksundu.

Kimi kandırıyordum? Gösteriştense yoksun olan bendim.

Sadece onunla gitmek zorundayım.

Banyodan çıktığımda annem artık odasında değildi, ben de koridora çıktım ve ana banyonun kapısı açıktı. Çabucak içeri daldım, dişlerimi fırçaladım ve mutfaktan gelen sesleri duyarak dışarı çıktım.

Sakinleştirici bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve ilerledim.

Mutfağa girdim, havalı ve rahat görünmeye çalışıyordum, sanki her zaman erkeklerle birlikteymişim ve Dodgers geceliğimle kendimi aptal gibi hissetmiyormuşum gibi.

Eddie masada oturuyordu. Kot pantolonunun üzerine dar kırmızı bir tişört giymişti ve önünde bir fincan kahve vardı. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı. Gözleri boyum boyunca hareket etti ve gamzesinin ortaya çıktığını görebiliyordum. Buna ne anlam vereceğimi bilemedim ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeye karar verdim.

Annem konuştu ve dikkatim ona yöneldi.

"Hey, bebek yüzlü. Merak etme, Eddie ve ben kendimizi tanıttık. Ona yumurta yapıyorum." Eddie'ye o muhteşem gülümsemelerinden birini fırlattı, sonra gözleri bana döndü. "Kahve ister misin?"

Annem tezgâhta duruyordu, tekerlekli sandalyesi masanın yanında duruyordu. V yakasına şeftali çiçekleri işlenmiş leylak rengi bir tişört elbise giymişti. Aslında modern bir muumuu idi. Giymesi kolaydı.

Çünkü ayağa kalktığında yerçekimi çok iş yapıyordu ve esnek olduğu için kış kolunu sokabiliyordu. Basit ve gösterişsizdi ama rengiyle ona çok yakışıyordu.

"Sağ ol anne. Bir saniye içinde."

Beynim devreye girmeye ve endişe beni sarmaya başlamıştı.

Eddie'ye döndüm ve "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordum.

Cevap vermesini beklemedim, sadece arkamı döndüm ve oturma odasına doğru yürüdüm. Beni takip ettiğini duydum.

Konuşmak için özel bir yere ihtiyacım vardı ve etrafa bakındım. Oturma odası iyi değildi, annem duyabilirdi (ve kesinlikle dinliyor olacaktı). Yemek odası oturma odasının bir parçasıydı ve onu annemin yatak odasına götüremezdim.

Kocaman bir iç çektim ve onu odama götürdüm.

Odam sıkıcıydı. Eski dairem, yıllar önce apartmanlara bölünmüş Viktorya döneminden kalma büyük bir malikanenin bir parçasıydı. Her türlü tuhaf odası, ahşap zemini vardı ve ben de eğlenceli küçük biblolar, çiçeklerle kaplı Noel ışıkları gibi şeylerle bu odayı en iyi şekilde değerlendirmiştim. Bu yeni alanı, sadece kendi odamı değil tüm daireyi eğlenceli hale getirecek zamanım olmamıştı. Tüm eski eşyalarım hala köşelerdeki kutulardaydı. Burası sıkıcı ve iç karartıcıydı ve Eddie'nin gözünden baktığımı hayal ettiğim için de utanç vericiydi.

Beni odaya kadar takip etti ve etrafına bakmadı bile. Beni izliyordu.

"Kapıyı kapatabilir misiniz lütfen?" diye sordum.

Dediğimi yaptı ve bana döndüğünde ben de söze girdim.

"Dinle Eddie, annem babamın şehirde olduğunu bilmiyor ve ben de bilmesini istemiyorum. Anlaşamıyorlar ve bu onu üzecek. Aslında, neler olup bittiğini bilmesini istemiyorum. Sekiz ay önce felç geçirdi ve bu konuda sıkıntı yaşamasını istemiyorum. Tüm bunları bilseydi, endişeden hasta olurdu, tansiyonu kontrolden çıkardı ve düşünmek bile istemiyorum..." Sinirlenmek istemediğim için durakladım, nefes aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Yani hiçbir şey söyleyemezsin."

Tartışmayı, bana yanıldığımı, haksızlık ettiğimi, onu uyarmam gerektiğini söylemesini ya da bir şekilde benimle aynı fikirde olmamasını bekledim ama bunun yerine "Pekala" dedi.

Ona göz kırptım.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Evet, tamam," diye

tekrarladı. Gözlerimi diktim.

Çok daha uyanıktı. Saçları hâlâ dağınıktı ama bu ona çok yakışıyordu ve beni dikkatle izliyordu.

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. Biliyordum. İşte başlıyoruz. "Tamam o zaman, ne?"

Bana doğru bir adım attı, beni kollarına çekti ve öptü. Dil de dahil olmak üzere ciddi bir öpücüktü. Bu sefer dudaklarını fırçalamak yoktu ve kesinlikle bir daha yapmaya gerek yoktu.

Çok lezzetliydi.

Öpüşmeyi bitirip başını kaldırmaya başladığında parmaklarımı saçlarına bastırdım, aynı zamanda parmak ucunda yükseldim ve ağzım onunkini takip etti. Bunun muhtaç ya da açgözlü görünmesi umurumda değildi.

Tek bildiğim daha fazlasını istediğimdi.

İnlemeye çok benzeyen bir ses çıkardı ve beni tekrar öptü, beni geriye doğru götürdü, ağzı benimkinin üzerindeydi. Yerimizi değiştirdi ve yatağa düştük; o sırt üstü yatıyordu, ben de onun üstündeydim. Zıpladık, dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve ben Eddie Daze'imi kesmeye çalışarak bir şeyler söylemek üzereydim ki beni sırtüstü çevirdi ve üstümde yuvarlandı.

Dalga geçmiyordu. Oyun değildi. Bu ciddi bir şeydi. Tam anlamıyla sarmaş dolaştık ve elleştik, ağızlar, diller ve eller her yerdeydi. İnanılmaz derecede fantastikti. Tüm bunlar bir yere varıyordu ve ben oraya gitmek istiyordum. Hem de çok istiyordum.

Birden ağzını çekti ve yüzümü boğazına sıkıştırdı.

"Eddie?" Tenine doğru fısıldadım, hızlı değişim karşısında kafam karışmıştı ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştım.

"Annen. Yumurtalarım," dedi sadece.

Lanet olsun! Tamamen ve tamamen unutmuşum.

Dahası, böyle devam edersem Indy'ye yine geç kalacağım.

Dünyanın en kötü kızı ve evrenin en kötü çalışanıyım. Tüm bunları kısa sürede çözemezsem, iki işimden de olacaktım ve annemle sokakta yaşayıp parmaklarımızla konserve kutularından kedi maması yiyecektik.

Sarsılarak yataktan atlamak istedim ama Eddie geceliğimi tutup beni geri çekti.

"Dayan, çıkita," dedi ve ayağımdan kalkıp kucağına düştüm.

Ona baktım ve yarı histerik bir şekilde mırıldandım: "Gitmem gerek. Bir duş almalıyım. İşe gitmeliyim ve işten sonra babamı bulup bu karmaşayı çözmeliyim."

Ayağa kalkmak için onu itiyordum ve ellerimizle bir tür tokat yarışına girdik (ben tokat atıyordum, Eddie daha çok kontrol ve savunma modundaydı). Sonunda bileklerimi yakaladı ve vücutlarımızın arasında tuttu.

"Jet, sakın ol."

"Sakinleşemem. Yapmam gereken şeyler var, öylece-

" Sözüünü kesti, "Bir hayatın mı var?"

"Kesinlikle!" Anladığı için o kadar rahatlamıştım ki ona yaslandım.

Gözleri tuhaflaştı ve başını salladı. "Jet, babanı bulamayacaksın. Eğer baban seninle temasa geçerse, beni ara."

Ona ters ters baktım.

Ben öyle düşünmemiştim.

Artık işleri kendi ellerime alma zamanım gelmişti.

"Bunu çözmek zorundayım, Eddie. Eğer çözemezsem Smithie'deki işimi kaybedebilirim ve o işe ihtiyacım var. Smithie iyi bir adam ama benim yüzümden polislerin gelip onu kapatmasının da bir sınırı var."

Sonra, bir aptal gibi, günümü sözlü olarak planlayarak ilerledim, "Indy için geç saate kadar çalışacağım, saatleri telafi edeceğim, bu gece dışarı çıkacağım, babamın Denver'dayken takıldığı yerlere gideceğim-"

"Bir şey unutmuyor musun?" diye araya girdi. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Bu gece bir randevumuz var," diye hatırlattı bana. Kahretsin, bunu da unutmuşum.

Yüzüme baktı ve çenesi gerildi. "Tanrım, bir erkeğin özgüvenini öldürüyorsun."

Tam bir aptaldım.

Hayır, aptalın ötesindeydim, gerçi aptalın
ö t e s i n i n ne olduğunu bilmiyordum.

"Çok özür dilerim," dedim, biraz ona doğru eğilerek.

Bileklerimi bıraktı ve kollarını belime doladı. Yüzünü boynuma gömdü ve kulağımın hemen altından, "Eğer gerçekten üzgünsen, bu gece bunu telafi edebilirsin," dedi.

Eek!

"Yumurtalar," dedim, içimden bir ürperti geçerken bile odaklanmaya çalışarak.

Başını boynumdan çekti ve bana gülümsedi, gamzesi ve her şeyiyle.

Ürperdiğini hissettiğinden oldukça emindim.

Sonra gamzesi kayboldu ve bana baktı. "Seni işe götüreceğim ama yanında biri olmadan hiçbir yere gitmemeni istemek zorundayım. Bu güvenli değil. Bana bu konuda söz verebilir misin?"

Bunu düşündüm. Bu konuda yalan söylemeyi düşündüm. Yapabileceğime karar verdim ve "Elbette." dedim.

Bir süre beni izledi.

"Anne," diye hatırlattım ona, konuyu değiştirmeyi düşünerek ve kucağından inerek.

Elini tuttum ve onu yatağımdan çektim.

Yatağımda oturan Eddie'nin fotoğrafını kısa sürede unutacak değildim. Aslında, sonsuza dek hafızama kazınmasını umuyordum.

Karşı koymadı ama ayağa kalkar kalkmaz elleri boynumun her iki yanına, tam

omuzlarımla buluştu.

"Bana yalan söylemezsin, değil mi?" diye sordu beni dikkatle izleyerek.

"Ne hakkında?" Geniş gözlü ve masum olmayı denedim. Isırmıyordu.

"Her şey," diye yanıtladı.

Derin bir nefes aldım ve dürüst olmaya karar verdim.
"Belki, ama sadece önemli olsaydı."

"Mesela senin baba olmak içinde derin Lanet olsun, o nazik önemli mi?"

Dudağımı ısırdım.

İç çekti. "Kartım sende mi?"

Başımı salladım.

"Beni hücrene programla," diye emretti. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara ve aptalca bir şey yapma."

İlk ikisini yapabilirim.

Sonuncusundan pek emin değildim.

EDDIE beni Fortnum's'ın önünde bıraktı ve açılış saatinden beş dakika sonra içeri girdim.

Espresso tezgâhında beş kişilik sıra vardı ama Tex beni görür görmez portafiltresini bana doğrulttu ve "Burada kurallarımız var, Loopy Loo!" diye gürledi.

Üç aydan fazla bir süredir orada çalışıyordum ve görünen tek kural CD çalarda country ya da rock 'n' roll dışında bir şey çalınamayacağıydı. Coldplay CD'mi koyduğum günü hatırlamak bile istemiyordum. Ally çılgına döndü.

Tex'in bir gün önce gelmememden memnun olmadığını anladım ve kendimi tam bir ezik gibi hissettim. Tex devam edince bir şeyler söylemeye başladım.

"Bir dahaki sefere bir bar kavgasına karıştığında ya da elinde bıçak olan bir adamla güreştiğinde beni ara."

Beş müşteri de dönüp bana baktı. Ben de Tex'e baktım.

"Ne?" Ben sordum.

Tex bana, "Ben Fortnum'un özel korumasıyım," dedi.

Espresso tezgâhının arkasında Tex'le birlikte çalışan Duke'a baktım.

"Öyle sayılır," diye onayladı Duke.

Fortnum's'ın özel bir korumaya ihtiyaç duymasının beni biraz endişelendirdiğini söylemeliyim.

Bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü Indy arkamdan geldi, elimi tuttu ve beni kitap tezgahının arkasına çekti.

Durduğumuzda ona, "Sanırım Lee sana söyledi," dedim ve ciddi yüzüne bir bakış attım.

"Evet, bana söyledi. Sen iyi misin?" diye sordu.

"Elbette," dedim, her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışarak.

Bunu yutmadı ve gözleri kısıldı. "Jet mi?"

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim."

Bana yaklaştı ve elimi sıktı. Sonra sakın bir sesle şöyle dedi: "Herkesin gözünü boyadığını düşündüğünü biliyorum ama hepimiz senin için her şeyin yolunda olmadığını biliyoruz. Konuş benimle, Jet. Belki sana yardım edebilirim."

Ne olduğunu bilmiyordum, belki elimi sıkması, belki sessiz sesi, belki de bana her zaman çok iyi davrandığı için. Her neyse, sorusundan kaçmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak nefes aldım ve sonra, bunun yerine, her şey döküldü. Her şey. Babamın bizi terk etmesi, annemin yıkılması, Lottie'nin Los Angeles'a gitmesi, annemin felç geçirmesi, bizim idare etmemiz ve babamın şu anki durumu.

"Ve eğer tüm bunlar yeterince kötü değilse, bu akşam Eddie ile randevum var ve ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yok." diye bitirdim.

Hikâyem boyunca endişeli, bazen kızgın, bazen de sözümü kesecekmiş gibi baktı ama son yorumumda gülümsedi. "Bu son kısımda sana yardımcı olabilirim. Geri kalanında Lee sana yardımcı olabilir."

Lee'nin özel dedektif olduğunu biliyordum. Yaptığı işte gerçekten iyi olduğunu da biliyordum.

gerçekten pahalıydı. Lüks bir arabası, daha lüks bir motosikleti, büyük bir iş gücü vardı ve Denver'ın aşağı şehir merkezinde lüks bir ofisi vardı. Lee'yi karşılayamazdım ve başka birine iyilik borçlu olmayı da göze alamazdım.

"Lee'ye soramam-" diye başladım.

"Lee'ye sorabilirsin ama sormak zorunda değilsin. Ben soracağım," diye garanti verdi Indy.

"Indy, bu işi kendi başıma halletmek istiyorum."

"Lee bunun tehlikeli olduğunu söylüyor."

Güldüm. "Hikâyemi duymadın mı? Kendime ve diğer herkese bakabilirim. Çok pratik yaptım."

Indy bana baktı. "Bilemiyorum. Denver'ın yeraltı suç dünyasıyla bir karşılaşmam oldu ve pek de eğlenceli değildi."

Merak ettim ama sormadım.

"Güvende olacağım ve akıllı davranacağım, söz veriyorum," diye ona güvence verdim, keşke ben de o kadar emin olsaydım ama hiç de öyle olmadığımı biliyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Önce babamı bul. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğren. Sonra oradan devam ederiz."

Hemen cevap verdi, "Ben de seninle geleceğim." Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Indy'nin benimle gelmesine izin veremezdim. Eğer ona

bir şey olursa, Lee ve Eddie bana çok kızarlardı, Duke, Tex
ve tüm

Denver Polis Departmanı (Indy'nin babası, Lee'nin babası ve kardeşi Hank gibi polisti).

"Sanmıyorum-" diye söze başladım ama Tex oradaydı.

"Ben de geliyorum," diye duyurdu.

Gözlerimi kapattım. Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Tekrar açtım. "Lütfen beni dinle-"

"Olmaz, Loopy Loo. Bütün aksiyonu sen biriktirmiyorsun." Indy'ye döndü, "Sen sürüyorsun çünkü hepimiz senin aptal arabana sığabiliyoruz. Kahve aksiyonuna ara verdiğimizde eve gidip tüfeğimi alacağım."

Ağzım bir karış açık kaldı ve gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim.

"Merak etme Jet. El bombası gerektiren bir durumla karşılaşmadığımız sürece bize bir şey olmaz." Indy bunu şaka yapmıyormuş gibi söyledi.

Tex bir süre Indy'ye baktı. "Her ihtimale karşı yanıma birkaç tane alırım," dedi. Sonra Tex hantalca uzaklaştı ve ben ağzım hala açık ona baktım.

Indy bana baktı ve tuhaf bir şekilde (bence) güldü.

Yemek sonrası kafein krizinden sonra Duke ve Jane'i kitapçının başında bıraktık ve hepimiz Indy'nin koyu mavi VW Beetle'ına bindik.

Babamın kaldığı otele uğradık ama onu görmemişlerdi. Ayrıca babamın şehirdeyken gittiği birkaç bara uğradık ve etrafa sorduk. Barlarda da kimse onu görmemişti. Sonra babamın arkadaşı Bear'ı ziyaret etmek için Denver'ın batısında bir banliyö olan Lakewood'a doğru yola çıktık.

Ayı'ya bilinen nedenlerden dolayı Ayı lakabı takılmıştı. Neredeyse Tex kadar büyüktü, inanılmaz derecede uzun ve Tex'ten daha kıllıydı; Tex, kızıl sakallı, gri-sarışın bir Noel Baba'ya benziyordu. Bear ise yüz yıldır uyuyormuş da uyandığında tıraş olmamış gibi görünüyordu. İkisi de uzun süre dayanacak şekilde inşa edilmişti.

Ayı bazen oduncuydu ama çoğu zaman serseriydi. Babam kadar eğlenceli ve çılgındı ama daha fazla dayanma gücü vardı. Uzun süredir acı çeken Lavonne ile otuz yılı aşkın süredir evliydi.

Öte yandan Lavonne'un kalıcı bir gücü yoktu.

Yılda en az bir kez Bear'ı terk ederdi. Ancak, sadece Lavonne'un bildiği nedenlerden dolayı, her zaman geri döndü.

Bear'ı bir yıldan uzun bir süredir görmemiştim, o zamanlar daha iyi zamanlardı ve Lavonne ile birlikte Lottie ziyarete geldiğinde Washington Park'ta düzenlediğim büyük pikniğe gelmişlerdi.

Tex, Indy ve ben Bear'ın evine doğru yürüdük; tek katlı, sarı alüminyum kaplamalı ve ön bahçesinde bir sürü çocuk oyuncağı olan bir evdi. Burası

Çünkü Bear ve Lavonne'un iki çocuğu ben ve Lottie ile aynı yaşıydı ve neredeyse on yıl önce evden taşınmışlardı.

Kapıyı çaldım ve Bear açtı. Gözleri önce büyüdü, sonra panikledi, sonra da kurnazlaştı.

İyi değil.

"Jet! Kahretsin! Seni uzun zamandır görmedim, kızım. Nasılsın?" Ayı selam verdi.

"Hey, Ayı."

Beni (tahmin ettiğiniz gibi) bir ayı gibi kucakladı ve sonra bıraktı. Gözleri kısa bir süre Indy'ye kaydı ve sonra Tex'te kaldı.

Herkesi tanıştırdım. Tanışma faslı boyunca Bear samimi davranmaya çalıştı ama hiç de rahat değildi.

"Seni buraya getiren nedir?" diye sordu, gözlerini Tex'ten ayırmadan ve kapıdan kıpırdamadan.

"Babam şehirde," dedim.

Bear'ın gözleri sonunda bana geldi.

"Öyle mi?" Bear yalan söyledi. Babamın şehirde olduğunu kesinlikle biliyordu. "Başı belada, Ayı. İkinci kez gelebilir miyiz ve Konuşmak mı?" Ben sordum.

Bear kapının önündeki beden ablukasından kıpırdamadı. "Keşke yapabilsen kızım, ama Lavonne geceleri çalışıyor ve güzellik uykusu bölündüğünde biraz huysuzlaşıyor."

Sonunda Bear doğruyu söyledi. Lavonne güneş doğduğunda, battığında ve dünya onun etrafında döndüğünde huysuzlanıyordu. Öte yandan Lavonne otuz yıldır, sevimli de olsa, bir ne oldum delisine bakıyordu. Bu beni de huysuz yapardı.

"Babam hakkında bir şey biliyor musun?" Ben sordum.

"Ray'den uzun zamandır haber almadım," diye cevap verdi Bear.

Yalan

söylemeye

geri döndüm.

Lanet olsun.

İçimi çektim ve babam, Slick ve Slick'in bıçağıyla yaşadığım son maceraları anlattım.

İşte o zaman Bear kızgın görünüyordu.

"Striptiz barında ne işin var?" diye sordu.

Harika.

"Mesele bu değil," dedim ona.

"Mesele bu," diye karşılık verdi Bear. "Paraya mı ihtiyacın var?" Sanki Bear'ın parası varmış gibi.

Ben cevap veremedim Tex gürlledi: "Odaklanalım millet."

Bear gerildi, hâlâ öfkeliydi ve Tex'e ters ters baktı.

Bear'ın görüş alanına girdim. Bir grup paslı üç tekerlekli bisikletin arasında güreşen iki iri, kıllı adama ihtiyacım yoktu. Babamı bulmalıydım ve sonra da bir Katil Eddie Randevu Kıyafeti bulmalıydım.

Bacaklarımın temiz ve yakın bir tıraş olduğundan emin olmak için. Hedeften sapacak zamanım yoktu.

"Bear, gerçekten babamı bulmam gerek." Bear bana baktı.

"Ray'den haber alamadım. Tamam mı? Eğer alırsam, seni ararım. Lavonne'a da striptiz barında çalıştığını söylemem. Bok kanaması geçirir."

Bununla birlikte, vedalaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Sonra Indy'nin Beetle'ına geri döndük. İçine oturduk, ben arkada oturuyordum, Indy sürüyordu, Tex de ön yolcu koltuğundaydı.

Eve baktık.

"Sence baban içeride mi?" Indy bana sordu. "Hayır, ama sanırım Bear nerede olduğunu biliyor," diye cevap verdim.

Indy, "Belki de köşeyi dönüp bir süre takılmalı, evi izlemeliyiz," diye önerdi.

"Boş ver onu. Ben gözetleme yapmam. Yemeğe ihtiyacım var. Öğle yemeğini kaçırdım. Hadi gidelim," dedi Tex, tartışmak istemeyeceğiniz bir sesle.

Indy bizi Alameda'daki Einstein's Bagels'a götürdü. Tex hindili, filizli ve krem peynirli bir soğanlı simit, bir paket cips, kocaman bir kurabiye ve bir Rice Krispie aldı. Indy ve ben diyet kola aldık. Tex yiyebilsin diye bir masaya oturduk.

"Başka bir fikrin var mı?" Tex ağzı dolu bir şekilde bana sordu. Başımı salladım.

Indy'ye döndü. "Sen daha eğlenceliydin."

Indy'nin dramı hakkında bazı konuşmalar duymuştum ama hikâyenin tamamını hiç duymamıştım. Kendi hayat hikâyemi paylaştığıma göre, onunkini de sormanın adil olacağını düşündüm. Doğru zamandı. Tex'in bitirmesi gereken bir yığın yemek vardı, ben de sordum.

Hiç tereddüt etmedi. Saklayacak bir şeyi yoktu. Tex'in arada bir araya girmesiyle bana her şeyi anlattı. Onun dramında küçük bir oyuncudan daha fazlasıydı. Onu korurken kendini vurdurmuştu, bu da onunla ilk tanıştığımdaya taktığı askıyı açıklıyordu.

Birbirlerini benim onları tanıdığımdan sadece birkaç hafta daha uzun süredir tanıyorlardı ki bu şaşırtıcıydı. Birbirlerini yıllardır tanıdıklarını sanıyordum.

İşini bitirdikten sonra ne diyeceğimi bilemedim. Onun hikayesi Slick'i ve bıçağını uysal gösterdi. Sonra tekrar, Lee ve onun ateşli ordusu onu destekliyordu.

Tex kağıt peçeteyle ağzını sildi ve masanın üzerine attı. "Eve gidip kedilerle oynamam lazım."

Tex bir tür kaçık Rönesans adamıydı; gündüzleri bir kahve dâhisi, geceleri ise bir kedi bakıcısıydı. Görünüşe göre, evine her zaman düzinelerce kedi gelip gidiyormuş. Söylediğine göre, bazen kedinin sahibinin hislerini beğenmezse, kediye geri almasına izin vermezmiş.

Bunu şaşırtıcı bulmadım. Kedinizi çalıyor olsa bile pek çok insan Tex ile tartışmazdı.

Tex'in gerildiğini ve arkama baktığını fark ettiğimde hepimiz ayağa kalktık.

Döndüm ve hayatımda hiç görmediğim iki adamın orada durduğunu gördüm. Rezervuar Köpekleri filmini izlemiş ve kıyafetlerini bu filmde esinlenmiş gibiydiler. İkisi de zayıf, ikisi de kara kafalı, siyah takım elbise, ince siyah kravat ve beyaz gömlek giyiyorlardı.

"Ray McAlister'ı mı arıyorsun?" İkisinden daha uzun olanı Tex'e sordu.

Olamaz.

Bu iş gittikçe kötüleşti. Kimdi
bu adamlar?

"Sana ne bundan?" Tex cevap verdi, belli ki nazik ve kibar olma ihtiyacı hissetmiyordu.

Birbirlerine baktılar.

Onlara en yakın bendim ve Tex tişörtümden tutarak beni geriye ve yana çekti ve kötü adamlarla benim arama girdi.

"Sinirlenmenize gerek yok, size sadece bir soru sorduk," dedi ikisinden kısa olanı Tex'e, diplomasi yapmaya çalışarak.

"Evet, onu arıyoruz. Bu ikisi izci kızlar ve onlara kurabiye parası borcu var," diye karşılık verdi Tex, kendini diplomatik hissetmeyerek.

Birbirlerine tekrar baktılar.

Uzun boylu adam, "Tavrınızdan hoşlandığımızdan emin değilim," dedi.

Tex ona baktı. "Senin derdin ne? İki beden ve bir beynin mi var?"

Sanki Tex onların sinirlenmesini istiyor gibiydi. Eğer istediği buysa, aldı da.

Uzun boylu adam bir adım daha yaklaştı.

"Siktir git." Uh-oh.

Tex, "Sen de siktir git," diye cevap verdi. Eek!

"Tex," dedi Indy, yanına yaklaşıp beni çekerek. "Hadi gidelim."

Rezervuar Köpekleri'nin adamlarının bizimle işi bitmemiştir.

"McAlister'ı bul, Louie ve Vince'in onunla konuşmak istediğini söyle," dedi kısa boylu olan.

Tex, "Onu bul, Tex'in onunla konuşmak istediğini söyle, ama önce Lee Nightingale onunla konuşmak istiyor," diye karşılık verdi.

Tekrar birbirlerine baktılar ve sonra Indy'ye baktılar.

"Seni tanıdığımı sandım," dedi uzun boylu olan.

"Çek şu lanet gözlerini onun üzerinden." Tex onlarla Indy ve benim aramıza girdi, bu da onu uzun boylu adama tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı.

"Geri çekil, ihtiyar. Nightingale'e de söyle burnunu bu işe sokmasın. O arkadaşları da, o taşralı polis ve lanet olası satıcı da."

Geriye dönüp baktığımda, belki de ona kadar saymalıydım.

Öte yandan, yakın zamana kadar yumuşak huylu ve sıkıcıydım, bu yüzden aklımı kaçıracığımı kim tahmin edebilirdi ki? Gerçi, "N-word", "raghead", "wetback" ve benzeri kelimeler her zaman dişlerimi germiştir. Sanırım Eddie'ye bu kelimelerden birini söylediklerinde verdiğim tepki o kadar da şaşırtıcı değildi.

Kendimi uzun boylu adama doğru fırlattım. Onu gafil avlamış olmalıyım çünkü sendeleyerek geri çekildi ve ikimiz de Einstein'ın masalarının arasına düştük.

Onun üstüne düştüm. "Oof!" dedi ve eminim ki onu yere serdim. Bu benim şansımdı, çünkü başka bir durumda muhtemelen kıcımlı tekmeleyebilirdi.

Ben de bundan faydalandım ve etrafta yuvarlanmaya başladık. Bağırışmalar duydum ve bir grup masanın üzerine yuvarlandık. Sanırım Tex kısa boylu adamla kavga etmeye başladı çünkü bir çığlık duydum ama çok fazla dikkat edemedim çünkü adamım kendini toparladı ve kıcımlı tekmelemeye başladı.

Indy'nin "Hayalarına diz çök!" diye bağırdığını duydum.

Bu iyi bir plana benziyordu. Açıklığımı buldum ve dizimi tüm gücümle yukarı çektim ve sağlam bir şekilde bağladım.

Adamım öyle bir ses çıkardı ki ben bile onun için üzüldüm. Belimden kaldırıldım, ayağa kaldırıldım ve sonra Tex'in "Koş!" diye bağırıldığını duydum.

Beetle'a atladık ve Indy park yerinden çıktı ama Alameda ve Logan'ın köşesindeki ışıklara yaklaşan bir polis arabasının sirenlerini çaldığını görebiliyorduk.

Indy yavaşlamadı bile.

Sadece birkaç blok ötedeki Fortnum's'a geri döndük. Tek kelime etmeden hepimiz arabadan indik ve mağazaya girdik.

Duke ve Jane biz içeri girdiğimizde başlarını kaldırıp baktılar.

Duke'un gözleri kısıldı. Jane gülümsemeye başladı.

Indy hemen, "Soran olursa, bütün gün buradaydık," dedi.

Duke başını ellerinin arasına aldı.

Jane, "Eğer bu hikâyeye devam etmek istiyorsan, Jet'in saçındaki patates cipslerini taramak isteyebilirsin," dedi.

Elim saçıma gitti. At kuyruğu tutucumu kaybetmişim, bu yüzden ellerimi saçlarımda gezdirdim. Cipsler her yere uçuştı.

"Ben süpürgeyi getireyim," diye mırıldandı Indy.

Jane, "Gömleğindeki o... krem peyniri mi... de silmek isteyebilirsin," diye önerdi.

Gömleğime baktım.

Tex'in eli başımın üzerine yerleşti. "İşte böyle, Loopy Loo."

Yüce Tanrım.

YEDİ

EDDİE İLE RANDEVUM

W Fortnum's'ın bir SWAT timi tarafından basılmayacağı anlaşıldığında

Einstein's Bagels'ı dağıtan suçluları bulduktan sonra Indy beni evine götürdü.

Gardırobum hakkında beni sorguya çekti ve sahip olduğum hiçbir şeyin işe yaramayacağına karar verdi.

Ally'yi Katil Eddie Randevusu Kıyafet Araması'na çağırdı. Ally bazı kıyafetlerini ve aksesuarlarını topladı ve hepimiz Indy'nin dubleksine indik.

Bir şeyde karar kılana kadar yüz bin kıyafet denedim. Güzel, ama çok güzel değil. Seksi, ama belli olmasın. Havalı ama havalı olmaya çalışmayan.

Ally'nin biraz göğüs dekoltesi gösteren, her yeri süper dar, kolları çok uzun ve başparmağınıza takılan küçük bir deliğı olan yeşil, etrafı saran üstünü içeriyordu. Bunun üzerine Indy'nin bir kot pantolonu giydim, hem şık görünmek için yeterince soluktu hem de çok yıpranmamıştı. Indy'nin gümüş bilekliklerinden bir demet ekledik.

bileğimde, üstümdeki kumaşın üzerine takılı ve Ally'nin büyük, sallantılı küpeleri.

İşin en can alıcı noktası ise bir çift askılı yeşil sandaletti, o kadar seksiydi ki Smithie iş yerindeki ayakkabı renk kurallarını çiğnememe izin verirdi. Bunlar Denver'ın en iyi drag queen'i olan Indy'nin yan komşusundan ödünç alınmıştı. Neyse ki onun ayakları küçüktü ya da ben öyle düşünmeyi seviyordum. Ayaklarım büyük olduğundan değil.

Ally beni eve bıraktı ve her zamanki gibi geç kalmıştım. Eddie'nin cazibesine uygun bir eş olabilmek için kendimi hazırlamak için on yıla ihtiyacım vardı. Smithie's'e hazırlanmak için bir saate ihtiyacım vardı. Eddie'ye hazırlanmak için kırk beş dakikam vardı.

Odamda saçımı düzeltiyordum ki zil sesi duyuldu ve paniğe kapıldım.

"Ben bakarım," diye bağırdı annem.

Annemin Eddie'yi içeri alacağını düşününce panik, neredeyse kontrolsüz bir histeriye dönüştü.

"Ona geç kalacağımı söyle," diye bağırdım.

"Aferin kızım, beklet onu," diye teşvik etti annem. Benim annem.

Son rötuşları aceleyle yaptım, neredeyse bilezikleri unutuyordum ve uygun bir çanta bulamayınca mini bir çıldırma krizine girdim. Kapım çalındığında erkeklerin çantaları fark etmediğine kendimi ikna etmek için zihinsel bir konuşma yaptım.

"Eddie bekliyor," diye bağırdı annem kapıdan, belli ki Eddie'nin yeterince beklediğini düşünüyordu.

"Geliyorum!" Ben de bağırdım.

Çanta travmasını atlattım, normalde kullandığım çantayı aldım ve zilin tekrar çaldığını duyduğumda kapıya doğru koştum.

"Ben bakarım," diye bağırdı annem kapımın önünde. Bu da kim böyle?

Dışarı çıktığımda Eddie oturma odasında uzanıyordu. Kot pantolon iyi bir karardı. Normalden farklı görünmüyordu. Uzun kollu, siyah, termal bir tişört, yıpranmış bir kot pantolon, siyah kovboy çizmeleri ve gümüş tokalı siyah bir kemer.

Ne kadar rahat giyinmiş olursa olsun, bir dergide yer alabilirdi.

Beni görünce gözleri değişti ve sandalyesinden kalktı.

"Merhaba," dedim ve sanki az önce bir yarışta koşmuşum gibi nefes nefese çıkınca alnımı tokatlamamak için kendimi zor tuttum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi. İçim burkuldu.

"Bakın kim gelmiş!" Annem seslendi, Trixie arkasında bir gece çantası taşıırken ayağını kullanarak içeri girdi.

Gözlerimi diktim.

Sonra Trixie konuşmaya başladı. "Kendi kendime düşündüm, 'Kendi kendine mi? Sıkıcı bir Perşembe akşamı

ne yapacaksın? Ve ben

'İyi arkadaşın Nancy ile yatıya kalacaksın' diye cevap verdim. İşte buradayım," diye açıkladı Trixie, sanki her zaman annesiyle yatıya kalıyormuş gibi (ki kalmıyordu). "Sen Eddie olmalısın." Çantasını bıraktı ve Eddie'ye gülümsedi.

Daha açık olabilirler miydi?

Eddie'nin gülümsemesi hiç bozulmadı.

"Eddie, bu annemin en iyi arkadaşı Trixie. Trixie, bu... Eddie," diye tanıştırdım.

Slick'in o anda içeri girip beni bıçaklamasını diledim, birinin beni öldürüp acıma son vermesini öyle arzuluyordum ki.

Eddie, Trixie'yi selamladı ve daha fazla kontrolden çıkmadan, neredeyse odanın karşısına koşup Eddie'nin elini tuttum.

"Geç kalıyordum, o yüzden gitmemiz gerekiyor" dedim.

Eddie'nin elini çektim ve neyse ki o da benimle birlikte ön kapıya doğru ilerledi.

"Bizim için endişelenme, iyi olacağız." Trixie bizi ön kapıya kadar takip etti.

Omzumun üzerinden onu taş a çevirecek bir bakış fırlattım.

Bana sadece gülümsedi.

Annem oturma odasından, "İstediğin kadar dışarıda kal," diye bağırdı.

"Teşekkürler anne," diye bağırdım, kapıda durdum ve Trixie'ye baktım. "Onunla ilgilenecek misin?" Sessizce sordum.

"Sormana gerek var mı?" Trixie de aynı şekilde sessizdi. "Seni duyabiliyorum!" Annem bağırdı. Eddie'nin kıkırdadığını duyduğumdan oldukça emindim. Harika.

Trixie'nin yanağını öptüm, anneme hoşça kal diye bağırdım ve Eddie'yi koridora çektim.

Eddie "Çok eğleneliydi" dediğinde binanın ön kapısından çıkmıştık.

Cevap vermedim ve ilerleyişimi yavaşlattım. Artık onu annem ve Trixie'den uzaklaştırdığıma göre, ayaklarımı sürüyerek gitmek istiyordum.

Eddie devraldı ve beni kamyonetine doğru yönlendirdi. Yolcu kapısında, kapıyı açmak yerine bana döndü ama hiçbir şey söylemedi.

Bekledim.

Sonra "Ne?" diye sordum.

Beni kamyona doğru itti, vücudu benimkine yaklaştı ve beni diliyle öptü. Başını kaldırdığında, bir kolunu sırtımın ortasına dolamıştı, parmak uçları neredeyse göğsümün yanında duruyordu ve diğer eli kalçamda duruyordu.

"O da neydi?" Kahretsin, yine nefes nefese kalmıştım. "Sadece giydiğin şeyi beğendiğimi söylemek istedim."

"Sadece söyleyebilirdin," diye belirttim.

"Göstermeyi tercih ettim."

İtiraf etmeliyim ki ben de bunu tercih ettim.

Gitmeme izin verdi, beni kenara çekti, kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti.

Denver sokaklarında ilerlerken kendimi toparlamam biraz zaman aldı.

Sonunda dedim ki, "Bunu söylediğim için üzgünüm ama eve erken gitmeliyim. Slick dışarıda ve annemle Trixie tek başlarına."

"Bir iyilik yaptım. Bir ekip arabası düzenli olarak devriye gezecek," diye cevap verdi Eddie.

Eddie'nin bunu yapmasındaki bir şey bana kendimi tuhaf hissettirdi. Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu ama güzeldi.

"Bir sorun olduğunu nasıl anlayacaklar?" Ben sordum.

Eddie, "Bir bahane uydurup gidecekler," diye cevap verdi.

"Söylemeyecekler-" Endişelenmeye başladım. "Sakin ol, Jet. Onlara sakın olmalarını söyledim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de basit bir "Teşekkür ederim." demeye karar verdim.

Eddie cevap vermedi.

Bildiğim bir sonraki şey, onun sokağına giriyor olduğumuzdu. Eddie garaj kapısı açıcısının düğmesine bastı.

güneş siperliğine bağlıydı ve evinin arkasındaki garaja çekti.

"Bir şey mi unuttun?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevapladı Eddie, frene basıp kamyonu durdurarak.

Koltuğumda kıpırdamadan oturdum.

"Burada ne işimiz var?" Ben sordum.

"Akşam yemeği yiyeceğiz," dedi, kamyonun dışarı doğru eğilerek.

Ön taraftan dolaşıp yanıma gelmesini izledim.

Yemek mi

yaşıyoruz?

Eddie'nin evinde

mi?

Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyordum. Randevular genellikle birinin evinde gerçekleşmezdi. İlk randevular değil. Eddie'yi bir süredir tanıyordum, benim için kavga etmişti, geceyi benim evimde geçirmişti, birkaç kez öpüşmüştük ve onun yatağında uyumuştum ama bu yine de bir ilk randevuydu.

Kapımı açtım ve aşağı atladım.

Kapıyı açtığımda Eddie kapıyı iterek kapattı, elimi tuttu ve beni arkasından sürükledi.

"Benim için yemek yapacak mısın?" Arkasından sordum.

"Hayır."

"Pizza mı sipariş ediyoruz?"

Arka kapıyı açtı ve mutfığa girdik.

"Annem senin için yemek yaptı," diye bilgilendirdi beni.

Kapının hemen içinde durdum ve ona baktım.

"Annen... benim için... yemek mi pişirdi?"

Kekeledim.

Beni odaya çekti, kapıyı kapattı ve kalçalarım tezgâha yaslanacak şekilde manevra yaptı, elleri kalçalarımın üzerindeydi ve bana yakındı.

"Evet, bugün aradı. Bugün aradı. Bu akşam gelmemi istedi ve ben de ona planlarım olduğunu söyledim. Seni sordu, ben de anlattım ve senin için yemek pişirmeye karar verdi."

Ona göz kırptım. "Ona benim hakkımda ne söyledin?"

Yaklaştı. O kadar yaklaştı ki ona bakabilmek için başımı arkaya doğru eğmek zorunda kaldım. Yüzü bana yakın olsun diye boynunu eğdi.

"Ona senin iki işte birden çalışan ve aynı zamanda engelli annesine bakan, harika bir gülümsemeye sahip güzel bir sarışın olduğunu söyledim."

Vücudum gerildi. Bunun bir acıma yemeği olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı içimde, belki de birden fazla şekilde.

Gergin olduğumu hissetti. "Sakin ol, chiquita. Annem çok çalıştığını ve sakın bir geceye ihtiyacın olduğunu biliyor. Birkaç gündür seni takip ettikten sonra benim de sakın bir geceye ihtiyacım var. Hepsi bu. Nazik olmaya çalışıyordu."

"İnsanların benim hakkımda bilgi sahibi olmasından hoşlanmıyorum," dedim ona, bedenim hâlâ kaskatı

kesilmişti.

"Onu zaten aldım."

Bir açmazdaydık ve birbirimize bakıyorduk.

Sonra onu kokladım ve Eddie Daze'e kaymaya başladım. Vücudum gevşemeye başladı ve sonra karıncalanmaya başladı.

"Acıktım," dedim ona, sersemliği üzerimden atmaya çalışarak. Eli çeneme geldi ve gözleri ısındı. "Ben de açım."

Yemekten bahsetmiyordu ve karnım tuhaf hissetmeye başladı.

"Yemek yemeliyiz," dedim.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve gözleri ağızıma kaydı.

"Evet, yemek yemeliyiz." Sesi alçak ve boğuktu ve yemek hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Önünden çekildim ve zihinsel olarak derin bir nefes aldım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Parlak ve neşeli görünmeye çalışarak sordum.

Bana gülümsedi. Beni nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu ve ben bunu sapkınca çekici ve sinir bozucu buluyordum.

Şarabı açtı ve bana tabakların nerede olduğunu söyledi.

Annesi ev yapımı tamale, İspanyol pilavı, kuru fasulye pişirmiş ve salata yapmıştı. Pilav ve fasulye bölünmüş bir güveç kabında, salata buzdolabında ve tamaleler de fırında sıcak olarak duruyordu.

Tabaklarımızı yığdık ve yemek odasına gittik.

Eddie, Platte Park'ta tek katlı bir bungalovda yaşıyordu. Oraya son gidişimde fazla bir şey almamıştım ve bir gece önce o çantasını hazırlarken ben kamyonette beklemiştim (daha çok uyuklamıştım).

Işık düğmesini çevirdiğinde, ön tarafta muhteşem bir karo şömineli oturma odası ve her ikisi de dekorasyondan çok genişlik, konfor ve dayanıklılık için yapılmış bir kanep ve koltuk olduğunu gördüm. Sol tarafta ise bir banyo ve küçük bir holle ayrılmış iki yatak odası vardı. Yerler sert ahşaptı ve yakın zamanda yeniden yapılmış gibi görünüyordu. Duvarlar sıcak bir adaçayına boyanmıştı. Dekoratif dokunuşlar, duvarda resimler ya da süslü mobilyalar yoktu. Sadece kanepenin önünde kalın bir halı ve üzerinde bir sehpa vardı.

Oturma odası, eski püskü ahşap bir masa ve merdiven arkası sandalyeler, cumbalı bir pencere ve aynalı arkalıklı ve cam kapaklı gömme bir kulübenin bulunduğu yemek alanına açılıyordu. Dolabın içinde hiçbir şey yoktu.

Yemek masasına baktım.

Eddie de öyle yaptı ve sonra İspanyolca yarı kızgın, yarı eğlenmiş bir sesle bir şeyler söyledi.

Masa örtüleri, gümüş takımlar, peçeteler ve mumlarla donatılmıştı.

Eddie'nin bez peçete ya da mum sahibi bir adam olduğunu düşünmüyordum ve "acıma" duygusunu merak etmeye başladım.

annesinin yemeğinin bir parçasıydı. Eddie'nin annesinin benimkine benzeyip benzemediğini daha çok merak etmeye başladım.

Oturduk ve Eddie mumları yakmaya zahmet etmedi.

Ne hakkında konuşacağımızı merak ederek gerilmeye başladım.

Endişelenmeme gerek yoktu. Eddie çok zorlayıcı olmayan sorular sordu ve ben de ona biraz Lottie'den ama daha çok annemden bahsederek cevap verdim.

Sorular sordum ve Eddie'nin evi yaklaşık üç yıl önce bir enkaz olarak satın aldığını ve yavaş yavaş onardığını öğrendim. Üç kız, iki erkek kardeşi vardı. Kendisi ikinci çocuktuk ve babası bir yıl kadar önce kalp krizinden ölmüştü. Aile birbirine yakındı. Hepsi hala Denver'da yaşıyordu ve babalarını kaybetmek büyük bir yıkım olmuştu. Ayrıca Lee'yi üçüncü sınıftan beri tanıdığını ve Lee ile birlikte Indy, Hank ve Ally'nin de geldiğini öğrendim.

Sonra yemeğimizi bitirdik ve yanlış bir güvenlik hissine kapıldığımı fark ettim.

Yüce Tanrım, şimdi ne yapacaktık?

Ne yapabileceğimizi düşünmek istemediğim için ayağa fırladım ve tabakları aldım.

"Bulaşıkları ben yıkarım," dedim ve bunun iyi bir plan olduğuna karar verdim. Sonra aceleyle mutfığa girdim.

Eddie'nin arkamdan geldiğini duyduğumda tabakları duruluyordum.

"Bırak onları," dedi başımın arkasına doğru.

Arkamı dönmedim.

"Hayır, çok fazla yok. Sadece bunları yapacağım ve yiyecekleri paketleyeceğim." Ve evindeyken ondan kaçmak için aklıma gelen her şeyi yaptım. Gerekirse banyosunu temizlemekten çekinmezdim.

Eddie arkamdan geldi. Kalçaları benimkileri lavaboya bastırdı, bir kolu ortama dolandı ve diğer eli saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı. Sonra ağzı eskiden saçlarımın olduğu yerdeydi.

"Bırak onları," dedi boynuma karşı, sözlerinin bir öneri olmadığını açıkça belirten bir sesle.

Tüm vücudumu titrettim ve bacaklarımın arasında doo-da'm titredi.

Ağzı boynumdan kulağımın arkasına doğru

ilerledi. Sonra kapı çaldı.

Kolu sıkılaştı ve ağzı uzaklaştı.

"Tanrım," diye mırıldandı ve onu göremesem de dişlerini sıkarak mırıldandığından oldukça emindim.

Eddie mutfaktan çıktı.

Bulaşıkları yıkadım, bulaşık makinesine koydum ve cep telefonumun çaldığını duydum. Ellerimi bulaşık bezine sildim, çantamı aldım ve son zil sesini kaçırdım. Kim olduğuna baktım, annemdir diye endişelendim ama arayan Indy'ydi.

İspanyolca konuşan sesler duydum, Indy'ye daha sonra mesaj atmaya karar vererek telefonu tezgâhın üzerine bıraktım ve diğer odaya girdim. Eddie'yi parlak siyah saçları ve mükemmele yakın yuvarlak vücuduyla ufak tefek, Meksikalı bir kadının önünde dururken gördüm. Elinde küçük bir fırıncı kutusu vardı, hani doğum günü pastalarını koyduğunuz türden.

Bana döndü ve bir aşağı bir yukarı baktı. Sonra yüzü bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı.

"Merhaba," diye selamladım.

Bana doğru geldi. "Merhaba. Ben Blanca, Eddie'nin annesiyim." Uh...wow.

Bu bir sürpriz oldu.

Eddie'ye baktım; elleri kalçalarında, başı arkaya eğik, tavana bakıyordu. Bu mutlu bir duruş değildi.

Bazı nedenlerden dolayı (muhtemelen histeri kalıntısı) bunu eğlenceli buldum.

Blanca'ya

gülümsedim. "Ben

Jet," dedim ona.

Ön kapı açıldı ve iki kadınla bir adam içeri girdi. Eddie'yle akraba olduklarını anlamak zor değildi. Kadınlardan biri uzun boyluydu, adam da öyle. Diğer kadın Blanca gibi ufak tefektir. Hepsi de Eddie gibi göz kamaştırıcı derecede yakışıklıydı.

Hepsi bana baktı.

Eddie onlara ters ters baktı, sonra başını eğip elini saçlarında gezdirdi ve İspanyolca ve İngilizce, hiçbirini hoş olmayan sözcükler mırıldandı.

Yeni gelenlere baktım.

"Hey," dedim onlara.

Genel selamlaşmalar, küçük el sallamalar ve koyu tene karşı bir sürü beyaz diş vardı.

"Bunlar benim çocuklarım, Carlos, Rosa ve Elena," dedi Blanca. Kısa boylu olan Elena'ydı.

"Ben Jet'im," diye tekrarladım, hâlâ gülümsüyordum ve tüm bu olanların çok komik olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Yeniden bir araya mı geliyoruz?" Eddie sordu.

Carlos güldü. Rosa ve Elena birbirlerine bakıp sıırıttılar. Blanca Eddie'ye ölümcül bir bakış attı ve İspanyolca bir şeyler tükürdü. Sonra bana döndü, yine gülümsüyordu.

Evet, Eddie'nin annesi de benimki gibiydi.

Blanca bana "Tatlıyı unuttum, bu yüzden sana Pasquini'den Napolyon getirdim" dedi.

Tatlıyı unutmadı. Eddie'nin randevusunu kontrol edebilmek için tatlının teslimatını kasten geciktirdi.

Acaba ben miyim, yoksa Eddie'nin başına hep böyle şeyler mi geliyor diye düşündüm. Eddie'nin buna her zaman katlanacağını düşünemiyordum, o yüzden ben olmalıydım.

Buna ne anlam vereceğimi bilemediğim için bir kenara ittim.

Öne çıktım ve kutuyu ondan aldım. "Kulağa çok hoş geliyor. Bu arada yemek çok lezzetliydi. Teşekkür ederim."

"De nada," dedi başını nezaketle eğerek.

Herkes birbirlerine gülümseyerek etrafta duruyordu. Eddie hariç herkes.

Sonunda sessizliği ben bozdum. "Herkese y e t e c e k kadar aldın mı? Bunları servis edeyim mi?" Blanca'ya sordum.

"Hayır," diye tersledi Eddie sonunda ve ben de kendimi tutamayıp gülümsememi ona çevirdim.

Bana ters ters baktı.

Ailesi bizi izledi.

Eddie annesine baktı ve İspanyolca bir şeyler söyledi. Annesinin kovulduğunu anlamak için tercüman gerekmiyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Gidiyoruz," dedi oğluna ve bana döndü. "Eddie bana annenden bahsetti. O nasıl?"

Hâlâ gülümsüyordum, annem hakkında bildiklerinden rahatsız olamayacak kadar eğleniyordum.

"O iyi," diye ona güvence verdim.

"Bu gece arkadaşına ihtiyacı var mı? Belki etrafta dolaşabiliriz..." Blanca teklif etti.

Kendimi tutamadım, gülmeye başladım.

Eddie bunun komik olduğunu düşünmedi ve daha fazla İspanyolca konuşmaya başladı, bu hızlı ateş, sinirlenmenin ötesinde ve belli belirsiz tehditkârdı.

Blanca Eddie'ye, "Ay Dios mio, mi nio, bu gece çok gerginsin," dedi ve Carlos kahkahayı patlattı. Blanca bana döndü. "O da tıpkı babası gibi biraz asabi."

aka yapmıyorum. Bunu zaten anlamıştım.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ona, yüzümü asmamaya çalışarak.

Bana yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. Sonra baıyla onayladı ve koluma dokundu. Ben de buna ne anlam vereceğimi bilemedim ve tüm bunları daha sonra düşünmeye karar verdim.

Sonra Eddie'ye doğru yürüdü, uzanıp omzuna dokundu. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi ve hâlâ kızıgın ama aynı zamanda sevgi dolu bir şeyler mırıldandı. Bu görüntü ve ses bana yine hoş bir tuhaflık hissettirdi ve kendimi başka tarafa bakmaya zorlamak zorunda kaldım.

Vedalamalar ve daha kck dalgalar oldu ve gittiler.

Eddie bana doğru yaklaştı, kutuyu aldı ve mutfağa doğru yürüdü.

Mutfağın kapısına doğru yürüdüm ve orada durdum.

"Eğlenceliydi," dedim ona.

Kutuyu yere bıraktı ve tekrar sinsice yürümeye başladı. Bu kez gözleri karanlıktı ve niyeti açıktı.

Eek!

Geri çekildim, duvara yaslandım ve o da vücudunu benimkine yakın bir yere yerleştirdi.

Yukarı bakıyordum, başım arkaya doğru eğikti ve yüzü bir santimden daha az mesafedeydi.

"Bu konuda iyi olan bir şey var. Seni hiç bu kadar gülerken görmemiştim ve güldüğünü de hiç duymamıştım."

"Annen çok komik," dedim ona, nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

Daha da yaklaştı ve ciğerlerimdeki oksijen yanmaya başladığı için nefes almakta zorlanmam artık ana endişem değildi.

"Annem her şeye burnunu sokuyor ve düzinelerce torun sahibi olmak için can atıyor, ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Çalışmak zorunda olduğum odada başımı hafifçe salladım. Blanca'ya torun vermeyi düşünmemeye çalışıyordum ama daha çok bunu nasıl yapacağımı düşünmemeye çalışıyordum.

"Kulağa tanıdık geliyor," diye cevap verdim.

Elleri çeneme geldi ve yüzümü eğik tuttu. Gözleri donuklaştı ve İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Cariño ve Hermosa kelimelerini yakaladım ve cep telefonum çalmaya başladığında ayak parmaklarımla üzerinde yükselmeye başladım.

"Aldırma," dedi Eddie ağzıma karşı.

İstedim, gerçekten istedim ama yapamadım.

"Yapamam," diye fısıldadım. "Annem olabilir."

Beni hemen bıraktı ve uzaklaştı.

Mutfağa doğru yürüdüm ve çalmayı bırakmış olan telefonu aldım.

Kim aramış diye baktım ve arayan yine Indy'ydi. Eddie'yle randevuda olduğumu bildiğini düşününce bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Bu kadar erken bir gelişme raporu isteyemezdi.

Eddie Napolyonları tabaklara koyarken, "Indy iki kez aradı," dedim.

Birini bana uzattı. "Eğer seninle konuşmak isterse, geri arayacak."

Şarabı aldı ve oturma odasına doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim. Şarabı ve tabağını sehpanın üzerine koydu, bardaklarımızı almaya gitti, onları masaya koydu ve oturdu. Uzaktan kumandayı aldı ve bir beyzbol maçı açtı.

Kanepenin yanında durdum ve televizyona baktım. "Um... ne yapıyoruz?" diye sordum.

Eddie böreğini aldı ve ayaklarını sehpanın üzerine uzattı. "Bir erkek kardeşim, bir kız kardeşim ve beş düzine kuzenim daha var. Ziyaret saatleri bitene kadar hiçbir şeye başlamayacağım."

Güzel. Bir erteleme.

Kanepenin karşı tarafına oturdum, telefonumu sehpanın üzerine koydum ve Napolyon'umu yedim, gözlerim

Oyunda.

Büyük bir spor hayranı değildim. Sıkıştığım da maçlara giderdim, özellikle de atmosfer için, ama onları televizyondan izlemekten hoşlanmazdım.

Poğaçamın son lokmasını yiyip tabağımı yere koyduğum anda Eddie'nin ayakları masadan kalktı. Eğildi, ayak bileklerimi tuttu ve kucağına çekti. Sonra ayakkabılarımın kayışlarıyla uğraşmaya başladı.

"Eddie..." Bacaklarımı çekmeye çalışarak başladım.

Elleri ayak bileklerime dolandı. "Sessiz ol, chiquita. Rahatlayacaksın."

Ayakkabılarımı birkaç metre uzağa fırlattı ve sonra botlarını çıkardı. Köşeme, ondan olabildiğince uzağa yerleştim ve bunun biraz anti-klimaktik olduğunu düşündüm. Eddie'yle randevumdan pek umutlu değildim ama işleri bir şekilde berbat edenin ya da onu ölümüne sıkanın ben olacağımı tahmin ediyordum. Geceyi bir beyzbol maçı izleyerek geçirmeyi beklemiyordum.

Eli fırladı ve beni yakaladı, ayaklarını masaya geri koyarken beni kanepeye doğru sürükledi. Beni yanına yatırdı, böylece omzum koltuk altına sıkışmış ve yanağım göğsüne yaslanmıştı. Kolunu belime doladı, eli kalçamda duruyordu.

Yüce Tanrım.

Artık sıkılmıyordum. İyi hissediyordum. Gerçekten iyi.

Ayaklarımı kanepeye uzatıp ona doğru kıvrıldım, gözlerimi oyundan ayırmadan Eddie'yle tekrar, belki de hayatımızın geri kalanında her gece bunu yapmanın hayalini kurdum.

Sonra tek bildiğim cep telefonumun çaldığı oldu. Eddie'ninkini de duyabiliyordum.

Uykuya dalmıştım ve bir şekilde kolum Eddie'nin beline dolanmıştı. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ayağa kalktım ve telefonumu aldım. Eddie öne doğru eğildi ve arka cebinden telefonunu çıkardı.

Telefonumda INDY ARIYOR yazıyordu.

Kapağı açtım ve "Alo?" dedim, aynı anda Eddie'nin de "Evet?" dediğini duydum.

"Jet mi? Jet mi? sen ile Eddie?" Indy sordu tarafından yol Sesi komik ve iyi olmayan bir şekilde çıkıyordu.

"Evet. Bir sorun mu var?" diye sordum.

Tereddüt etti ve "Telefonda mı?" diye sordu.

Ona baktım. Dinliyordu, sonra yüzü gerildi ve gözleri bana kaydı.

Indy'ye "Evet," dedim.

"Lee ile konuşuyor. Onu durdurmaya çalıştım. Yemin ederim aklıma gelen her şeyi yaptım."

Omurgamda bir ürperti hissettim. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Dinle, Einstein'daki maceramız bitti ve-"

Telefon elimden çekilip kapatılırken başka bir şey söylediğini duymadım.

Kafamı Eddie'ye çevirdim. "Hey! Indy ile konuşuyordum."

"Biliyorum."

Telefonlarımızı masanın üzerine bıraktı, bana baktı, gözleri ciddi ve belki biraz da kızgındı.

"Neler oluyor?" Ondan uzaklaşarak sordum. "Yoğun bir gün geçirdin," diye cevap verdi.

Uh-oh.

Bu noktada ç e n e m i kapalı tutmanın daha akıllıca olacağını düşündüm.

"Senden yapmamamı istediğim gibi babamı aramaya gittin ve simitçide bir bela buldun," dedi.

Çenemi kapalı tutmayı unutmuştum.

"Eddie, bu seni ilgilendirmez-"

Gözleri kısıldı. "Chiquita, eğer bana bunun beni ilgilendirmediğini söylersen, yemin ederim seni vururum."

Koltuktan sıçradım ve ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Ama değil!"

Koltuktan kalktı ve bana doğru bir adım atarak üzerimde yükseldi.

Ayakkabılarımı geri almayı çok isterdim ama kendimi tuttum.

Korkutucu ve sessiz sesiyle, "Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi. Ona ters ters baktım.

"Bunu nasıl anladın?" Ben sordum.

Kollarını iki yana açtı ve etrafına bakındı. "Burada ne haltlar döndüğünü sanıyorsun?"

"Bilmiyorum!" Ona bağırdım ama aslında bağırmadım.

Gözlerini benden kaçırdı, ellerini saçlarında gezdirdi ve İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Sonra tekrar bana döndü.

"Görgü tanıkları, eşkalinize uyan sarışın bir kadının Alameda'daki Einstein's'da Vince Fratelli'nin eşkaline uyan bir adamla yerde yuvarlanırken görüldüğünü belirtiyor."

Yine sessiz kalmaya karar verdim.

"Jet, Vince Fratelli kötü bir adam," dedi Eddie bana. "Sadece kötü bir adam değil, korkunç bir kötü adam. Çok korkunç bir kötü adamın kas gücü. Kim bilir neler yapmıştır? Muhtemelen dizlerini kırmış, parmaklarını kesmiş, insanları öldürmüştür. Ve sen ona lanet Einstein's Bagels'da saldırdın."

İyi değil. Gerçekten iyi değil. Vince kulağa korkunç bir kötü adam gibi geliyordu.

Savunma moduna geçtim. "Bilmiyordum ki!" Bağırdım.

Eddie'nin sessiz sesi kayboldu ve "Ne düşünüyordun lan?" diye bağırdı.

"Sana göçmen dedi!" Ben de karşılık verdim.

Yeesh.

Eddie kıpırdamadan durdu ve bana

baktı. "Özür dilerim?" diye sordu.

"Hiç düşünmedim. Bunu söyledi ve ben de çılgına döndüm ve bir de baktım ki yerde yuvarlanıyoruz. Indy taşaklarına diz atmam için bana bağırdı. Ben de yaptım. Tex beni yakaladı ve kaçtık. Her şey on dakikadan az sürdü."

Başını iki yana salladı. "Seni öpsem mi yoksa aklını başına getirsem mi bilemiyorum."

Hangisini seçeceğimi biliyordum ama öneride bulunamayacak kadar kızgındım.

Geri çekilip sehpanın etrafında döndüm, ayakkabılarımı aldım ve Eddie'ye döndüm.

"Eve gitmek istiyorum," diye ısrar ettim.

"Eve gitmiyorsun. Konuşmamız bitmedi."

Döndüm ve mutfağa doğru yürüdüm.

Konuşmamız bitmişti.

Neredeyse başarıyordum ki elimi yakaladı, çekiştirdi ve ben de döndüm. Kolumu sırtımdan büktü ve bedenimi kendine doğru çekti.

"Benden uzaklaşmanı izlemekten bıktım usandım," diye homurdandı.

Kalbim durdu.

Bu muhtemelen Blanca'nın bahsettiği sıcak kanlılığın bir parçası olabilirdi.

"Eddie-"

Başlamama izin vermedi. "Daha önce Meksikalı Amerikalılarla çıktın. İnsanlar saçma sapan şeyler söyler. Bu onların sorunu, görmezden gel."

"Eddie-" Tekrar denedim.

Devam etti, "Sana benim işim olduğunu söylemiştim ama anlamadığın çok açık. Aylardır dikkatini çekmeye çalışıyorum ama o kadar meşgulsün, yorgunsun ve her ne haltsan işe yaramadı. O yüzden doğrudan söyleyeceğim, böylece kafa karışıklığı olmayacak. Seninle zaman geçirmek istiyorum, seni tanımak istiyorum ve seninle yatmak istiyorum ve bu sırayla olmak zorunda değil."

Konuşmaya bile çalışmadım. Konuşamadım. Sözleri konuşma yeteneğimi elimden almıştı.

"Bu olurken ve ne kadar sürerse sürsün, sen benim işimsin ve bunu da açıklayacağım. Seni güvende tutuyorum ve anneni de güvende tutuyorum, nasıl olması gerekiyorsa. Ve kimse seni dolandıramaz, lanet olası baban bile, yoksa bana hesap verirler."

Sadece nutkum tutulmamıştı, karnım da tuhaflaşmaya başlamıştı ve o garip hoş his geri gelmişti.

Eddie devam etti, "Bununla ilgili bir sorunun olduğunu biliyorum, bunu yüksek sesle ve açıkça ifade ettin ama umurumda değil. Ben

seni yıpratana kadar üzerine gelmeye devam edeceğim. Beni anlıyor musun?"

Durdu ve bana ters ters baktı ve bir cevap beklediğini anladım.

Sözlü bir yanıt veremediğim için sadece başımı salladım.

"Güzel. Şimdi, muhtemelen sadece Slick değil, Louie ve Vince de peşinde olduğu için iki seçeneğin var. Ya seni eve götürürüm ve orada seninle kalırım ya da bir telefon açıp apartmanına birini yerleştiririm ve sen de burada benimle kalırsın."

"Trixie evde. Uyuyabileceğin bir yer yok," diye hatırlattım ona.

"Seninle
uyuyorum." Yüce
Tanrım.

"Burada uyuyacağım," diye
karar verdim. "Ben de
seninle burada uyurum."

Eek!

"Ben kanepede uyurum," diye teklif
ettim. "Sen benim yatağında uyu."

"O zaman kanepede mi uyuyacaksın?" diye
sordum. "Seninle yatağında uyuyacağım."

"Eddie-" diye itiraz etmeye başladım ama yine sözümü
kesti.

"Hiçbir şey olmayacak. Bu gece olmaz. Çok yorgunum ve çok kızgınım."

Yorgun ve sinirli bir Eddie'yle uyuyup uyuyamayacağıma karar vermeye çalıştım.

Yorgun ve sinirli bir Eddie'yle uyuyamayacağıma karar verdim.

"Bu iki seçenek aslında seçenek değil," diye belirttim. "Onlar farklı yerlerde aynı şey."

"Sahip olduğun tek şey onlar," dedi bana. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Umurumda değil. Sana babanın peşinden gitme demiştim. Peşine düştün ve zaten sahip olduğun bir sürü belaya bir yenisini daha ekledin. Seni güvende tutmam gerekiyorsa, bunu nasıl yapmam gerekiyorsa öyle yapacağım ve seni yakınımda istiyorum."

"Ama... benimle yatacak mısın?" diye sordum.

"Anlamıyorsun," dedi kaşları birbirine yaklaşarak.

"Sanırım anlıyorum." Çıldırmaktan korkmaya başlamıştım.

Kızgın.

Bileğimi bıraktı ama iki kolunu da etrafımda sıktı. "Slick o bıçağı kullanmasıyla tanınır ve iyi yollarla değil. Vince'in neler yapabileceğini sana zaten söyledim. Senin peşinden gelirlerse, önce beni yakalamalarını istiyorum."

Tamam, işte o zaman öfke yine o tuhaf duygunun içinde erimeye başladı.

"Bunu benim için yapamazsın," diye fısıldadım.

"Bunu senin için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum. Boğazın kesilirse senden istediğimi alamam."

Bu şekilde söyleyince, neredeyse mantıklı geliyordu. Ama sadece neredeyse.

"Bu çok hızlı gidiyor, bu-"

Yine sözümü bitirmeme izin vermedi.

Kahkaha atarak sözümü kesti. İnanabiliyor musun, gerçekten güldü.

Elleri sırtımda hareket etti ve başı bana doğru eğildi.

"Madem sana karşı dürüst oluyorum, chiquita, sana söyleyeyim, genellikle doğru zamanın geldiğini hissedene kadar istediğim şeyle oynarım. Senin için doğru zaman uzun zaman önceydi ama sen kendi işine o kadar odaklanmıştın ki bana hiç fırsat vermedin. Bu hızlı olmadı. Hızlı görmek istiyorsan, yatak odasına gideriz ve sana hızlı gösteririm, ama sana yavaş gösteririm."

Oh...Tanrım...Tanrım.

Midem kıvrıldı ve bu da hoş bir duyguydu.

Ne olursa olsun, kendimi korumak için hemen "Hızlı görmek istemiyorum" dedim.

Kollarını ayırdı, biri sırtımda kaldı, diğeri belime indi.

Ağzı ağızıma geldi ve nefes almayı bıraktım.

Dudaklarını dudaklarıma d a y a y a r a k , "Bir gece erteleme hakkın var. Yarın taşınmaya başlıyorum."

Bununla ne yaptım ben? Yani, onun çoktan "taşınmaya" başladığını düşünmüştüm.

Bana bir şey yapma şansı vermedi.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve sonra yatmaya gidiyoruz," diye açıkladı.

Eek!

EDDIE SORUNLARIMDAN BİRİNİ ÇÖZDÜ

Talarm çaldı ve sesi benimkine benzemediği için nerede olduğumu hemen anladım.

Etrafımı gözden geçirdim ve hissettiğim sıcaklığın Eddie Chavez'le sarmaş dolaş olmamla çok ilgisi olduğunu fark ettim.

Vücudum gerildi ve uzaklaşmaya başladım.

Eddie'nin bana sarılmış olan kolları sıkılaştı. Bu arada uyluklarından biri bacaklarımın arasına sıkışmıştı ve benim uyluğum da kalçasına asılmıştı. Ellerimden birinin göğsüne bastırılmış, diğer kolumun beline sarılmış olmasından bahsetmiyorum bile... eek!

"Günaydın" yerine "Alarmı kapatman gerekiyor" dedim.

"Alarmı kapatmak gitmene izin vermek anlamına gelir," diye cevap verdi, sesi seksi ve kabaydı.

Onun seksi ve sert sesini duymazdan gelmeye karar verdim. "Ve?" diye sordum.

"B u n u yapmayacağım," diye cevap verdi ve daha da yaklaştı, gerçi bunun mümkün olduğunu düşünmezdim.

Gürültüyü dinledim. Rahatsız ediciydi.

"Kapatmalısın," dedim.

"Kapatmıyorum."

"Birinin onu kapatması lazım. Sen daha yakınsın. Hangi düğmeye basacağımı bilmiyorum."

Cevap vermedi.

Gürültüyü dinledim. Geri çekilmeye çalıştım.

Bu sefer Eddie'nin kolları ve kalçası sıkılaştı.

Sıkışmıştım.

"Tanrı aşkına," diye tersledim ve sonra onu ittim, sırt üstü yatırdım ve uzandım. Bu, onun üzerine yayıldığım ve Eddie'yi sevmek yerine ondan nefret etmeye ve Blanca'ya torun vermek istemeye karar verdiğim anlamına geliyordu.

En üstte en az yedi düzine düğme vardı, ben de içlerinden birinin alarmı kapatacağını umarak parmaklarımı hepsinde gezdirdim. Bunun yerine uğultu kesildi ve eski bir Big Head Todd and the Monsters melodisi çalmaya başladı.

Sadece iyi bir şarkı değildi, harika bir şarkıydı ama aynı zamanda seksi bir şarkıydı.

Harika.

Eddie'nin göğsüne bastırdım ve hangi düğmenin müziği kapatacağını görmek için alarma daha yakından baktım ve bunun da bir CD çalar olduğunu gördüm. Tam düğmeye basmak üzereyken

"Dur," diye içime bastırđı ve beni sırtüstü yatırdı, o üstte.

İyi değil.

Dün gece Eddie yatacağımızı söyledikten sonra sözünde durdu.

Apartmanımın otoparkına bir gözcü yerleştirdi. Eve gelmeyeceğimi söylemek için annemi aradım, Eddie'nin odanın öbür ucundan duyduğuna yemin edebileceğim, delici bir sevinç çığlığına dönüşen sonsuz sevinciyle. Bana soluk siyah, milyonlarca kez yıkanmış, yumuşak ve rahat bir tişört vermişti. Sonra yatağa girdik ve uyuduk, hiçbir şey yapmadan.

şansımı zorlamayacaktım.

Kavga etmeye karar verdim. Kalkmam, giyinmem ve oradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmam gerekiyordu ve bunun yolunun bir sürtük olmak olduğunu düşündüm.

"Bırak beni. Müziği kapatmam lazım," dedim ona, hâlâ uykulu olan ve iç huzuruma tuhaf şeyler yapan karanlık gözlere bakarak.

"Bu şarkıyı seviyorum," diye bana bilgi verdi.

Yüzü boynumda kayboldu ve dudaklarını orada hissedebiliyordum.

Sanırım kavgacılık işe yaramayacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Boynumdaki dudaklarından hoşlanmamış gibi davrandım.

"Yarın," diye cevap verdi ve sonra boynumda titreşen uykulu hırıltılı sesinden hoşlanmıyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

"Yani?"

Dudakları boynumda gezindi, dişleri kulak mememi ısırды ve "Erteleme sona erdi" dedi.

Lanet olsun. Ben de bundan korkuyordum.

"Eddie..." Söylemeye başladım ama beni öptü.

Gerçekten, dayanmak için çok fazlaydı. Üzerimdeki sıcak bedeni, altımdaki sıcak yatağı, ağızımdaki ağız, ağızımdaki dili, her yerimdeki elleri... Dayanamıyordum.

Bu yüzden denemedim.

Ben de onu öptüm ve tıpkı hayallerimdeki gibi ellerimi göğsünde, karnında, sırtında gezdirdim. Güzel, sert, şık ve sıcak hissediyordu.

Ellerinden biri gömleğimden yukarı çıktı, göğsümü kavradı ve başparmağının ucuyla meme ucumu ovdu.

Çok iyi hissettirdi, ağızım onunkinden ayrıldı, gözlerimi kapattım ve nefesimi içime çektim.

Başını kaldırdı ve ben de gözlerimi açıp onun gözlerine baktım. Sıvı gibiydiler.

Parmağı başparmağıyla birleşti ve meme ucumda bir yuvarlanma yaptılar. Elektrik doğrudan doo-da'ma gitti. Boynum büküldü, dudağımı ısırды ve sanırım tırnaklarım sırtına battı.

Tüm gösteriyi izledi, yüzü değişti, bir şekilde aç görünüyordu ve bu bakış içime bir ürperti gönderdi.

Diğer eli gömleğime geldi, başımın üzerinden geçirdi ve sonra gitti.

Ağzı benimkinin üzerindeydi, sonra dudakları meme ucumun etrafında kilitlenene kadar aşağı indi. Dayanamayıp inleyene kadar dilini, dişlerini ve emişini kullanırken ellerim saçlarına gitti, başını tuttu.

Tekrar üzerime geldi, ağzı benimkinin üzerindeydi ve ben onu tüm gücümle öpüyordum ki eli külotumun üzerinden bacaklarımın arasına girdi, parmakları içeri doğru bastırdı.

Başı ancak bir santim yukarı kalktı.

"Tanrım, cariño, benim için çoktan hazırsın." Sesi boğuktu ve onaylar gibiydi.

Ne olursa olsun, onun sözleri karşısında donup kaldım. Sonra elimi bileğinin etrafında dolaştırmak için aşağı indirdim ve çektim.

"Hayır," dedim.

Yani, çok aşağılayıcıydı.

Lezzetli cinsel aktivitenin sancıları içinde unutabilirdim.

Sadece Jet olduğumu unutabilirdim ve bunu fark edeceği bir zaman gelecekti. Damsel in Distress Jet kurtarıldığında ve artık onun hakkında ilginç bir şey olmadığında. Onun Ateşli Yakışıklı Eddie olduğunu unutabilirdim ve bu asla uzun sürmezdi çünkü sonunda benim ligimin dışında olduğunu fark ederdi. Diğer insanların bize bakıp "Onunla ne işi var?" diye düşüneceklerini unutabilirdim.

Bir an için unutabilirim.

Ama orada olan tek şey gerçektir.

Daha iki ay önce muhteşem bir sarışınla birlikteydi.

Sekiz aydır orgazm olmamıştım ve Oscar'dan beri kimseyle yatmamıştım.

O okulun en popüler çocuğuydu ve ben de gözlüklü, dış telli ve komik bir gardırobu olan bir kızdım.

Asla işe yaramayacaktı.

Eli büküldü, benimkini bileğinden ayırdı ve parmakları benimkine dolandı.

"Un-unh, Jet. Beni öylece bırakıp gidemezsin," dedi ve bana dikkatle baktı.

"İşe gitmem gerekiyor," dedim

ona. "Konuş benimle," diye

karşılık verdi.

Diğer elimle omzunu ittim, vücudumu kullanarak onu da ittim.

Kımıldamadı.

Tamamen yüz yüzeydik, ten tene, iyi hissettirdi ve aniden ağlamak istedim.

"Gitmem gerek," dedim biraz umutsuzca.

Elimi kaldırdı ve bedenlerimizin arasında tuttu.

"Konuş benimle," diye tekrarladı, bu kez sessizce.

Ona ters ters baktım.

"Gitmem gerek," diye tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle.

Ellerimizi ağzına götürdü ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan dudaklarını ellere dokundurdu. Sonra onları göğsüne doğru tuttu ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Biri seni incitti mi?" diye sordu usulca. Gözleri komik, nazik ve başka bir şeye dönüşmüştü, okuyamadığım bir şeye.

Gözlerimi kırptım,
kafam karışmıştı.

"Pardon?" diye
sordum.

"Seni incitti mi, sana istemediğin bir şekilde dokundu mu?" diye açıkladı.

Tekrar göz kırptım ve nefesim boğazımda
düşümlendi. "Tecavüz mü demek istiyorsun?" diye
sordum.

Cevap vermedi, sadece bana baktı.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Devam
ettim.

"Bir saniye önce ateşler içindeyken, bir saniye sonra buz gibi soğuk ve neredeyse ağlamak üzeresiniz. Bu neden bu kadar temkinli olduğunu kesinlikle açıklıyor. Carino, anlamak isterim," derken ciddiydi ve o hoş duygu beni tekrar vurdu, ama bu sefer o kadar güçlüydü ki nefesimi kesti.

"Ben tecavüze uğramadım." Sessizce
konuştum. "Bana söyler miydin?" diye

sordu.

"Sana söyledim," diye cevap verdim.

Ona cevap verene ve bana karşı gevşeyene kadar vücudunun ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

"O zaman bana ne olduğunu söyle," diye ısrar etti.

"O değildi," diye cevap
verdim. "O zaman neydi?"

"Önemli bir
şey değil."

"Jet."

"Gerçekten Eddie, önemli bir şey değil."

Yaralı bir ruh olmadığımı, sadece bir aptal olduğumu
anladığında kaşları birbirine yaklaştı.

"Bu hiçbir şey değil. Eğer bir şey olmasaydı, şu anda
konuşmak yerine hemen hemen aynı pozisyonda olurduk
ama bacakların sırtıma sarılmış olurdu. Bu bir şey."

Midem kıvrıldı. Görmezden
geldim. "Önemli bir şey değil."

"Lanet olsun, Jet," o dedi aracılığıyla
sıkılmış dişler, sabrını kaybediyor.

"Eddie, işe gitmem gerek."

"Hayır, benimle konuşmak zorundasın. Benimle
konuşmazsan, benimle konuşana kadar seni yatağa
kelepçelerim."

Gözlerimi ona diktim. "Sen bunu
yapmazsın." "Bir dene bakalım."

Oh...Tanrım...Tanrım.

Ona tekrar baktım ve bunu yapıp yapmayacağını
anlamaya çalıştım.

o.

Yüzündeki ifadeden öyle olduğu anlaşılıyordu.

"Çekil üstümden!" Ona karşı direndim ama boşuna.

"Konuş!" diye kırıptı.

"Sekiz aydır orgazm olmuyorum! Tamam mı?" Bağırdım.
"Şimdi kalk!"

Yeesh.

Bir kızın yapması gerekenler çok saçmaydı.
Utanç verici.

Bana baktı.

"Şaka yapıyorsun," dedi.

"Böyle bir şey hakkında şaka yapar mıyım?" diye
sordum. "Böyle bir şey hakkında şaka
yapmazdım."

Ona bir bakış attım.

Sırıttı.

"Hiç komik değil," diye tersledim, kendimi son derece
aptal hissediyordum.

"Hayır, haklısın, değil. Sonunda senin bir sorununu
çözebildiğim için mutluyum."

Uh-oh.

"Sanmıyorum..." Ben başladım, ama o beni tekrar öptü.

Harika bir öpücüktü ve sonra eller, ağız, dişler, dil, hem
onun hem de benim. Çok lezzetliydi. Hatta neredeyse
güzeldi.

Eli tekrar bacaklarımın arasına girdiğinde, iç
çamaşırla uğraşmadı. Doğrudan içeri daldı, parmakları
bastırdı, mükemmel noktaya vurdu ve hareket etmeye
başladılar.

Çok uzun sürmedi. Dediğim gibi, uzun zaman olmuştu ama yetenekli parmakları vardı, güçlü ve yaratıcıydı. Ağzına karşı ağır nefes alıyordum. Ona sıkıca tutunuyordum ve sonra her şey oldu.

Ve muhteşemdi. İnanılmazdı ve inanın bana, kesinlikle F-kelimesine değerdı. Binlerce F kelimesine değerdı.

Bitirdikten sonra gözlerimi açtım ve hiçbir şey elde etmemiş olmasına rağmen hem yumuşak hem de memnun bir bakışla beni izlediğini gördüm.

Utanacak zamanım yoktu. Üzerime yuvarlandı ve beni yataktan çekerek kenarda durmamızı sağladı. Kollarını bana doladı ve beni vücudunun derinliklerine bastırdı.

"Şimdi seni işe götüreceğim," dedi ve başını eğip dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Sonra beni bıraktı, döndü ve uzaklaştı.

Ayağa kalktım ve gidişini izledim.

Harika bir arkası vardı. Aylardır kot pantolonunun üzerinden onu takdir ediyordum, ama şimdi bu gerçeği görebiliyordum, özellikle de sadece bir çift mavi ve beyaz çizgili boxer giydiğı için.

Bu arada, Big Head Todd and the Monsters hala CD'de çalışıyordu.

EDDIE Fortnum'ın arkasına park etti ve ben kamyonundan indim. O da indi, ben de aceleyle ilerledim ama seksi yeşil sandaletlerim beni yavaşlattı. Bana yetişti ve elimi tuttu, böylece parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde mağazaya girdik.

Indy, Ally ve Tex espresso tezgâhının arkasındaydı ve biz içeri girdiğimizde kafalarını kaldırdılar. Indy ve Ally, Eddie ve bana şöyle bir bakıp gülümsediler. Tex kaşlarını çattı.

Siparişlerini vermeye hazır on kişilik bir müşteri kuyruğu vardı.

"Süvariler geldi!" Tex gürledi. "Bu ikisi tezgâhın arkasında bir boka yaramaz. Buraya gel, Loopy Loo."

İleri doğru yürümeye başladım ama Eddie'nin eli elimi sıkıca kavradı ve arkamı döndüm.

"İşe gitmem gerek," dedim o gün milyonuncu kez.

Bana yaklaştı ve "Tamam, ama önce babanı aramaya gitmeyeceğine söz ver" dedi.

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. Cevabımı sözlü olarak vermezsem belki de bunun tam anlamıyla bir yalan olmayacağına karar verdim. Daha çok yarım yalan ya da yalanın üçte biri gibi, ki bu da o kadar kötü değildi. Öyle miydi?

Bir süre bana baktıktan sonra kitaplara doğru döndü ve beni de arkasından sürükledi. İki sıra yürüdü, sola döndü ve koridorun yarısında durdu.

"Eddie, yardım etmeliyim. Sırada kaç kişi olduğunu gördün mü?"

Elimi bıraktı ama sonra her iki eli de omuzlarımla boynumun birleştiği yere gitti.

"Sana açıklamam gereken başka bir şey var." Hayır, yine mi bu?

Çarpışmaya hazırlandım.

"Bu sabah işler değişti," diye açıkladı. Ona bakakaldım.

"Ne gibi şeyler?" Ben sordum.

"Önceden seni kendi işim yapıyordum. Bir kadınla yattığımda, onu boşalttığımda ve bunu tekrar yapmaya niyetlendiğimde işler değişiyor. Artık sadece benim işimsin."

Yüce Tanrım.

Dizlerimin bağı çözüldü ve ayakta kalabilmek için tişörtüne tutundum.

Başparmaklarından biri boynumu okşamaya başladı.

"Seni Smithie'nin yerine götüren bir fedain var mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

Eddie, "Tex ya da Duke seni Fortnum'dan alıp dairene kadar götürsün," diye devam etti. "Bu gece seni işten ben alırım."

"Oh...tamam," diye yavaşça cevap verdim.

Gülümsedi, gamzesi ve her şeyiyle ve beni derinden öpmek için başını eğdi. Boynumu bıraktı ama saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Sonra da gitti.

Hâlâ yarı yarıya Eddie Sersemliği içinde kitapların arasında dolaşıyordum. Raflardan çıktığım anda Indy ve Ally üzerime çullandı. Duke'un geldiğini ve Tex'le birlikte espresso tezgâhında çalıştığını gördüm.

"Nasıl gitti?" Indy sordu.

"Sormak zorunda mısın? Hâlâ dün geceki kıyafetlerini giyiyor. Çok havalı!" Ally ağladı.

İkisi de bana baktı. Ben de onlara baktım.

"Pekâlâ!" Indy neredeyse bağıırıyordu.

Onlara Eddie Randevusu'nun kısaltılmış bir versiyonunu verdim. Birbirlerine baktılar ve sonra bana döndüler.

"Daha fazla," diye talep etti Ally.

İçimi çektim ve annem, Trixie, Blanca ve Eddie'nin kardeşleri, Eddie'nin "Sleep with You/Keep You Safe/Wear You Down" konuşmasının detayları ve belki de biraz kendimi kaptırıp o sabahki aktiviteler hakkında biraz fazla şey paylaştığım uzun versiyonu anlattım.

İşim bittiğinde, her ikisinin de ağzı açıktı ve gözleri kamaşmıştı, tıpkı Eddie Daze'deyken görüdüğümü tahmin ettiğim gibi.

Tepkilerini anlayışla karşılayarak başımı salladım. "Biliyorum," diye nefes aldım.

"Siz tavuklar Eddie'nin leşini gagalamayı bitirdiyseniz, bize yardım etseniz iyi olur," diye bağırdı Duke.

Belli ki işe koyulma vakti gelmişti.

Biz de işe koyulduk.

SABAH ÇOK HEYECANLIYDI. Ally bu durum için bir Nickelback CD'si seçti ve yüksek sesle çaldı.

Normalde Fortnum's'daki "iş", iş gibi görünmüyordu. Daha çok bütün gün arkadaşlarınızla takılmak gibiydi, bu da bazen iş gibi hissettiren bir şeyle kesintiye uğruyordu.

Öğleden hemen sonra kalabalık önemli ölçüde azaldı ve Tex bana döndü.

"Hadi gidelim, Loopy Loo. Babanın arkadaşını konuşturmak için bir planım var." Ally'ye döndü. "Stang'i alacağız. Sen sürüyorsun."

Ona bir bakış attım.

"Bu plan senin av tüfeğini de içeriyor mu?" Ben sordum.

"Hayır," dedi ve ben biraz rahatladım. Sonra devam etti, "En azından Plan A'da yok."

Uh-oh.

"Peki ya B Planı?" Bastırdım.

Kapıya doğru yürümeye başladı. "Umalım da A planı işe yarasin."

Harika.

Hepimiz Ally'nin üstü açık yepyeni Mustang'ine bindik - Indy, Tex, Ally ve ben - ve Lakewood'a doğru yola çıktık. Ally, Bear'ın evinin önüne park etti ve Bear kapıda belirip dönüp dikkatlice kapattığında Mustang'i zar zor boşalttık. Yolun yarısında bizi karşıladı.

"Babanı görmedim," dedi Bear selamlama amacıyla. Bu hiç iyi değil.

"Ayı..." Başladım ama sonra kapı açıldı ve Lavonne göründü.

Lavonne küt saçlarını son derece sahte görünen bir siyaha boyamıştı. Kökleri çelik grisiydi, benden iki santim daha kısaydı ve daha fazla olmasa da en az otuz kilo daha hafifti. Ufak tefek, sıırım gibiydi ve günde iki paket sigara içen bir sesi vardı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu, "Jet! Ohmigod! Saçına baksana. Harika görünüyor!"

Her zamanki enerji dolu haliyle öne atıldı ve bana sıkıca sarıldı.

"Çok uzun zaman oldu," dedi ve etrafına bakınıp Indy'yi, Ally'yi ve özellikle de Tex'i süzerken beni görmekten duyduğu memnuniyet dağılmaya başladı. Herkes Tex'e bakıyordu. Tex görülmeye değer biriydi.

Sonra bakışları Ayı'nın üzerine yerleşti.

"Neler oluyor?" diye tekrar sordu, durumu ancak bir annenin ya da Bear'ın karısının okuyabileceği gibi okuyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Bear.

"Babamı arıyorum," dedim aynı anda.

Lavonne bana baktı. "Baban daha bu sabah buradaydı. Seni görmeye gelmedi mi?"

Indy'ye baktım. Indy Ally'ye baktı. Ally Tex'e baktı. Tex bana baktı.

"Neler oluyor?" Lavonne üçüncü kez sordu. "İçeri gelebilir miyiz?" Ben sordum.

Lavonne'un ağzı sıkıştı, döndü ve hepimiz onu içeri kadar takip ettik.

Lavonne ve Bear'ın evinin içi dışından daha farklı olamazdı. Lavonne'un neyin kadının, neyin erkeğin alanı olduğu konusunda katı kuralları vardı. Erkek bahçeyle, çöplerle ve arabalarla ilgilenirdi. Kadın ise ev, yemek ve çamaşırla ilgilenirdi.

Lavonne'un oturma odası temiz ve düzenliydi ve aşırı derecede kalplerle süslenmişti. Duvarlarda kuru çiçeklerle süslenmiş bükülmüş dal kalpler, kalp çelenkler, küçük boyalı ahşap kalpler, kanepenin üzerinde kalp yastıklar, çocuklarının resimleriyle dolu kalp çerçeveler vardı.

Bir tur tanışma faslı yaptım. Bear kanepeye oturdu. Indy ve Ally koltuklara oturdular ve ben ayakta kaldım. Tex bir muhafız gibi bana yakın durdu. Lavonne, Bear'ın yanında durdu ve bir sigara yaktı.

Herkes benim son kederli hikayemi dinledi.

Sonra Lavonne'un eli dışarı fırladı ve başparmağının ittiği orta parmağını kullanarak Bear'ın kafasına bir fiske vurdu.

"Hey, kadın!" Bear ondan uzaklaşarak bağırdı.

Lavonne bana döndü. "Ray son iki gecedir burada kalıyor. Bunların hiçbirinden haberim yoktu."

Lavonne'un ses tonundan oldukça mutsuz olduğu anlaşıyordu.

Sonra Lavonne'un eli çıktı ve Ayı'ya tekrar fiske vurdu.

"Sana yo dedim!" Ayı bağırdı.

Bir eli kalçasında, diğeri sigarayı havada tutuyordu ve Bear'a yönelttiği bakışlar şeytaniydi.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor, Bear? Seni uyarıyorum, dökül yoksa bu sefer bırakmam. Bu sefer bavullarını topluyorum."

Bunun boş bir tehdit olmadığı açıktı çünkü Bear hiç gecikmeden konuşmaya başladı.

"Kumar." Bear başını kaldırıp bana baktı. "Baban kumar oynuyordu. Maddi durumu kötüleşince tefeci Slick'e gitti."

Kalbimin yeniden atmaya başlamasını umarak Ally'nin yanındaki koltuklardan birinin koluna çöktüm.

"Birkaç gün önce talih kuşu kondu, Slick'e olan borcunu ödemek için kendini başka bir oyuna soktu.

Onun yerine kaybetti ve şimdi Marcus'a borçlu." Tex, Ally ve Indy birbirlerine baktılar.

Bakışlarının ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bunu daha sonra düşünecektim. Zaten endişelenecek çok şeyim vardı.

Babamın başına gelen talih kuşu benim zor kazandığımı beş yüz dolardı.

Ağlayacak gibi hissettim.

"Marcus'a ne kadar borcu var?" Ben sordum.

"On beş bin."

Ally'nin eli dışarı çıktı ve benimkini tuttu.

On beş bin mi? Beş yüz dolar harçlık nasıl on beş bin dolar borca dönüştü? Toplamda kırk beş bin dolar ediyordu. Soyunmaya başlasam, sahip olduğum her şeyi satsam ve bir yıl boyunca her ay plazmamı satsam bile kırk beş bin doları bulamazdım.

Lavonne Ayı'ya tekrar fiske vurdu.

"Bunu ona neden dün söylemedin? Ray şimdi nerede?" diye tersledi.

"Ray benden sessiz kalmamı istedi ve şu anda dışarıda tamir etmeye çalışıyor." Bear'ın gözleri bana döndü. "Yemin ederim Jet, düzeltmeye çalışıyor."

Ayağa kalktım ve bağırdım, "Nasıl? Kumar mı? Hırsızlık mı? Bennigan's'da garsonluk işi bulamayacağı ve bu tür bir lahana yapamayacağı kesin!"

Ayı da ayağa kalktı. "Doğru olanı yapmaya çalışıyor!"

Lavonne yukarı uzandı ve ona bir fiske vurdu. "Jet'e bağırma," diye tersledi.

Herkes Bear'a baktı, Bear'ın yüzü kızardı ve patladı, "Neden herkes bana kızgın? Poker oynarken kırk beş bin dolar kazanmadım. Bu benim suçum değil." Sonra en akıllıca yolun dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmak olduğuna karar verdi. "Her neyse, Jet striptiz barında çalışıyor."

Lanet olsun.

Lavonne'un geniş ve öfkeli gözleri bana döndüğünde herkes nefesini tuttu. "Affedersiniz?"

"Lavonne-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Striptiz barında mı çalışıyorsun?"

Harika.

"Dans etmiyorum, sadece garsonluk yapıyorum," diye teminat verdim.

Lavonne kendini güvende hissetmiyordu. "Göğüs barı göğüs barıdır. Sen striptiz barında çalışacak tipte bir kız değilsin. Annenin seni böyle yetiştirmediğini biliyorum," diye karşılık verdi.

Sırtımı yukarı çektim.

Öncelikle, striptiz barında çalışmanın yanlış bir tarafı yoktu. İyi, dürüst bir işti ve orada iyi, dürüst insanlar çalışıyordu (tamam, belki fedailerden biri olan Richie biraz pislikti). İkincisi, annemin şifonyerinin üzerinde Lottie'nin bir Corvette'in tepesine yayılmış, çıplak göğüslerini kaportaya dayamış ve gökyüzünü işaret eden gösterişli bir tanga giymiş poposunun çerçeveli bir resmi

vardı.

Annem bizi tamamen böyle yetiştirdi.

"Striptiz barında çalışmanın yanlış bir tarafı yok," diye kendimi savundum.

Lavonne göğüs barlarını savunmamı ustalıkla savuşturdu. "Annenin bundan haberi var mı?" Lavonne sordu.

Başımı salladım.

"Ne diyor?" Lavonne itti.

Tereddüt ettim, iç çektim ve koltuğā geri oturdum. Sonra Lavonne'a hikayenin geri kalanını anlattım.

İşim bittiğinde köşedeki küçük masaya doğru yürüdü (masanın üzerinde kalpler oyulmuştu) ve bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı. Sonra masaya geri döndü, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı ve sigarasını sallaya sallaya konuştu.

"Adresini ve telefon numaranı şu kağıda yaz. Kızım, Nancy'nin sekiz ay önce felç geçirdiğini bana söylemediğine inanamıyorum. Nancy ne düşünüyordur, hiçbir arkadaşı uğramıyor mu?" Masasını karıştırırken bir şey buldu ve yazmaya başladı. "Küçük bir çocukken bile kendine hep çok fazla yüklenirdin. Yükünü asla paylaşmazdı. İnsanların cinayetten paayı sıyrmasına izin verdin. Baban senden faydalaniyor, sen mutfakta yerleri silerken Lottie dünya umurunda olmadan eğleniyordu. Sen lanet olası bir Sindirella'sın." ek defterinden bir ek koparıp bana uzattı ve ağızındaki sigarayı çıkarıp

kocaman bir duman çıkararak. "Ama Sindirella'nın başka seçeneği yoktu. Senin var."

Çeki aldım ve baktım. Beş yüz dolardı.

"Lavonne! Buna dayanamıyorum!" diye haykırdım.

Lavonne sigarasını kalp şeklindeki kül tablasında söndürdü ve kollarını düz göğsünde kavuşturdu. "Yapabilirsin, yapacaksın. Paraya çevirecek ve kullanacaksın."

Hesaba baktım, sonra ona baktım.

"Bu kadar paranız olmadığını biliyorum," diye bilgilendirdim onu.

"Evet biliyorum," diye karşılık verdi. "Bu benim Noel Kulübüm. Bütün yıl bu morona düz ekran bir televizyon almak için para biriktirdim. Bugünden sonra düz ekran televizyon falan alamayacak."

Bear kanepeye yığıldı ve elini alnına götürdü.

Lavonne bana başını salladı. "Mutlu Noeller."

Çeki ona geri vermeye çalıştım. "Gerçekten, yapamam."

"Annen Ray'in şehirde olduğunu ve tüm bu olanları biliyor.
sana?" diye sordu.

Uh-oh.

Başımı yavaşça salladım.

Lavonne, "O çekin b o z d u r u l d u ğ u n u görsem de haberi olmayacak," dedi.

Vay canına. Lavonne iyiydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim ona.

Yüzü biraz yumuşadı ve dudakları yukarı kalktı. "Teşekkür et ve kendini güvende tut. Ray'i görür ya da ondan haber alırsak seni ararız."

"Sen de mi?" Tex gürledi ve herkes yerinden sıçradı.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun odada olduğunu unutmuştum. Bear'a bakıyordu, kaşları çatıktı ve gözleri kısılmıştı.

"Ne?" Bear sordu.

"Babasını görürsen ya da ondan haber alırsan, onu ara. Tamam mı?" Tex sordu.

Bear elini salladı, hala düz ekran televizyonunun kaybıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

"Evet," dedi.

Adresimi ve telefon numaramı yazdım, Lavonne'a verdim ve o da bizi kapıya kadar geçirdi.

Lavonne bana "En kısa zamanda uğrayıp Nancy'yi göreceğim," dedi.

Döndüm ve ona gülümsedim. "Bu hoşuna gidecek."

Lavonne ve ben kucaklaştık, herkes vedalaştı ve Mustang'e b i n d i k .

"Sanırım büyüdüğümde onun yerinde olmak istiyorum," dedi Ally. "Ama hiçbir işe yaramayan kocası olmadan."

Ally'ye gülümsedim ve cep telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım ve ekrana baktım.

"BİLİNMEYEN NUMARA" yazıyordu. Babam olduğunu umarak yine de açtım.

Tek kelime edemedim, "Şu anda neredesin?" sorusunu duydum.

Bunu söyleyen Eddie'ydi, ya da pek de mutlu olmayan Eddie demeliyim.

Paniğe kapıldım ve zaman kazanmak için "Hımm" diye mırıldandım ama olabildiğince uzattım.

Indy arka koltukta yolcu tarafında yanımda oturuyordu. Camına bir ses geldi ve herkes yerinden sıçradı.

Başımı çevirdim ve diğer herkes de öyle yaptı. Pencereden kot pantolon giymiş bir çift dar kalça gördüm. Kalbim durdu, Eddie olduğunu düşündüm, sonra Lee eğildi, pencereden baktı ve parmağını Indy'ye doğru uzattı.

Lee, Eddie telefonda ne kadar mutluysa o kadar mutlu görünüyordu.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Vay anasını," diye fısıldadı Indy.

Haklıydı. Bu kutsal bir bok anıydı. Lee'nin bizi görüp Eddie'yi aramasından bahsetmiyorum bile. Bu iyi bir şey değildi. En azından Indy için iyi görünmüyordu.

İyi haber (benim için) Eddie'nin Lee yerine telefonda konuşuyor olmasıydı.

Sonra pencerem çalındı.

Herkes başını çevirdi ve penceremden kot pantolon giymiş bir çift dar kalça ve tanıdık bir gümüş kemer tokası gördüm.

Eddie kulağıma, "Arabadan çık, Jet," dedi ve sonra bir bağlantı koptu.

Kalbim durdu.

Ne yazık ki, "lanet olsun" bunu karşılamadı.

BENİM İÇİN, EĞER DAHA KÖTÜYE GİDEBİLİRSE, GİDECEKTİR.

“H "Nasıl gidiyor çocuklar?" Tex arabadan indiğinde sordu.

Ally de indi ve sürücü tarafını açık bıraktı. Koltuğu öne doğru çekildi, bir adam geldi, benimkini tuttu ve arabadan çıkmama "yardım" edildi.

Sandaletlerimi kaldırıma koyar koymaz hızlı yürüyen, sinirli Eddie Chavez tarafından öne doğru çekştirildim.

Zayıf, uzun boylu, saçları bükülmüş, yakışıklı bir zencinin yanından geçtim, yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir sırıtışla bana bakıyordu. Eddie beni çekştirmeye devam ettiği için merhaba diyecek zamanım olmadı.

Omzumun üzerinden baktım. Nedenini bilmiyordum, belki de "yardım edin" diye bağırmak içindi ve Lee'nin Indy'yi ters yöne çektiğini gördüm.

Harika. Şimdi Indy'nin başını belaya soktum.

Eddie birkaç ev ötede durdu, döndü ve beni kendine çekti, böylece sırtı herkese dönüktü ve yolumun üzerindeydi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sorduk hep bir ağızdan. Eddie bir adım daha yaklaştı, gözleri parlıyordu.

"Önce ben," dedi bana bakarak.

"Bazı arkadaşlarımı ziyaret ediyordum," diye cevap verdim ve bu tamamen yalan değildi.

Eddie'nin gözleri kısıldı.

"Yani bunun babanın geceyi burada geçirmesiyle bir ilgisi yok mu?" Eddie sordu.

Yüce Tanrım, bunu nereden biliyordu?

Sormamaya ve cevap vermemeye karar verdim. Bunun yerine belki de belirsiz olmayı denemeliyim diye düşündüm. Bu taktiği daha önce denememiştim.

"Um..." Mırıldandım.

Çenesinin sıkıldığını gördüm ve bağırmak üzere olduğundan emindim.

Belirsizleri say.

"Babam Eddie," dedim sessizce.

Sonra (yemin ederim elimde değildi) gözlerim doldu.

Belki kendimi kontrol edebilirdim ama Eddie'nin eli başımın arkasına dolandı ve yüzümü göğsüne doğru çekti.

Güzel kokuyordu, sert ve güçlü hissettiriyordu ve göğsüne bu şekilde sarıldığımda dünyadaki tek şey oymuş gibi davranabiliyordum. Kendimi güvende hissediyordum, belki de ilk defa.

hayatımda. Kesinlikle on dört yaşımdan beri ilk kez. Bu yüzden tişörtünün yanlarından tuttum ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Sanırım Marcus'u ve fazladan on beş bin doları biliyorsun?" Eddie sordu.

Bunu nereden bildiğini ben de bilmiyordum ama o kadar çok ağlıyordum ki soracak sesim yoktu, o yüzden başımı salladım.

İspanyolca bir şeyler söyledi ve diğer kolunu bana doladı, ama elini saçlarımda tuttu, başımı göğsüne dayadı.

Kendimi biraz toparladığımda, "Hayatım berbat" diye ilan ettim.

Etrafımdaki kolu sıkılaştı.

"Buna katılmak zorundayım, chiquita," diye mırıldandı.

"Ben... bunu düzeltebileceğimi sanmıyorum, Eddie," diye kekeleyerek göğsüne yaslandım, günlerdir düşündüğüm şeyi yüksek sesle itiraf ettim, daha da yaklaştım ve kollarımı ona doladım. "Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum."

"Bırakın ben halledeyim," dedi Eddie.

Başım geri geldi ve ona baktım. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Sonra etrafıma bakındım ve önceki soruma cevap vermediğini fark ettim, bu yüzden biraz geri çekildim ve

Eddie'nin eli saçlarımdan ayrılıp sırtıma dolandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye

sordum. "Ray'i arıyordum."

İyi değil.

"Neden?" Ben zorladım.

"Çeşitli nedenler," diye cevap verdi.

Eddie şimdi belirsiz davranıyordu.

"Bunlar ne olabilir?" Ben sordum.

Elini kaldırıp yanağıma koydu ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Sonra parmak eklemlerini diğer yanağımda da aynı şekilde gezdirdi. Elinin çalışmasını izledi ve sonra gözleri benimkilere geldi.

"Bir kız var. Onu tanımak istiyorum, onunla başka şeyler yapmaktan bahsetmiyorum bile. Bu karmaşa çözülene kadar, istediğimi elde etmek normalde sevdiğimden daha zor. O yüzden bu işi çözeceğim."

Karnımda bir heyecan hissettim.

"Ama senin bir işin yok mu?"

"Kendi yoluma gitmeme izin verdiler."

Denver Polis Departmanı Eddie'nin kendi yoluna gitmesine izin vermedi. Indy bana Eddie'nin kendi yoluna gittiğini ve sonuçlarına katlandığını söyledi.

"Bunu senin için yapmama izin ver, chiquita." Sesi yumuşaktı.

"Bu ailevi bir sorun, sana soramam..." Aklıma gelince durdum. "Lee'nin burada ne işi var?"

İkimiz de Eddie'nin omzunun üzerinden baktık. Lee ve Indy iki ev aşağıda, Bear ve Lavonne'un evlerinin diğer tarafındaydı, ikisi de ellerini kalçalarına dayamıştı ve bu pek de sevgi dolu bir konuşmaya benzemiyordu.

Eddie bana baktı. "Lee bazı müşteriler için bağlantılı bir işte çalışıyor. Ray'i ararken onu ben çektim."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Lee'ye param yetmez!"

"Lee'ye para vermek zorunda değilsin. O benim hermano'm ve Indy de senin arkadaşın ve onun kadını. Bu bedava bir şey."

"Yapamam-"

"'Yapamam' demeyi keser misin?" diye sordu. "Ben yapamam," diye belirttim.

"Yapabilirsin, Jet. Bunlar senin arkadaşların. Heyecan için mi buradalar sanıyorsun?"

Eddie'nin omzunun üzerinden geriye baktım ve Ally ile Tex'i gördüm. Ally ve siyah adam Mustang'e yaslanmış konuşuyorlardı. Tex belli ki sabırsızdı ve sinir bozucu bir tenis maçı izliyormuş gibi Indy ve Lee ile Eddie ve benim aramda kaşlarını çatarak gidip geliyordu.

Kalbim sıkıştı ve Eddie Randevum sırasında sürekli üzerime gelen o garip hoş duyguya kapıldım.

"Sanırım kısmen heyecan için buradalar," diyerek bu destek gösterisinden ne kadar etkilendiğimi gizlemeye çalıştım.

Eddie'ye tekrar baktığımda gamzesinin çıktığını gördüm. "Sanırım bu konuda haklısın."

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Siyah adam kim?"

"Mi otro hermano. Darius. Hepimiz birlikte büyüdü."

"Fortnum's'a gelmiyor. O da mı polis?"

Eddie, Lee ve Indy'nin çevresindeki herkes polis, özel dedektif ya da deliydi. Darius deli gibi görünmüyordu, ben de tahmin yürüttüm.

"Uyuşturucu satıcısı," dedi Eddie, "ayakkabı satıcısı" der gibi.

Ona baktım.

"Gerçekten mi?"

Nefes aldım. Başını salladı.

"Neden onu tutuklamıyorsun?" diye sordum.

Gamzesi geri dönmüştü, bu sefer tam teşekküllü bir gülümsemeyle. "Onu tutuklamıyorum çünkü o benim kardeşim." Eddie'nin

Kolları beni sıkıca sardı ve başı aşağı eğildi. "Bu uzun bir hikâye. Birbirimize bağırmadığımız, uyumadığımız ya da kaçık ailelerimizi savuşturmadığımız bir zaman anlatırım."

Karnım kıvrıldı.

Tek söyleyebildiğim "Tamam," oldu.

Bir süre beni izledi. "Babanın peşinden gitmeyeceğine güvenebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Bu baş sallama sana güvenebileceğim anlamına mı geliyor yoksa yüksek sesle yalan söylememeyi mi tercih ediyorsun?"

Elimde değildi. Beni anladı, ben de ona gülümsedim.

Gözleri ısındı.

"Bu gülüşe aşık olabilirim," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş ve ben orada değilmişim gibi.

Tüm vücudum dondu.

Bunu hissetti, dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve sonra dudaklarını benimkilere dokundurdu.

Sonra da "Her şey sırayla" dedi.

"Eddie ile randevun nasıl geçti?"

Annem anahtarın kilide girdiğini duymuştu ve Duke beni eve getirdikten sonra koridorun ortasında durmuş beni bekliyordu.

"Biraz... garipti," dedim ve onun yanından geçip eve doğru yürüdüm. "Annesiyle tanıştım."

"Annesiyle tanışmışsın! Oh... Tanrım. Bu harika!" Annem ağladı.

Çantamı kanepeye bıraktım ve konuyu değiştirmeye ve ona ailesinin çoğuyla da tanıştığımı söylememeye karar verdim. Çiçekçileri ve kiliseleri aramaya başlayacaktı.

"Sandalyenin dışında ne yapıyorsun?" diye sordum.

İçeri girdi, sol kolu işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu, yürüyüşü dengesizdi ama günün geç saatleri olmasına rağmen iyi görünüyordu.

"Kendimi iyi hissediyorum. Ayrıca iki çamaşır yıkadım ve bulaşık makinesini temizledim."

Gülümsedim. Elimde değildi. Bu harika bir haberdi. O da gülümsedi. Bunun harika bir haber olduğunu biliyordu.

"Tamirci arabam için aradı mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi ve devam etti, "Ama dün gece ne olduğuna inanamazsın. Biraz heyecan yaşadık. Polis aradı ve binada bir teşhirci olduğunu söyledi. Trixie ve benim onu görüp görmediğimizi sordular. Görmedik ama onu aramaya gittiğimizden emindik."

Bunun Eddie'nin ayarladığı vızıltı olduğunu bilerek gülmeye başladım ve biraz daha az stresli hissetmeye başladım.

Bahşışler, Smithie'nin cömertliği ve Lavonne'un çekiyle çantamda yaklaşık bin dolar vardı. Hem Smithie'nin hem de Fortnum'ın ödeme günü olduğundan bahsetmiyorum bile. Annem etrafta daha iyi dolaşıyordu ve arkadaşlarım bana göz kulak oluyordu. Eddie babam konusunda ne yapacağını bulacaktı ve ben de bu hafta iyi bir uyku çekmişim.

Dünyayla başa çıkabileceğimi hissetmeye başlamıştım. Ya da en azından önümüzdeki haftayı. Genellikle bir sonraki saatle zar zor başa çıkabiliyordum.

Bir süre uzandım, duş aldım ve Lenny arayıp beni götüreceğini söyledi.

Bir hafta içinde ikinci kez Smithie'ye tam zamanında gittim.

Smithie beni gördüğünde, "Bir kez mucize, iki kez domuzlar uçuyor demektir," dedi. "İşini hallettin mi?" diye sordu, önlüğümü bir başka bahşış zarfıyla birlikte barın üzerine koyarken.

"Henüz değil ama üzerinde çalışıyorum." Ona ceketimi ve çantamı verdim.

Smithie Lenny'ye baktı. "Bütün gece senden bir metre bile uzaklaşmadı. Anladın mı beni?"

Lenny başını salladı.

"Güzel, şimdi işe koyulun," diye bitirdi Smithie.

Bugün cumaydı ve cuma günleri maaş günü olduğu için Smithie's her zaman tıklım tıklım olurdu. Maaş günü aynı zamanda çocukların kendilerini cömert hissetmeleri anlamına geliyordu, bu da iyi bahşış demekti. Bu hafta iki iyi gece ve Cumartesi günü bir vardiya ile, arabamın tamiri bana bir servete mal olmasaydı, öne bile geçebilirdim.

Kapanışa yarım saat kala omzumda bir el hissettim ve ardından Lenny yanımda belirdi.

"Ellerini kullanma koca adam," diye uyardı Lenny.

Tex'in gürleyen kahkahasını duydum ve arkamı dönerek etli eli yerinden oynattım. "Beni alt edebileceğini sanıyor."

Tex'in sesi eğlendiriciydi.

"Sorun değil Lenny. O bir arkadaş." Lenny uzaklaştı, gözleri hala bizim üzerimizdeydi ve ben Tex'e döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Indy ile konuşacağım, size Fortnum's için bunun gibi üniformalar alacağım. Bir yıl içinde hepimiz emekli oluruz."

Harika. Bu gidişle herkes beni Smithie'nin üniformasıyla görecekti.

Ona tepsiyle vuracaktım gibi yaptım, o da sinmiş gibi yaptı.

Sonra bana cevap verdi, "Chavez aradı. Şarap polisliğine benzeyen bir işle uğraşıyormuş. Seni almamı istedi. Yarın görüşürüz dedi."

Anında bir hayal kırıklığı hissettim. Sonra da hayal kırıklığına uğramamış gibi davranma ihtiyacı hissettim. Tex'e parlak bir şekilde gülümsedim.

"Biraz zaman alacak," dedim ona.

"Yapacak bir şey yok gibi," diye cevap verdi ve gözleri sahnede, bara doğru yürüdü.

Vardiyanın sonunda çalıştım ve ertesi gün için hazırlıklara yardım ettim. Paraya çevrilmiş önlüğümü Smithie'ye verene kadar hiçbir şey olmadığı için ne kadar rahatladığımı fark etmemiştim.

"Deliriyor olmalıyım. Gerçekten hayal kırıklığına uğradım.
benim eklemim pandemoniye inmedi çünkü

Smithie bana, "Senin bokun," dedi.

"Belki yarın," diye karşılık verdim.

Smithie bana zoraki bir gülümseme verdi. "Defol git buradan."

Tex kapıda bekliyordu ve bana bronz El Camino'suna kadar eşlik etti. Arabaya binip kemerlerimizi bağladığımızda Tex bir roket gibi havalandı ve G kuvvetlerinin beni koltuğa doğru çektiğini hissettim. Sekiz kanallı teypten George Thorogood bangır bangır çalıyordu.

"Arabana ne oldu?" diye bağırdı müziğin üzerine, her nasılsa sakince, sanki bizi "Bad to the Bone" müziği eşliğinde saatte bir milyon mil hızla kıyametimize doğru itmiyormuş gibi.

Vücudumu koltuktan kaldırdım.

"Tamirhanede," diye bağırdım.

Tex bir s ü r e sessiz kaldıktan sonra bağırdı:
"Sakladığım biraz param var. Eğer ihtiyacın olursa-"

Sözünü kestim, "Hayır, Tex, ben iyiyim."

"Oturduğum yerden değil, kadın."

"Gerçekten mi?" dedim, biraz daha sessiz ama duyulacak kadar yüksek sesle. "Ben iyi olacağım."

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. "İhtiyacın varsa, orada. Tek söylediğim bu."

Karnımdaki o sıcak duyguyu tekrar hissettim.

Apartmanımdaki engelli yerine park etti ve bana eşlik etmek için indi.

Binanın kapısındaaydım, güvenlik kodunu giriyordum, bir ses ve ılık duyduğumda Tex'in arkamda durduğunu hissediyordum. Döndüğümde Tex'in dev bir kızılçam ağacının devrilmesine benzer bir gümbürtüyle yere düştüğünü gördüm.

Kafamı kaldırdığımda Louie ve Vince'in hâlâ Rezervuar Köpekleri kıyafetlerini giydiklerini ve bana baktıklarını gördüm. Louie'nin yüzü bomboştu. Vince beni ikiye bölmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Louie öne çıktı, kolumu tuttu ve "Gidelim. Marcus seninle konuşmak istiyor."

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin ve iki kat kahretsin.

Endişelenmeye devam etmeyi unutmamalıydım, çünkü benim için daha da kötüye gidebilseydi, giderdi.

BENİ GÜNEYE, Englewood'un büyük mülklerin ve milyonlarca dolarlık evlerin olduğu lüks bölgesine GÖTÜRDÜLER.

Sağa döndük, تنها bir yoldan aşağı indik ve evden çok kaleye benzeyen bir evin önünde durduk. Louie solumda, Vince sağımda olmak üzere bana rehberlik ettiler ve hendeğe benzeyen bir köprünün üzerinden geçtik.

Normalde Denver'da hendeği olan bir kaleyi komik bulurdum.

Ancak o anda hiçbir şey komik değildi.

Ön kapıdan içeri girdik ve beni taştan yapılmış, ortasında pelüş, kırmızı bir halı olan uzun, geniş bir koridora götürdüler. Arada bir duvarda meşaleye benzeyen bir ışık yanıyordu. Ayrıca duvarda iki tam takım zırh ve bir sürü arma ve çapraz kılıç vardı.

Sağa dönüp büyük bir odaya girdik, sonra tekrar sağa dönüp çalışma odası gibi görünen bir yere girdik, sonra da sola dönüp çalışma odası gibi bir yere girdik. Burada büyük, ağır oymalı bir masa, deri döşemeli sandalyeler ve tavandaki pirinç çubuklardan uçan flamalarla daha çok ortaçağ kalesi dekoru vardı.

Orada bir adam duruyordu. Kalenin kralının olmasını beklediğimden daha gençti ve çok yakışıklıydı. Onu sokakta görsem ikinci kez bakardım. Uzun boylu, esmer, ciddi mavi gözleri bir şekilde korkutucuydu, sanki her şeyi görmüş, her şeyi yapmış ve hiçbirinden korkmamış gibiydi.

Gözleri beni boydan boya gezdi ve Smithie'nin üniformasını gördüğünde gözlerinde bir şey titreşti. Çabucak sakladı.

"Oturun," diye davet etti.

Hemen bana söyleneni yaptım ve masaya bakan sandalyelerden birine oturdum. Louie ve Vince arkamda duruyordu. Adam karşıma oturdu.

"Jet McAlister siz misiniz?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Ray'in kızı mı?" diye devam etti.

Tekrar başımı salladım. Bunun babamla ilgili olması gerektiğini bilsem de, yine de onun benim için başka bir felakete neden olduğunu bilmek kalbimin biraz öldüğünü hissettim.

"Ray'i arıyorum," dedi bana.

Başımı salladım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve konuşmaya da korkuyordum.

"Onu gördün mü?" diye sordu. Başımı salladım.

Gözleri benden Louie ve Vince'e kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Onu bulmam çok önemli. Nerede olabileceğini biliyor musun?" diye sordu.

"I..." Boğazımda bir kurbağa vardı, onu temizledim ve "Ben de onu arıyorum. İşler zorlaştığında etrafta kalmakta pek iyi değil."

Bunun üzerine yüzü gerildi ve gözlerinin korkutucu kısmı öyle bir noktaya tırmandı ki altıma işeyeceğimden oldukça emindim.

Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Tehdidi fiziksel bir dokunuş gibi titreşiyordu.

Kaçmak istedim ama kendimi olduğum yere yapışmış gibi hissediyordum. Bu adamın bana zarar vereceğini ya da Vince'in bana zarar vermesine izin vereceğini hissediyordum ve bu iki şeyin de olmasını istemiyordum.

"Honey Bunch? Ne yapıyorsunuz böyle... Aman Tanrım, misafirimiz var."

Bu yeni sese döndüm, derin bir country tınısı olan bir kadın sesiydi. Gördüğüm şey karşısında ağzım açık kaldı.

Dolly Parton ya da onun güzel bir taklidi, kapının girişinde duruyordu. Kocaman sarı saçları, minicik vücudu, kocaman göğüsleri, pembe bir sabahlık giymiş, giydiği yüksek topuklu terliklerin üzerinde bile marabou tüyleri vardı. Onun Dolly olmadığını anladım çünkü benim yaşında ya da belki bir iki yaş büyük olmalıydı.

Beni sandalyeden neyin ittiğini bilmiyordum ama ayağa kalktım ve ona doğru döndüm.

Louie'nin etrafına baktı ve mavi gözleri kocaman oldu. Sonra masanın arkasındaki adama baktı ve gözleri kısıldı.

"Smithie'nin kızıyla ne yapıyorsun?" diye sordu, eli kalçasında, kalçası dışarı fırlamış ve tavrı odaya bir vücut darbesi gibi çarpmıştı.

Masanın arkasındaki adam, "Daisy, tatlım, bu bir iş," dedi.

"Smithie'nin kızıyla mı? Gecenin bir yarısı? Yapamam. Sanırım öyle." Son iki kelimedede sesi yükseldi.

"Düşündüğün gibi değil," diye cevap verdi adam.

"Olmasa iyi olur diye düşündüğüm her şey, Marcus, sevgilim."

Louie, Vince ve ben bu tartışmayı izliyorduk, kafalarımız katılımcılar arasında gidip geliyordu.

Marcus bize baktı ve sonra "Dışarı ıkın" diye emretti. Louie ve Vince'i takip etmeye başladım ama Marcus "Jet, sen kal" dedi.

Aile içi bir sorunun sancılarını çeken Marcus ve Daisy ile baş başa kaldığım için mutlu mu yoksa zgn m olacağımı bilemiyordum. Gerçi Vince'le geçirdiğim hiçbir zamanın iyi geçmesini beklemiyordum.

Daisy onların geçmesine izin verecek kadar kenara çekildi ve sonra kapıyı kapatıp odaya girdi.

Gözlerini bana dikti. "Jet, değil mi?"

Başımı salladım, topuklu ayakkabı giyse bile benden beş santim kısa olmasına rağmen ondan ölesiye korkuyordum.

Marcus'a baktı. "Bu neyle ilgili?"

Marcus sandalyesinde arkasına yaslandı. "Babasının bana on beş bin dolar borcu var. Poker."

Daisy'nin gerginliği biraz azaldı ve bana tekrar baktı.

"Babanla yakın mısın şekerim?" diye sordu.

Odadaki tavrın bir kısmı dışarı sız mış gibi göründüğünden, derinlere indim ve sesimi buldum. "Ben on dört yaşındayken bizi terk etti ama arada bir geri geliyor. Bazı insanlar buna yakınlık demez ama... o benim babam."

Daisy çok iyi anlamış gibi başını salladı.

Marcus'a döndü. "Jet'in neden burada olduğunu tekrar söyler misin?"

Marcus, "Babası bulunması zor bir adam," diye açıkladı. Tavırları geri geldi.

"Ne giydiğini görüyor musun?" Daisy sordu.

Marcus içini çekti. "Görüyorum."

"Kimse bir Smithie'nin kızıyla yatamaz. Sen bile. Anladın mı?" Sonra bana döndü, "Smithie's'de çalıştım. Direkt dansı yaptım. Marcus benimle orada tanıştı, yani orası bizim özel yerimiz sayılır. Smithie nasıl? Yıllardır gitmedim."

Ses tonu bir anda ciddi bir kızgınlıktan tatlı bir kız muhabbetine dönüşmüştü.

Ayak uydurmaya çalıştım.

"Onu biraz delirtiyorum," dedim ona, şansımın dönmesini umduğum bir fırsattan yararlanarak.

Güldü. Kulağa hoş, çınlayan çanlar gibi geliyordu.

"Herkes Smithie'yi çıldırtıyor." Sesi nostaljikti. "Başının belası olduğumu söylüyor," diye devam ettim.

"Eskiden onun için bir baş belasıydım. Sonra Marcus'la evlendim. Şimdi, gördüğünüz gibi, onun baş belasıyım." Bana kocaman ve göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Dişleri o kadar beyazdı ki karanlığı bile aydınlatabilirdi.

Ben de ona gülümsemenin güvenli olduğunu hissettim. Her neyse, biraz komikti ve korkutucu olmadığı zamanlarda tatlı görünüyordu.

"Eğer siz kızlar anılarınızı tazelemeyi bitirdiyseniz, belki Jet'e birkaç soru daha sorabilirim?" Marcus araya girdi.

Marcus Daisy'nin dilinin ucunu kurtarmıştı ki kapı çalındı ve Louie kafasını içeri uzattı. "Nightingale geldi."

Teşekkürler Tanrım.

Zihinsel bir rahatlama yaşadım.

Marcus hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. Daisy ellerini çırpı.

"Lee burada! Onu uzun zamandır görmemiştim."

Kapı sonuna kadar açıldı ve Lee içeri girdi.

Gözleri, hem fiziksel hem de zihinsel sağlığını incelediğini belli edecek şekilde bana bakıyordu. Gördüklerinden memnun görünüyordu, bu da beni gerçekte olduğum kadar korkmuş görünmediğime ikna etti. Sonra Daisy'ye baktı.

"Daisy," diye mırıldandı.

"Lee, şekerim, her zamanki gibi iyi görünüyorsun." Ona göz kırptı.

Dudakları seğirdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Marcus Lee'ye. "Bu da senin korumana sahip. Ne yapıyorsun? Bir harem mi kuruyorsun?"

Lee başını salladı. "Bu işi Eddie için yapıyorum."

Kaderini kabullenmiş gibi görünen Marcus yine korkutucu bir gerginliğe büründü. Eddie'den hoşlanmadığı hissine kapılmıştı.

"Bunun Chavez ile ne ilgisi var?" diye sordu Lee'ye.

"Jet," diye yanıtladı Lee ve benimle konuşmuyordu. Marcus'la konuşuyordu. Benim adım Marcus'un sorusunun cevabıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Marcus ve sanki artık başının belasıymışım gibi bana baktı. Gözlerini tekrar Lee'ye çevirdi. "Chavez'e on beş binimi istediğimi söyle."

"Bunu McAlister'la konuş. Ve bir tavsiye, Marcus, Jet'i bu işin dışında tut. Eddie'yi buraya birkaç üniformayla gelmekten vazgeçirmek çok zaman aldı. Böyle bir bela istemezsin."

"Bu yüzden başım belaya mı girdi?" Marcus sordu ve gerginlik hâlâ oradaydı.

"Vince'i kontrol altında tutun ve McAlister'a odaklanın. Eğer başarılı olursa, onu masalarınızdan uzak tutun. Bunu yaparsan benimle hiçbir sorunun kalmaz," diye cevap verdi Lee.

Daisy'ye baktım. Daisy bunu bir şahin gibi izliyordu.

Beni ona bakarken yakaladı ve öne çıkıp kolunu benimkine doladı. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim şekerim," dedi ve beni odadan dışarı itti.

"Gecenin bir yarısı uyandırıldığın için özür dilerim," diye özür diledim büyük odadan koridora doğru yürürken.

Elini salladı. "Her zaman olur." Um...eek!

Sonra devam etti, "Vardiyadan yeni çıkmış olmalısınız ve şüphesiz ayaklarınız yere basmıyor."

Başımı salladım.

Ön kapıda durdu ve yüzü ciddileşti. "Sana zarar gelmeyecek, bunu göreceğim. Ama baban kendine çeki düzen verse iyi olur. Bunu seni korkutmak için söylemiyorum şekerim, olduğu gibi söylüyorum. Anladın mı?"

Tekrar başımı salladım.

"Belki bir ara Smithie'ye uğrarım," dedi bir başka hızlı ruh hali değişikliğiyle.

"Yarın gece çalışıyorum."

Bunu ona neden söyledim ki? Korkunç Marcus'un karısıyla arkadaş olmak istemedim. İstiyor muydum?

"Bana uyar," dedi Daisy ve Lee bize katılırken gözleri yana kaydı.

Ayrılırken arkamızdan "Yabancı olma," diye seslendi ve Lee'yi mi yoksa beni mi kastettiğini bilmiyordum.

Lee beni gümüş Crossfire'ına bindirdi, ben de kemerimi bağladım.

İçeri girdikten sonra ona döndüm. "Tex'i binamın hemen dışında bayılttılar."

"Şok tabancası. Kendine geldi ve beni aradı. O iyi."

Lee Üniversite Bulvarı'na döndüğünde başımı salladım ve gecikmiş bir tepki olarak titremeye başladım.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve sonra araba kullandığı için beni göremediğini fark ederek "Hayır" dedim.

"Vince-?" Lee başladı.

Sözümü kestim, "Hayır, sadece Tex'i bıraktılar, beni yakaladılar, bir arabaya bindirdiler ve Marcus'a götürdüler. Kavga falan etmedim."

Lee "Akıllıca" diye mırıldanana kadar bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Lee arabayı binamın önüne çekti. El Camino hâlâ oradaydı, Eddie'nin kırmızı kamyoneti de öyle, Eddie ona yaslanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuştu. Rahat duruşu, Lee'nin Crossfire'ının ışıkları ona vurduğunda yüzünde yakaladığım ifadeyi yalanlıyordu.

Tex onun yanında duruyordu.

Lee, Eddie'nin kamyonetinden birkaç metre ötede durdu ve ben kemerimi çözerken bana döndü, koluma elini koyarak inmemi engelledi.

"Marcus'un size bir şey yapması pek olası değil. Bu onun tarzı değil. Odaklanır, karmaşadan hoşlanmaz ve onun sorunu sizinle değil. Eğer suçlulara sahip olmak zorundaysanız, Marcus gibilerini istersiniz. Seni aldı, böylece babana geri dönecekti ve eğer baban senin ateş hattında olduğunu düşünürse, bu onu dumana boğacaktı."

Onun ve Daisy'nin güvencesiyle daha da rahatladığımı hissettim. En azından benim için rahatlama. Babam başka bir hikâyeydi.

Biri kapımı açtı ama Lee'nin işi bitmemiştir, ben de arkamı dönmedim.

"Vince başka bir hikaye. Einstein'ın intikamını almak için bir bahane arıyor. Vince, intikam almadan itibarına böyle bir darbe indirecek türden bir adam değil."

İçimdeki rahatlama anında uçup gitti.

"Dikkatli ol," diye devam etti Lee. "Eddie'ye yakın ol, Eddie'ye yakın olamazsan Tex'i ya da Duke'u ara. Eğer sıkışırsan beni ara, adamlarımdan birini gönderirim. Tamam mı?"

Başımı salladım.

Bana baktı.

"Ciddiyim," dedi ve sesi ciddiydi. Tekrar başımı salladım.

Ben de ciddiydim. Kalp krizi kadar ciddiydim, ki bir hafta boyunca neredeyse her gün kalp krizi geçirdiğimi düşünürsek bunun çok ciddi olduğunu anlıyordum.

Gitmeme izin verdi ve arkamdan başını salladı. Bir el koluma dolandı ve döndüğümde Eddie'nin kapıma doğru eğildiğini gördüm. Çıkmama yardım etti, kapıyı kapattı ve Lee gitti.

Tex yanımıza geldi ve kocaman elini başıma koydu.

"Kahretsin, kadın," dedi, sonra başını sallayarak tekrarladı, "Kahretsin."

Endişelendiğini fark ettim ve gözyaşlarımdan boğazıma dolduğunu hissettim.

"Ben iyiyim, Tex. Bana zarar vermediler," dedim ona.

Gözleri Eddie'ye döndü. "Her şeyi berbat ettim, Chavez. Yemin ederim, bir daha olmayacak."

Eddie başını salladı.

Tex'e "Eve git," dedi.

Tex bana bir kez daha baktıktan sonra El Camino'suna doğru yürüdü.

Eddie'ye döndüm ve ağzımı açtım ama tek kelime bile edemedim.

"Geceyi seninle, senin yatağında geçireceğim ve bu konuda tartışmayacağım," dedi.

Rahatlamanın tekrar içime işlediğini hissettim.

Bu gece yalnız kalmak istemiyordum, ne şekilde olursa olsun. Tek söylediğim "Tamam," oldu.

ON

EDDIE BUNA DEĞDİĞİMİ DÜŞÜNDÜ.

I kapımın çalındığını duyduğuma yemin edebilirim. Tüm sıcaklık beni terk etti. Yatağım hareket etti. Giysi sesleri geliyordu.

Hışırtı ve sonra kapının açıldığını
duydum. "Eddie!" Annemin nefesi
kesildi.

Tekrar rüya ülkesini bulmaya çalışarak yastıkların daha derinlerine gömüldüm. Hayatın güvenli, normal ve sıradan olduğu bir yere gitmek istiyordum. İnsanların boğazınıza bıçak dayamadığı, isteğiniz dışında sizi alıp götürmediği ya da ateşli erkeklerin doğanın tüm kurallarına karşı sizi takip etmediği bir yere.

"Jet bugün uyuyacak," dedi Eddie sessizce.

Annemin nedime kıyafetlerimi zihinsel olarak tasarladığından emin olduğumda bir tereddüt yaşadım.

"Ona Lavonne'un sürpriz bir ziyaret için uğradığını ve beni kahvaltıya götüreceğini söyle," diye fısıldadı annem. "Saatlerce dönmeyeceğim," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Annem.

Yastıkların içine daha da gömüldüm.

Eddie sözlü olarak cevap vermedi ama kapı kapandı. Kıyafetler hışırdamaya devam etti, yatak hareket etti ve Eddie'nin kısmen çıplak bedeninin sırtıma oturmasıyla sıcaklık geri geldi.

"Sandalyesinde miydi?" Sesim yastığa karışmış halde sordum.

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ayaktaydı. Uyumaya devam et."

İtmeye başladım. "Sandalyesini alması gerekiyor. Her ihtimale karşı Lavonne'a nasıl katlanacağını göstermem gerekecek."

Eddie beni tekrar aşağı çekti. "Bir yolunu bulurlar. Uyu."

"Saat kaç?" diye sordum. "Bankaya, markete gitmem lazım-"

Eddie'nin eli yukarı kalktı ve göğsümün etrafında kıvrıldı. "Eğer uyanıksan..."

Elektrik doğrudan doo-da'ma gitti.

"Uyuyabilirim," diye yalan söyledim, geri yerleştim, zaten yolun üçte ikisi tamamen açılmıştı.

Eli olduğu yerde kaldı ama niyetle hareket etmedi ve beni daha da içine çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika sonra uyudum.

Mutlu ve sıcak bir şekilde uyandım.

İki saniye kadar. Sonra doğrudan çılgına döndüm.

Sırt üstü yatan Eddie'nin etrafında kıvrılmışım. Bir kolunu bana dolamış, diğer elini de göğsünün ortasında, yüzümün olduğu yere çok yakın bir yere koymuştu.

Uyanık olup olmadığını görmek için başımı kaldırdım, yanağım göğsünde kayıyordu ve uyuduğunu gördüm, gözleri kapalı, yüzü gevşemişti.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Uyanırken havalı, belalı bir adamdı, her zaman biraz tehlikeli bir manyetik enerji yayardı. Uyurken, bir şekilde daha da ateşli, daha çekici, daha manyetik ve kesinlikle daha tehlikeliydi.

Bu beni tamamen korkuttu ve zaten tamamen korkmuş olduğumu düşünmüştüm.

Uzaklaşmaya başladım. Kolu sıkılaştı ve bana doğru yuvarlandı ve yarı yarıya üzerimdeydi. Başını kaldırdı, gözlerini açtı ve bana baktı.

"Hey," dedim, söyleyecek başka bir şey bulamadığım için.

Gözleri uykuluydu ama dudaklarında yarım bir gülümseme vardı.

"Selam "ıma cevap vermedi. Onun yerine elini kaldırdı ve parmaklarını şakağımdaki saçlarda gezdirdi, gözleri elinin saçlarımda gezinmesini izliyordu. Sonra kıvrıldı ve parmak eklemleri çenem boyunca ilerledi.

"İntikam zamanı," diye mırıldandı, eli çenemi kavırıyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor, gözleri hâlâ onun hareketlerini izliyordu.

"Pardon?" Çılgınlığımdan kurtulmuş ve Eddie Daze'e iyice yerleşmiş bir halde sordum.

Yüzü boynumun içinde kayboldu.

"Dün seninle ilgilendim. Bugün ikimiz de istediğimizi alacağız," dedi kulağıma karşı.

Sonra kalçalarını bana doğru bastırdı ve tam olarak ne istediğini biliyordum çünkü bacağıma karşı hissettim.

Kalbim birkaç kez tekledi ve kekeleyerek durdu.

Dilinin kulağımın altına dokunduğunu hissettim ve titredim.

Tamam, her neyse. Eddie ile yatacaktım. Yani, muhtemelen kalbimi kıracaktı. Daha kötü şeyler de başıma gelmişti, değil mi?

Ellerimi sırtında gezdirdim, bacağımy kalçasına doladım ve boynuma daha fazla erişebilmesi için başımı çevirdim.

Sonra çalar saatimdeki zamanı gördüm ve donup kaldım. "Hassiktir!" diye bağırdım.

Bıçağımy kaldırmaya çalıştım ama Eddie'nin ağırlığı üzerimdeydi, bu yüzden onun yerine alnımy çenesine vurdum, o da gerildiğimi hissedip bana bakmak için başını kaldırdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, yere bakarak. "Sorun nedir?"

"Annemin döndüğünü duydun mu?" Ona sordum. "Hayır."

"Çekil, çekil, çekil, çekil," diye onu itmesini istedim.

"Jet," dedi Eddie ellerimi bileklerimden tutup başımın üzerine doğru çekerek, "sakin ol."

"Sakinleşemiyorum! Saat on bir. Annem saatler önce gitti. Ya bir şey olduysa? Cep telefonum nerede?" Etrafa çılgınca bakıyordum.

"Komodinin üzerinde. Jet, sakın ol. O büyük bir kız. Bir şey olursa arar."

Ona ters ters baktım. "Bankaya, markete gitmem, tamirciyi aramam ve arabamın sorununu öğrenmem gerekiyor. Cumartesi günü normal insanlar gibi uyuyamam! Yapmam gereken işler var!"

Tamam, belki de bu bir F-word anı değildi. Ama neredeyse Eddie Daze'in hayatımı mahvetmesine izin verecektim. Süper-çift-ekstra çılgınlık içindeydim.

Sırıttı. "Sizin normal insanlar olduğunuzu sanıyordum, sadece sıradan, günlük..."

Muhtemelen pişman olacaktım ama homurdandım.

Sırıışı bir gülümsemeye dönüştü ve bileklerimi bıraktı. "Chiquita, sen çok sevimlisin."

"Çekil üstümden."

Yüzü düştü ve boynuma sokuldu. "Hazır olduğumda."

"Eddie! Kredi Birliği bir saat içinde kapanıyor! İn aşağı!"

Başı tekrar yukarı kalktı ve elleriyle yüzümü çerçeveledi.

"Hayır."

Ters ters baktım.

Hâlâ sırtıyordu ve neredeyse şakacı görünüyordu.

Bu hiç iyi değildi.

"Seninle bir anlaşma yapacağım, cariño. Eğer beni atabilirsen, ben de inerim. Eğer yapamazsan, sabahı benim yolumda geçiririz."

Gözlerim yuvalarından fırladı.

"Bu adil değil. Sen benden daha güçlüsün," diye itiraz ettim. "Yaratıcı olmayı deneyebilirsiniz."

Ağzım açık kaldı.

Taşaklarına bir diz atabilirdim ama bu Blanca'nın düzinelerce torun hayallerine zarar verebilirdi ve Blanca'dan hoşlandığımdan oldukça emindim.

Kız gibi "lütfen" bakmayı denedim.

Başını eğdi ve yüzümden öptü. İşini bitirdiğinde hiçbir şey düşünmüyordum, özellikle de onu fırlatıp atmayı. Onu olduğu gibi seviyordum.

Dudakları yanağımdan kulağıma doğru kaydı. Dişleriyle kulak mememi ısırды ve elleri geceliğıme gitti. Başını kaldırdı ve sonra, vay canına, gecelik gitmişti.

Vay canına. Dalga geçmiyordu ve hiç vakit kaybetmiyordu. Sanırım Eddie Jet Freak Out'un farkına varmıştı ve işini şansa bırakmayacaktı.

"Bu gerçekten adil değil. Seni yarı çıplak atamam," diye mırıldandım.

"Daha önce yapamadın ama denersen bu şekilde daha eğlenceli olacak," dedi dudaklarıma karşı, eli göğsümün etrafında kıvrıldı, başparmağı meme ucuna sürtündü.

Gözlerimi kapattım ve bir gün önceki performansımı tekrarlardım. Gözlerimi tekrar açtığımda şakacı bakış gitmiş, aç bakış gelmişti ve ona tam olarak istediğimi verdiğimi fark ettim.

"Senden hoşlandığımı sanmıyorum," dedim kollarım ona sarılırken bile (kendi istekleriyle, yemin ederim).

Ağızıma karşı gülümsedi.

"Benden hoşlanıyorsun," dedi ve beni tekrar öptü. Başını kaldırdığında ben de kendiminkini salladım.

"Hayır, senden hoşlanmıyorum. Aslında, senden gerçekten hoşlanmıyorum."

Birdenbire eli karnımdan aşağı inip iç çamaşıırıma daldı ve parmakları içeri girdiğinde sırtım kamburlaşırken bile gözlerim açıldı.

"Benden hoşlanıyorsun." Sesi hırçınlaşmıştı ve elinde bir kanıt olduğunu biliyordum.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde eli gitti ve elimi tutup aramıza çekti, boxerının içine bastırdı ve parmaklarımı etrafına sardı ve benim de bazı kanıtlarım vardı.

"Ve senden hoşlanıyorum ve tam şu anda içinde olmak istediğimi söyleyebilirim," diye fısıldadı.

Tam şu anda, ben de bunu isterdim diyebilirim.

Elimi ona doğru hareket ettirdim, başparmağımı ucunda gezdirdim. Boğazından bir ses çıkardı, bu ses do- da'mda titreşti ve beni daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla öptü.

Çok daha sıcaktı, ruh sağlığım için çok daha yıkıcıydı ve kesinlikle vahşiydi.

Sırt üstü yuvarlandı, beni de yanına aldı, eli iç çamaşırımın içinde popomdaydı, benim elim hâlâ ona sarılmıştı ve okşuyordu.

"Artık kalkabilirsin," dedi kulağıma karşı, dudaklarımı boynunda gezdirirken, Eddie'yi koklarken ve o kokuyu ya da elimde hissettiklerimi hayatım boyunca unutamayacağımı bilirken.

"Fikrimi değiştirdim." Ona söyledim.

"Tam zamanında," diye mırıldandı, eli popomdan kalkıp bileğime dolandı ve bileğimi kendisinden uzaklaştırdı.

Bıçak gibi doğruldu ve ben onun üzerine çıktım, başım aşağı eğildi, onunki arkaya doğru eğildi ve sonra onu öpüyordum, ellerim saçlarında geziniyordu, iki eli de iç çamaşırımı popomdan aşağı itiyordu.

"Evde kimse var mı?" diye bağırdı annem.

İkimiz de donup kaldık, ağız ağıza, onun elleri benim pantolonumda, benimkiler onun saçlarında.

Eddie sıkılmış dişlerinin arasından, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi.

"Anlamıyorum, Jet asla bu saatte uyumaz ve Eddie'nin kamyoneti hâlâ aşağıda. Lavonne, sen kahveyi koy, ben kontrol edeceğim."

Eddie külotumu yukarı çekti, elleri belime gitti ve beni yarı hareket ettirdi, yarı yana fırlattı.

Lavonne'un cızırtılı sesini duyduğumuzda yataktan kalktı ve kot pantolonunu kaptı, "Elbette Nancy," dedi.

Yuvarlandım, yataktan kalktım, geceliğimi kaptım ve kapı çalınırken üzerime geçirdim.

"Jet, bebek surat? İçeride misin?"

"Evet, anne! Geliyorum!"

Bağırdım.

Ben yatağın bir tarafında duruyordum, Eddie de diğer tarafında, beş düğmesinden üçü açık kot pantolonunu giyiyordu. Yüzü gök gürültüsü gibi görünüyordu.

"Eddie içeride mi?" Annem aradı.

Eddie'nin başı bana doğru döndü ve neredeyse cinayet işlemeye hazır görünüyordu.

Bir kıkırdamayı bastırdım ve dümdüz gülümsedim.

Yani, gerçekten. Bu çok fazlaydı. Kanepede yakalanan okul çocukları gibiydik.

"Evet. İkimiz de çıkıyoruz!" Bağırdım.

"Tamam, tatlım." Sonra annemin topallayarak uzaklaştığını duydum. Eddie bana döndü, gözleri parlıyordu.

"Buna değse iyi olur," diye homurdandı ve bunu şaka olarak söylediğini biliyordum ama söylediği şey yüzümdeki gülümsemeyi sildi ve tamamen ciddileştim.

"Değilim," dedim ona dürüstçe.

Yüzünün değişmesini, gözlerindeki kuşkulu parıltının kaybolmasını ve yerini başka bir şeyin almasını izledim. Okuyamadığım ve okumak istemediğim bir şey.

Cevap veremedim saçlarımı yüzümden çektim ve odadan çıktım.

Kadınlık tarihinin en hızlı düşünü aldım, bir kot pantolon, siyah, önü düğmeli, fazla dar ve bu yüzden göğüs dekoltesini gösteren bir gömlek (Lottie'nin bir başka hediyesi) ve bir çift siyah, yüksek topuklu bot giydim, çünkü Eddie hâlâ oradaydı ve biraz çaba göstermem gerekiyordu.

Saçımı at kuyruğu yaptım ve en güzel parfümümü sıktım.

Vakit olmadığı için makyaj yapmakla uğraşmadım ve odamdan çıktım.

Eddie giyinmişti, oturmuş kahve içiyor, annem ve Lavonne ile mutfakta sanki her gün olan normal bir şeymiş gibi sohbet ediyordu. Az önce annem tarafından dili ağzımda ve elleri külotumun yarısını kıcımdan aşağı iterken rahatsız edilmiş gibi değil.

Ne nezakete ayıracak vaktim vardı, ne Eddie'nin annem ve Lavonne'la mutfağında takılmasına, ne de genel olarak hayatımdaki her şeye sinirlenecek vaktim vardı.

"Selam Jet. İyi görünüyorsun," diye seslendi Lavonne.

"Hey, Lavonne." Lavonne'a gülümseyerek selam verdim ve Eddie'ye döndüm. "Bankaya gitmek için on dakikam var. Beni götürür müsün?" İstemesem de başka seçeneğim olmadığı için sordum.

Arabama ne olduğunu gerçekten öğrenmem gerekiyordu. Eddie cevap olarak, "evet" anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir şekilde ayağa kalktı.

Annem, "Kahve içmemişsin," diye işaret etti.

Seyahat kupasına biraz süt ve kahve koydum ve Eddie'ye döndüm. "Hadi gidelim."

Eddie uzun adımlarla yürürken ben de yüksek topuklu botlarımla aceleyle kamyonu doğru ilerledim. Tek kelime etmeden bindik. Kamyonu çalıştırdı ve yola çıktık.

Yolu yarılamıştık, sadece birkaç dakikamız kalmıştı ki neredeyse "Daha hızlı gidemez misin?" diye bağıracaktım.

"Sakin ol, chiquita, zaten hız sınırının on mil üzerinde gidiyorum."

Profiline "Yani?" der gibi bir bakış attım. Neyse ki bakışı kaçırdı.

"Kojak gibi gösterişli bir şeyiniz yok mu?" Ben sordum.

"Evet ama Kredi Birliği'ne gitmek için kullanmama izin yok. Sadece devre arasında bira içmek için."

Gördün mü? Şansım berbattı.

Kredi Birliği otoparkına park ettiğinde kapım açıldı ve kamyonundan atladım.

Ben yukarı koştuğumda Amy kapıları kilitliyordu.

Amy ile yıllardır çalışıyordum. Arkadaştık ve birlikte takılır, sinemaya gider, margarita içerek ve Amy'nin (birçok) eski erkek arkadaşını parçalayarak vakit geçirirdik. Tatlı ve komik biriydi ve onu özliyordum. Onu artık sadece para yatırdığımda görüyordum.

Kapıya doğru yürürken ellerimi dua pozisyonuna getirdim ve ağızımdan "Lütfen" kelimesi çıktı.

Amy kapıları açtı. "Jet! Seni bütün hafta görmedim."

"Araba sorunları," diye açıkladım yanına kayarak. "Yatırmam gereken bir haftalık bahşişim var."

"Sorun değil, çekmecemi henüz saymadım," dedi bana.

"Teşekkürler, sen tam bir cevhersin," dedim.

Odanın diğer ucuna baktım, gülümsedim ve Jody'ye başımı salladım.

Jody'nin kırpılmış, saman sarısı saçları ve gözlükleri vardı. Jody zamanın başlangıcından beri Arapahoe Kredi Birliği'nde çalışıyordu. Bildiğim kadarıyla Jody hayatı boyunca bir kez gülümsemişti, o da uzun zamandır sevmediği bir müşterisinin arabası haczedildiğinde.

Onun gözleri kapıdaydı ve Amy'nin gözleri de kapıya kaydı.

"Kapalıyız," dedi Jody, kapıdaki bekçi köpeği gibi.

"Onu ben yaparım," diye nefes aldı Amy, kullandığı ifadenin pek de nazik olmadığını fark edemeyecek kadar büyülenmişti.

Eddie'nin arkamdan geldiğini anlamak için bakmama gerek yoktu.

"Ben Jet'leyim," dediğini duydum.

Hem Amy hem de Jody bana üç yüz milyar dolarlık piyangoyu kazanmışım gibi baktılar.

Ne demek istediğimi anladın mı? İnsanlar Eddie'nin benimle ne işi olduğunu merak edeceklerdi. Arkadaşlarım ve tanıdıklarım bile bana merakla bakıyordu.

Bir depozito makbuzu kaptım ve Amy'nin istasyonuna doğru yürüdüm. Jody çekmecesini bıraktı, kısmen bizi binaya kilitlemek için ama çoğunlukla diğer herkesi dışarıda bırakmak için.

Para tomarlarımı ve Lavonne'un çekini çıkardım ve ustalıkla saymaya başladım, aklım görevimdeydi, ellerim banknotları hızla eliyor, parayı otomatik olarak yüzlük yığınlara yerleştiriyordu. Eddie yanımda durmuş, dirseğini tezgâha dayamış, gözleriyle ellerimi izliyordu.

"Annen nasıl?" Amy bir yığın alıp iki kez kontrol etmek için sayarak sordu.

"Dün birkaç çamaşır yıkadı ve bulaşık makinesini boşalttı, artık daha çok dolaşıyor." Başımı kaldırdım ve Amy ile birbirimize gülümsedik.

Ona aylardır annem hakkında iki haftada bir bilgi veriyordum. İkimiz de bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorduk.

Sonra saymaya geri döndüm.

"O ayağa kalktığında, bizim için çalışmaya geri dönecek misin? Sen gittiğinden beri işler eskisi gibi değil," dedi Amy.

Gözlerimi Eddie'den uzak tutmak insanüstü bir çaba gerektiriyordu.

Geçmiş hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ben de bilmesini istemiyordum.

Bir şekilde, günün sonunda Eddie'ye nerede durduğumu söylemem gerekecekti, ki bu da tüm bunlar sona erdiğinde ondan çok uzakta olduğum anlamına geliyordu.

Bunu nasıl yapacağımı henüz çözememiştim ama bir yolunu bulacaktım.

Duştayken o sabah olanların bir daha tekrarlanamayacağına karar vermiştim. Bir daha asla. Her şey bir an önce sona ermeliydi, yoksa aklımı kaybedecektim, kalbimden bahsetmiyorum bile.

Amy'ye "Belki," dedim.

Cevap daha çok "muhtemelen" gibiydi. Fortnum'dan ayrılmak ne kadar acı verse de, Fortnum'a gitmek Eddie'yle karşılaşmak demekti ve bunu yapamazdım.

Amy Eddie'ye döndü ve gülümsedi. "Jet'le çalışmak çok eğlenceliydi. Burada o kadar değil. Burada pek eğlenemiyorum. Ama..." Bana döndü ve glmsemeesi genişledi. "Kemoterapi gören Donna'nın çocuğunu ziyarete gittiğimizde koğuştaki tüm çocukları bir araya getirip asansör bölmelerinde ellerinizi silah gibi kullanarak çatışma numarası yaptığınız zamanı hatırlıyor musun? Histerikti." Eddie'ye döndü. "Hatta Jet yere yatıp yuvarlandı ve yanlışlıkla bir erkek hemşireyi devirdi. Gülmekten neredeyse altıma içiyordum."

Az önce ateşli bir adama neredeyse altına işediğini söylediğini fark edince yüzü kızardı.

Amy'nin Eddie'ye az önce hastane koridorunda yuvarlandığımı söylediğini fark ettiğimde yüzüm kızardı. Bu benim için zaferle talanan bir an değildi.

Saymayı bıraktım ve dehşet içinde ona baktım. Kesinlikle anılara yolculuk yapmanın zamanı değildi.

Eddie Amy'ye gülümsedi. Bu etki büyüleyiciydi (benim için bile, üstelik gülümseme bana yönelik değildi) ve Amy'nin ihtiyacı olan tek teşvik buydu.

İlerledi, bana döndü, parlak gözlü ve mini bir Eddie Daze'in sancıları içindeydi.

"Ya David'in yeni kız arkadaşı olduğunda ona eşek şakası yaptığımız zaman?" Amy tekrar Eddie'ye baktı. "Çılgılık atan bir sürtüktü bu arada. Bunu kesinlikle hak etmişti."

Jody parmağını yalayarak ve banknotları sayarak, "Bu iyiydi," diye ekledi.

"Amy-" diye başladım ama Amy konuya ısınmaya başlamıştı.

"Wazee Supper Club'da onunla akşam yemeği yiyordu ve Jet saçında bigudiler, eski püskü terlikler ve eski bir bornozla içeri girdi ve o evde altı çocuğuyla birlikteyken fahişeleriyle dışarı çıktığı için ona bağırmaya başladı."

"Bunu asla unutmayacağım," dedi Jody. "Hepimiz izlemeye gittik. Pazartesi Gecesi Futbolu'nda Broncos'u kaçırmaya değerci."

Amy şöyle devam etti: "Şimdi Lisa ile evli ve hepimiz onu."

Gözlerimi kapattım ve sessizce Yüce Tanrı'ya meşgul olup olmadığını ve belki bana yardım edip edemeyeceğini sordum.

"Ve hatırla ne zaman-" diye başladı Amy.

Yüce Tanrı mesaj bırakmamı istedi.

"Amy, Eddie değil istiyorum için duymak
Bu şeyler," Sözünü kestim.

"Evet biliyorum," dedi

Eddie. Harika.

Jody başını kaldırdı ve bana yakından baktı.

"Gördün mü, öyle," diye devam etti Amy, umursamaz bir tavırla ve tekrar konuşmaya başlayacaktı ki Jody çekmecesinden çıkıp Amy'nin yanına geldi.

"Saymana yardım edeyim, Jet. Eminim annen falan derken yapacak çok işin vardır," dedi Jody.

Vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissettim ve denediğim için beni tokatlayacağını düşünmesem onu öpebilirdim.

"Teşekkürler Jody," diye cevap verdim.

"Çok özür dilerim Jet. Düşünemedim," diye mırıldandı Amy ve Eddie'ye belli belirsiz gülümsedikten sonra depozitoma konsantre olmaya başladı.

Sanırım Yüce Tanrı mesajlarını çabucak aldı ve Jody'nin yerine bir melek gönderdi.

Her neyse.

Bende işe yaradı.

Kredi Birliği'nden çıktık, kendimi Eddie'nin kamyonetine attım ve seyahat kupamı içecek kutusundan kaptım

Günün ilk kafein yudumunu alıyorum. İhtiyacım vardı. Aslında Jack Daniels'a da ihtiyacım vardı ama geldiği gibi kabul edecektim.

Eddie bindi ve bana döndü. "Demek eskiden orada çalışıyordun."

Gözlerini kaçırdım, ön camdan dışarı baktım ve biraz daha kahve yudumladım.

"Evet," diye cevap verdim.

"Bana tuck and roll'u öğretmen gerekecek. Belki bunu bir atış sırasında kullanabilirim."

İhtiyacınız olduğunda şimşekler nerede çakıyordu? O noktada, beni, Eddie'yi ya da ikimizi birden öldürmesi umurumda değildi.

Ona döndüm. "Sık sık çatışmaya girer misin?"

"Pek değil."

"O zaman güvende olursun." Sırıttı.

"Çocuk nasıl?" diye sordu.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ne çocuğu?"

"Hastanede çatışmaya girdiğin kişi," diye cevap verdi.

Birdenbire gözyaşlarımdan gözlerimin arkasına aktığını hissettim ve onları kontrol etmek için nefesimi içime çektim.

Bana bakma sırası Eddie'deydi.

"Kahretsin," diye
mırıldandı. "Evet,"
diye fısıldadım.

Devin iyi bir çocuk, Donna da iyi bir arkadaşı. Kocasını öldükten sonra onunla birlikte Montana'ya taşınmış, anılarıyla yüzleşememiş ve yeni bir başlangıç yapmak istemişti. Son mektubuna bakılırsa, bu taktik işe yaramıyordu.

Kendimi kontrol altına aldım ve "Beni artık eve götürebilirsiniz" dedim.

"Markete gideceğimizi sanıyordum." Gözlerimi
kaçırdım ve kahvemi yudumladım.

"Eğer Lavonne hala evdeyse, ondan beni götürmesini isteyeceğim. Lavonne küçük olabilir ve iyi biri de olabilir ama çoğunlukla bir yılan gibi acımasızdır. Kimse ona bulaşmaz. Sen gidip... Cumartesi günleri ne yapıyorsan onu yapabilirsin."

Kamyonu çalıştırdı. "Bu cumartesi seni markete götüreceğim."

Harika.

Beni Colorado Bulvarı'ndaki devasa King Soopers'a götürdü.

Bir el arabası kaptım ve her zamanki hızımda, yani yirmi dakika önce buradan çıkmış olmam gereken bu iş için zamanım yok hızında mağazaya gittim.

Arabaya bir şeyler attım ve Eddie dolaşmaya başladı. Onu ürün reyonunda kaybettim ve

konserve biberin fiyatını kontrol ederken yanıma geldi. Seçimimi yaptım ve koşmaya başladım ama kolumu yakaladı.

"Bir yarışta mıyız?" diye sordu.

Kolumdaki eline ve sonra ona baktım. Sonra elimi kaldırdım ve parmaklarımla bir şeyler saydım.

"Eve gidip yemek yemeliyim. Sonra anneme egzersizlerinde yardım etmeliyim. Sonra faturaları ödemem ve çek defterimi dengelemem gerekiyor. Sonra akşam yemeğini hazırlamalıyım çünkü annem ve ben ne olursa olsun Cumartesi akşamı oturup yemek yemeye çalışıyoruz. Sonra da..."

O kadar yaklaştı ki nefesim kesildi.

"Yemeğe davetli miyim?" diye sordu.

Lanet olsun.

Buna doğru yürüdüm.

"Yapacak daha iyi işlerin yok mu? İzleyecek beyzbol maçları? Adaletle teslim edilecek suçlular?"

Başını iki yana salladı.

Ne diyebilirdim ki? Hayır mı?

Tamam, belki hayır diyebilirdim ama bu kabalık olurdu. "Ah, sanırım," diye iç geçirdim (sanki bu kabalık değilmiş gibi). Nedense eğlenmiş görünüyordu.

Sonra ikimiz de duyduk, "Oğlum!"

Döndüğümde Blanca'nın Denver'ı doyurmaya yetecek kadar yiyecek yüklü bir arabayı iterek bize doğru geldiğini

gördüm.

Broncos, Colorado Rockies ve NORAD'daki personel. Arkasında, yüzünde Eddie'ninkine çok benzeyen bir ifade olan kısa boylu, kadın bir Eddie akrabası daha vardı.

Eddie eğildi ve annesini yanağından öptü. Sonra Blanca bana doğru yürüdü, uzanıp yüzümün iki yanından tuttu ve ağzıma kocaman bir şaplak atmak için beni aşağı çekti.

Beni bıraktığında arkasındaki kıza döndü.

Blanca, "Bu Jet, Eddie'nin kızı," dedikten sonra bana döndü. "Bu benim en küçük kızım, Gloria."

Birbirimizi selamladık. Ona Eddie'nin hiçbir şeyi olmadığını (ya da en azından olmamaya çalıştığını) söyleme zahmetine girmedim ve Gloria'nın tıpkı Eddie'ninki gibi bir gamzesi olduğunu fark ettim.

Gloria, "Siz ikiniz market alışverişi yapıyorsunuz," dedi ve bu gerçeğin onun için komiklik sınırında olduğu belliydi.

Blanca sanki bizi Dillard'da düğün listemizi doldururken yakalamışlar gibi başını onaylarcasına salladı. Sonra Blanca'nın gözleri parladı. "Bu akşam yemek için evime geleceksiniz," diye duyurdu.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Eddie, "Annesiyle birlikte Jet'in yerinde akşam yemeği yiyeceğiz," diye cevap verince içimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissettim.

Bir nanosaniye kadar.

Blanca'nın gözleri önce genişledi sonra daraldı. Sonra bir İspanyolca seline kapıldı ve ben "madre de ella", "primera" ve "comida" kelimelerini yakaladım ve başımın belada olduğunu anladım. Blanca sözlerini şöyle bitirdi: "O zaman yarın evime gel."

Hayır! Hayır!

Hayır, hayır, hayır, bin kere hayır.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Eddie önce davrandı.

"Altıda orada
olacağız." Ağzım açık
kaldı.

Bu, Eddie'yi kol mesafesinde tutma planlarımı büyük ölçüde sekteye uğratacaktı (Lilliput'lu olsaydım bu Gulliver'in kolu olurdu).

"Anneni de getir, chiquita. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Blanca.

Nasıl oluyor da herkes peşimdeyken kimse beni öldüremiyor ya da sakat bırakamıyordu? Bu hayatımı çok daha kolaylaştırırdı.

"Annem buna bayılırdı," dedim ona ve bayıldı da. Akılların buluşması olacaktı.

Cehennemde bir buluşma.

Gloria gülümsüyordu, tam anlamıyla.

"Belki de kuzenleri davet etmeliyiz," diye önerdi.

Dönüp Eddie'ye baktım, belki yardım eder diye düşündüm ama onun yerine kolunu boynuma doladı ve beni

yanına çekti.

Blanca sadece mutlulukla tanımlanabilecek bir ifadeyle bize baktı.

Sonra kendini toparladı.

"Gloria, başka bir araba getir," diye emretti Blanca. "Geri dönmemiz gerekecek. Hasta mañana," diye seslendi ve öyle bir göreve çıktı ki, veda öpücüğü bile almadan gitti.

Eddie'ye döndüm ve kolu boynuma dolandığı için bu bizi tam cepheden gösteriyordu, bu yüzden başımı arkaya eğdim.

"Bu konuda bir şeyler yapabilirdin," diye tersledim.

"Ne gibi?" diye cevap verdi, yüzü rahat olduğundan çok daha yakındı.

Geri çekilmeye çalıştım ama işe yaramadı. "Bilmiyorum. Bir şekilde kibarca reddedildi."

"Sen benimkiyle yemek yemeden önce ben senin annenle yemek yiyeceğim. Ne olursa olsun, annem bir şekilde senin anneni geçecek. İnan bana, erken olması geç olmasından iyidir. Bu ona plan yapmak için daha az zaman verir."

Hiç düşünmeden "Hayatım berbat" dedim.

Eddie gerildi. "Annemle akşam yemeği yiyeceğiz. Dünyanın sonu değil."

Benim içindi.

"Kastettiğim bu değildi."

Bir bakıma öyleydi ama Eddie'nin anladığı gibi kötü anlamda değil. Gözleri ciddileşti.

"Bir kez daha konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım, paniğe kapılmıştım.

"Artık sohbet etmek yok." Kaşları birbirine çatıldı.

Sakinleşmeye çalıştım ve "En azından ne söylemem gerektiğini anlayana kadar olmaz" dedim.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu. Yaklaşık dört ömür.

Tabii ki hızlandırmam gerekecekti.

Hayatımın normal, günlük sıkıcılığına geri dönmesine ihtiyacım vardı.

Ama önce içki dükkanına gidip bir şişe Jack almam gerekiyordu. Jack içmezdim ama şimdi burbona başlamak için çok iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Eddie'ye bu bilgileri aktarmak yerine, "Bilmiyorum," diye cevap verdim.

Sonra bana "Yarına kadar vaktin var." dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı, sonra kapattım ve "Bana süre mi veriyorsun?" diye sordum.

Kolunu gevşetti ama beni boynumdan tuttu ve diğer eliyle arabayı iterek bizi ilerletti.

"Pek hızlı hareket eden biri değilsin ve sana ne zaman fırsat versem geri çekilmek için kullanacaksın. Böyle bir şey olmayacak. O yüzden evet, sana bir mühlet veriyorum."

Konuşmayı kesmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

Kasaya gelene kadar alışveriş çilesinin geri kalanını kazasız belasız atlattık. Ben değildim

dikkat kesilmişti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Eddie kredi kartını kart makinesine soktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yiyeceklerin parasını ödüyorum," diye cevap verdi.

Baktım. Sonra ters ters baktım. "Market alışverişlerimin parasını ödeyemezsin," dedim.

"Neden olmasın?"

Bilmiyordum.

"I Yapma. biliyorum." Sonra o
vurmak Ben. "Onlar değil Market
alışverişini," diye bitirdim.

"Bazılarını yiyorum, değil mi?" Bu
doğruydu, yiyordu.

Benden kasiyere doğru döndü. Sanırım
bu konuşma bitmişti.

Eğildim ve başımı küçük çek yazma masasına vurdum.

Kasiyer, "Alışverişlerimi ödemesine izin verirdim," diye
araya girmeye karar verdi.

Cevap vermedim.

Kasanın sonuna kadar yürüdüm, poşetçi çocuk son
poşetimi de içine koyar koymaz arabaya el koydum ve
arkama bakmadan kapıdan çıktım.

Eddie ve ben içeri girmeden hemen önce Bay Yağlı Tulum'un arabamı apartmanın otoparkına çektiğini gördüm.

Bir an sevinç hissettim. Arabam sadece çalışmıyordu, cilalanmış ve mutlu-parlak görünüyordu, sanki yeni bir hayata başlamış gibiydi.

Eddie park etti. Kamyonetin kapısını açtım ve Bay Yağlı Tulum'a doğru yürüdüm.

"Tamir edildi!" Ben ağladım.

"Evet, bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla. Bir de falan filan vardı."

Tabii ki "bla bla" için kelimeler kullandı ama ben hiçbirini anlamadım.

"Ne kadar?" Özgürlüğü, bağımsızlığı ve artık ödünç araba, otobüs ve taksi parası ödemeyeceğimi temsil eden arabama mutlulukla bakarak sordum.

"Yedi yüz elli dolar."

Nefesim kesildi, kalbim sıkışmaya başladı ve kusacağımdan emindim.

Bay Yağlı Tulum'a baktım.

"Bir şey yapmadan önce neden beni aramadın?" diye sordum.

Tamircilerin sizi araması ve can damarınızı emmeden önce ne kadara mal olacağını söylemesi gerekiyordu. İşler böyle yürüyordu. Bunun kanun olduğunu sanıyordum.

"Bu, detaylandırmadan, yağ değişiminden, yeni bir filtre ve bujiler takmadan ve silecekleri değiştirmeden önceki ücrettir.

Bir de fren lambanız yanmıyordu," diye paylaştı.

Hiperventilasyona başladım.

Bay Yağlı Tulum beni beceriksiz bir performans sanatçısıymışım gibi izledi. Sonra Eddie'ye baktı.

"O kadar param yok!" diye bağırdığımda bana dönüp baktı. Araba o kadar para etmez bile!"

Eddie'nin eli sırtımın alt kısmına doğru kayarken Eddie'ye baktı.

Eddie'nin "Jet," diye mırıldandığı sırada Bay Yağlı Tulum, "Halledildi," dedi.

"Alındı..." Söylemeye başladım ve sonra aklıma geldi.

Annem, Ada ve ben pencereden Eddie'nin Bay Yağlı Tulum'la konuşmasını izliyorduk.

Döndüm ve Eddie'ye baktım. "Sen yapmadın."

Bir araba geldi. Bay Yağlı Tulum Eddie'ye arabamın anahtarlarını verdi ve diğer arabaya binip uzaklaştı. Bütün bu süre boyunca gözlerimi Eddie'den ayırmadım.

"Bana yapmadığını söyle," diye

talep ettim. Beni dikkatle izledi.

"Evet," diye cevap verdi.

Gözlerini oymayı düşündüm. Sonra bunun pek hoş olmayacağını düşündüm. Yani, benim boktan arabama bin dolar falan harcamıştı.

Sonra ıglık atmayı düşündüm. Ama enerjimi saklamaya karar verdim. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilirdi ve hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Onun yerine kamyonete doğru yürüdüm. Market poşetlerini almak için kapıyı açmaya çalıştım ama Eddie beni yoldan çekti ve kapıyı kapattı.

Bu kadardı, daha fazla dayanamadım ve onunla yüzleşmek için döndüm.

"Sana geri ödeyeceğim, her kuruşunu. Yukarı çıkar çıkılmaz sana bir ek yazacağım."

Neredeyse banka batacaktı ama bunu yapacaktım.

"Paranı almayacağım," diye cevap verdi.

"ylesin. Kimseye borçlu olmayı sevmem."

Özellikle de sen, diye düşündüm ama söylemedim.

Eli karnıma gitti ve beni nazikçe kamyona doğru itti. "Mesele de bu zaten. Bana borçlu olmanı istiyorum."

O ne?

"Sen ne?" Bağırdım.

Yaklaştı ve geri çekilecek yerim yoktu. Her neyse, geri çekilemeyecek kadar korkmuştum.

"Eğer bana borluysan, bana bağlısın demektir. Annene, babana, kemoterapi gören çocuklarına ve kiminle çıkacağına dair kötü kararlar veren arkadaşlarına bakmanı sağlayan her şey bana bağlı kalmanı sağlayacak çünkü

Bana borçlusun. Bana bağılı değilsin, babanla aranızdaki her şey bittiği anda gideceksin. Bunun olmamasını sağlayacağım."

Ne diyeceğimi bilemedim. Beni tamamen çözmüştü.

Bu nasıl oldu?

Yine de konuşmaya çalıştım. "Ben...sen-"

Sözümü kesti, başını daha yakına eğdi ve konuşmaya başladı. Kokusunu alabiliyordum, sıcaklığını hissedebiliyordum ve itiraf etmeliyim ki bu beni etkilemeye başlamıştı.

"Bir sonraki felaketin ne olursa olsun, ben orada olacağım. Yiyeceklerini almak, arabayı tamir etmek, babanla uğraşmak, umurumda değil. Bana borçlu olmanı istiyorum. Bu bana üstünlük sağlar ve seni yıpratmak için üstünlüğe ihtiyacım olacak. Ve Jet..."

Durdu, gözlerimin içine bakıyordu ve bu sabah annem ve Lavonne eve geldikten sonra, ben odamdan çıkmadan önce bana baktığı gibi bakıyordu. Bu bakış karnımı tuhaf hissettirdi ve dizlerimin bağı çözöldü.

"Ne?" Ben sordum.

Açıkçası bu gerilim beni öldürüyordu.

"Bugün kanıtlanan bir şey var."

Daha da yaklaştı, vücudu benimkine sürtünüyordu ve yüzü bir santim uzağımdaydı.

"Ne?" Bağırdım sayılır.

Ne diyebilirdim ki? Zor bir gün geçirmiştim. Kendimi kaybetmek üzereydim.

"Ne olursa olsun, sen buna değersin ve bir daha değmeyeceğini söylemeni duymak istemiyorum. Anladın mı beni?"

O sıcak yabancılığın bana çarptığını hissettim ve başımı sallamaktan başka çarem yoktu.

BENİM EVİMDE AKŞAM YEMEĞİ

“**I** Yakalayacağım!" Annem bağırdı.

Mutfaktaydım, yemeği bitiriyordum, çıldırmıştım, ve Eddie'nin kapıda olduğunu biliyordum.

Yiyecekleri getirmeme yardım ettikten sonra yapacak işleri olduğunu söyleyerek gitmişti. Ara verdiğim için mutluydum. Söylediği gibi beni yıpratıyordu ve yeniden toparlanmaya ihtiyacım vardı.

Ev işlerimi hallettikten sonra Smithie'ye gitmek için hazırlandım, yani sürtük makyajımı yapmıştım ama günlük kıyafetimi giymiştim. Smithie'nin üniformasını son dakikada giyecektim.

Annem garip bir şekilde sessizleşmişti, ruh halimi hissediyordu, ama aynı zamanda bir şeylerin peşinde olduğunu da düşündüm.

Bu konuda endişelenemezdim. Bir ömür boyu yetecek kadar endişem vardı.

Annem mutfağın kapısından içeri girdi. O gün kendini çok yormuştu ve yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Yine de bu geceyi kaçırmayacaktı, ne şekilde olursa olsun. Eddie'nin yemeğe geleceğini söylediğimde

iki elini yanaklarına götürdü, ağzı açık kaldı ve gözleri doldu. Kızları için büyük hayalleri olan annelerin, iyi işleri ve süslü kamyonları olan seksi adamlar akşam yemeğine geldiğinde verdikleri tepki buydu.

Yarın Blanca'ya gideceğimizi söylemek için beklemeye karar verdim. Zaten dokuzuncu bulutta yaşıyordu, onuncu buluta terfi etmek için çok erkendi.

"Eddie burada," dedi bana gereksiz yere, çünkü aylarca Eddie İşkencesi'nden bilenmiş duyularımla onun evdeki varlığını hissedebiliyordum.

"Harika, yemek hazır. Herkes masaya," diye emrettim aniden.

Akşamı çok iyi planlamıştım. Akşam yemeğini yemek için bir buçuk saatimiz vardı ve bu süre içinde benim de üstümü değiştirip işe gitmem gerekiyordu. Kaba görünmemek için yeterli bir süreydi (ya da en azından çok kaba değildi) ama gerçek bir felaketin yaşanması için yeterli bir süre değildi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Ama..." Annem başladı, "Ona bir içki ikram etmemiz gerekmez mi?"

Belki oturup sohbet ederiz?"

Ben öyle düşünmemiştim. Sohbet yok. Eddie masada içerken bir yandan da ağzına yemek atabilirdi.

"Vakit yok, yemek h a z ı r ve ben de patatesleri ezmek üzereyim. Hadi, hadi, hadi!"

Annem hem işgüzar hem de kibar olmaya niyetli bir şekilde emrime karşı gelerek dışarı çıktı. "Ona ne istediğini soruyorum.

iç."

"Sadece acele et," diye seslendim arkasından, Eddie'nin muhtemelen duyabileceğini biliyordum. "Soğuk patates istemeyiz."

Mutfakta saklandım, son rötuşlarla uğraşıyordum. Bunun tam bir korkak hareketi olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Annem içeri girdi, Eddie'ye buzlu çay yaptı, sonra annem dışarı çıktı.

Yemekleri servis tabaklarına koydum ve masaya doğru ilerlemeye başladım. Kızarmış tavuk biftek, kocaman bir patates püresi, biberli beyaz sos ve yeşil fasulye yapmıştım. Annem, Eddie'nin bir erkek olduğunu ve erkeklerin çok yediğini söyleyerek, aldığım dört yerine sekiz dana pirzolanın hepsini kızartmam için beni zorladı.

Bırakın beş taneyi, iki tane kocaman kızarmış tavuk bifteği yiyebilen birini hiç tanımamıştım ama kimin umurundaydı ki? Onunla kavga edecek enerjim yoktu.

Belki de yapabilir.

Belki de sırf kibarlık olsun diye yiyecekti ve sonra da yemek komasına girecekti. Önümüzdeki bir buçuk saate odaklanıyor ve hayatta kalmayı umuyordum. Eddie Yemek Koması sadece bir bonus olurdu.

"Hadi yemek yiyelim," dedim ve oturma odasına girip yemek masasına doğru ilerledim. İki kase ve bir tabağı dengeliyordum ve Eddie bana baktığında neredeyse onları düşürüyordum.

Beni gördüğü anda gözleri tuhaflaştı, tembelleşti, eğlendi ve aynı anda değerlendirmeye başladı. Göz

kapakları

biraz aşağı indi, dudaklarının kőşeleri yukarı kalktı ve gamzesi ortaya çıktı.

Annem, "Ben gidip sos getireyim," dedi ve ayağıyla kendini yönlendirerek uzaklaştı.

Yemeği masaya koydum, meşguldüm, meşguldüm, meşguldüm. Tam annemin hazırladığı masanın üç yerine beş kişilik olduğunu fark ediyordum ki Eddie'nin arkamdan geldiğini hissettim.

"Otursana," dedim ona dönüp bakmadan ve kaba görünüp görünmediğimi umursamadan.

Kaltak Stratejime geri dönmüştüm. Kimsenin bir kaltağın etrafında olmak istemeyeceği gerçeğine güveniyordum, Eddie'nin bile.

Elleri kalçalarımına indi, orada bir baskı hissettim ve beni çevirdi. Elleri etrafımda dolaştı, hala kalçalarımında aşağıdaydı, böylece arkamın tepesine yerleştiler ve beni yakınımına bastırdı.

Başımı kaldırdım, yüzündeki tembel ifade hâlâ duruyordu ama şimdi gülümsüyordu.

Zihinsel olarak derin bir nefes aldım.

"Yemek soğuyacak," diye uyardım.

"şimdi ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım.

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir sorun yok."

Beni izledi ve sonra gözlerinde bir şey parladı. O şeyin ne olduğunu bilmiyordum, ama görünüşe göre,

Eddie'yi çok mutlu eden bir şeydi.

"Benden korkuyorsun," diye mırıldandı, beni daha yakına çekerek. Tekrar göz kırptım ve bedenim kaskatı kesildi.

"Senden korkmuyorum," diye yalan söyledim.

Gülümseme oradaydı, ama şimdi o da tembelleşti ve bir şekilde... tatmin oldu.

"Evet, öylesin."

"Değilim," diye reddettim.

"Öylesin ve öyle olmalısın."

Gözlerim yuvarlaklaştı.

"Neden?"

"Çünkü sen vermezsen, ben alırım ve bunu biliyorsun."

"Neyi vereyim?"

"Her şey," dedi ve ağzı benimkine geldi. "Her şeyi."

Yüce Tanrım.

Nefesim kesildi. Doo-da'm titredi. Pazılarına tutundum ve o da beni öptü. Sıkıca Eddie Daze'e kaydım ve söylemekten korkuyorum, onu geri öptüm. Başını kaldırdığında gözlerimi açmam birkaç saniye sürdü.

"Chiquita, çok sevimlisin," diye mırıldandı beni izlerken, tembel bakışı gitmiş, yerine aç bakışı gelmişti.

Zil çaldı ve ben sıçradım.

"Ben bakarım!" Annem bağırdı ve hemen mutfaktan çıktı, salyangoz hızıyla sos getirdiğini açıkladı.

Eddie'yle bana biraz zaman tanıdığını ve muhtemelen aynı zamanda kulak misafiri olduğunu biliyordum. Mutfaktan hızla ilerleyişine bakılırsa, kendini tam kapının önünde konumlandırmıştı.

Hayatım berbattı.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," diyerek hıncımı Eddie'den çıkardım.

Sadece gülümsedi.

Bıraktı ama yakınımnda kaldı ve ben de döndüm.

Ada içeri girdi, annem de onu takip etti, hâlâ sos taşıyordu.

Bu, dört numaralı yeri ve annemin bana bir orduya yetecek kadar yemek hazırlatmasını açıklıyordu. Beş numarada kimin olacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı ve gözlerim anneme dikildi. O beni görmezden geldi.

"Jet, çok güzel görünüyorsun," dedi Ada ve ona bir öpücük vermek için eğildim.

Sadece Ada benim sürtük makyajımı güzel olarak tanımlayabilirdi. "Selam Ada," diye selamladım onu.

Eddie'ye baktı ve gözleri parladı. "Ve sen de Eddie'sin."

Elini uzattı, Eddie elini tuttu ve ona gülümsedi.

Ada parlak bakışlarını bana çevirdi. "Çok yakışıklı." Haksız da sayılmazdı.

"Yemek soğuyacak," diye tekrarladım, kendimi hem paniklemiş hem de sinirlenmiş hissetmeye başlamıştım, o anda ikisini de serbest bırakamazdım.

Herkes yuvarlak masadaki yerini almaya başladığında annem, "Ama Trixie henüz gelmedi," dedi.

"Yetişmesi gerekecek," diye cevap verdim, annem ve Ada beni tilt makinesindeki topmuşum gibi itip kakarak Eddie'nin yanına oturmaya zorladılar.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yemekleri dağıtmaya başladığımızda Ada, "Jet bana senin bir kanun adamı olduğunu söyledi," diye yorum yaptı, annem titreyerek herkes için buzlu çay dolduruyordu. Bunu ondan almamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Terapistlerin ona söylediği gibi kendini zorluyor, Eddie'nin önünde gösteriş yapıyordu. Yine de sivilarla uğraşırken bunu yapmamasını dilerdim.

"Evet," diye yanıtladı Eddie, bir kızarmış tavuk bifteği alıp tabağı bana uzatarak.

"Hiç yüksek hızda bir kovalamacada bulundun mu?" Ada, Eddie'ye yeşil fasulyeleri uzatırken sordu.

"Bir ya da iki kez," diye yanıtladı Eddie, fasulye alarak.

Ada'nın gözleri döndü, patatesleri uzattı. "Kaza yapan oldu mu?"

"Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sonra toparlandı, "Hiç çatışmaya girdin mi?"

Eddie tabağına patatesleri yığarken gözleri önce bana, sonra Ada'ya kaydı. "Evet."

Eddie'nin bir çatışmaya gireceğini düşününce kalbim küt küt atmaya başladı. Bu sabah bu konuda şaka yapmıştı ve yaptığı işin ne kadar tehlikeli olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Hiç vuruldun mu?" Ada heyecanla sordu. Nefesimi tuttum ve vücudum gerildi. "Hayır," diye yanıtladı Eddie.

Vücudumun rahatladığını hissettim. Tanrıya şükür.

Ada'nın dudakları büzüldü, kanlı detayları reddetti.

"Hiç birini vurdun mu?" diye ısrar etti, acımasızca, ona sosu uzatırken.

"Evet."

Ada'nın yüzü aydınlandı.

Eddie'nin birini vuracağı düşüncesi nefesimi kesti. Her zaman tehlikeli, belalı bir adam gibi görünürdü ama birini vurmak bunu yeni bir seviyeye taşıyordu.

Göz ucuyla ona baktım ve kibar davrandığını ama bu konuda konuşmak istemediğini anladım. Zaten kim birini vurmak hakkında konuşmak isterdi ki, kötü birini bile, tehlikeli ve belalı bir adam olsan bile?

Ada başka bir şey söylemek için ağzını açtığında sözünü kestim, "Ada, tatlım, belki Eddie'yle yemekten sonra insanları vurmak hakkında konuşabilirsiniz."

Ağzı hayal kırıklığıyla kapandı. Eddie'nin eli masanın altına girdi ve parmaklarını kalçamın yan tarafında gezdirdi.

Sanırım bu onun sessiz bir teşekkür etme şekliydi.

İtiraf etmeliyim ki, hoşuma gitmişti.

Ada farklı bir taktik denedi, "Polis hala şu sivilleri devriyeye çıkardıkları gezintileri yapıyor mu?"

Eddie bana tekrar baktıktan sonra bifteğini kesmeye başladı.

"Elbette," diye cevap verdi.

Ada dokuzuncu bulutta anneme çarptı ve sonra altın için gitti. "Yaşlıları kabul ediyorlar mı? Seksen bir yaşımdayım ama yemin ederim altmış yaşındaki birinin reflekslerine sahibim."

Biftek, patates ve sosla dolu çatalımı ağzıma götürmek üzereyken durdum, Eddie'nin bu işten nasıl sıyrıldığını görmek istiyordum ve bu sefer ona yardım etmek istemiyordum.

"Muhtemelen hayır," diye dürüstçe cevap verdi, yemesine ara vermeden.

Çiğnedi ve yuttu.

Ha! Şaşkındı ve zaman kazanıyordu.

"Ama istersen sana istasyonda bir tur ayarlayabilirim," diye sözlerini tamamladı.

Ada'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Sence parmak izimi alırlar mı?" diye sordu. "Bilirsin işte, sırf laf olsun diye?"

"Sorun değil," dedi Eddie ona.

Ada ölmüş ve cennete gitmiş gibi görünüyordu. Dokuzuncu bulut uzak bir hatıraydı, on ikinci bulutun üzerindeydi ve Tanrı'nın yanında oturuyordu. "Bu harika olurdu," diye nefes aldı.

Harika.

Şimdi Eddie arkadaşlarım için iyilik yapıyordu. Ona borcumu asla ödeyemeyecek ve onu hayatımdan çıkaramayacaktım.

"Ada o polisiye dizilere bağımlı," diye açıkladı annem. Zil çaldığı sırada Eddie gülümsedi.

"Ben olsun " I dedi, Çünkü Anne oldu
Eddie'nin gülümsemesini izlerken donup kalmıştı.

Trixie kapıdaydı. "Selam Jet. Üzgünüm geciktim." Gece çantası olmadığı için rahatlamıştı. "Yemeğe başladık bile," dedim ona.

Dinlemiyordu. Yemek alanına doğru yürüyor ve Eddie'ye gülümsüyordu.

"Eddie! Seni tekrar görmek çok güzel. Hey, Ada." Oturdu, kendine biraz buzlu çay doldurdu ve daha fazla uzatmadan tabağına yiyecek yığmaya başladı.

"Eddie benim için bir polis karakolu turu ayarlayacak," diye duyurdu Ada. "Parmak izlerimi ve her şeyi alacaklar!"

"Bu harika," diye yanıtladı Trixie ve sonra annesine döndü. "Toplandın mı?"

Annem başını sallarken birinden diğerine baktım.

"Toplandı mı?" diye sordum.

Trixie bana baktı. "Evet, annen geceyi benimle geçirecek."

Gözlerimi kapattım ve sessizce Tanrı'ya sordum, Neden ben?

Tanrı cevap vermedi.

Masa dört kişi için hazırlanmıştı, beş kişi sığmazdı. Eddie yemeye devam ederken bile kolu sandalyemin arkasına doğru kayıyordu. Ona baktım ve hayatının en güzel anlarını yaşadığını fark ettim.

Bakışlarıma karşılık verdi.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," diye fısıldadım.

Gamzesi ortaya çıktı.

"Neydi o?" Annem sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım ve yemeği ağzıma tıktırmaya başladım.

Trixie, "Jet, bu yemek harika," diyerek yemeğe yumuldu. Sonra Eddie'ye baktı. "Jet mükemmel bir aşçıdır."

"En iyisi," diye ekledi annem.

"Onun köftesinin tadına bakmalısın. Hiç Jet'inki kadar güzel köfte yemedim," diye ekledi Ada.

Yüce Tanrım.

Köfte köfte idi. Yehh.

"Ve limonlu beze turtası yapıyor, sıfırdan, hatta kabuğunu bile. Hamurları hafif ve lapa lapa. Hiç bu kadar güzel bir şey tatmamışsınızdır," dedi Trixie.

"Her zaman iyi bir aşçı olmuştur. Yeteneği var," dedi annem.

içinde.

Ayağa kalkıp bir şeyler yapmaya başlasam ne kadar kaba olur diye düşündüm.

Vancouver'a varana kadar durmadan yürüdüm.

Trixie bana göz kırparak, "O harika bir çocuk," diye devam etti.

"Daha iyisini isteyemezdim. Notları çok iyiydi, başı hiç belaya girmede. Babası gittiğinde bile Jet devreye girdi... herkesle ilgilendi," dedi annem.

Dondum kaldım.

Bu özel konuşma gerçekleşmeyecekti, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Anne..." Ona öldürücü bir bakış atarak uyardım.

"Ne? Sen yaptın." Annem Eddie'ye baktı. "On dört yaşındaydı, bana market parasında yardım etmek için kendine bir iş buldu.

."

"Anne..." Tekrarladım, bu sefer çok daha yüksek sesle.

"Ne?" Annem de daha yüksek sesle sordu. "Sen yaptın. Baban gittiğinde darmadağın olduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Özellikle de her şeye sahip çıkan bir kız çocuğu yetiştirdiğimi düşünürsek.

aile bir arada." Eddie'ye döndü ve o göz kamaştırıcı binbaşı gülümsemesini takındı. "Tüm övgüyü ben alıyorum."

Tehditkâr olduğunu düşündüğüm bir şekilde ona doğru eğildim.

"Konuşmayı kes," dedim, hâlâ Kaltak Stratejisi'nin sancıları içindeydim.

Sanırım pek tehditkâr değildim.

"Kendinle gurur duymalısın," dedi annem, annenle tartışmaya girme sesini kullanarak.

Ses'i görmezden geldim.

"Neden? Bunu herkes yapar," diye karşılık verdim. "Lottie yapmadı," diye belirtti Trixie.

Bu doğrudu. Lottie yapmadı, çünkü ben yapmasını istemedim. Onun bir çocuk olabilmesini istedim ve o da öyle oldu.

"Konuyu değiştirelim," diye önerdim.

"Eddie," dedi Ada, araya girerek. "Jet'in yeni saç modeli hakkında ne düşünüyorsun? Güzel değil mi?"

Yemek yemekten vazgeçtim ve koltuğumda arkama yaslandım. "Biri beni öldürsün lütfen," diye tavana seslendim.

Eddie'nin eli boynuma dolandı ve başparmağı oramı okşadı.

Elektrik boynumdan göğüs uçlarıma doğru yayıldı.

Koltuğumda geriye yaslanmak kötü bir fikirdi. Eddie'nin kolunu unutmuşum.

Hemen öne doğru eğildim.

"Tatlı olarak ne var?" Trixie gözleri dans ederek sordu. El hareketini yakalamıştı. "Umarım limonlu turtadır."

Kendimi vurabilirdim.

Çikolatalı pasta yapmıştım. Trixie çikolatalı pastama bayılırdı, her yıl doğum günü için yapmamı isterdi. Sara Lee'den bir şeyler almalıydım.

"Çikolatalı pasta," diye duyurdu annem.

Trixie'nin gözleri kocaman oldu ve Eddie'ye döndü. "Çikolatalı pastasının tadına baktıktan sonra ona evlenme teklif edeceksin."

Sandalyemi geriye attım, ayağa kalktım ve tabağımı aldım. "Ben bitirdim. Başka bitiren var mı?"

Annem başını kaldırıp bana baktı. "Jet, otur. Başka kimsenin işi bitmedi."

"O zaman gidip biraz daha buzlu çay yapayım." Ve koştum. Lanet olası annem.

Ve evet, kesinlikle bir F-kelimesi anıydı.

Mutfakta saklandım, biraz daha buzlu çay yaptım ve tatlı için kahve hazırladım. Ayrıca tatlı tabaklarını ve çatallarını çıkardım, tencereleri temizledim, tabağımı ve çatal bıçak takımımı duruladım, bulaşık makinesine koydum ve tezgahları sildim.

Sonra Trixie elinde kullanılmış tabaklarla içeri girdi.

Bana ters ters baktı. "Bu çok kabaydı."

Kaba olması umurumda değildi. Kabalık iyiydi. Sahip olduğum her şeyle kabalığı kucaklıyordum.

"Neler olduğunu anlamıyorsun," dedim ona. "O zaman bana açıkla," diye karşılık verdi.

Ben de neler olup bittiğini anlamadığım için yapamadım.

"Sadece bana güvenin, bu görüldüğü gibi değil," diye paylaştım.

"Mm-hmm," dedi, çok kızgındı ve bana birazcık bile inanmıyordu. Bulaşıkları lavaboya koydu ve sonra bir elini kalçasına götürdü.

Etrafım elini kalçasına atmış bir tavır sergileyen kadınlarla çevriliydi.

Tekrar sormak zorundayım, neden ben?

Devam etti, "Oturdüğüm yerden, söylenen her kelimeyle çok ilgileniyor gibi görünüyordu. Oturdüğüm yerden, konuştuğumuz süre boyunca seni izlemekle çok ilgileniyor gibiydi. Görebildiğim kadarıyla iyi birine benziyor."

"Nereden biliyorsun? Tek kelime etmesine bile izin vermedin," dedim.

Rahatsız görünmeye başladı ama sonra bunu gizledi. "Belki de biraz abartmışsızdır."

"Biraz mı?" Tersledim.

Elini kalçasından çekti, yüzü değişti ve kollarımı tuttu.

"Jet, tatlım, senin mutlu olmana izin verilmemesi kuralını kim koydu?"

"Hiç kimse. Mutlu olacağım... bir gün. Sadece Eddie ile değil." "Neden Eddie ile değil?"

"Eddie'ye baktın mı?" diye sordum.

Gözleri hülyalı bir hal aldı.

Eddie'ye baktı.

"Yeterince konuştum," diye bitirdim.

Odaya geri dönerek bana baktı.

"Eddie'nin görünüşünün Çin'deki çay fiyatıyla ne ilgisi var?" diye sordu.

Nasıl açıklayabilirim?

Sorun şu ki, başıma iyi şeyler gelmiyordu. Sanki üzgün, kederli bir hayatım varmış gibi değildi. Hayatım bir başkasınınkinden daha iyi ya da daha kötü değildi. İnişlerim oldu, çıkışlarım oldu.

Tamam, pek çok olumsuzluk vardı, ama aynı zamanda pek çok iyi zaman da vardı.

Sadece şanslı olmadığımı biliyordum. Sınırlarımı da biliyordum. Ve son olarak, hayallerin gerçekleşmediğini biliyordum, ne annenizin sizin için kurduğu hayaller, ne annenizin en yakın arkadaşının sizin için kurduğu hayaller, ne de kesinlikle kendi hayalleriniz. Hayat, mutluluk parçanızı bulmak, hatta gerekirse bunun için çalışmak ve yerleşmekti.

Mutluluğun bir parçasını bulacağımı biliyordum ama Eddie'nin bana karşı gerçekten tuhaf bir çekimi olsa bile, milyon yıl geçse de asla onunla birlikte olmazdım. Her zaman ne zaman anlayacağını ya da daha iyi bir şey bulacağını merak ederdim.

Ve ben böyle bir hayat istemedim.

Bu yüzden yakışıklı insanlar yakışıklı insanlarla, sade insanlar da sade insanlarla birlikteydi.

Böyle bir mutsuzluğu sen yaratmadın.

Trixie iki kez evlenmişti ve şu anda piyasadaydı. Annem ve Lavonne gibi erkeklerden hoşlanıyordu ama onları taşıması bittiğinde çekip gitmelerini sağlayacak kadar da kendine güveni vardı. Başka birini bulacaktı, bunu biliyordum. Her zaman bulurdu. O öyle bir kadındı. Yalnızlığı bittiğinde, yalnız olmayacaktı. Asla anlamazdı.

"Boş ver," dedim.

Bana baktı. "Ray'i bir daha gördüğümde onu öldüreceğim."

Sıraya girmesi

gerekecekti. "Neden?"

diye sordum.

"Boş ver," diye cevap verdi.

Bulaşıkları yıkadık ve bulaşık makinesine koyduk. Trixie pastayı götürdü, ben de dondurma ve tabaklarla peşinden gittim. Trixie servis yaparken ben de kahve yaptım. Bütün bu süre boyunca Eddie'ye bakmaktan kaçındım.

Eddie pastasını bitirip annesine bakarak, "Yarın saat beş buçukta gelip seni alacağım," dedi.

Uh-oh.

Blanca'nın yemeğinden anneme hâlâ bahsetmemiştim.

"Pardon?" Annem Eddie ve benim aramda dolaşarak sordu. "Sana söylemeyi unuttum, Eddie'nin annesine yemeğe gidiyoruz.

Yarın akşam yemeği," dedim ona.

Trixie gülümsedi. Annem gülümsedi. Ada gerçekten alkışladı. Sandalyeme geri oturdum ve gözlerimi kapattım.

Eddie, Trixie ve Ada'ya, "İsterseniz siz de gelebilirsiniz, annem parti veriyor," dedi.

Sandalyemde öne doğru eğilip gözlerimi açtım ve Eddie'ye dönüp ters ters baktım. "Ne demek parti?"

"Kuzenlerine, Indy ve Lee'ye, tüm Nightingale'lere ve Indy'nin babasına sordu," diye açıkladı Eddie.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Bu gerçekleşmiyordu.

"Gelmeyi çok isterim," diye kabul etti Trixie.

"Çok memnun olurum. Ben hiçbir yere gitmem," dedi Ada. Harika.

Trixie, Eddie'yle konuşurken, "Beş buçukta gelirim, Ada'yı alırım ve seni takip ederiz," diye planladı ve Eddie başını salladı.

Tekrar sandalyemden kalktım. Bu sefer geçerli bir mazeretim vardı.

"İşe gitmek için hazırlanmam gerek."

Cevap beklemeden odama doğru yürüdüm.

Kapım çalındığında Smithie'nin üniformasını giymiş, yatağıma oturmuş ve siyah ayakkabılarımı giymiştim.

"İçeri gel," diye seslendim, annem ya da Trixie'nin bana bir ders daha vereceğini düşünerek.

Eddie içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Lanet olsun.

"Neredeyse hazırım," dedim ona.

Ayağa kalktım ve kot ceketimi alıp üzerime geçirdim.

Eddie omuzlarını kapıya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri üniformamda, beni izliyordu. O gece ilk kez mutsuz görünüyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Orada çalışmandan hoşlanmıyorum," dedi. Çantamı aldım ama daha bitirmemişti. "Ve bu kıyafetten gerçekten hoşlanmıyorum."

İçimi çektim.

"Fazla seçeneğim yok," dedim ona doğru yürürken. "Her neyse, hoşuna gitmesi ya da gitmemesi çok da önemli değil, bunun seninle bir ilgisi yok."

Kapının önünde duruyordu ve hareket etmiyordu.

"Yoldan çekilir misin?" Ona bakarak sordum. Daha önce bakmalıydım.

Gözleri p a r l ı y o r d u , bu da mutsuzluktan kızgınlığa geçtiği anlamına geliyordu.

"Bunu aştığımızı sanıyordum," diye yorum yaptı, sesi korkutucu bir şekilde kısıktı.

Uh-oh.

Görmezden gelmeye karar verdim.

"İşe geç kalamam."

"Planımın işe yaramadığını görebiliyorum," diyerek konuyu değiştirdi.

"Ne planı?" Geri çekilmeden ya da ondan olabildiğince uzak duruyormuş gibi görünmeden ondan olabildiğince uzak durarak sordum. Omurgamı saran bir korku hissetmeye başlamıştım.

"Dürüstlük, iyi bir adam olmak, iyi işler yapmak, seni bana borçlandırmak."

Bir sonraki söyleyeceği şeyden korkarak ona

baktım. "Ne olmuş yani?" diye sordum.

Tamam, bilmek istemesem de bilmek zorundaydım.

"Bu yüzden yeni bir plan denemem gerekecek."

Eski planı dürüstlük, iyi olmak ve iyi şeyler yapmaksa, yeni planının ne olacağını bilmek istemiyordum.

Yine de bana söyledi.

"Gördüğüm kadarıyla, elimi pantolonuna soktuğum ve seni boşalttığım an, bana iyi davrandığın neredeyse bütün bir günü satın almış oldum. Bana bir kez bile bağırmadın, kollarımda ağladın ve uyuyakaldın. Sanırım seni tatlı tutmanın yolu bu."

Oh...Tanrım...Tanrım.

Öylece bakakaldım. Yani, buna ne dedin?

"Seni işe götüreceğim, seni alacağım ve geceyi benim evimde geçireceksin" diye devam etti.

Eek!

Sonunda sesimi buldum. "Planını beğenmedim."

"O zaman kaltak gibi davranmayı bırak, bu sana göre değil ve sana yakışmıyor."

Ağzım açık kaldı.

Bir sürtük gibi davrandığımı biliyordum, ama bunun için beni aramasını hiç beklemiyordum.

Gözlerim kısıldı ve bir elimi kalçama koydum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordum. Elini kalçasına koyacak türden bir kadın olduğumu düşünmezdim ama işte.

"Pardon?"

"Annen ve arkadaşları seni seviyor ve seninle gurur duyuyorlar. Bu gece anneni utandırdın."

"Bu onunla ilgili değil," diye tersledim. "Seninle ilgili."

"I Biliyorum Bu hakkında Ben. Bu değil önemli, sen hala onu utandırıyor."

"Bunu atlatacaktır."

"Yarın gece annemle birlikte daha fazlasını bekleyebilir miyim?" diye sordu.

Ona söylediklerimde haksız değildim. Trixie, Ada ve annem bunu atlatacaktı ve ben bunu biliyordum.

Blanca'ya karşı şirretlik yapmamın imkanı yoktu. Blanca iyi bir bayandı.

Eddie'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Şimdilik, eğer bir sürtük olacaksam, sonuna kadar gitmem gerekecekti.

Birkaç santim öne eğildim ve "Belki" diye yalan söyledim.

Kapıdan uzaklaştı ve bana doğru geldi. "O zaman tatlı olduğundan emin olmalıyım."

Eek! Eek! Eek!

Onu uzaklaştırmak için ellerimi kaldırdım.

"Geri çekilip beni yalnız bırakabilirsin," diye denedim.

Göğsü ellerime doğru yaklaştı ve sonra onları bedenlerimizin arasına sıkıştırana kadar geriye doğru itti.

"Böyle bir şey olmayacak."

Ona baktım.

Bana baktı. Bir bakışma
yarışması yaptık.

Bakışma yarışını kaybettim, derin bir iç çektim ve ona
karşı rahatladım.

"Oh, tamam. Kaltaklık yapmayı bırakacağım," dedim.

Gözlerindeki korkutucu parıltı kayboldu ve gözlerine
sıcaklık sızdı. "Bunu sürdüremeyeceğini biliyordum."

Bu doğrudu.

Yine de ona bir bakış attım.

Kolunu boynuma doladı ve beni kapıya doğru yönlendirdi.
"Hadi seni işe götürelim."

ON İKİ

YETER ARTIK

Eddie benimle birlikte kulübe girdi.

Smithie bize şöyle bir baktı ve bağırdı, "Yeni mobilya siparişi verdim ve daha fazla almak istemiyorum! Çıkarın şu orospu çocuğunu buradan!"

Eddie'nin eli sırtımdaydı ve Smithie'nin sözleriyle kalçama doğru kaydı. Bunun tehlikeli bir işaret olduğunu düşündüm ve tehlike seviyesini ölçmek için ona baktım.

Gülümseme yoktu ama gamzesi dışarıdaydı ve bunu rahatlayabileceğimin bir göstergesi olarak aldım.

Ceketimi ve çantamı barın üzerine koydum ve cep telefonumu Smithie'nin bana verdiği önlüğün içine yerleştirdim.

"Sadece beni bırakacak."

Smithie, sanki bütün gece burada kalacakmış gibi kolunu gelişigüzel bara dayamış olan Eddie'ye ters ters bakıyordu.

Sözlerim üzerine Smithie'nin gözleri bana kaydı.

"Anladığım kadarıyla eskort tuttuğuna göre henüz kendi işlerini halledememişsin," dedi.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Richie!" Smithie bağırdı ve ben sıçradım.

Richie, serseri fedai, koşarak geldi, gelirken Eddie'yi ve beni kontrol etti (Tanrı'nın dürüst gerçeğini istiyorsanız daha çok beni). Sarışın, mavi gözlü, benden yaklaşık on santim uzun ve elli kilo daha ağırdı, hepsi de kaslıydı.

"Bu gece Jet Duty'i çekiyorsun. Bütün gece ondan bir metre bile uzaklaşmayacaksın, anladın mı?" Smithie emretti.

Richie başını salladı.

Eddie Richie'yi süzdü ve çenesinin gerilmesinden gördüğünden hoşlanmadığını anladım ama bunu kendine sakladı.

Smithie bana baktı. "Tam bir baş belasısın. İşe koyulun."

Önlüğümü belime bağlayarak bardan uzaklaştım. Eddie de benimle geldi ve durup ona baktım.

"Gitsen iyi olur. Biraz daha kalırsan Smithie anevrizma geçirecek."

Eddie bana baktı ve sonra eli şakağımdaki saçlarımın arasından geçti. Gidişini izledi ve sonra gözleri benimkilere kilitlendi, eli boynumun kıvrımına yerleşti.

"Zaten gitmem gerekiyor, yapacak işlerim var. Başını belaya sokma. Eğer Slick gelir ve bıçak çekerse, kahraman olma. Kaç, sonra beni ara." Aklına yatıp yatmadığını anlamak için bir süre bekledi. Başımı salladım, ne gibi şeyler söylediğini merak ediyordum.

yapmak için. Sormadım, çünkü muhtemelen bilmek istemiyordum. "İşin bittiğinde seni alırım," diye bitirdi.

Yolculuğu kabul etme konusunda başka seçeneğim yoktu. Lee bana Eddie ya da başka biriyle gitmemi söyledi ve ben de korktuğum için kabul ettim. Sabahın üçünde gelip beni alması için Duke ya da Tex'i çağırma fikri de, Lee'nin adamlarından birinden bir iyilik istemek de cazip gelmediğinden, sıkışıp kalmıştım. Eddie'den kaçmak için planımı başka bir zaman uygulamam gerekecekti.

Sonra Eddie, "Geceyi benimle geçireceksin." dedi. Bu bir soru değildi.

Ben de öyle davranmaya karar verdim. Eddie'den kaçınmak için geceyi onunla geçirmemenin de dahil olduğu başka bir zaman olduğunu söylemeye gerek yok.

"Eve gitmeyi tercih ederim."

"Alınma ama benim yatağım daha rahat."

"Yalnız demek istedim," diye açıkladım.

Sanki söylediklerim komikmiş gibi sırıttı, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Sonra da çekip gitti.

İçimi çektim, gidişini izledim ve itiraf etmeliyim ki gösteriden keyif aldım.

Sanırım geceyi Eddie ile geçiriyordum.

"Lanet olası erkek arkadaşın değil, değil mi?" Smithie bana bağırdı.

Harika.

Gece iyi başladı, kalabalık ama sessiz. Bekarlığa veda partisi yok, kavga yok, bıçaklı adamlar yok.

Bu şans uzun sürmedi.

"Jet!"

İsmimi duyunca dönüp arkamda duran Indy, Ally ve biri zayıf, diğeri Hispanik iki adamı gördüğümde garson masasındaydım.

"Bu kıyafete bayıldım," dedi Ally, gözleri kocaman ve onaylayıcı bir şekilde.

"Ben de öyle," diye kabul etti zayıf adam. "Ödünç alabilir miyim? 'She Works Hard for the Money' ile birlikte harika olurdu, sence de öyle değil mi?" Indy'ye döndü ama cevap beklemedi ve etrafına bakındı. "Hayır... bekle... burada bu üstleri satan bir hediyelik eşya dükkânı var mı?"

Bunlar Indy'nin komşusu Tod ve Tod'un ortağı Stevie olmalı.

"Ayakkabılarını ödünç aldım," dedim ona. "Teşekkür ederim. Hala bende. Yarın sana geri getireceğim."

"Sende kalsın," diye elini sallayarak davet etti. "Birlikte giydikleri elbise yırtıldı. Tamir edilemez. Travmatik bir durumdu. O elbiseyi çok severdim. Ayakkabılar artık sadece çirkin bir anı."

"Ama..." Kekeledim, cömertliği karşısında şoka girmiş gibiydim. "Bunlar harika ayakkabılar."

Omuz silkti. "Beni ayakkabı perisi olarak düşün." Sonra kafama bir ayakkabı ile vuruyormuş gibi davrandı.

hayali sihirli değnek. "O ayakkabılarla kendi güzel anılarınızı yaratın."

Bir an ağzım açık kaldı ve sonra bana göz kırptı. Elimde olmadan ona gülümsedim ve Indy'ye döndüm. Gecikmiş tanışma faslını gerçekleştirdi ve ben de "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Diğer hayatını görmeye geldim. Sakıncası yok, değil mi?" Indy cevap verdi.

Başımı salladım ve nedense sallamadım. Günün çok geç bir saatiydi, sırrım ortaya çıkmıştı ve neredeyse herkes Smithie'nin üniformasını görmüştü.

"Benim yerimde olduğunuzdan emin olun," diyerek bazı masaları işaret ettim. "Ben seninle ilgilenirim."

"Hey, sen!" Smithie bağırdı, barda hantalca bize doğru geliyordu ve Ally'yi gösteriyordu. "Ya da seni." Indy'yi işaret etti. "Jet'in arkadaşları mısınız?"

Indy ve Ally başlarıyla onayladılar.

"İkinizden biri dans ediyor mu?" diye sordu garson masasına vardığında.

Uh-oh.

İyi değil.

"Smithie..." Ben başladım.

Smithie beni susturarak, "Sessiz ol Jet, işe alım yapıyorum," dedi.

Onun sözleri üzerine Indy, Ally, Tod ve Stevie sahneye baktılar. Sonra tekrar Smithie'ye baktılar.

"O tür bir dans değil," dedi Ally.

"Güven Ben, sen yapmak a Lanet olsun.
servet," Smithie onu bilgilendirdi.

"Yikes'i heceleleyebilir misin?" Tod yüksek sesle Stevie'ye fısıldadı. Smithie onu görmezden geldi.

"Bunu düşün, Jet'ten numaramı al, beni ara. Bir ay içinde bir Porsche kullanıyor olacaksın," diye söz verdi.

"Bana bir ay içinde Porsche kullanacağımı söylemiştin," diye kestirip attım.

İçinde.

"Çok sinirli, lanet olası bir polis erkek arkadaşın var. Seni sahnede istemiyorlar ve ben hala lanet bir dansçıyım. Gözcülük yapıyorum ve bu kızlar yetenekli."

"Um...teşekkür ederim?" Indy söyledi ya da daha çok sordu.

Smithie "Rica ederim," diye cevap verdikten sonra bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Merhaba? Burası seksi piliçler ve eşcinseller için bir sosyal kulüp değil. İşinizin başına dönün."

Sonra bara geri döndü.

Tod Stevie'ye döndü. "Gördün mü, sana ilginç olacağını söylemiştim."

Stevie ona bir bakış attı. "Bizi burada gören olursa Gay Club'dan atılırız."

"Pul-leese," Tod istasyonuma doğru yola çıktı. "Bizi burada kim görecektir?"

Indy ve Ally giderken el salladılar ve bir masaya yerleştiler.

BİR BUÇUK SAAT SONRA, Indy ve Company'nin dördüncü tur içkilerini servis etmeyi bitirmek üzereydim ki yine ismime döndüm.

"Selam şekerim."

Daisy'ydi. Üzerinde bir çift platform go- aheads (sırtı açık olan ve bu nedenle giyerken "go-ahead" yapmanız gereken ayaksız katırlar) ve disko topu gibi parıldayan çok sayıda boncuk ve payet içeren gösterişli bir elbise vardı. Elbisenin etek kısmı, bir tarafta kalçasının üst kısmından başlayıp diğer tarafta baldırının ortasına kadar inen geniş bir eğimle kesilmişti ve etek kısmının tamamı boncuklu bir saçakla süslenmişti. Göğüs dekoltesi o kadar fazlaydı ki en ufak bir harekette göğüslerinden birinin dışarı fırlamasından korktum. Bu topluluğu tamamlayan saçları dün geceye göre iki beden daha büyüktü ve ilk bakışta odanın çoğunu kaplıyor gibi görünüyordu.

"Daisy!" Onu selamladım.

Bana kısa bir süre sarıldı, sanki son derece korkutucu koşullar altında bir kez karşılaşmışız gibi değil de yıllardır arkadaşmışız gibi.

Beni bıraktı ve şöyle dedi: "Dün gece seninle tanıştıktan sonra nostaljiye kapıldım. Eski çetenin nasıl olduğunu görmek için uğrayayım dedim." Sahneye baktı. "Ama bu kızların hiçbirini tanımıyorum."

Ben de sahneye baktım ve çoğu durumda striptizin uzun vadeli bir iş beklentisi olmadığını düşündüm. JoJo ve Mandy başladığımdan beri orada olan tek kişilerdi.

Diğerlerinin çoğu yeniydi ve bazıları da benim buralarda olduğum sekiz ay içinde gelip gitmişti. Aslında, Tanya'yı saymazsak, personelin en kıdemli kokteyl garsonu bendim. Smithie'nin büyük bir çalışan değişimi vardı.

Daisy, "Terbiyesizlik etmek istemem ama bu kızların biraz hareket etmesi gerekiyor," dedi. "Arabayla geldiğimde otoparkta bir Porsche ya da Corvette görmedim. Bu çok üzücü."

"Burada çalışırken Porsche kullanıyor muydun?" Ben sordum.

"Tabii şekerim. İkinci ay bir tane aldım." Vay be.

Indy'nin masasına baktım. Hepsi şaşkın yüzlerle Daisy'ye bakıyorlardı.

"Daisy, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum." Daisy dönüp masanın üzerine megawatt gücünde bir gülümseme yerleştirdi ve Tod'un yüzündeki hayranlık yerini saygıya bıraktı. "Bunlar Indy Savage, Ally Nightingale ve... Tod ve Stevie," diye bitirdim, soyadlarını bilmiyordum.

Şimdi Daisy'nin gözleri kocaman olmuştu. "Indy Savage ve Ally Nightingale! İkiniz hakkında bir şeyler duydum. Lee'yi tanıyorum."

Indy ve Ally birbirlerine baktılar.

Daisy, "Ben Marcus'la evliyim," diye açıkladı.

Anlamaya başladılar ve başlarını salladılar. Marcus Indy'nin dramına dahil olmuştu ama belli ki Daisy ile tanışmamışlardı.

Indy gülümsedi. "Bir şeyler içmek için bize katılmak ister misin?"

"Bütün gece aldığım en iyi teklif şekerim," diye kabul etti Daisy ve Stevie hemen kalkıp ona bir sandalye kaptı. Daisy dar kışını sandalyeye yerleştirirken o da sandalyeyi tuttu. "Ne kadar tatlısın, değil mi?" dedi Stevie'ye yine göz kamaştırıcı bir gülümseme ve çın çın çınlayan bir kıkırdamayla.

"Sana bir içki getireyim," dedi Stevie ve eğer eşcinsel olmasaydı aşık olduğuna yemin edebilirdim.

"İçki getirmek benim işim," dedim elimi koluna koyup sırtarak, sonra Daisy'ye döndüm. "Ne içeceksin?"

Ona bir içki getirdim ve Smithie beni garson masasında başka bir masanın siparişlerini girerken yakaladı.

"Daisy'yi arkadaşlarının masasına oturtun," dedi. "Ona bir kraliçe gibi davran. O lanet olası bir VIP. Eskiden burada çalışırdı ve bir kez Smithie's Girl olduysa, her zaman Smithie's Girl'dür. Şimdi Denver'daki en büyük, en belalı herifle evli olduğu için daha da fazla."

"Daisy'yi tanıyorum. Marcus'u da tanıyorum," dedim ona.

Bana dik dik baktı. "Marcus'u nereden tanıyorsun?"

Yalan söylemeyi düşündüm ve vazgeçtim. Nedenini sormayın, aptalca bir karardı. "Dün gece işten sonra beni kaçırdı, Daisy'yle böyle tanıştım. Beni kurtardı sayılır."

Hemen yalan söylemem gerektiğini fark ettim.

Smithie bana biraz daha baktı, gözleri biraz çılgına dönmüştü. Sonra başını salladı ve bunu temizlemek için mi yoksa hayatımın tam bir karmaşa olduğunu bildiği için mi yaptığını bilmiyordum.

Sonunda konuştu. "Tabii ki seni kurtaracaktı, sen Smithie'nin Kızısın."

"O da öyle dedi."

Smithie bana mutsuz bir bakış attı. "Marcus'tan uzak dur. O büyük bir lanetle lanet olası kötü haber."

Başımı salladım. Marcus'tan uzak durmak gibi bir niyetim vardı.

İçeceklerimi tepsiye koymaya başladım ama Smithie bileğimi yakaladı.

"Bana iyilik borcu olan bir arkadaşım, bir kardeşim var. Sorunun çözülene kadar seni güvende ve gözlerden uzak tutacak ve kimsenin bulaşmayacağı türden bir adam. Eğer Marcus bu boka bulaştıysa, o iyiliği yapmaya hazırım. Sanırım polis sevgilin seni koruyor. İşten düştüğünü düşündüğüm an tatile çıkıyorsun."

Smithie'ye bakarken yine o garip sıcaklığı hissettim. "Teşekkürler Smithie, ama gidemem. Endişelenmem gereken annem var."

"Annen LaTeesha'ya gidecek."

LaTeesha Smithie'nin kadınlarından biriydi. Onunla birkaç kez karşılaşmış ve ondan hoşlanmıştım. Bir huzurevinde hemşire yardımcısıydı. Tüm raporlara göre işini seviyordu ve yaşlılar da onu seviyordu. Bu, yaşlılar öldüğünde ve vasiyetlerine onun için küçük bir miktar koyduklarında düzenli maaş artışlarıyla kanıtlandı.

"Smithie..." Ben
başladım. Elini
kaldırdı.

"Tartışmak yok. Sana göz kulak oluyorum." Sonra bileğimi bıraktı ve uzaklaştı.

Harika.

Gece, bir striptiz kulübünde olabileceği kadar yoğun ve huzurlu geçti. Indy, Ally, Daisy, Tod ve Stevie sürekli içki içiyor, neredeyse üç yaprak rüzgâra kapılıyor ve masalarından sık sık kahkaha sesleri duyuluyordu. Onlar müşteriler için daha fazla eğlenceydi. Tamamen giyinik olsalar bile Indy, Ally ve Daisy'ye bakmak hiç de zor değildi.

Sahnenin en uzak köşesindeki bir masaya bir tur içki bıraktığımda kapanışa yaklaşıyordu.

Hayatım kaos içinde değilken bile o köşeyi hiç sevmemiştim. Karanlıktı ve her zaman bir şekilde kulüpten kopuk görünüyordu.

Döndüm ve neredeyse Vince Fratelli'ye çarpıyordum. Dondum, kalbim durdu ve ona baktım.

"İzliyordum, bir koruman olduğunu biliyorum ve Chavez'in korumasına sahip olduğunu biliyorum," dedi, gözleri sertti. "Korunmadığın bir zaman olacak ve bilmeni isterim ki, o zaman geldiğinde ben orada olacağım."

Kalbim çarpmaya başladı ve gözlerim onun omzunun ötesine uçtu. Richie yakındaydı ama dikkatini vermiyordu, Indy'nin masasını izliyordu.

"Seninle konuşurken bana bak, sürtük."

Gözlerim tekrar Vince'e döndü ve ses tonu karşısında korkudan boğazım düğümlendi.

Devam etti. "Zamanımı sana ne yapacağımı düşünerek geçiriyorum. Güvende olduğunu sanıyorsun. Chavez'in parçası. Marcus ve Chavez'in birbirlerinden nefret ettiklerini bilmelisin. Daisy ne derse desin, seninle uğraşırsam Marcus bana ikramiye verecek. Chavez'e sopa atmak için her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım. Nightingale ile savaş bile."

Yerimde duramıyordum.

Kaçmak, çılgılık atmak istedim ama vücudum çalışmıyordu.

Zihnim tamamen kapanmıştı.

"Dört ayak üstünde," dedi bana doğru eğilerek. "Sana köpek stili yapacağım ve bunun için yalvaracaksın, kafana silah dayamak zorunda kalsam bile."

Bir an için bayılacağımı sandım ama sonra gitmişti. Geldiği kadar hızlı bir şekilde kalabalığın içinde eridi ve kayboldu.

Duvara yaslandım, tepsimi göğsüme bastırdım ve sakinleşmeye çalışmak için derin nefesler aldım.

Bu artık resmen kontrolden çıkmıştı.

Birine söylemek istedim, birinin beni korumasını, güvende olmamı sağlamasını istedim.

Eddie'yi o kadar iyi tanıımıyordum ama onu çok çabuk tanımaya başlamıştım. Ona söylersem o ateşli damarının ortaya çıkacağını ve aklını kaçıracağını hissediyordum. Smithie'ye söylersem "tatile" çıkacaktım ve tatile param yetmezdi. Indy'ye söylersem, o Lee'ye, Lee de Eddie'ye söyler ve savaş patlak verirdi. Savaşın ne demek olduğunu bildiğimden emin değildim ama savaş savaştı ve Eddie ya da Lee'nin herhangi bir savaşa karışmasını istemiyordum, özellikle de benim yüzümden.

Kalabalık bir striptiz kulübünde bile hiç bu kadar yalnız ve korkmuş hissetmemiştim. Tüm hayatım boyunca.

Tanya'yı arkasında daha önce hiç görmediğim bir adamla komik bir şekilde yürürken gördüğümde zihnim yeniden devreye girdi. Soyunma odalarının bulunduğu dansçı salonuna doğru gidiyordu. Garsonlar vardiya sırasında nadiren oraya giderdi ve müşteriler de asla oraya gitmezdi.

Yakından baktım ve sırtına bir silah dayadığını gördüm. Oh...Tanrım...Tanrım.

Şimdi ne olacak?

Bazı nedenlerden dolayı, düşünmedim. Sadece hareket ettim. Dikkatleri Tanya ve adamın üzerine çekmek istemiyordum ve zaman kaybetmek istemiyordum. Richie'nin beni takip edeceğini umduğumu itiraf etmeliydim. Bu onun işiydi, her ne kadar bu işte hiç iyi olmasa da.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde onları dansçının soyunma odasına kadar takip ettim.

Adamın "Dışarı" dediğini duydum ve ben odaya girmeden önce dansçılar aceleyle dışarı fırladılar, yüzleri solgun, beni itip kakıyorlardı.

JoJo yanımdan geçerken ona "Smithie'ye söyle," diye fısıldadım. O da başını salladı.

Sakin ve rahat olmaya çalışarak odaya girdim.

"Hey, Tanya, ne haber? Masa 10 içki istiyor."

Tanya'nın yüzü bir dehşet maskesine dönüşmüştü ve bu manzara karşısında midem bulandı.

Adamın başı ona döndü. "Tanya?" diye sordu. "Senin Jet olduğunu sanıyordum."

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Ve size söyleyeyim, çoklu F-kelimeli bir andı.

"Ben Jet'im" dedim. Aynı anda Tanya "Yapma!" diye bağırdı.

Adam bana döndü. Beyazdı, uzun boyluydu, kahverengi saçlıydı ve ağzının köşesinde çirkin bir yara izi vardı.

Çenesine kadar. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ama silahı bana çevirdiğinde kalbim durdu.

"Ray'e bir mesaj bırakıyorum," dedi bana. "Benden çalarsan, biri öder. Bu sen olursun."

Sonra tereddüt etmeden ateş etti.

Şansım döndü ve ıskaladı. Yana doğru daldım, tepsim ters yöne uçtu.

Tanya da kendini kurtardı ve yana doğru atladı.

Silah sesleri duyulurken eğilip yuvarlandım. Sonra ayağa kalktım, zihnim bulanıktı ama çok kızmıştım... hem de çok....

Yani, gerçekten.

Yeter artık.

Ona saldırdım, iki büklüm oldum ve omzumla karnına vurdum. İkimiz de yere düştük, ben silahı almaya çalışıyordum.

Bir el daha ateş edildi ve odada belli belirsiz bir hareketlilik hissettim.

Çok geçmeden bana başkaları da katıldı, güreştiler, bir sürü kol ve bacak ve bir sürü çivi.

JoJo da bu karmaşaya katılmıştı, üzerinde sadece bir G-string vardı, pastilleri çoktan gitmişti. Tanya da oradaydı, belli ki onunkini geri alma ihtiyacı hissediyordu. Birkaç striptizci daha kavgaya karıştı, silah serbest kaldı ve sonunda ben adamın karnına oturdum, ellerim omuzlarını aşağı itti. JoJo

Dizlerini adamın bileklerinden birinin üzerine koymuş, Tanya iki eliyle diğer kolunu tutuyor ve bir başka striptizci Meena da adamın iki kalçasının üzerine uzanıyordu.

Onu tutmamıza gerek kalmadı. Indy oradaydı, silahı ele geçirmişti ve ona doğrultmuştu, ciddi bir şekilde belalı görünüyordu ve silah kullanmayı biliyor gibiydi.

"Sakin kıpırdama," diye kırptı Indy.

Indy'den adama doğru döndüm.

"Bu ne lan!" Yüzüne karşı bağırdım.

Bana tükürdü. Neyse ki bu da ıskaladı ve tükürük havaya kalkıp tam yanağına indi.

"Konuş yoksa yemin ederim seni boğarak öldürürüm. Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Tersledim.

Ben uçurumun kenarındaki bir kadın değildim. Uçurumun kenarından itilmiş ve serbest düşüşte olan bir kadındım.

Ellerimi boynuna dolamak için hareket ettirdiğimde beni üzerinden çekip aldılar. Richie ve diğer birkaç fedai onu kaldırıp yüzüstü duvara yapıştırırken, bacaklarını açıp yere vururken tekmeleyerek ve hırlayarak karşı koydum.

Smithie kulağıma "Sakin ol," dedi, kolunu karnıma dolayarak beni kapıdan dışarı çekti.

Ally, Daisy, Tod ve Stevie'yi gördüm. Hepsi kapıya yakın duruyor ve bana bakıyorlardı. Tod ve Stevie ile

Dünyadan bıkmış ama endişeli ifadeler. Daisy ve Ally neredeyse benim kadar kızgın görünüyorlardı.

Smithie beni sertçe ama nazikçe dansçıların koridorundaki duvara doğru itti ve yaklaştı. Hâlâ kötü adama geri dönmek için mücadele ediyordum.

Nazik bir sesle, "Sakin ol çocuğum, bitti," dedi.

Nazik sesi beni etkiledi ve mücadele etmeyi bıraktım. Mücadele beni terk etti.

"Smithie! Bu da neydi böyle? Kızlarının koruması var sanıyordum." Daisy oradaydı, elleri kalçalarında, tavırları çatırdıyor, Indy ve Ally onur muhafızları gibi onu çevreliyordu.

Bir barmenin koridorda iki polis memuruna eşlik ettiğini gördüm, bunlardan biri Ally'nin erkek arkadaşı Carl'dı ve hepsi koşar adım ilerliyordu. Soyunma odasına girdiler.

Smithie Daisy'yi görmezden geldi ve bana döndü. "Resmen tatildesin."

"Neler oluyor burada? Marcus'u aramam mı gerekiyor?" Görmezden gelinmeye alışık olmayan Daisy tehdit etti.

"Yok artık," dedi Smithie. "O iş halledildi. Bu gece Jet tatile çıkıyor."

"Ne tür bir sorunun var?" Daisy bana sordu.

Gözlerimi kapattım ve başımı duvara yasladım.

Onları açtığımda Indy'ye baktım. "Babamın ondan çaldığını söyledi."

Indy'nin gözleri parladı.

Daisy konuşmaya başladığında gözlerim ona kaydı.

"Kimse bir Smithie's Girl ile yatamaz. Hiç kimse. Bu çok çirkin. Şekerim, Marcus'la konuşuyorum. Bu konuyu görüşeceğiz."

"Lütfen, hayır," diye yalvardım. "Marcus'la konuşma."

Marcus, Vince'i kastediyordu. İkişile de hiçbir şey yapmak istemiyordum ve kesinlikle biri bana tecavüz etmeyi planlarken diğerine bir iyilik borçlu olmak istemiyordum.

Havada bir şey değişmişti, Daisy'nin tavrından daha güçlü ve daha korkutucu bir şey. Soluma baktım ve Eddie'nin bize doğru geldiğini gördüm.

Ciddi bir uh-oh.

Vücudunu kontrollü ama açıkça düşmanca bir şekilde tutuyordu. Gözleri parlıyordu ve kızgınlığı o kadar geçmişti ki doğrudan öfkeye dönüşmüştü. Yine de bir şey söylemek için ağzını açmadan Smithie hareket etti.

İri bir adam için yıldırım hızındaydı.

Richie koridora girmişti. Smithie göz açıp kapayıncaya kadar Richie'yi kolundan tutup duvara çarptı ve elini Richie'nin kolundan ayırıp boğazına dayadı.

Richie'nin yüzüne karşı, "Sana ondan bir metre bile uzaklaşmamanı söylediğimi sanıyordum!" diye bağırdı.

Richie gözlerini Smithie'ye dikti ve konuşmak için ağzını açtı. Smithie ona izin vermedi.

"Onların korunmasına değil, sahnede olup bitenlere daha çok dikkat ediyorsun. Sahnedeki kızlar iş tatmini için göz alıcı değil, orospu çocuğu. Onları güvende tutmak için oradasın. Kovuldun. O zavallı kıçını bir daha mekânımın yakınlarında görmek istemiyorum. Anladın mı beni?" Smithie uyardı.

Richie bana baktı, gözleri kızgın bir suçlamayla doluydu. Sonra Smithie'ye başını salladı.

Harika. Başka bir düşman.

Protesto etmek ve savunmak için ağzımı açtım, Richie iyi bir fedai olduğu için değil, değildi. Smithie haklıydı, orada eğlenmek için bulunuyordu, striptiz barında iri yarı bir fedai olup kızları süzüyordu. Ama peşimde başka birinin olmasını istemiyordum.

Bir şey söyleyemedim çünkü Eddie araya girdi.

Richie'ye, "Bana bak," diyerek Smithie'yi dışarı çıkmaya zorladı ve Richie'nin alanına girdi.

Eddie'nin onu fiziksel olarak olduğu yerde tutmasına gerek yoktu, öfkesi Richie'yi duvara yapıştırmak için yeterliydi.

Richie'nin gözleri ona döndüğünde Eddie, "Bunu aklından bile geçirme," dedi.

Richie Eddie'ye baktı, yüzü değişti ve eğer altına işeseydi hiç şaşırılmazdım. Ama yine de Richie, Eddie'nin

Bir Numaralı Bekâr ve Eddie o zaman şimdiki kadar öfkeli değildi.

Lee ve Carl'ın Indy ve Ally'nin arkasında belirdiğini fark ettiğimde Eddie bana döndü. Eddie'nin eli koluma dolandığında tepki vermeye fırsatım olmadı.

"Gidelim," dedi.

"Asla olmaz." Smithie yolumuza çıktı. "Jet tatile çıkıyor. O güvende değil ve sen de onu güvende tutmuyorsun, o yüzden bu iş bitene kadar ortadan kaybolacak."

Zaten gergin olan Eddie taş gibi dondu.

"Özür dilerim?" diye sordu sakın sesiyle. "Senin gözetimindeyken vurulduğunu sanıyordum."

Smithie'nin yüzünde rahatsız bir ifade belirdi.

Eddie konuşmaya devam etti. "Başka bir garson bul. Bu Jet'in son gecesiydi."

Kaya gibi donma sırası bendeydi. "Ne oldu?" Eddie'ye sordum.

Eddie bana cevap vermedi. "Gidelim," diye tekrarladı.

"Hiç sanmıyorum!" Bağırđım. "Bu işe ihtiyacım var."

Eddie sanki o kadar kolaymış gibi, "Seninle ilgilenilecek," dedi ve beni çekiştirmeye başladı.

Kolumu tuttuğı yerden çektim.

"Öyle mi? Öyle mi? Annemin terapisini ödeyecek misin? Engelli erişimine uygun bir dairenin kirasını? Takip MR'ını? Hiçbir fikrin yok, değil mi? Bu iş birkaç poşet market alışverişi ve aptal bir arabayı tamir etmek kadar kolay değil. Bu bok acımasız. Bu bok benim hayatım!" Bağırdım.

Herkes bana bakıyordu ve ben umursamıyordum. Smithie'ye döndüm.

"Kovuldum mu?" Milyonuncu kez sordum.

Başını iki yana salladı. Yüzünde hâlâ öfke vardı ama yumuşuyordu.

"Kovulmadın çocuğum, ama geri de gelmeyeceksin. Burada güvende değilsin. Sen geri dönene ve vurulmayana kadar işini açık tutacağım."

Zaten kontrolden çıkmış olan dünyam eğildi ve düşeceğime yemin edebilirdim. Tutunacak hiçbir şey yoktu.

Ben de sahip olduğum tek şeye tutundum. Omuzlarımı dikleştirdim.

Bundan daha kötü durumlara düşmemiştim, bu doğruydı, ama her zaman kendi yolumu çizmiştim.

Yine olsa yine
yapardım. Her
nasılsa.

"Peki," diye tersledim ve Eddie'den uzaklaştım, Smithie'nin yanından, Daisy, Indy, Ally, Lee, Carl, Tod ve Stevie'nin ve bir düzine dansçının, fedainin ve garsonun arasından geçip gittim.

Siktir et.

Hepsini

siktir et.

Kulübe girip barın arkasına geçtim, çantamı ve ceketimi aldım, önlüğümden cep telefonumu çıkardım ve önlüğü barmene uzattım.

"Bahşışlerimi almak için geri geleceğim," dedim ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Eddie orada duruyordu. Ona bakmadım.

Nereye gideceğim ya da ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yapmayacağımı bildiğim tek şey ağlamaktı, çok ama çok istememe rağmen.

Dışarı çıktığımda tereddüt ettim ve Eddie elimden tutup beni kamyonetine çekti. Bindik, yola çıktık ve tam bir sessizlik içinde evine doğru yol aldık. İtiraz etmeliydim ama içimden gelmiyordu. Duygularımı kontrol etmek için mücadele ediyordum. Peşimde bıçaklı bir adam vardı, başka bir adam bana tecavüz etmeyi planlıyordu ve başka bir adam da bana ateş etmişti. Savaşımı seçmek zorundaydım.

Eddie beni mutfağına götürdü ve çantamı tezgâhın üzerine kapattıktan sonra kapıyı kapatırken odanın ortasında durdum.

Üzerime geldi ama etrafından dolaştım, kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Eğildim ve ince topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıp arka bahçeye attım, diğerini de aynı şekilde yaptım. Kapıyı kapattım ve Eddie'ye döndüm.

Bana bakıyordu, gözlerinde hala parıldayan düşmanlık kalıntıları vardı.

"O ayakkabılardan nefret ediyorum," diye bariz bir şekilde belirttim.

Mutfaktan geçip yatak odasına girdim ve çekmeceleri açıp kapatmaya başladım. Daha doğrusu çekmeceleri çekiştirerek açıp kapattım ve bir tişört aradım.

Eddie içeri girdi, masum şifonyerine yaptığım saldırıdan beni nazikçe çekip aldı ve kollarına almaya başladı.

"Hayır!" Kendimi kurtardım. "Yatağa gitmem lazım. Bir tişörte ihtiyacım var."

Çekmecelere doğru döndüm. Beni geri çekip kollarına aldı, bu kez daha az nazikçe ve daha kararlı bir şekilde.

"Yapma Eddie. Burada pamuk ipliğine bağlıyım," dedim boğazına.

Bana sarılırsa kendimi kaybederdim, bunu biliyordum.

"Neden?" Eddie sordu.

Gözlerimi kaldırdığımda onun da temkinli olduğunu fark ettim ama düşmanlık yoktu.

"Neden ne?"

"Neden dayanıyorsun?"

Gözlerimi ona diktim.

"Bırakamam," dedim ona, bunun çok açık olduğunu düşünerek. "Jet, herkes bırakmak zorunda."

"Ben değil," diye cevap verdim.

Kolları sıkılaştı ve ben de gerilerek kendimi ittim. Bu beni çok uzağa götürmedi ama yine de harekete konsantre oldum.

"Neden sen değil?" diye sordu.

Cevap vermedim. Eddie beni sarstı. "Neden sen değil?" diye tekrarladı.

Gözyaşlarım boğazımın arkasına çarptı ve onları yuttum.

"Jet," diye sordu.

Başımı salladım ama "Yapamam çünkü düştüğümde beni tutacak kimse yok" diye cevap verdim.

Gardını indirdi ve gözleri ısındı. Bana daha önce de sıcak gözlerle bakmıştı ama hiç böyle bakmamıştı. O kadar şefkatli bir bakışla birlikte geldiler ki nefesim kesildi.

"Herkes elini uzatmış senin bir elini tutmanı bekliyor. Carino, düşmeden önce birinin elini ne zaman tutman gerektiğini öğrenmelisin."

Elimde değildi, daha fazla dayanamadım. Alnımı göğsüne koydum, kollarımı ortasına doladım ve ona doğru gevşedim. Sonra gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzıldüğünü hissettim.

Orada durdu, beni tuttu ve bir süre sırtımı okşadı. Kabul etmeliydim, iyi hissettiriyordu. Süper iyi.

İkimiz de kapı zilinin çaldığını duyduk ve Eddie sessizce, "Bu Jimmy olmalı," dedi. Biraz uzaklaştı ve aşağı baktı.

Bana. "İyi olacak mısınız?"

Gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. Alnımdan öptü ve bu da iyi hissettirdi.

Oturma odasına girdik ve Eddie Dedektif Marker'ı içeri aldı. Beni selamladı, gözleri endişeden yumuşamıştı. Dedektif Marker'la birlikte ikisi de üniformalı, yakışıklı bir siyah adam ve genç görünümlü beyaz bir adam içeri girdi. Eddie onları Çavuş Willie Moses ve Memur Brian Bond olarak tanıttı.

"Üzgünüm, henüz tazeyken size birkaç soru sormamız gerekiyor. Uzun sürmeyecek," diye açıkladı Dedektif Marker.

Kanepeye oturdum ve soruları cevapladım. Eddie bir süre kanepenin yanında durdu, sonra çenesiyle siyah memur Willie'ye işaret ettiğini gördüm ve ikisi de mutfağa doğru gözden kayboldular.

Sorulara cevap vermeye devam ettim ama arada bir mutfağa baktım.

Eddie ve Willie gözden kaybolmuşlardı ama Eddie bir kez kapı aralığında volta attı, telefonu kulağında, diğer eli kalçasındaydı, sonra tekrar gözden kayboldu.

"Sanırım işimiz bitti," dedi Dedektif Marker. "Geçen seferki kartım hâlâ sende mi?"

Ben başımı salladım, o da salladı.

"Bir şey hatırlarsan ya da başka bir şey olursa beni ara," diye devam etti ve ben yine başımı salladım. "Chavez! İşim bitti," diye seslendi Dedektif Marker.

Eddie ve Willie içeri girdiler. Ben ayağa kalktım ve Eddie onları kapıdan uğurladı. Dedektif Marker uzaklaşırken Eddie, Willie ve Brian'ın ekip arabasının yanındaki kaldırımda durmalarını pencereden izledim. Eddie konuşuyor, Willie ve Brian dinliyordu. Willie eve doğru baktı ve Eddie'ye bir şeyler söyledi, Eddie de baktı. Pencerede kalıp izlemeye devam ettim. Alçak sesle el sallayarak onlardan ayrıldı. O içeri girerken ben olduğum yerde kaldım.

Kapıyı kapatıp emniyete aldıktan sonra gözleri benimkilere kilitlendi.

"Sana bir tişört bulalım," dedi sessizce.

Hareket etmedim.

"Bu da neydi şimdi?" Başımı pencereye doğru salladım. Kollarımı kavuşturmuştum ve hissettiğim kadar bitkin görünmemeye çalışıyordum.

Eddie yanıma geldi, kolunu boynuma doladı ve beni yatak odasına götürdü. Beni bıraktı, bir çekmece açtı ve bana beyaz bir tişört verdi.

Aldım ve ona baktım.

"Bu neyle ilgiliydi?" Tekrar ettim.

Bana doğru döndü ama dokunmadı.

"Damgalanmışsın."

Göz kırptım.

Kulağa pek hoş gelmedi.

"Pardon?" diye sordum.

"Willie'ye söyledim, Lee ve Darius'u aradım. Bu gece senin bana ait olduğun söylenecek. Sana bulaşan bana, DPD'ye, Nightingale Investigations'daki tüm çocuklara ve Darius Tucker'a bulaşmış demektir. Bütün işaretçilerimi çağırıyorum. Bu işi daha fazla şansa bırakmayacağım. Artık istesen de istemesen de bir koruma ordun var."

O garip his karnımı mengene gibi kavrarken ona bakmaya devam ettim.

"Ama..." Fısıldadım. "Neden?"

O zaman bana doğru yürüdü, ellerini boynuma koydu ve vücutlarımız birbirine değene kadar beni nazikçe kendine doğru çekti. Bana baktı ve gözleri değişti. O sıcak, şefkatli bakış oradaydı ama başka bir şey de vardı. Okuyamadığım bir şey.

"Çünkü harika çikolatalı pasta yapıyorsun."

ON ÜÇ

DIŞARI, KAHVE VE KAHVALTI

I Eddie'nin yatağında yalnız uyandı.

Kendimi yukarı çektim ve yatağın onun tarafına baktım. Benimle birlikte yatağa girmiş, ben uyuyana kadar kollarıyla beni sımsıkı sarmıştı. Şimdi gitmişti. Yanındaki tek şey yastığın üzerindeki bir nottu, onun yanında da ambalajında yeni bir diş fırçası vardı.

Notu aldım.

Dışarı, kahve ve kahvaltı, tek söylediği buydu.

Yataktan kalktım ve Eddie'nin banyosuna gittim. Pençe ayaklı bir küveti, ayaklı bir lavabosu ve yeni fayansları vardı ama boyanması gerekiyordu. Ecza dolabını karıştırdım ve onun diş macununu buldum, dişlerimi fırçaladım ve makyajımın korkunç kalıntılarını el sabunuyla yıkadım. Yüzüm hemen nemlendirici diye bağırdı. Beklemesi gerekecekti.

Telefonumu alıp annemi aramak için mutfağa gittim ve çantamın içinden telefonumun bip sesini duydum. Cep telefonumu çantamdan çıkardım ve üç mesaj ve dört telefon mesajı olduğunu gördüm.

Telefona baktım. Hiç bu kadar popüler olmamıştım.

Birinci mesaj Indy'ydi: Mesaj at, iyi olduğunu bileyim.

İkinci mesaj, Tod ve Stevie: Ben Tod ve Stevie, heyecan verici bir akşam için teşekkürler. Kokteyl için gelin, tüm silahlı adamları geride bırakın, öpücükler.

Üçüncü mesaj, Ally: Bir dahaki sefere yalnız gitme. Unutma, arkadayız.

Ally'nin mesajını okuduktan sonra gözlerim doldu ama derin nefes alma alıştırmaları yaptım ve onları zorladım.

Sonra, telefon mesajlarını aldım.

İlk mesaj Tex'ten: "Ne oluyor, Loopy Loo! Sana koruma olarak atandığımı söylediğimi sanıyordum! Bir kez hata yapınca devre dışı mı kalıyorum?" Bağlantıyı kes.

Ani bir ruh hali değişikliğiyle, Tex'in mesajı beni yüksek sesle güldürdü.

İkinci mesaj Daisy'den: "Indy bana numaranı verdi. Sorun olmayacağını düşündü. Marcus'a söylemeyeceğim şekerim, çünkü benden söylemememi istedin, ama sanırım konuşmamız gerek. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız. Ara beni." dedi ve numarasını bıraktı.

Düşünceli ve tatlı ama yine de korkutucu.

Üçüncü mesaj Indy'den: "Lee bana Eddie'nin seninle ilgilendiğini söyledi. Ara beni tatlım. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

Dördüncü mesaj Duke'tandı. Bip sesinden önce konuşmaya başlamıştı, bu yüzden ilk birkaç kelimeyi kaçırdım: "..."

Bu tür şeyler kızım. Dolores anneni de alıp Evergreen'de bizimle kalmanı söyledi. Uzakta yaşıyoruz ve Tex bubi tuzakları kurabilir. Bunu bir düşün." Yine bağlantıyı kes.

Kalçamı mutfak tezgahına yasladım. Sürekli hissettiğim o tuhaf sıcaklık artık o kadar da tuhaf gelmiyordu. Eddie'nin insanların bana uzattığını söylediği o eller olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldım çünkü tamamen farklı türde ciddi bir atılım yapmak üzereydim ve telefonuma bazı yeni numaralar programladım. Sonra Indy, Ally, Daisy, Tod ve Stevie'ye (ve evet, Daisy'ye bile) genel bir "iyiyim" mesajı attım. Ne Duke'un ne de Tex'in cep telefonu vardı.

Arka kapı açıldı ve Eddie içeri girdi. Üzerinde dar, gri, uzun kollu bir tişört, ciddi şekilde solmuş bir kot pantolon, bu kez kemer yoktu ve kovboy çizmeleri yerine koşu ayakkabıları giymişti.

Onu ilk kez kovboy çizmeleri olmadan görüyordum ve bu beni garip bir şekilde etkiledi, sanki bir tür maskeyi çıkarmış ve bana farklı bir Eddie'yi, kimsenin görmediği bir Eddie'yi gösteriyordu.

Elinde iki kahve ve beyaz bir çanta vardı. İkimiz de tek kelime edemedi telefonum çaldı.

Indy'ydi.

Eddie'nin kaşları havaya kalktı ve ben de "Indy," dedim ve telefonumu açtım.

"Hey," dedim.

"Hey. İyi misin?" diye cevap
verdi. "Evet," diye cevap verdim.

Eddie bana bir kahve uzattı ve poşeti tezgâhın üzerine
koydu. İki kocaman yaban mersinli kek düştü.

"N e r e d e s i n ?" Kahvemden bir yudum alırken Indy
sordu.

Cappuccino, şekersiz, tıpkı benim aldığım gibi.

Eddie kahvemi nasıl sevdiğimi
biliyordu. Um...eek!

Eddie kalçasını benden bir adım ötedeki tezgâha yasladı,
muffin kâğıdını yırttı ve bir ısırık alıp diğer muffini bana
uzattı.

"Eddie'nin," diye cevap verdim Indy'ye ve tamamen ona
baktım.

Gözleri üzerimdeydi ve yüzüm yanmaya başladı. Bunda
tuhaf bir samimiyet vardı ve ben buna hazır değildim.
Eddie'nin mutfağında her pazar yaptığım gibi sakince kek
yiyemeyecek kadar çok duygusal travma yaşamıştım.

Başımı eğdim ve kahvemi tezgâhın üzerine koydum.
Kekimin üzerindeki kâğıdı tek elimle almaya çalıştım ve
annemin sakatlığına yeni bir takdir hissettim.

"Lee bana Eddie'nin seni damgaladığını söyledi," diye
paylaştı Indy. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım
ama Lee çileli günlerim sırasında benimle birlikte yaptı.
Bana vuran adamın ağzını burnunu dağıttı, bir mesaj yaydı.
Bu iyi bir şey Jet." O da

Belli ki Eddie'ye güvenmem ve çıldırmamam için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Çok geç kalmıştım. Çıldırmayı çoktan geçmiştim. Sonsuz çıldırmalarım mutlu bir nostaljiyle bakardım. Hayır, "Ödeşmesi Gereken Kızgın Kadın" modundaydım.

Tabii ki Eddie'nin mutfağında kek yemek dışında.

"Eddie dün gece açıkladı. Benim için sorun yok," dedim Indy'ye.

Muffin kabını çıkarmayı başardım ve muffinin altını yırttım. Bir ısırık aldım ve Eddie'nin eli gözümün önüne geldi.

Tam çenemi kavradığı sırada ona baktım.

"Hoşça kal de," diye emretti Eddie, gözleri sıcacıktı. Midem sıkıştı ve lokmalarımı yuttum.

"Eddie mi o?" Indy sordu. "Ona selam söyle."

"Indy'nin selamı var," dedim Eddie'ye.

Eddie'nin kafası aşağı indi.

"Güle güle," diye mırıldandı ağızma karşı.

Ağızından kaçmak için başımı çevirdim.

"Eddie'nin de selamı var," dedim Indy'ye, kendimi aptal gibi hissediyordum ama sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu hatta tutuyordum.

Eddie'nin ağzı boynuma doğru kaydı ve karıncalanmalar boynumdan güneye doğru yayıldı.

Indy güldü. "Ne dediğini duydum. Gitmene izin vereceğim. Akşama görüşürüz."

"Hayır!" Umutsuzca bağırdım ama bağlantıyı kesti.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve kapattım. Eddie'nin kollarından biri bana sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Dilinin kulağımın altına dokunduğunu hissettim ve karıncalanmalar yoğunlaştı.

Telefonum yine çaldı.

Başını kaldırdı ve ben tam telefonu açıp beni arayan kişiyle çok ama çok uzun bir sohbete dalacakken telefonu elimden çekip aldı, baktı ve sonra başparmağıyla açıp kulağına götürdü.

"Öyle mi?" dedi ve bekledi. "O iyi. Sonra tekrar ara." Sonra bir hoşça kal bile demeden kapıyı kapattı.

Telefonu tezgâhın üzerine bırakırken ona ters ters baktım.

"Kimdi o?" diye sordum ve iki kolu da bana sarıldı.

"Ally, giriş yapıyorum."

"Onunla konuşmak isterdim," dedim ona, sesim tavırla doluydu. Daha önce sahip olduğumu hiç bilmediğim bir tavır.

"Biliyorum, chiquita, benden o kadar korkuyorsun ki, seni yatağımdan uzak tutacağını düşünsen Ted Bundy ile bile konuşursun."

"Bu doğru değil!" Yalan söyledim.

Çok doğruydu. Ted Bundy iğrençti, ama onunla konuşmak ilginç olurdu ve Eddie'nin yatağına geri dönme düşüncesiyle ciddi bir Eek Anı yaşıyordum, özellikle de Eddie içindeyken.

"Bu doğru ve böyle bir şey olmayacak. Sonunda deli bir kadın gibi etrafta koşturmak, marketleri dolaşmak ya da banka veznedarlarına açık kalmaları için yalvarmak zorunda olmadığım neredeyse bütün bir günüm var. Çalışmak zorunda da değilsin. Bütün gün benimsin ve planlarım var."

Yüce Tanrım.

Eddie'nin planları vardı.

Doo-da'mın titrediğini hissettim.

"Eddie, annemi aramalıyım," dedim ona. "Sonra gidip annen için çiçek almalıyım. Sonra da Blanca'lara elimiz boş gitmeyelim diye bir şeyler, ne bileyim, kurabiye ya da turta yapmalıyım. Annene bir şeyler yapmadan gidersek annem ölür. O zaman ben de..."

Telefonumu aldı ve bana uzattı, sonra kolu tekrar bana dolandı.

"Anneni aramak için beş dakikan var," diye izin verdi.

Ağzım açık kaldı. "Beş dakika! Ne? Bana zaman mı tutacaksın?"

"Evet," diye yanıtladı.

Pekâlâ. Telefonumda yeni arkadaşlar programlamıştım ve bu markalaşma işine savaşımadan devam ettim. Bir kızın kaldırabileceği çok şey vardı.

Belki Eddie'yle aramızda bir şeyler vardı ve belki de bunu keşfetmemek aptallık olurdu. Ama izini sürmem gereken kötü adamlar vardı. Her şeyden önce, lanet olası babam. Günü Eddie'nin yatağında geçiremezdim.

En azından kendime mazeretimin bu olduğunu söylüyordum. Yatakta kötü olmaktan ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan ölesiye korktuğumdan değil. Ya da daha kötüsü, hayatımda ilk kez gerçekten mutlu olmaktan ve bunun uzun sürmemesinden.

Parıltıyı tekrar çıkardım. İşe yaramıyordu ama denemeye devam edecektim.

"Beni seninle yatmaya zorlayamazsın," diye ilan ettim.

Gamzesi ortaya çıktı ve ellerinden biri aşağıya inip tişörtümün altına girdi, göğsüme doğru ilerlerken, "Chiquita, seni yapmak zorunda kalmayacağım," diye karşılık verdi.

Göğsümü avuçladı ve sıcak eli ağırlığını hissettirdiğinde dudaklarım aralandı.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedim ona.

"Anneni ara," dedi, eli göğsümden ayrıldı ve yanımdan sırtıma doğru ilerledi.

Trixie'yi çağırdım ve çöreğin alt kısmının tamamını ağzıma attım. Eddie gitmeme izin vermedi ama kıkırdadığını duydum.

Parlama ile devam ettim. İşe yaramayabilirdi ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Alo?" Trixie cevap verdi.

"Trixie?" Ağzımdaki kekin içinden söyledim.

"Jet? Sen misin?"

Acıyla yutkundum. "Evet, nasıl gidiyor?"

"Harika melodiler. Annen ve ben IHOP'tan yeni döndük ve Target'a gitmeyi düşünüyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

İhtiyacım olan şeylerin bir listesini düşünmeye çalıştım. Aklıma tek bir şey bile gelmedi.

"Hayır," diye cevap verdim, kederli bir şekilde. "Evde misin?" Trixie sordu.

Eddie'ye baktım. Ağzımın hareketini izliyordu.

"Eddie'yle birlikteyim."

"Güzel. İyi günler dilerim. Beş buçukta görüşürüz."

"Tamam," dedim. "Annemle konuşabilir miyim?" Ama çoktan bağlantıyı kesmişti.

Lanet olsun!

Herkes bana karşı komplo kuruyordu.

Telefonu kapattım. Hemen tekrar çaldı ama Eddie telefonu elimden aldı.

"Şunu yapmayı kes," diye tersledim.

Onu çantama attı ve sonra beni sırtım kapıya dönük olacak şekilde çevirdi ve ileri doğru yürümeye başladı, beni geri yürümeye zorladı.

"Mesaj bırakacaklar," dedi. Ellerinden biri hâlâ gömleğimin üzerindeydi, diğer eli de aşağıya indi ve gömleğimi yukarı kaldırdı. Buluştular, sonra ayrıldılar, biri sırtıma çıktı, diğeri arkamı kavradı. Tüm bu süre boyunca beni geriye doğru yürüttü.

Ağzı benimkine yaklaştı ve dudaklarını orada gezdirdikten sonra dudakları boynumdan aşağı indi. Mutfak kapısını açtık ve o yatak odasına doğru ilerliyordu.

Nasıl geciktireceğimi çılgınca düşündüm.

"Ne söylemek istediğime karar verdim," diye açıkladım, henüz karar vermemiştim ama o durursa ben de söyleyecektim.

"Sonra," diye mırıldandı boynuma karşı, popomdaki eli yukarı çıktı ve sonra iç çamaşırlarıma daldı ve beni ten tene kavradı.

İyi hissettirdi.

Jet, odaklan, dedim kendime.

"Bu önemli," dedim yüksek sesle.

Beni koridora doğru itti, ağzı ağzıma geldi.

"Bu önemli, daha sonra konuşuruz," dedi ağzıma karşı ve beni öptü, dili ağzımın içine kaydı.

Sonra bir baktım, meme uçlarım karıncalanıyor, doo-da'm titriyor, ben de onu öpüyordum ve bacaklarım yatağa çarpıyordu.

Bunu yaptıkları anda durdu, elleriyle tişörtü süpürdü ve bir kenara fırlattı.

"Eddie..." Yarı şaşkınlık, yarı inkâr içindeydim.

Beni biraz geriye itti ve bana baktı.

"Seni daha doğru dürüst görmedim bile, cariño," diye mırıldandı. Uzun uzun baktı ve sonra elleri sırtımın ortasına gitti ve hafifçe yukarı iterek kavislendirdi. İspanyolca mırıldanıyordu ve başını eğip ağzı meme ucumu bulmadan önce son kaçış düşüncelerimi düşünüyordum.

"Evet," diye fısıldadım, ağzım beynim tarafından kontrol edilmiyordu.

Ağzı üzerimde hareket etti ve tüm kaçış düşüncelerimi kaybettim. Bunun yerine, tişörtünü kotundan çıkardım ve ellerimi altına kaydurdım, ağzı diğer göğsüme geçerken sırtındaki kasları ve deriyi keşfetmek için bir an ayırdım.

Sonra sırtını keşfetmeyi bitirdim ve kafasını yerinden oynatmış olsa da tişörtü yukarı çektim. Eddie onunla birlikte geldi ve ben de onu çektim. Ağzı aşağı indi.

ama onu öpen bendim ve bu, şey...
Bu.

Her şey tamamen kontrolden çıkmıştı, ağızlar, eller ve diller her yerdeydi. Sonunda kotunun üç düğmesini açmayı başardım, sonra sabırsızlıktan vazgeçtim ve elimi kotun dışında kasıklarından aşağı kaydırdım. Onu kaya gibi sert hissettiğimde, kotun yoluma çıkmasından memnun olmadığımı karar verdim, böylece kotun içine girdim ve elimi etrafına sardım.

Komando oluyordu.

Aa...nefis.

Ağzımın içine hırladı, eli bileğime dolandı ve onu çekti. Beni geri ittiğinde kaybolan bir protesto sesi çıkardım. Yatağa düştüm ve kalkmaya başladım ama onun yerine ayakkabılarını çıkarışını ve kot pantolonunu indirişini izledim. Onu görebilmek için çok kısa bir saniyem vardı ve o saniyede cüssesi karşısında paniğe kapıldım. Sonra öne doğru uzandı ve külotumu bacaklarımdan aşağı yırtarak bir kenara fırlattı.

O kadar şaşırılmış ve tahrik olmuşum ki, onun boyutuyla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitmişti.

Bir dizini yatağa koydu, bacaklarımı ayırdı ve üzerime çıktı, sıcak vücudu üzerime yerleşti, her yerime baskı yaptı.

"Lütfen bana hap kullandığını söyle," diye mırıldandı kulağıma.

Adetlerim sırasında korkunç kramplar ve kanamalar yaşıyordum. Bunu kontrol altına almak için on yedi yaşımdan beri hap kullanıyordum.

Tabii ki bunu ona söylemedim.

"Hap kullanıyorum," dedim.

Hemen içime girdi.

Ağzı hareket etmiş ve benimkine dayanmıştı ve içimde hareket ettiği anda benimki sessiz bir iniltiyle açıldı. Büyüktü, beni derinlemesine doldurdu ve bu çok güzel bir histi.

Hareket etti, yavaş değil, nazik değil, hiçbir şeye yol açmadı ve etrafta dolaşmadı.

Hızlıydı, zordu ve sertti.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, kollarımı çukurlarının altına soktum, ellerimle omuzlarını tuttum. "Daha sert" kelimesini kulağına fısıldamayı başarabildim, o sırada içim içime sığmıyordu ve boşaldım.

Sessiz değil, narin değil, tam anlamıyla, boynu eğik, uzuvları gergin, "ohmigod-ohmigod" diye inleyen bir orgazm.

Eddie, "Şimdi bana söyleyeceklerini anlatabilirsin," dedi.

Saat epey ilerlemişti, kalp atışları ve nefes alış verişler yavaşlamıştı ve yan yana, önlü arkalı yatıyorduk. Eddie dizimi kalçasına dolamış ve yüzümü boğazına sıkıştırmıştı.

Normalde, hem seks yaptıktan sonra çıplak bir Eddie'nin yanında çıplak olduğum için hem de onun

beni daha önceki yalanımdan dolayı aradı. Ama çok sert boşalmıştım. Katı vücudu çok iyi hissettiriyordu, harika kokuyordu ve ben tüm bunlar hakkında endişelenmekten çok yorulmuştum.

"Unuttum," diye yalan söyledim.

Bir eliyle omurgamı okşarken durdu, başını kaldırdı ve kulağıma "Mi pequeña mentirosa" diye fısıldadı.

Başım yukarı kalktı ve neredeyse onunkine çarpıyordu. O gün çok kullandığım Glare'i çıkardım ve "Ben yalancı değilim" diye bağırdım.

Bana sırtıttı, gözleri sıcak ve tatminkârdı ve onlara bakmak karnımı her zamankinden daha komik hissettirdi, ama iyi anlamda.

"Evet öylesin," diye karşılık verdi ve başımın arkasını kavrayıp tekrar boğazına bastırdı. "Ne söylemek istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ben de öyle," diye homurdandım

boğazına karşı. "O zaman söyle."

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Şey..." Vücudunun titrediğini ve güldüğünü hissedene kadar kelimeyi uzattım.

Başım tekrar yukarı

kalktı. "Gülüyor musun?"

Sadece gülmüyordu, gülümsüyordu, beyaz dişleri, koyu teni, gamzesi ve her şeyiyle.

"Chiquita, çok tatlısın."

"Ben sevimli değilim," diye tersledim.

Başını salladı ve beni de yanına alarak yuvarlandı, böylece ben üstte kaldım. Kollarımı onun iki yanına koyarak doğrudum.

"ylesin," dedi ben ona bakarken. "Bu kadar sert boşalabilen ve beş dakika sonra tartışmaya başlayabilen tanıdığım tek kadın sensin."

"O kadar sert gelmedim," diye yalan söyledim.

Yüzü değişti, memnuniyeti derinleşti ve ben nefesimi tuttum.

"Sen izledin. Ben de izledim." Harika.

"Tamam. Ne söyleyeceğimi bilmek ister misin?" Ne kadar sert orgazm olduğum konusundan çok bu konuyu konuşmayı tercih edeceğime karar vererek sordum.

Kaşları yukarı kalktı. "Hatırlıyor musun?" Gözlerim kısıldı. "Aptal olma."

Tekrar yuvarlandı, bu sefer ben sırtüstü yatıyordum, Eddie n kolunun üzerindeydi, vücudunun yarısı benimkinin üzerindeydi.

"Tamam, chiquita, dinliyorum." Ve dinliyordu.

Kahretsin ve lanet olsun.

Tavana baktım. "İyi o zaman. Sen ve ben.
Çalışmayacağız."

Bir şey söylemedi, ben de ona baktım.

Beni izliyordu, gözlerini okumak zordu. Ben sadece ona baktım.

Sonra konuştu. "Bu kadar mı?" Başımı salladım. "Bu kadar."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Hareket etmedi, sadece beni izledi. "Yatağında çıplak yatıyorsun ve benden ayrılıyor musun?"

Kırılacak bir şey olduğunu bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

"Neden?" diye sordu.

Bunu sormasından korkuyordum. Çünkü verecek bir cevabım yoktu. En azından onunla paylaşabileceğim, hatta artık tam olarak anlayabileceğim bir cevabım yoktu.

Sonunda aklıma gelen tek şeyi yaptım. Çöplere sarıldım.

"Indy'ye karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum." Um...

Uh-oh.

Olduğu yerde bırakmalıydım.

Yüzünü okumak artık hiç de zor değildi. Gözleri parlıyordu ve çenesi sıkılmıştı. İspanyolca bir şeyler söyledi, sonra tekrar İngilizceye döndü.

"Tam bir baş belasısın. Kendini korumak için her şeyi söylersin, kendini neyden koruduğunu bilmesen bile."

"Yani Indy'ye karşı bir şeyler hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Bir kez daha çenesini sıktı ama dişlerinin arasından konuştu. "Hayır, öyle demiyorum. Söylediğim şey, Indy'ye karşı hissettiklerimin sen o lanet bardakları düşürdüğün anda yok olduğu."

Ağzım açık kaldı ve öylece bakakaldım.

Devam etti, "Aptal dansımızı izleyen herkes için çok açıktı. Belli olmayan tek kişi sendin."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü o haklıydı. Bu benim için açık değildi. Aslında bu benim için yeni bir haberdı, nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir haber.

"Tanrım!" Elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra sırt üstü yere düştü. "Buna değdiğini bile biliyorum ve buna değip değmeyeceğini merak ediyorum," diye mırıldandı ve tavana hitap etme sırası ona geldi.

Bir süre öylece uzandım ve sonra düşüncesizce kalkıp uyuduğum tişörtü aldım. Oradan nereye gideceğimi bilmiyordum. Başımdan geçirdim ve tam kollarımı geçirmiştik ki belimden yakalayıp yatağa geri çektiler.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben sırtüstü yatarken yine üzerime abanarak.

"Kalkıyorum."

"Neden?"

Gözlerimi kırptım. "Bana kızgınsın. Gideyim dedim."

Gözleri kısıldı. "Bu senin yeni taktiğin mi, beni kızdır ve gitmene izin vereyim?"

Değildi ama iyi bir taktikti. Keşke bunu ben düşünseydim. Bu bir nevi Kaltak Stratejisi'nin özüydü ama bu daha çok çabalamaya değmeyeceğimi düşünmesini sağlamak içindi. Artık öyle olduğumu bildiğini düşündüğüne ve Sürtük Stratejisi'ne bir buçuk saatten fazla dayanamayacağımı bildiğine göre, gitmek için yeni yollar arıyordum.

Yüzümün düşüncelerimle birlikte hareket etmesini izledi ve sonra üzerime yuvarlandı. Elleri gömleğimin içine girdi ve benim onu giymemden daha hızlı bir şekilde çıkardı. Doğrulup tişörtü yatağın çok ama çok uzağına fırlattı. Kesinlikle kolunun erişebileceği bir yere değil.

Sonra bana geri döndü, bacaklarımı açtı ve sırtına doğru çekti.

Yüce Tanrım.

"Eddie," dedim.

"Söyleyeceklerini duymak istediğimi sanıyordum ama ketum olmanı tercih ederim. Arkadaşların ve ailen bana bilmem gereken her şeyi söyleyecek ve bunlar gerçek olacak."

"Eddie," diye tekrar denedim.

"Chiquita, peşinde silahlı ve bıçaklı kötü adamlar, seni gezdiren ve tehlikeye atan aşağılık bir baba, düşündüğünden çok daha az ilgilenmek zorunda olduğun bir anne ve neredeyse aşılmaz bir kendini koruma duygusuyla birlikte geliyorsun."

"Eddie," diye sözünü kesmeye çalıştım ama o devam ediyordu.

"Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeye sahipsin ve sahip olduğum en tatlı kış parçasısın. Bu dengeyi sağlar mı bilmiyorum ama şu anda umurumda değil. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Eddie!" Bağırdım. "Ne?"

diye bağırdı.

"Tamam! Ben kalacağım. Bakalım nasıl olacak."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda gözlerim kocaman oldu.

Ne düşünüyordum ben? Aklımı mı

kaçırmıştım? Hayır, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Geri dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Tekrar yüzüme baktı ve başını salladı. "Un-

unh, cariño, geri çekilmek yok. Sen benimsin."

Sonra beni öptü, dili ağzımın içinde kayarken aynı zamanda içime de girdi.

Hareket etmeye başladı. Ağız kulağıma gitti ve kulağıma, "Bunu yapamam, Eddie. Yapmam gereken şeyler var. Yapmam gereken

başka bir iş bulmak zorundayım..."

"Jet. Sessiz ol," dedi içimde hareket ederek. "Bir yolunu bulacağız."

Kollarım ona dolandı ve kalçalarım onunkilerle birlikte hareket etmeye başladı.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadım. "Bir yolunu bulacağız," diye tekrarladı.

"Senden bunu isteyemem-" Söylemeye başladım ama eli bedenlerimizin arasına girdi. Parmakları bana doğru bastırdı ve ağzım açık kaldı, ama içimden elektrik geçerken hiçbir ses çıkmadı.

Ağzı benimkine yaklaştı ve ona karşı "Bir yolunu buluruz" dedi.

ON DÖRT

BLANCA'NIN PARTİSİ

“**I** Bu heyecan verici değil mi?”

Ada kamyonunda Eddie ve benim aramda oturuyordu. Blanca'nın evine gidiyorduk. Annem ve Trixie de bizi takip ediyordu. Annem için Trixie'nin arabasına binip inmek daha kolaydı ve tekerlekli sandalyesi bagajda zaten güvendedeydi. Ada "süslü kamyonu" binmek istedi ve kimsenin onu reddetmeye yüreği yetmedi. Kemikli poposunu kabine sokmak üçümüzün zamanını aldı ama onu bindirdik ve hep birlikte yola koyulduk.

Yani, işte oradaydık, kıyametime giden yolda mini bir konvoy.

Günün çoğunu Eddie'nin yatağında geçirmiştım. Eddie günün çoğunu benim içimde geçirdi.

Saat üç civarında, saati gördüm ve paniğe kapıldım.

Eddie'yi yataktan çıkardım ve duş alması için başının etini yedim.

Sonra volta attım ve Daisy'y e ikinci telefon mesajına yanıt olarak mesaj attım (Eddie'yi aradıktan sonra bıraktığı mesaj)

cevap vermeme izin vermedi), ertesi gün duş alıp giyinirken onunla bir buluşma ayarladı. Benim (sınırlı deneyimime göre) Eddie kıyafeti olarak gördüğüm bir kıyafet giymişti - beyaz bir tişört üzerine siyah, hafif, V yakalı bir kazak, ciddi şekilde solmuş bir kot pantolon (sahip olduğunu düşündüğüm tek tür) ve kendine özgü siyah kovboy çizimleri ve gümüş tokalı kemeri.

Sonra Blanca'ya çiçek alabilmek için onu Fresh & Wild'a sürükledim. Smithie'nin üniformasını bile giydim, Cherry Creek'teki gösterişli bir markette sürtük kıyafetimle dolaşırken tüm bakışları görmezden geldim.

Sonra evime gittik. Duş aldım ve zorlu hazırlıklarına başladım. Aynı zamanda fıstık ezmeli kurabiyeler yaptım ve fırından sıcak ve kabarık bir şekilde çıktıktan sonra içlerine büyük bir kare Hershey çikolatası attım. Yanmakta olan bir kadın gibi banyo ve mutfak arasında gidip geldim.

Eddie tüm bu aktivite boyunca takıldı, dönüşümlü olarak bir futbol maçı izledi ve beni izledi.

Bir noktada mutfağa girdi ve ben dikkat etmezken kurabiyelerden birini kaptı ve bir ısırıkta yedi, sonra hemen başka bir tanesine uzandı.

Elini tokatladım. "Onlar annen için."

Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Trixie yanıliyordu. Çikolatalı pasta sana

Koruma. Bunları benim için yap, ben de parmağına bir yüzük takayım."

Yüce Tanrım.

Trixie ve annem eve geldiler, neyse ki ikisi de o gün TJ Maxx'tan aldıklarını söyledikleri yeni kıyafetlerini giymişlerdi, saçları ve makyajları hazırды.

Kulağım cep telefonundayken onlar için yedi yüz elli kıyafet deneyerek değerli zamanımı harcadım ve Ally'ye fikrini almak için her kıyafeti tarif ettim.

Trixie'nin bir önceki yıl doğum günümde bana aldığı yeşil elbisede karar kıldık. Şapka kollu, kare yakalı, arkası kürek kemiklerimi açıkta bırakan kare kesimliydi ve eteği diz kapağıma kadar uzanıyordu. Sorun şuydu ki, daracıktı. Bu bir dezavantajdı. Artısı ise Tod'un seksi yeşil sandaletleriyle uyumlu olmasıydı. Başka uygun bir şeyim yoktu ve annem, Trixie ve Ally de onayladı, ben de kabul ettim.

Ben makyajımı yaparken Trixie de saçımı yaptı, böylece aynı anda birden fazla iş yaparak zaman kazanmış oldum. Kulaklarıma büyük altın halkalar, bileklerime kalın, oyma ahşap bilezikler taktım, parfümümü sıktım ve yatak odasından çıktım.

Blanca'ya gitmek için beş dakikamız vardı.

"Haydi gidelim," diye emrettim ve kurabiyeleri Trixie'ye, çiçekleri anneme ittirdim ve herkesi dışarı çıkardım,

Ön kapıda durup kolumu genişçe sallayarak herkesi içeri davet ettim.

Eddie kapıda durdu ve annesiyle Trixie'nin Ada'nın kapısını çaldığı koridora seslendi. "Bir dakika içinde çıkacağız."

Kapıyı kapattı ve beni kapıya doğru itti.

"Eddie!" İtiraz ettim. "Gitmek zorundayız. Geç kalacağız."

Cevap vermedi, vücudunu benimkine bastırdı ve beni öptü.

Ağızda hafif bir dokunuş değil, tam bir öpüşme seansı.

Dudaklarımdan ayrılıp alnını alnıma yasladığında ve ellerini yanlarımda gezdirdiğinde Eddie Daze'in içinde sıkışıp kalmıştım.

"Elbiseni beğendim," dedi.

Bunu anlıyordum.

Parmakları yan tarafımdaki fermuarı takip etti.

"Hoşuma gitti, ama onu çıkarmayı daha çok seveceğim." Eek!

Hepimiz eşyalarımızı boşaltırken EDDIE, Blanca'nın Highlands bölgesindeki bungalovunun önündeki kaldırımda bekledi.

Cadde arabalarla doluydu ve bir partinin tüm hızıyla devam ettiğini duyabiliyordunuz.

Annem koluma girdi ve Trixie park yeri aramaya koyuldu, Eddie de onu takip ediyordu.

Gitmelerini izledim ve sonra anneme "Sandalyeni istemiyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Nancy, bu akıllıca mı?" Ada anneme dikkatle bakarak ve hem kurabiyeleri hem de çiçekleri taşıyarak usulca sordu.

"İçeri gireceğim," diye açıkladı annem.

Gösteriş yapma ve kendine yeniden meydan okuma havasında olduğundan değildi. Bu bir gurur meselesiydi. Ama zaten uzun bir gün geçirmişti ve bu beni endişelendiriyordu.

Tartışmaktan daha iyisini biliyordum ve neyse ki annem düşmeden önce tutunacak bir dalım vardı. Ve bana tutundu. Kolumu ölümüne kavramıştı.

Yavaşça eve doğru yürüdük ve Eddie'nin kız kardeşi Rosa'nın yan taraftan geldiğini gördüm.

"Hola!" diye seslendi, gülümseyerek. "Eddie'nin kamyonetini duyduğumu sandım. Arka taraftayız, bu taraftan."

Bizi arka tarafa, hayatımda gördüğüm en büyüğü şeylerden biri olan bahçeye götürdü. Yaz sonu çiçekleri hala bahçedeydi, çalılarda Noel ışıkları demetleri vardı, renkli fenerler yükseklerle asılmıştı ve yanan ışıklar aşağıdaydı.

Mahalledeki her sandalye ve iskambil masası kurulmuş gibi görünüyordu ve çoğu yiyeceklerle doluydu,

Broncos maçından önce Mile High Stadyumu'nun otoparkında kuyrukta bekleyenlerden daha fazla insan vardı. Indy, Lee, Ally, Hank, aileleri ve Indy'nin babasının etrafta dolaştığını gördüm. Onlara el salladım.

Arka planda yumuşak, Meksika gitar müziği çalıyor.

Daha fazla kurabiye yapmam gerektiğini hemen fark ettim.

Blanca'nın bunu kırk sekiz saatten daha kısa bir sürede başarabilmesinden etkilendim.

Tüm bunların Eddie ve benim için olmasından korkuyordum.

Daha iyi bir düğün resepsiyonu isteyemezdim.

"Jet!" Blanca bir grup insandan ayrıldı ve ileri atıldı. Birlikte olduğu grup dönüp bana baktı.

Elini sırtımda hissetmeden önce Eddie'nin kokusunu aldım ve Trixie Ada'nın diğer tarafından geldi. Blanca orada olduğu için onları selamlama fırsatım olmadı.

"Nasılsın?" diye sordu, gözleri torunlarını şımartarak asi veletlere dönüştürdüğü günleri sona erdirmeye niyetli bir annenin saf sevinciyle gülümsüyordu ve o zamanın hemen önünde parlak bir şekilde belirdiğini görüyordu.

"Bien. Y tú?" Ben de cevap verdim.

Yanaklarımdan tutup beni kendine çekti ve dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu.

"Bien, mi hija," dedi usulca, yüzümü bırakarak.

Uh-oh.

Bir haftadan kısa bir süre içinde ve Eddie'yle sadece bir (tuhaf) randevumuz varken, onun kız kardeşliğine terfi etmiştim. Bu kızı demekti.

Eek.

Paniği bastırdım ve tanıştırma faslını başlattım. "Blanca, seni annem Nancy ve arkadaşlarımız Trixie ve Ada ile tanıştırmak istiyorum."

Annemin tırnakları koluma batıyordu ama bıraktı, dengede durdu ve elini Blanca'ya uzattı. Blanca elini iki elinin arasına aldı.

Blanca, "Evime hoş geldiniz," dedi.

Annem binbaşı gülümsemesiyle gülümsedi ve Blanca'nın gözlerinin kamaştığını gördüm.

Sonra annem tekrar kolumu tuttu ve bana aktardığı ağırlıkla hafifçe sendelediğim için neredeyse ikimiz de yere düşüyorduk. Blanca'nın gözleri önce annemin kolumdaki eline, sonra da bana kaydı. Sorguluyorlardı. Başımı hafifçe "hayır" anlamında salladım ve ben annemle kendimi dengede tutarken o da dikkatini hemen Trixie ve Ada'ya çevirdi.

"Jet sana kurabiye yaptı!" Ada anons etti ve kurabiyeleri Blanca'ya doğru itti.

Eddie'ye döndüm, annemi tutmaya devam ederken elimden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Parmak uçlarımda ayağa kalktım, boştaki elimi Eddie'nin pazusuna koydum ve kulağına, "Annemin bir sandalyeye ihtiyacı var, hemen," dedim.

Göz göze geldik, başını salladı ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

I olabilirYemin et I duydu a kolektif
iç çek gelen izleyicilerimiz.

Harika.

"Nancy, bir içki ister misin?" Eddie onun elini kolumdan çekip uzaklaştırırken sordu.

Gitmelerini izledim, annem Eddie'nin bedenine iyice yaslanmıştı.

Tamam, bu adamı sevebilirim.

İşte, itiraf ettim.

Kahretsin ve lanet olsun.

Sonraki iki saati Blanca, Elena ve Rosa arasında mekik dokuyarak, Eddie'nin ailesiyle; teyzeleri, amcaları ve kuzenleriyle tanışarak geçirdim.

Ve onlardan çok vardı.

Bu süre içinde Eddie yarı kayboldu. Oradaydı ama yoktu. Onu Lee ile gördüm. Onu Hank'le gördüm. Lee'nin babası Malcolm ve Indy'nin babası Tom'la gördüm. Onu bazı erkek kuzenleriyle gördüm (söylemeye gerek yok, kesinlikle bir erkek/kadın ayrımı vardı).

Onu yakınımnda görmedim.

Ayrıca bir hafta boyunca yediğimden daha fazla yiyecek önüme itildi, kaba görünmemek için hepsini tükettim ve mistik bir dipsiz margarita bardağı taşıyor gibiydim.

Sonuç olarak, ne kadar tok olursam olayım, aynı zamanda oldukça sarhoştum.

Sarhoş olmam gerekiyordu çünkü Noel ışıkları ve yiyeceklerle dolup taşan masaların yer aldığı büyük partinin ardındaki nedeni öğrendim.

Eddie'nin otuz üç yılı boyunca (evet, bunu da öğrendim), "aile" ile tanışması için getirdiği sadece ikinci kadındım.

Bu ürkütücü gerçekten daha da kötüsü, Blanca'nın sevdiği tek kişi bendim.

Eddie hakkında da çok şey öğrendim. Belki de çok fazla.

Eddie'nin tehlikeli görünmesinin bir nedeni vardı. Eddie'nin lekeli bir geçmişi vardı. Aslında kuzenlerine kadar herkes, Eddie'nin suç dolu bir hayata atılmak yerine Polis Akademisi'ne girmeyi tercih ettiği için Kutsal Üçlü'ye şükranlarını sunmak üzere hâlâ tespih çekiyordu.

Yine de, kaçışlarıyla ilgili pek çok anlatıya bakılırsa, suç hayatında oldukça iyi olabilirdi.

Eddie'nin teyzelerinden birinin Eddie'nin bir araba çaldığı özel bir zamandan (birkaç tane vardı) bahsetmesini sarhoş bir sersemlikle dinliyordum ki bir el koluma dolandı.

Döndüm ve Eddie'nin kız kardeşi Gloria'yı görmek için aşağı baktım.

Teyzeye İspanyolca bir şeyler söyledi ve sonra beni götürdü.

Omzumun üzerinden baktım.

Teyze beni korkuturken sözünün kesilmesinden biraz rahatsız olmuş gibiydi, ben de Gloria'ya döndüm.

"Sanırım bu kabalık olurdu," dedim.

"Bana teşekkür etmelisin. Seni kurtarıyorum," diye cevap verdi Gloria. "Seni korkutmaya çalışıyorlar. Cesaretin var mı diye bakıyorlar. Eddie'nin her kızı cesur olmak zorundadır. Kaçmaya hazır görünüyordun."

Haksız değildi. Kaçmaya hazırdım.

"Bir margaritaya daha ihtiyacın var," diye karar verdi Gloria. İhtiyacım olmayan tek şey buydu.

"Şimdiden blotto'dan iki yudum uzaktayım," diye paylaştım.

Aslında, düz yürümekte zorlanıyordum ve artık dilimi hissedemiyordum.

Gloria güldü. "Ailemle uğraşmak için iki kadeh blotto içmiş olman gerekir."

Ben de onun bu konuda yanılmadığını düşünüyordum.

Beni Indy ve Ally'ye götürdü, ben de boş bir sandalyeye çöktüm. Gloria margarita bardağını alıp en yakındaki dolu sürahiye doğru yöneldi.

"İyi misin?" Indy sordu. Kız gülümsüyordu.

Sarhoş ya da değil, eğlenceli bir şey bulamadım.
"Hayatım berbat."

Güldü.

"Ateşle imtihanın yeni tanımı bu," dedi Ally etrafına bakarak.

"Haklısın kardeşim," diye onayladım, Gloria bana taze bir içki uzattı ve yanımıza oturdu. "Vurulmayı tercih ederim," diye bitirdim.

"Gece daha yeni başlıyor," dedi Ally.

Keşke doğruyu söylemeseydi.

Bir kadın kıkırdaması kalabalığı yırttı ve annem, Trixie ve Ada'nın Ally'nin annesi, Kitty Sue, Blanca ve Eddie'nin bazı teyzeleriyle birlikte oturdukları yere baktım.

Indy, "Annen iyi vakit geçiriyor," dedi. "Onunla tanıştın mı?" Ben sordum.

"Evet, çok tatlı," diye yanıtladı

Indy. "O bir şeytan," dedim.

Kadın kıkırdamaları arasında dağılma sırası bize gelmişti.

Kıkırdamayı bırakıp gözümün kenarından histerik bir kahkaha gözyaşını silerken Eddie'nin bakışlarının bana kilitlendiğini fark ettim. Kardeşi Carlos, Lee ve Hank ile birlikte ayakta duruyordu ve elinde bir bira vardı.

Seksi görünüyordu.

"Eddie çok ateşli," dedim özellikle kimseye.

Herkes Eddie'ye baktı, dudakları kıpırdadı ve arkasını döndü.

"Bu konuda haklısın kardeşim," dedi Ally.

Hlyalı bir i çektim. "O benim ligimin çok dışında. Ne yapıyorum ben?" Tekrar sordum, özellikle de kimseye.

Herkes bana baktı.

"şaka yapıyorsun, değil mi?" Gloria sordu.

Başımı salladım, bacak bacak üstüne attım ve margaritamın yarısını içtim.

"Bugün seks yaptık. Çok fazla seks. İnanılmazdı, kesinlikle F-kelimesine değerdi." emberimizde kimin olduğunu fark ettim ve Gloria'ya döndüm. "zr dilerim."

Indy'ye sırtarak, "Bana aldırmayın," diye mırıldandı.

"Cidden sıtım, birden fazla açıdan." Sonra kendi kendime kıkırdadım ve neyse ki herkes benimle birlikte kıkırdadı.

"Belki de o margarita iyi bir fikir değildi," dedi Gloria.

antam kuağımdaydı ve çalmaya başladı. Margaritamı Indy'ye uzattım ve telefonumu çıkardım.

"Muhtemelen Tex, atışları kaçırdığı için bana kızgındır," dedim onlara.

Gloria'nın kaşları sa çizgisine kadar yükseldi ve ben de telefonumu açtım.

"Hel-lo?" şarkı söyledim.

"Güzel elbise," dedi çok iyi tanıdığım bir erkek sesi, çünkü anısı beynime kazınmıştı.

Hemen ayıldım ve tüm vücudum hareketsiz kaldı.

"Belki seni becerirken bunu giymeni sağlarım," dedi Vince.

Tüylerim diken diken oldu, boğazıma safra kaçtı ve sesim tatile çıktı.

Telefon numaramı nasıl aldığını asla bilemeyeceğim. Bilmek bile istemedim.

"Kalçalarına doğru iteceğim..." Durakladı. "Oh, işte bu çok tatlı. İşte taşralı erkek arkadaşın geliyor."

Başımı kaldırdım ve Eddie'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yüce Tanrım.

Vince bizi görebiliyordu.

Titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve panik içinde Vince'in nerede saklandığını bulmaya çalışarak etrafıma bakındım. Bahçe bir sokağa açılıyordu ve iki yanında evler vardı. Her yerde insanlar vardı. Bacaklarımdaki titreme gövdemi de etkiledi ve kolumu karnıma doladım.

"Evet. Seni izliyorum sürtük. Anımı bekliyorum. Ne koruduğu umurumda değil-"

Telefon benden uzaklaştı ve Eddie oradaydı. Telefonu kulağına götürdü ve bir dakika dinledi.

Belli ki Vince'in konuşması bitmemişti.

Eddie'nin yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye büründü. Dün gece giydiklerinin ötesindeydi. Her şeyin ötesindeydi. Tarif edilemezdi.

Telefonu kapattı ve bir saniye boyunca yere baktı, çenesi çalışıyordu.

Nefesimi tuttum.

Sonra döndü ve şiddetli bir yan atışla telefonumu avluya fırlattı. Margarita sürahisine öyle bir şiddetle çarptı ki, cam sürahi patladı ve telefonum da patladı. Camdan kopan parçalar masanın ve bahçenin büyük bir kısmına sıçradı.

Herkes sustu ve dönüp bakmaya başladı. Ben de telefonuma doğru baktım.

"Eddie." Bu Lee'ydi, yakınında duruyordu, sesi alçak, gözleri ciddiye.

Ağzımın kuruduğunu fark ettim ve yutkundum. Eddie'nin gözleri Lee'ye kaydı.

Tek söylediği "Fratelli," oldu.

Lee'nin yanağında bir kas hareket etti.

"Oğlum." Blanca oradaydı ve Eddie'yle sessizce İspanyolca konuşuyordu. O da İspanyolca cevap verdi ve annesinin irkilmiş gözleri bana döndü. "Evet," dedi.

Eddie bana döndü. "Annen bu gece burada kalıyor, yarın Tex'e taşınıyor."

Tartışmanın zamanı değildi ve kesinlikle tartışmanın zamanı da değildi. Eddie kızgınlığın da ötesindeydi. Korkudan dilim tutulmuştu. Trixie ve Ada geldi, annem Trixie'ye yaslanmıştı, hepsi de endişeli görünüyordu.

Başımı salladım.

"Sen benimlesin," diye devam etti Eddie. Tekrar başımı salladım.

"Parti sona erdi," diye bitirdi.

ON BEŞ

ÇARPILDI

O Eddie partinin bittiğini duyduğunda, Blanca'nın böyle bir fanteziyi nasıl bu kadar çabuk gerçekleştirebildiğini öğrendim.

İlgili taraflar Blanca'nın oturma odasına geçerken Eddie'nin kız kardeşleri ve teyzeleri harekete geçerek temizlik ve düzene giriştiler: Ben, Eddie, annem, Trixie, Ada, Blanca ve manevi destek için Indy ve Ally.

Hank ve Lee de bizimle gelip biraz kaldıktan sonra, Tom annemin sandalyesini getirip Trixie'nin anahtarlarını ona verdiğinde, hepsi salona geçip Malcolm'la bir erkek topluluğu oluşturdular, sessiz seslerle ve gergin yüzlerle konuşuyorlardı.

Hank ve Lee soyunup gözden kayboldular. Malcolm ve Tom, Kitty Sue ile buluşup ayrıldılar.

Bunu fark ettim ama fark etmedim, çünkü anneme bir darbe daha indirmeden içinde bulunduğum durumu anlatmaya çalışmakla meşguldüm. Annemin önünde yere dizlerimin üzerine oturdum. O kanepede oturuyordu ve Eddie de yanımda duruyordu.

Ona haftamın hikayesini anlattım.

Annemin yüzü soldu.

Sonra gözleri sertleşti.

İşim bittiğinde, "Lanet olası baban." dedi. Vay be.

Annemin F'li kelimeyi söylediğini hiç duymamıştım.

"Anne, sakın ol," diye ısrar ettim.

"Ben sakınım. Babanı öldürdüğüm için beni hapse attıklarında, bunun önceden planlanmış olduğunu bileceklerini söyleyecek kadar sakınım. Tek kollu ya da değil, o pisliği öldüreceğim." Eddie'ye baktı. "Üzgünüm, Eddie."

Başını hafifçe eğerek henüz onu kelepçelemeyeceğini gösterdi.

Annemin gözleri tekrar bana döndü. "Neden bir şey söylemedin?"

"Ben-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Ne yapmadığını biliyorum," diye tersledi annesinin salak kızıyla konuşan sesiyle. "Tekrar hastalanmamı istemedin. Jet, Tanrı aşkına, ben camdan yapılmadım. Hayatımın geri kalanında beni paramparça olacakmışım gibi idare edemezsin."

"Senin için söylemesi kolay," diye fısıldadım ve ona baktım.

Olaydan sonra hastane yatağında kendini göremedi, sol tarafı gevşek ve gevşekti, hatta yüzü, sesi bulanık ve gözleri odaklanmamıştı. Korkunçtu.

Söylemeyecektim ama söylemek zorunda değildim.

Eli yanağıma gitti.

"Teşekkür ederim bebek yüzlüm," dedi sessizce ve gözyaşlarım boğazımı doldururken yanağımı eline bastırdım. Sonra "Ama şu andan itibaren görevde değilsin" dedi.

Gözlerim onunkilere kaydı ama o Eddie'ye bakıyordu. "Trixie'nin yanına taşınıyorum," diye açıkladı.

Nefesim kesildi.

Eddie konuştu.

"Bu gece annemde kalacaksın. Yarın seni güvende tutabilecek bir arkadaşının yanına taşınıyorsun. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ve işimi şansa bırakmayacağım. Her şey bittiğinde Trixie'nin yanına taşınabilirsin," dedi Eddie hafife alınmayacak bir ses tonuyla.

"Tamam," diye cevap verdi annem hemen, önemsememeye karar vererek.

"Ama-" Önemsememek için biraz çaresiz bir ihtiyaç hissederek başladım.

Eddie beni kolumdan tutup kaldırdı ve üzerimde konuştu. "Trixie, bizimle geri gel, Nancy için bir çanta hazırla, bir hafta yetecek kadar." Bana döndü. "Sen de bir çanta hazırla."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Eddie Trixie'ye bakarak emir vermeye devam etti.

"Nancy'nin çantasını geri getirebilirsiniz ama yanınızda biri olmadan hiçbir yere gitmenizi istemiyorum. Ne demek

istediğimi anladınız mı?"

Trixie başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Eddie emir vermeye devam etti. "Indy, Tex'i görmeye git. Ona misafiri olacağını söyle."

Indy de başını salladı.

Eddie beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Gidelim," dedi.

Blanca'ya baktım.

"Çok özür dilerim," dedim ona, koşar adımlarla çünkü Eddie hâlâ beni sürüklüyordu.

"Annene göz kulak olacağım," diye söz verdi.

Mini konvoyumuzla yola çıktık ve Ada Trixie ile birlikte daireme geri döndük. Dairesine girmeden önce Ada bana sıkıca sarıldı.

"Sen iyi bir kızsın," dedi gözleri parlayarak. Eddie'ye başıyla selam verdi, muhtemelen o anda ondan korktuğu için ona sarılamadı ve kapısından çıktı.

Kendime ağlamamamı söyledim ve neyse ki benliğim beni dinledi.

Trixie annem için eşyalarını topladı ve bana bir kez daha sıkıca sarıldı.

Eddie'ye baktı, sonra bana baktı. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Keşke ona inanabilseydim.

Trixie gitti, ben eşyalarımı topladım ve Eddie'yle onun evine gittik.

Konuşmadık. Eddie'nin keyfi yerindeydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse benim de keyfim yerindeydi ama keyfimi kendime saklıyordum.

Ve ruh halim lanet babamın etrafında dönüyordu.

Babam neredeydi?

Önemli değildi. Onu bulacak ve tam olarak ne düşündüğümü söyleyecektim.

Başka bir şey daha. Bir daha asla o gece korktuğum kadar korkmayacaktım.

Asla.

Hayatımın kontrolünü nasıl ele geçireceğimi bilmiyordum ama öyle ya da böyle bunu yapacaktım.

Kimse anneme F'li kelimeyi söyletmedi.

Eddie çantamı evine taşıdı ve yatak odasında yere bıraktı. Sonra evin içinde dolaşarak bütün panjurları kapattı ve bütün kapıların güvenli olduğundan emin oldu. Oturma odasının ortasında durmuş, yavaş daireler çizerek onun hareketlerini izliyordum.

Yüzü sertleşmişti ve kontrolünü zar zor sağladığını söyleyebilirdim.

Bizi meraklı gözlerden uzak tutup sıkıca kilitledikten sonra elimi tuttu ve beni yatak odasına sürükledi. Orada elimi bıraktı ve kazağını çıkararak arkasını döndü.

"Eddie," diye seslendim.

Yatağın kenarına oturup botlarını çıkarırken bana baktı.

"Sana söylemem gereken bir şey var ve kızmayacağına söz vermelisin," diye paylaştım.

Ya da daha çok, daha deli.

Gözleri çakmak çakmak oldu ve karnımda bir şeyler kıpırdadı. İkinci botunu bıraktı, ayağa kalktı ve yaklaştı. "Ne?" Sesi de yüzü gibi gergindi.

Bir nefes aldım. "Vince'i dün gece Smithie'nin yerinde, silahlı adamı görmeden hemen önce gördüm. Tehdidini o zaman yaptı. Sana söylemedim çünkü silahlı adam öncelikliydi."

Tamam, yarı dürüst davranıyordum. Eddie'ye söylemeyi hiç düşünmediğim şeyleri söylemenin zamanı değildi. Eddie'nin yapması gereken her şeyi yapması için gereken her bilgiyi Eddie'nin aldığından emin olma zamanıydı.

"Benimle yatarsa Marcus'un senin yüzünden ona prim vereceğini söyledi. Marcus'la birbirinizden nefret ettiğinizi söyledi. Marcus'un seni elde etmek için Lee ile savaşa bile girebileceğini söyledi. Bu her ne demekse."

Eddie'nin çenesi çalıştı.

Sonra da "Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Başımı salladım ama başka tarafa baktım ve "Sadece bana yapacaklarıyla ilgili şeyler" dedim.

"Evet," diye yanıtladı Eddie ve gözlerim tekrar ona kaydı. "Bunu bana da söyledi."

Bunların hiçbirinin Eddie'nin ruh haline iyi gelmediği açıktı.

"Tüm bunlar için üzgünüm. Yapamazsın..." Durdum, gözlerim düştü, ne diyeceğimi bilemedim ve bir adım uzaklaştım, ama beni belimden yakaladı ve geri çekti.

"Jet, bana bak."

Ona baktım.

"Sana dokunmayacak."

Bunu öyle bir şekilde söyledi ki inandım.

Eli yan tarafıma gitti ve sonra fermuarımı indirdi.

"Kimse sana dokunmuyor," diye devam etti ve eteğimi kalçalarımından yukarı çekti, elbiseyi belimde toparladı ve sonra yukarı çekerek çıkardı. "Benden başka kimse..." diye bitirdi.

Gözleri sıcak ve sıvı değildi. Sert ve parıltılıydılar.

Bunun sadece Vince'le ilgili olmadığını hissediyordum. Bu herhangi biriyle, herhangi bir yerle ilgiliydi. Bu benim tamamen farklı bir şekilde damgalanmamla ilgiliydi.

Ciğerlerimdeki nefes yanmaya başladı.

"Ah...tamam," dedim ve bu tek kelime beni sarstı.

Tişörtünü çıkardı ve elleri etrafıma dolanarak sütyenimi çözdü. Askıları kollarımdan aşağı kaydırды.

ve bir kenara fırlattım. Üstümü örtmek istedim ama bunun iyi bir hareket olduğunu düşünmedim.

"Kızgın mısın?" diye sordum.

Vücutuma bakıyordu ama gözleri benimkilere geldi.

"Evet," diye cevap verdi. "Kızgıyım."

Elleri külotumu yere düşene kadar aşağı itti.

Beni popomdan tutup kaldırdı ve kollarımı ve bacaklarımı ona sarmaktan başka çarem kalmadı. Döndü ve bir dizini yatağa koydu, beni yatağa yerleştirdi ve sonra üstüme yerleşti.

"Belki de konuşmalıyız," diye fısıldadım.

"Şimdi konuşmak istiyor," diye mırıldandı boynuma doğru, eli aramızda, fermuarının düğmelerini ilikliyordu.

Karnımda farklı türde bir çarpıntı hissettim.

Ağzı kulağıma geldi, parmakları bacaklarımın arasına dokundu ve ben nefesimi tuttum.

"Bir dakika içinde seni o kadar sert becereceğim ki ikimiz de bunu düşünmeyeceğiz ve sonra o kadar bitkin olacağız ki uyuyacağız. Yarın konuşuruz. Senin için uygun mu?"

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Benim için çok işe yaradı.

"Güzel," diye mırıldandı.

Sonra da söz verdiği şeyi yaptı.

UYANDIM.

Hâlâ karanlıktı ve bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum.

Eddie yatakta yanımda değildi ve diğer odadan sesler duydum.

Bacaklarımı yataktan attım, giyecek bir şey bulmak için yere baktım ve elim Eddie'nin kazağını buldu. Başıma geçirdim ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapalıydı.

Uyumaya gittiğimizde henüz kapanmamıştı.

K a p ı y ı açmaya başladım. Bir santim aralık kaldı ve sonra Eddie'nin konuştuğunu duyunca durup dinledim.

"...bu bok," diye bitirdi.

Bir duraklama oldu.

"Bunu sizin için halledebilirim," dedi başka bir adam.

Cevap gelmedi.

"Söz ver Ed. Fratelli'nin icabına bakacağım."

Nefesim kesildi.

"Darius, kız arkadaşım için Vince Fratelli'yi vurmuyacaksın."

Eek!

Eddie bana kız arkadaşım dedi!

"Hayır, Fratelli'yi vurduracağım çünkü o bir pislik. Emri seve seve veririm. Kendimden geçeceğim

lanet olası neşe."

Oh...Tanrım...Tanrım.

"Vurulmak" ne demek biliyordum. Televizyon izlerdim (ya da izlerdim).

"Öldürüldü" demekti.

Bir duraklama daha oldu ve negatif dalgaların kapıya vurduğunu hissedebiliyordum.

"Unutuyorsun, kardeşim," dedi Eddie yumuşak bir sesle, sesinde bir uyarı vardı, "Ben bir polisim."

Sessizlik ve daha fazla negatif dalga.

Darius sonunda konuştu. "Teklif masanın üzerinde." "Orada kalacak," diye cevap verdi Eddie.

Darius'un omuz silktiğini hayal ederken daha fazla sessizlik.

"Smithie'ye bunların hiçbirini anlatma. Sana Jet için işaretçisini çağırmaya hazır olduğunu söyledi. Az önce bana verdiğin teklifi kabul etmesini istemiyorum," diye emretti Eddie.

Beni bir tüyle uçurabilirdin. Darius, Smithie'ye iyilik borcu olan "kardeş"ti.

Denver ne kadar küçüktü? Ve eğer o kadar küçükse, neden babamı bulamıyordum?

Sonra Eddie aynı soruyu sordu.

"McAlister'dan bir iz var mı?"

"Adam kaypak. Geçen gece bir masada olduğunu biliyorum. İyi iş çıkardı. Marcus'a ödeme yapacak kadar

değil ama

Ona aynı şekilde ödeme yaptı. Sanırım King'den çaldıklarıyla."

Kral mı?

King de kimdi?

Bana ateş eden adam o olmalı.

"King'den ne aldı?" Eddie sordu.

"Polisler bilmiyor mu?" Darius'un sesi şaşırılmış gibiydi.

"Ağzını sıkı sıkı kapattı. Hiçbir şey söylemiyor. Hemen bir avukat istedi."

"Değil Akıllıca, Ateş etmek. at a polisın kız arkadaş," Darius belirtti.

Evet, bana ateş eden adamdı.

Ve işte yine biri bana Eddie'nin kız arkadaşı diyordu.

Yüce Tanrım.

"Her neyse, yirmi bin dolar değerindeydi. Tek bildiğim bu," dedi Darius Eddie'ye.

Yirmi büyük mü?

Vay anasını.

Benden yirmi bin dolar değerinde bir şey çalsalardı muhtemelen birini vururdum.

Muhtemelen hayır, ama düşünürdüm.

"Slick hâlâ resmin içinde mi?" Eddie devam etti.

"Slick yere serildi. Slick'in peşinde DPD ve Nightingale Investigations var. Slick uzun bir süre yüzünü göstermeyecek. Otuz bin olsun ya da olmasın."

Son olarak, bir parça iyi haber.

"Marcus bu işin neresinde?" Eddie devam etti. "Vince'i serbest bıraktı. Ya öyle yapacak ya da Daisy'yi kaybedecek. Hayır değil Daisy'yi kaybetme yolu," diye yanıtladı Darius.

Şok olmuştum.

Savaşa ne oldu?

Elbette savaş istediğimden değil.

"Vince dönek mi?" Eddie inanmaz bir sesle sordu. "Vince bir görevde ve Vince tek başına."

Bunu iyi bir haber olarak almadım.

"Bu çok kötü, Marcus'un buna bağlı olmasını isterdim," dedi Eddie.

Eddie de bunu iyi bir haber olarak almadı ama çok daha korkutucu bir nedenden dolayı.

Darius güldü. "Onu başka bir şekilde yakalaman gerekecek, Ed. Daisy'nin Jet'ten hoşlandığı söyleniyor ve Marcus Daisy'nin mutlu olmasını istiyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Cevap yok ve uzun bir sessizlik anı. "Buna

değer mi?" Darius sessizce sordu. "Jet mi?"

Eddie de karşılık olarak sordu.

"Evet," diye yanıtladı Darius.

Kapıyı açtım ve olabildiğince yüksek sesle yaptım, sonra banyoya doğru yürüdüm.

Eddie'nin cevabını duymak istemiyordum ve onlar dinlediğimi anlamadan kapıyı kapatabileceğimi de sanmıyordum.

Banyodayken iç çamaşırımın olmadığını fark ettim.

Harika.

Banyoda gürültü yaptım, eşyaları sağa sola vurdum ve lavaboyu açtım. Yatak odasına geri döndüm, gözlerim oturma odasından kaçıyordu. Orada durup ne yapacağımı düşündüm, sonra çantamı karıştırıp bir kot pantolon aldım ve üzerime geçirdim.

Saçlarımı yüzümden çekerek oturma odasına doğru yürüdüm.

Önce Eddie'ye, sonra da Darius'a baktım. İkisi de oturma odasında durmuş beni izliyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Eddie'nin yanında durdum. Kolu boynuma dolandı ve beni yanına çekti.

"Seni uyandırdık mı?" diye sordu usulca, bana bakarak, kolu hâlâ boynumdaydı.

Başımı salladım ve sonra durup ona baktım. Öfkesini daha önce atmış olmalıydı, gözleri yeniden sıcak ve şefkatliydi.

Mini bir sersemliğe kapıldım ve "Gittiğini hissettim" diye mırıldandım.

Göz kapakları biraz aşağı indi ve ağzı gevşedi.

"Yatağına dön. Bir dakika içinde orada olacağım," diye cevap verdi.

Başımı salladım, elimi karnına götürdüm ama Darius araya girdi, "Ben gidiyorum. İrtibatta olalım."

Ona baktım. Eddie'yle konuşuyordu ama bana bakıyordu, yüzü boştu ama gözleri değerlendiriyordu.

Eddie bana uyuşturucu satıcısı olduğunu söyledi ve insanların ölüm emrini vermekten bahsetti. Bu konuda çok üzücü bir şey hissettim çünkü onun iyi bir adam olduğuna dair garip bir his vardı içimde. Onun böyle biri olmadığını ama böyle biri olmak zorunda olduğunu hissediyordum.

Darius, Eddie'ye bir tür el hareketi yaparak ve bana tek kelime etmeden gitti.

Eddie arkasından kapıyı kilitledi ve onunla birlikte yatak odasına geri döndük. Darius'la konuşmak için tişörtünü ve kot pantolonunu giymişti. Karanlıkta onları çıkardı.

Kot pantolonumu çıkardım, kazağımlı bıraktım ve yatağına girdim.

Eddie de bana katıldı, elleri kazağın altına girdi ve onu cırparak çıkardı.

"Üşüyorum," dedim ona.

Beni içine çekti, önden öne doğru. "Uzun sürmeyecek."

Bana bir süre sarıldı ve haklıydı.

Neredeyse uyuyordum. Nasıl olduğunu sormayın. Muhtemelen Eddie'nin vücudunun sıcaklığı ve kollarının beni sarmasıyla ilgili bir şeydi.

Sonra Eddie konuştu ve beni sarsarak uyandırdı. "Ne kadarını duydun?"

Lanet olsun.

Yakalandı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Çok mu?" Eddie hiçbir şey söylemedi.

"Dinlemem yanılttı," dedim özür dilemek için.

"Ben olsam dinlerdim," dedi bana.

Elimde değildi. Boynuna karşı gülümsedim.

"Bana Darius hakkında açıklama yapmak zorunda kalacaksın," diye fısıldadım.

Eddie tereddüt etmedi.

"Çocukken çok yakındık. O iyi bir adamdı. Biraz vahşi, Lee ve benden daha az vahşi."

O gece öğrendiklerime göre, Eddie'den daha vahşi olmanın zor olacağını düşünmüştüm.

Eddie konuşmaya devam etti. "Babası öldürüldü ve o ve ailesi zor günler geçirdi. O zamanlar kolay görünen bir yolu seçti, hızlı para ve bokunu çözmenin bir yolu. Bu yol daha da zorlaştı ama o bu yolu seçti ve şimdi geriye dönüp bakmayı reddediyor."

"Kulağa çok üzücü geliyor,"

diye not ettim. Öyle de oldu.

Eddie hiçbir yorum yapmadı. Her şey boyunca Darius'un arkadaşı olduğu için bunun ne kadar üzücü olduğunu biliyordu.

"Gecenin bir yarısı neden buradaydı?" Ben sordum.

Eddie sanki paylaşmanın güvenli olup olmadığını merak ediyormuş gibi durakladı. Sonra konuştu. "Karşılıklı yarar sağladığında bazen birlikte çalışıyoruz ama bunu gizli tutuyoruz. Departman onun görevden alınmasını istiyor ve ilişkimizden pek memnun değiller. Ben yardımcıyım ve kardeşler arasında pek popüler değilim."

"Güvenli değil," diye sonuca

vardım. "Hayır. Güvenli

değil."

"İkiniz için de mi?"

"Hayır."

"Ama şimdi birlikte çalışıyorsunuz?"

Cevap vermedi.

"Benim için mi?"

Ben zorladım.

Cevap vermedi.

"Sanırım biraz korkutucu olabilirsin," dedim ona.

Arkasına döndü ve beni yanına çekti. "Teyzelerimi dinleme. Onların istediği kadar korkutucu değilim."

Yanıliyordu.

Korkunç biriydi.

KAHVE MAKİNESİ

Talarm çaldı, Eddie bir düğmeye dokundu ve yataktan yuvarlandı.

Yastığa sarıldım.

Bir elini bileğime doladı ve beni yataktan çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Yarı uykulu, yarı sinirli ve odanın öbür ucundayken sordum.

"Duş zamanı, sonra da kötü adamları bulma zamanı," diye yanıtladı Eddie.

Duş mu?

Beni kucağına alıp sıcak suyun altına soktuğunda hâlâ uyanıyordum. Şaşkınlıkla ona baktım, bana katıldığında ve duş perdesini etrafımıza çektiğinde su üzerime inerken göz kırptım.

"Benim hakkımda öğrenilecek bir şey var," dedim ona.
"Ben bir Erteleme Düğmesi Kızıyım."

Bana gülümsedi, uzandı ve sabunu aldı.

Yapmadığı şey cevap vermektir.

Çıplak bedenimi saklamanın en iyi yolu olarak ona sırtımı döndüm.

Erkekler çıplaklık konusunda neden bu kadar iyiydi? Bu adil değildi.

Elbette Eddie'nin harika bir vücudu vardı. Kesinlikle saklayacak bir şeyi yoktu. Eddie'nin vücuduna sahip olsaydım, muhtemelen sürekli çıplak dolaşırdım. Kötü bir vücudum olduğundan değil. Doğru yerlerde kıvrımlarım vardı. Birkaç ay önce, yemek yemeye vaktim olduğunda daha kıvrımlıydılar.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedim duş başlığına.

Sabunlu elleri ortama dolandı, vücudunu sırtıma bastırdı ve ağzı boynumu buldu. "Senin hakkında öğrendiğim bir şey var, sabahları huysuz oluyorsun."

"Sabahları huysuz değilim," diye homurdandım.

Ortamımdaki elleri birbirinden ayrıldı. Biri göğsümü, diğeri bacaklarımın arasını avuçlamaya gitti.

"Hayır, sen her zaman huysuzsun," dedi bunu eğleniyormuş gibi.

Sadece yarım yamalak dikkat ediyordum. Daha çok ellerinin ne yaptığıyla ilgileniyordum. Bir elinin parmakları meme ucumda yuvarlanırken diğer parmakları derine bastırıyordu.

İyi hissettirdi.

Başım omzuna düştü.

"Seni nasıl tatlı yapacağımı da öğrendim," diye mırıldandı yanağıma karşı.

İtiraf etmeliyim ki, bunu kesinlikle öğrenmişti.

Başımı çevirdim ve dilimi boynunda gezdirdim.

Suyun ve Eddie'nin tadına baktım ve artık huysuz hissetmiyordum.

BİRAZ UZUN SÜREN ve inanılmaz keyifli düşümüzden sonra dişlerimi fırçaladım, iç çamaşırlarımı ve Eddie'nin temiz tişörtlerinden birini giydim ve kahve yapmak için mutfığa girdim.

Kahve makinesini bulamadım. Aslında, pek bir şey bulamadım.

Banyoya geri döndüm, zaten açık olan kapıyı çaldım ve Eddie'nin çağrısı üzerine içeri girdim. Üzerinde kot pantolon ve başka bir şey olmadan lavabonun başında durmuş tıraş oluyordu.

"Kahve makinenizi bulamıyorum,"

dedim. Gözleri bana kaydı. "Benim

kahve makinem yok." Bakakaldım.

Herkesin kahve makinesi vardı. Burası Amerika'ydı.

Dahası, Eddie bir polisti. Herkes polislerin çok kahve içtiğini ve çörek yediğini bilirdi.

Eddie'nin kaya gibi sert karın kaslarına baktım.

Tamam, belki Eddie donut yememiştir.

Şaşkınlığımı üzerimden attım.

"Su ısıtıcınızı ya da hazır kahvenizi

bulamıyorum," dedim. "Su ısıtıcım ya da hazır kahvem yok."

Bakmaya devam ettim. "Kahve için ne yaparsın?"

Gözleri aynaya geri döndü. "Fortnum's'a gidiyorum."

"Peki o zaman, kahve için ne yapmalıyım, şu anda?" I sordu.

"İş için hazırlanır mısın?" diye

önerdi. The Glare'ı taktım.

"Senin bir kadına ihtiyacın var," dedim ona, kibirli olmaya ve biraz tavır takınmaya çalışarak.

Bu akıllıca bir şey değildi.

Gözleri tekrar bana döndü ve yüz ifadesi kemiklerimi sızlattı.

Eek!

Banyodan çıktım.

Minimal bir makyaj yaptım, kot pantolon ve annemin bana aldığı V yakalı, kırmızı, uzun kollu bir tişört giydim ve evet, tahmin ettiğiniz gibi daracıktı. Saçlarımı kuruttum ve at kuyruğu şeklinde topladım. Kendimi havamda hissettiğim için, bir çift yüksek topuklu, taba rengi bot ve kemer halkalarımın sınırlarını zorlayacak kadar geniş bir kemer giydim.

Eddie uzun kollu, beyaz, termal tişörtünü, kot pantolonunu, botlarını ve kemerini giydi, silahını ve kelepçelerini

komodinin çekmecesine yerleştirdi ve kot pantolonunun kemerine taktı. Son dokunuşu da şifonyerden rozetini alıp kemerine asmak oldu.

Çantamı aldım ve arka kapıdan çıktık.

Eddie'nin etrafı taradığını fark ettiğimde bahçeyi yarılamiştık. Midem sıkıştı ve ben de Eddie'nin uzun çitinin üzerinden bakan kafalar aramaya başladım. Garajın kilidini açtı ve sonra kamyonu bindik, garaj kapısının açılmasını bekliyorduk, Eddie dikiz aynasından kapıyı izliyor, bir yandan da cebini karıştırıyordu. Sonra bana bir dizi anahtar uzattı.

Tek söylediğı "Evin anahtarları" oldu.

Onları ben aldım. Midem tekrar sıkıştı ve kamyonu çalıştırdı. Tam kamyonu vitesine takacaktı ki elimi koluna koydum. Elini oynatmadı ama gözleri benimkilere kaydđ.

Söylenecek çok şey vardı.

"Teşekkür ederim," listedeki en büyük teşekkürdü ama kelimeler yeterli değıldi.

"Baş belasđ olduğum için özür dilerim" de en üst sıralarda yer alan bir diğerk cümleydi.

Bir şey, herhangi bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum,"

dedim. Kaşları yukarı kalktı.

Elimi kolundan çektim ve başka tarafa baktım.

"Chiquita, bu anahtarlarla mı ilgili?" diye sordu. "Her şey hakkında," dedim pencereye.

Sessizlik.

"Hey," diye seslendi sessizce ve ben ona baktım. Gözleri ciddiye.

"Sanırım şu anda kendini bana borçlu hissediyorsun." Başımı salladım.

Yavaşça gülümsedi. Önce gamzesi, sonra dudakları kıvrıldı, sonra beyaz dişleri ortaya çıktı.

Gözlerimi ona diktim, arkamı döndüm, emniyet kemerimi taktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedim.

Güldü.

"Şaka yapmıyorum," dedim ona.

"Çok saçmalıyorsun," diye cevap verdi ama bunu iyi bir şeymiş gibi söyledi.

Harika.

Fortnum's'a birlikte yürüdük. Açılıştan birkaç dakika önceydi ama içeri girmek için bekleyen iki kişi vardı bile. Onları içeri aldım ve kapıyı açık bıraktım.

Jane ve Tex kahve tezgahının arkasındaydı. Biz geldiğimizde ikisi de başını kaldırdı ve Tex ağzını açıp

Boom, ama oraya ilk ben gittim.

"Eddie'nin kahve makinesi yok. Kahve! Hemen! Dudak yok!" Tersledim.

Doğruca tezgâhın arkasına geçtim ve Tex espresso makinesini çalıştırıp Eddie'ye cappuccino yaparken bana da sert bir Americano hazırlarken ona baktım. Bütün bu süre boyunca sırtıyordu.

Tex'in bana verdiği cappuccino'yu Eddie'ye uzattım, sütü Americano'ma karıştırdım ve karıştırmadan bir yudum aldım.

Tex'e baktım. Hâlâ sırtıyordu.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Sen, Loopy Loo." Gözleri Eddie'ye kaydı. "Üzgünüm Chavez, ama insanlar ona ateş ederken çok daha eğlenceli oluyor."

"Sen bir kaçıksın," dedim ona.

"Öyleyim hayatım," diye cevap verdi, hiç bozuntuya vermeden ve ilk müşteriye döndü.

Eddie beni espresso makinesinin arkasındaki tezgâha doğru itti.

"Gitmeliyim," dedi, kolları bana dolandı, bir eli hala bardağı tutuyordu.

Ellerim ikimizin arasındaydı ve ya kollarımı ona dolayacaktım ya da kahveyi ikimizin üzerine dökecektim. Kahve o anda bir yaşam gücü olduğu için kollarımı ona doladım.

Gözlerinde o sıcak ve şefkatli bakış vardı.

"İşten sonra kahve makinesi almaya gideceğiz," dedi bana.

Yüce Tanrım.

Eddie ile kahve makinesi alışverişi. Bu nasıl oldu?

İlişkimizin ı ışık hızında ilerlediğini düşünerek saçlarımın ve kaşlarımın yanıp yanmadığını kontrol etmekten kendimi alıkoydum.

Beni izledi ve sonra yüzü benimkine yaklaştı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir yanımda senin köşeye sıkışmanı seviyor. Bu şekilde geri çekilemiyorsun ve bunu gerçekten istediğini görebiliyorum."

Onu izleme sırası bendeydi. "O köşeden çıktığımda ve artık beni kurtarmana ihtiyacım olmadığımda ne olacak?"

Bu altı milyon dolarlık bir soruydu ve ben nefesimi tutmuş cevabı bekliyordum.

"Her seferinde bir şey" dedi.

Doğru cevap değil.

"Hayır, gerçekten bilmek istiyorum. Bana ateş edilmediğinde ve artık ilginç olmadığımda ne olacak?"

Gözleri değişti ve sanki ona öğleden sonrayı evini boyayarak geçirip geçiremeyeceğimi sormuşum gibi bana baktı.

ve ön bahçeyi plastik flamingolarla süslüyor.

Sonra bana dedi ki, "Sence ben biraz korkutucu muyum? Bence sen biraz delisin."

Tamam, artık her şeyi ortaya dökme zamanı gelmişti.

"Ben deli değilim. Delilikten başka her şeyim. O kadar deli değilim ki delilik karşıtım. Eddie, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben sıkıcıyım."

Bir süre bekledi, beni izledi ve sonra bir kahkaha patlattı.

Ağzım açık kaldı.

Sonra başını eğdi ve boynuma sokuldu.

"Kesinlikle deli," diye mırıldandı boynuma karşı ve sonra başını kaldırıp bana baktı. "Ve tamamen saçmalıklarla dolu. Denesen bile sıkıcı olamazsın. Ve eğer bu beni vazgeçirmeye çalışmak için bir sonraki taktiğinse, devam et. Sıkıcı olmaya çalışmanı izlemek eğlenceli olacak. Neredeyse senin normalmiş gibi davranmanı izlemek kadar eğlenceli olacak."

Buna ne diyebilirsin ki? Çok...

çok... emin olmam dışında.

Yüzümdeki mutsuzluk ifadesini okumadı ya da daha büyük olasılıkla görmezden geldi. Onun yerine dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve gitti.

Yeesh.

Gerçek bile işe yaramadı.

Sabahın ortasında Indy kapıdan içeri girdi.

"Nasılsın?" diye sordu yanıma geldiğinde, gözleri endişeliydi.

"İşten sonra Eddie'yle alışverişe çıkacağız... kahve makinesi almaya," diye cevap verdim, durumumu anlayacağını düşünerek.

Gözlerini kırptırdı. "Hayır, sana tecavüz etmekle tehdit eden adamdan bahsediyorum."

Elimi salladım ve süt içmeye geri döndüm. "Ah şu.

Bunu aştım," dedim.

Ağzı açık kaldı.

Telefonu kapattı ve "Dün gece o telefon kulağındayken kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordun" dedi.

"O dün geceydi. Hazırlıksız yakalandım. Şimdi kendimi yere atmak, kış tekmelemek ve isim almak istiyorum ve... her neyse," diye kestirip attım, hazırda daha fazla maço konuşması yoktu. "Korkmaktan bıktım."

"Haydi bakalım, Loopy Loo!" Tex teşvik etti, espresso makinesinden bir portafiltreyi gerekmediği halde kaba kuvvetle çekip çıkardı ve telveyi çarparak dışarı attı.

"Ne yapacaksın?" Indy sordu.

Ona baktım. "Hiçbir fikrim yok ama bir şeyler düşüneceğim. Yapmayacağımı bildiğim tek şey hiçbir şey yapmamak."

Bir süre bana baktı ve sonra gülümsedi.

Kapı çalınıp da annemle Blanca içeri girdiklerinde öğleye yakındı.

"Harika, Tex, işte geldi," dedim Tex'e. "Artık annemle tanışabilirsin."

Tex yukarıya ve mağazanın diğer tarafına baktı.

Sonra yüzü dondu. "Un-unh," diye mırıldandı. "Hey, bebek yüzlü," diye seslendi annem.

Gülümsedim ve annemle Blanca'ya el salladım ama Tex'e döndüm.

"Ne demek 'un-unh?'" Çılgınca fısıldadım. Tex hâlâ donup kalmıştı.

Annem kahve tezgâhına kadar geldi ve ona binbaşı gülümsemesini verdi.

"Sen Tex olmalısın," dedi.

Bir tür gırtlak sesi çıkardı, kolumdan tuttu ve beni tezgâhın arkasından dışarı çıkardı. Sonra beni kurbağa bacağıyla Indy'nin yanına götürdü, Indy'yi de kolundan tuttu ve bizi kurguya dönüşen kitapların olduğu koridora, M-N-O bölümüne doğru itti. Sonra durdu ve bana ters ters baktı.

"Bana onun güzel olduğunu söylemedin," diye suçladı.

Indy'ye baktım. Indy bana baktı.

Tex, Indy'ye, "Telefonunu bana ver, kadın," dedi.

Kadın telefonunu uzattı. Telefonu çevirip açtı, rastgele tuşlara basmaya başladı ve telefon endişe verici bir şekilde ötmeye başladı.

Indy telefonu onun elinden kaptı. "Kimi aramak istiyorsun?" diye sordu. "Chavez. Bana Chavez'i bağlayın."

Indy telefon rehberinde aşağı doğru ilerledi ve Eddie'nin numarasını tuşladı. Tex telefonu onun elinden aldı ve kulağına götürdü.

"Chavez?" Duraklama. "Bir sorunumuz var."

Koridorda yürüdü ve bir şeyler mırıldandı. Indy'ye baktım. O gülümsüyordu. Ben de gülümsedim.

"Hı-hı," dedi başını sallayarak. "Hı-hı," dedi tekrar, hâlâ başını sallıyordu. Bir duraklama oldu, "Kahretsin hayır!" Bu bir patlamaydı ve ben sıçradım. Sonra, "Tamam." Sonra telefonu Indy'ye geri fırlattı, o da yakalayıp kapattı.

Bana baktı. "Pekala, Loopy Loo. Gidip annenle tanışalım."

Mağazanın önüne doğru yürüdük ve kendimi tutamadım, gülmek üzereydim.

Tex annemin güzel olduğunu düşünürdü.

Annem ve Blanca endişeli görünüyorlardı.

Onlara yaklaştışımızda, "Bunu tekrar deneyelim," dedim.
"Tex, Nancy ve Blanca. Nancy ve Blanca, Tex."

"Kedileri sever misin?" Tex anneme gürledi.

Annem sıçradı, Tex'e baktı ve başını salladı.

Kedilerden nefret etse bile herkes başını
sallardı.

"O zaman bu işe yarayacak," dedi Tex. "Saat birde eve
gidiyorum, o kadar bekleyebilir misin?"

"Emin misin?" Annem sordu ve ne tara fa gideceğinden
emin olamadan cevapladı.

Herkes etrafta durdu ve birbirine baktı.

"Belki onlara kahve yapabilirsin?" Tex'e önerdim.

Tex bana döndü, yüzü bomboştu.

Onun için biraz üzöldüm. Yani, nasıl hissettiğini

biliyordum. "Ne ol a c a k?" Indy sordu. "Tex buradaki en
iyi barista

ve Rocky Dağlar. Ne olursa olsun sen
istiyorum, olacak harika olacak."

"Latte?" Annem sordu.

Blanca, "Benim için sadece

kahve," dedi. Tex tezgâhın

arkasına geçti.

"Biraz tuhaf biri, değıl m i ?" Annem eğildi ve bana
fısıldadı.

"Senin için ya da daha doğrusu Jet için hayatını feda
edecek," diye cevap verdi Indy ciddi olduğunu belli eden bir

sesle.

Annem ve Blanca birbirlerine baktılar.

Bu onlar için yeterliydi.

YİRMİ DAKİKA SONRA, Ally ve Kitty Sue içeri girdi.

"Blanca! Qué pasa? Nasıl gidiyor Nancy?" Kitty Sue soyunup onlarla oturmaya gitti ve Ally yanıma geldi.

Bana parlak, yeni, çok pahalı bir cep telefonu uzattı.

"Annen ve ben sana bunu aldık. Herkesin numarasını içine programladım ve şarj oldu. Herkese mesaj atmalısın ki senin numaranı bilsinler," dedi Ally.

Telefona baktım. Ona baktım. Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Bunu bir Noel hediyesi olarak düşün," diyerek inkârımı boşa çıkardı.

"Ekim ayındayız," dedim

ona. Omuz silkti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim sessizce.

"Teşekkür ederim'e ne dersin?" Annem odanın öbür ucundan Ses'i kullanarak bağırdı.

Tex bir kahkaha attıktan sonra ağzını kapattı ve yanaklarının biraz pembeleştiğine yemin edebilirim.

Ally'ye baktım ve yutkundum.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım.

Ally'nin gözlerinin kenarları kırıştı. "Benim için zevkti."

Indy, Ally, Tod, Stevie, Daisy ve evet, hatta Eddie de dahil olmak üzere Ally'nin telefonuma programladığı herkese yeni numaramı mesaj attım.

Kitty Sue gitti, Blanca da öyle. Tex, annemin sandalyesini ve çantasını El Camino'nun arkasına yükledi, annemi öne bindirdi ve Carlos Santana'nın "Winning" şarkısı sekiz kanallı teypten çalarken kükreyerek yola koyuldu.

Tex gitmeden hemen önce Duke geldi ve on beş dakika sonra kapının üzerindeki zil çaldı ve Vance içeri girdi.

Nefesimi tuttum. Vance'i gören her kız nefesini tutar, ister beş ister yüz beş olsun.

O kadar iyiydi.

Üzerinde çok yıpranmış bir çift asker yeşili kargo pantolonu, kaslı pazularından kan dolaşımını kesme tehlikesiyle karşı karşıya görünen dar bir bordo tişört ve bir çift üzengiye (birden fazla kez) geçirilmiş gibi görünen bir çift tozlu kahverengi kovboy çizmesi vardı. Parlak siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve koyu renk gözleri o kadar gür kirpiklerle çevrelenmişti ki, ölmek isterseniz onlara neredeyse kız gibi diyebilirdiniz.

"Güzel! Geldin!" Indy hemen ağladı ve ben de ona baktım.

Kolumdan tuttu ve beni Vance'e doğru çekti.

Yanına vardığımızda başını salladı.

Vance Indy'ye, "Yüzüne karşı söyleyeyim dedim, böyle bir şey **o l m a y a c a k**," dedi.

Indy gözlerini kıstı.

"Ne olmayacak?" Ben sordum.

Vance bana döndü. "Personel toplantısında senin hakkında konuştuğumuzda, seni güvenli odaya kilitlemek için oy kullandım."

Ağzım açık kaldı.

Güvenli odanın ne olduğunu bile bilmiyordum ama onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyordum. Ve Nightingale Investigations personel toplantısında bir gündem maddesi olmayı hiç düşünmek istemiyordum.

"Pardon?" Ben sordum.

"Gündüz saatlerinde ofiste dolaşp çocuklarla takılman Eddie'nin tepesini attırırdı. Lee senin dikkat dağıtacağını düşündü. Çocuklar benimle birlikte oy kullandı." Gözleri vücudumu taradı ve bakışları öyle bir hal aldı ki, sanki güçlü bir cinsel çekici ışın beni içine çekiyormuş gibi ona doğru sallanıyormuşum gibi hissettim.

"Bazen dikkat dağıtıcı şeyler iyidir," dedi yumuşak bir sesle. "Senin durumunda, bu iş tatmini olurdu."

Yüce Tanrım.

Ağzım kurudu.

Bu da neydi böyle?

"Lee veto etti," diye bitirdi Vance ve çekici ışının bağlantısı kesildi.

Tanrı'ya şükür.

Kendimi toparladım.

"Bize yardım etmezsen tek başımıza gideriz," diye tehdit etti Indy, bu tuhaf, cinsellik yüklü oyunu tamamen görmezden gelerek.

"Yalnız gitmeye çalışırsan, onu alır ve ofise götürürüm. Eddie onu oradan alabilir. Lee seninle ilgilenecek," diye karşılık verdi Vance.

Eek!

Bu kulağa hoş gelmiyordu. Vance'in beni yakalamasını istemiyordum (en azından bu şekilde... ne diyordum, Eddie'yle yatıyordum, hiçbir şekilde değil) ve kesinlikle Lee'nin Indy'yle "ilgilenmesini" istemiyordum. Lee büyük S ile korkutucuydu.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Ben araya girdim.

Indy bana döndü. "Babanı bulmak istiyorsun. Vance insanları bulma konusunda gerçekten çok iyidir. Ondan yardım etmesini istedim."

Vance'e baktım.

Vance Indy'nin konuşmasını izliyordu ama ben konuştuğumda bana baktı.

"Yardım edersen iyi olur," dedim, gerçekten istemiyordum ama aynı zamanda babamı soracak kadar bulmak istiyordum. "Parasını öderim," diye ekledim. Ona ödeme de yapamazdım ama belki taksit kabul ederdi.

Vücudu tamamen bana döndü ve çekici ışın tekrar devreye girdi. "Babanı bulacağım, ama yardım etmeyeceksin ve bana ödeme yapmayacaksın. Yine de bedava olmayacak. Bana borçlu olacaksın."

Yüce Tanrım.

Başka bir seksi adama borçluyum. Bu işi becerip beceremeyeceğimi bilmiyordum.

o.

Hayır, başaramayacağımı biliyordum.

Gözlerinin içine baktım ve ne şekilde olduğunu merak ettim.

iyilik gelirdi.

İşin özünü anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu.

Cevabımı beklerken gözleri tuhaflaştı, seksi bir tuhaflık gibi.

"Gündüzleri yumuşak huylu kahveci kız," diye mırıldandı. "Ama seni Smithie'nin üniforması içinde gördüm."

Yüce İsa.

Lanet olası Smithie'nin üniforması.

Süpermen'in mayosu gibiydi. Clark Kent iken kimse Süpermen'e dikkat etmezdi. Mayoyu giydiğinde tüm kadınlar ayaklarına kapanıyordu. Smithie'nin üniforması da aynı güce sahipti.

"Artık Smithie's'de çalışmıyorum," dedim ona.

Gözleri kırmızı tişörtüme kaydı. "Çok yazık."

Kendimi nefes almaya zorladım ve Indy'ye baktım.

Sanki beşinci sınıftaymışız da teneffüste okulun en tatlı çocuğu yanıma gelmiş gibi gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Vance'e dönüp baktım.

"Sanırım yalnız gideceğim," dedim.

Bir an bana baktı, sonra "Bunu yapmana da izin veremem" dedi.

Ne?

"Ne?" Ben sordum.

"Neyle uğraştığınızı ve ne yaptığınızı bilmiyorsunuz," diye cevap verdi.

Tamam, erkeklerin bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemesinden biraz bıkmıştım. Seksi erkeklerden bile.

"Başka bir seçeneğin olduğundan emin değilim," diye onu bilgilendirdim.

Kendimle gurur duyuyordum. Tavır ve inançla ortaya çıktı. Koyu renk gözlerini parlatmaya yetecek kadar. Bir an kızgın olduğunu sandım, sonra kendini toparladı ve dudakları kıpırdadı.

"Chavez boku yedi."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve sormadım. Vance Indy'ye baktı. "Zip'in yerine gidiyoruz."

Indy hemen alkışladı ve "Yaşasın!" diye bağırdı.

"Zip'in mi?" Ben sordum.

Indy, "Burası bir silah dükkânı," diye açıkladı.

"Ne?" Bağırdım sayılır.

Neden bir silah dükkanına ihtiyacımız olsun ki?

Vance sorulmamış soruma cevap verdi. "Yardım etmeyeceğim ama ikinizi Denver'da korumasız bırakmayacağım. Size biraz teçhizat getireceğiz." Indy'ye döndü. "Sen arabayı al. Jet benimle Harley'e binecek."

Harley mi?

Harley Davidson motosikleti gibi mi?

Vance ile mi?

Hayır.

Hayır, hayır, hayır ve
gerçekten hayır. "Indy ile
gideceğim," dedim.

Vance, "Benim gözetimimdeyken görüş alanından
çıkamazsın," dedi Sert Adam Bu Nedenle Tartışma Yok
Sesiyle.

Harika.

Bırakın Harley'i, hayatımda hiç bir motosikletin arkasına bile
binmemiştim.

İtiraf etmeliyim ki
hoşuma gitti. Hem de
çok sevdim.

Zip'in sadece silah satmadığını öğrendim. Ole Zip birçok
farklı türde silah satıyordu; tabancalar, av tüfekleri,
tüfekler. Ayrıca bıçak, cephane, şok tabancası, göz yaşartıcı
sprey, biber gazı ve üzerinde kız kardeşimin resmi olan

takvimler de satıyordu.

Önden. Vance dikkat etmezken bunu Indy'ye gösterdim.

"Güzel," diye mırıldandı, Lottie'ye baktı, üzerinde neredeyse hiç olmayan bir bikini vardı, vücudu tamamen ıslaktı, saçları şaşırtıcı derecede kuruydu ve bir BMW motosikletin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu.

Vance bizi şok tabancaları, şok cihazları ve biber gazıyla donattı. Bunların nasıl kullanılacağını anlattı, nasıl güvende olacağımıza dair talimatlar verdi ve ödeme yapmaya çalıştı.

Tartıştım.

Bana sert bir adam bakışı attı.

Ben de Parıltı'yı çıkardım.

Tüm bunlar olurken Indy ödemeyi yaptı.

Benim için sorun değildi. Indy'ye borçlu olabilirdim. Onun iyiliğinin Smithie'nin üniformasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Fortnum's'a geri dönüyorduk, Indy'nin Beetle'ında şekerleme çantamız, Indy de bizi takip ediyordu. Daisy ile Oxford Hotel'de buluşup bir şeyler içmeden önce fazla vaktimiz yoktu ve ben kıpır kıpır olmaya başlamıştım. Daisy'yi bekletmek istemiyordum. Korkutucu olabilirdi.

Colfax'ta bir ışıktaki durmuştuk ve ben Vance'e yaslanmıştım, kasıklarım kışına, göğsüm sırtına, çenem omzuna dayanmıştı. Hızlı ve sert sürüyordu. Beline tutunmaya ve mesafeyi korumaya çalıştım ama kaldırımdan fırladığında neredeyse motosikletin arkasından kış üstü düşüyordum.

Kollarınızı sardığınız ve hayatınız için sıkı sıkı tutunduğunuz bir yolculuktu.

Bir araba ışıklarda durdu ve ben de otomatik olarak saçıma baktım.

Gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü ve sanırım kaskımın içinde biraz çığlık attım.

Sürücü koltuğunda Eddie oturuyordu. Camdan dışarı bakıyordu, aynalı gözlükleri bana dönüktü, yüzünün geri kalanında ise öldürücü bir ifade vardı.

Kaskım vardı, ama aynı zamanda kırmızı-kırmızı bir tişört giyiyordum, saçlarım kaskın arkasından çıkıyordu çünkü at kuyruğu tutucumu çıkarmak zorunda kalmıştım, Vance'le birlikteydim ve Indy'nin arabası hemen arkamızdaydı. Benim olduğumu anlamak için bir polis dedektifine gerek yoktu ama Eddie bir polis dedektifiydi ve Eddie'nin yüzündeki ifadeden anlamıştı.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Arkamızda bir korna sesi duyuldu, Vance aynasına baktı, ben de arkasına baktım. Indy ona ve Eddie'ye işaret ediyordu. Onun yanına yanaşan arabaya baktım.

Eddie'yi bir Crossfire takip ediyordu, Lee'nin Crossfire'ı. Direksiyonda Lee vardı.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Vance sağı baktı. Kask takmadan Eddie'ye el hareketiyle selam verdi, iki parmağını düz uzattı ve bileğini hafifçe salladı. Bay Havalı.

Hep birlikte Fortnum'a gittik, Vance ve ben Kıyamet Konvoyumun yeni tanımına öncülük ettik. Tüm bu süre boyunca makul bir açıklama, başka bir deyişle inandırıcı bir yalan bulmaya çalıştım.

Vance arabayı öne çekti. Indy ve Lee arkaya park etti. Eddie arkamıza park etti. Eddie geldiğinde motosikletten inmiştim ve kaskımı çıkarmıştım.

"Ne oluyor lan?" Eddie, Vance'e bakarak ve o korkutucu sessiz ses tonunu kullanarak sordu.

Vance bisikletten inmişti ve gülümsüyordu. Bunun iyi olduğunu düşünmemiştim. Yüzünüze karşı olduğunu düşündüm. Duruma yardımcı olmasa da, Vance'in bunu yapabilecek cesarete sahip olmasını takdir ettiğimi söylemeliyim.

Durumu etkisiz hale getirmeye
karar verdim. "Eddie,
açıklayabilirim," dedim.

Gözlerini bana çevirdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı ve keşke öfkesini Vance'ten çıkarmasına izin verseydim diye düşündüm. Vance de belalının tekiydi. En azından adil bir dövüş olurdu.

"Öyle mi?" Eddie sordu, sesinden inanmazlık damlıyordu.

Eve dönüş yolunda inandırıcı bir yalan bulmaya çalıştım. Sorun şu ki, başarılı olamadım.

"Şey..." Zaman kazanmak için kelimeyi uzatarak başladım.

Birden Eddie kolumdan tuttu, kaskı elimden çekip aldı, Vance'e fırlattı ve beni bir metre kadar uzağa çekti.

Sanırım inandırıcı bir yalan bulmam için bana zaman tanımak istemedi.

Durduğumuzda konuşmak için ağzını açtı ama önce ben konuştum.

"Kızgın olduğunu görebiliyorum, nedenini bilmiyorum ama-" Sözümü kesti.

"Nedenini bilmiyor musun?" diye sordu. "Hayır, görüyorsun-" diye tekrar başladım.

"Hayır mı?" diye tekrar araya girdi, hâlâ o korkutucu sessiz ses tonunu kullanıyordu.

"Şey, hayır, söyleyeceğim şey-"

"Yolda gidiyorum ve ışıktaki durduğumda evimi, yatağımı paylaşan kadını başka bir adama sarılmış halde görüyorum. Sen o kadınsın ve neden kızgın olduğumu bilmiyor musun?"

Bu şekilde söylediğinde kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Eddie-"

Yaklaştı, gözleri parlıyordu ve sesi hâlâ korkutucu derecede yumuşaktı.

"Bana 'Eddie' deme. Görünüşe göre senin için her şeyi açıklamak zorundayım, bu yüzden iyi dinle, chiquita. Dün gece,

Sana benden başka kimse dokunamaz dediğimde, bu sen demekti.

Benden başka kimseye de

dokunma." Bir elimi kalçama

koydum.

Yani gerçekten, onu terk ettiğimi mi düşündü?

"Düşündüğünüz gibi değildi. Vance bizi Zip'in yerine götürüyordu!" Onu bilgilendirdim.

Uh-oh.

Hatamı hemen anladım. Ona öğle yemeğine çıkacağımızı, köpek barınağını ziyaret edip korunaklı yavrularla oynayacağımızı, uyuşturucu alacağımızı, Zip'e gitmek dışında herhangi bir şey yapacağımızı söylemeliydim.

"Zip'in yerinde ne yapıyordun?" Her nasılsa, alçak, korkutucu ses daha da alçaldı ve korkutucu hale geldi.

Yalan söylememeye karar verdim, bunun iyi bir yol olduğunu düşündüğüm için değil. Daha çok yeterince hızlı başka bir hikaye bulamadığım için.

"Vance bizi teçhizatla donatıyordu." "Ne tür teçhizat?" Eddie sordu.

Belirsiz olmaya karar verdim. "Birkaç parça."

"Ne tür ufak tefek şeyler?"

Belirsizliği denememeliydim. Eddie'nin belirsizliği sevmediğini çoktan öğrenmiştim.

"Şok tabancaları, şok cihazları, biber gazı" dedim. "Neden?"

Derin bir nefes aldım ve dürüst olmak gerekirse, tam gaz devam ettim. "Babamı aramaya gidiyorum."

Gözleri kısıldı, ağzı sıkılaştı ve midem bulandı ama beni çıldırttığını belli etmemeye çalıştım.

"Göster bana," dedi.

Ona baktım. İsteğini görmezden gelmeyi düşündüm ama vazgeçtim. O zorlayacaktı ve ben yine de yapacaktım.

Indy'nin arabasında şok tabancası ve şok tabancası vardı. Benim yanımdaki tek şey çantamdaki biber gazıydı. Çantamı açtım ve Eddie'nin eli benimkine çarpıp biber gazını kaldırımdan aşağıya savurduğunda onu zar zor çıkardım.

"Hey!" diye tersledim, başımı kaldırdım ve içten bir bakış fırlattım.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu ve yaklaştı.

Kızmaya başlamıştım. Beni aptal gibi gösteriyordu. Bunu bir şey anlatmak için yaptığını biliyordum ama yine de.

Hayır, bekle.

Hızlı bir duygu taraması yaptığımda zaten kızgın olduğumu fark ettim.

"Ee?" diye ısırdı, eğilerek.

Çantamın askısını omzuma doladım ve iki elimi de kalçalarımaya yerleştirdim, Çifte Diva Tehdidi.

"Bu adil değildi. Sen Eddie'sin. Hazır değildim-"

"Bu olay patlak verdiğinde sen de hazır olmayacaksın."

Ben de ona doğru eğildim. "Şimdiye kadar gayet iyiydim." "Şimdiye kadar şanslıydın."

Tamam, yeter.

Ellerimi havaya kaldırdım, burun buruna geldik ve yüzüne doğru bağırdım.

"Öyle mi? Sonunda! Hayatımda ilk kez şansım yaver gitti ve ben de bu dalgayı kullanacağım. Yapmayacağım şey, lanet olası panjurları çekili ve lanet olası kapıları kilitli bir evde oturmak ve diğer insanların lanet olası sorunlarımı çözmesini beklemek, tüm bu süre boyunca lanet olası aklımdan korkmak!"

Yeesh.

Bu çok fazla F-kelimesiydi ama o an bunu gerektiriyordu.

"Akıllı olman gerek," dedi, yerinden kıpırdamadan. işgal ettiğim alan.

"Hayatımı kontrol altına almam gerekiyor ve bunu yapacağım, nasıl yapacağım umurumda değil. Hoşunuza gitmeyebilir ama durum bu."

"Kendini oraya koydun, seni güvende tutamam."

Gözlerimi diktim.

Sonra, yemin ederim kendimi tutamadım, güldüm.

Ve elimde olmayan başka bir şey daha vardı. Eddie'ye çok yakın olduğum için ona doğru eğildim ve eğildiğimde kollarımı ortasına dolayıp alnımı göğsüne koydum. Ya bunu yapacaktım ya da tüm bunların komikliğiyle yere yığılacaktım.

"Bu hiç komik değil," dedi Eddie başımın tepesine doğru. Elleri kalçasındaydı, bana dokunmuyordu ve mutlu değildi.

Başımı kaldırıp ona baktım, kollarım hâlâ ona sarılıydı ve bedenim ona yaslanmıştı.

"Eddie, anlamıyor musun?" Hâlâ gülümseyerek usulca sordum. "Hayatım boyunca kendimi hiç güvende hissetmedim. Asla. Şimdiye kadar."

Gözlerinde bir şey parıldadı ama hareket etmedi.

Daha da yaklaştım ve başımı geriye doğru eğdim. "Üç ay önce böyle bir şey başıma gelseydi, panjurları kapalı, kapıları kilitli bir evde oturur ve korkudan aklımı kaçıırırdım."

Bir an tereddüt etti, sonra vücudunun gevşediğini hissettim ve eli çeneme geldi, başparmağının ucu elmacık kemiğime değdi.

"Çok saçmalıyorsun, chiquita," dedi sessizce, ama korkutucu sessizlik kaybolmuştu. Gözlerimin içine bakıyordu, gözlerindeki parıltı eriyordu ve kazandığımı biliyordum.

Sonunda Eddie'yle tartışmayı kazanmıştım. Dans ediyormuş gibi hissettim.

Onun yerine onu sıktım.

"Değilim," dedim.

"Sen de kendini riske atıp babanın sorunlarını çözmek için can atıyor olurdun. Sadece arkanı kollamaya çalışırken başını belaya sokacak çılgın bir Rock Chick'in olmazdı."

"Indy çılgın bir Rock Chick değil."

"Ve arkanı kollayan tek kişi Indy değil."

Ona gülümsedim. Ne demek istediğini biliyordum çünkü karnımda yine o sıcak his vardı ama nedenini bilmediğim bir şekilde onu kızdırmaya ve belki de birazcık flört etmeye karar verdim.

Ben de başımı eğdim ve "Biliyorum. Ally de izliyor."

Vay be. Flört işe yaradı.

Gözleri akışkanlaştı. Karnım çırpındı, diğer kolu bana dolandı ve başparmağı çenemin altına girip başımı daha da geriye yatırdı.

"Ally çılgın bir Rock Chick," dedi.

Kendimi tutamadım. Küçük bir kıkırdama çıkardım.

Bir süre beni izledi, sonra yüzü ciddileşti. "Yaptığın şeyden hoşlanmıyorum, bunu kabul etmiyorum ve eğer yapabilirsem, bunu durduracağım."

Harika.

Bundan hoşlanmaması hoşuma gitmedi ama yine de başımı salladım. Bir çıkmazdaydık ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Bana sıkıcı olduğunu kanıtlamaya çalışma şeklin bu mu?" Eddie sordu. "Eğer öyleyse, seni uyarmalıyım, gerçekten işe yaramıyor."

Başımı salladım, sonra tekrar doğruyu söylemeye çalıştım ve "Eddie, güven bana, sıkıcıyım" dedim.

Gamzesi ortaya çıktı. "Sen delisin."

"Deli değilim."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Indy ve ben Daisy ile bir şeyler içmek için Cruise Room'da buluşacağız."

Gözleri parladı. "Sen delisin."

"Ben deli değilim."

Tekrar birbirimize baktık. Başka bir savaşa hazırlanıyordum ama beni şaşırtarak yine pes etti.

"Tanrı aşkına, chiquita, dikkatli ol," dedi.

Vücuduna daha da sokuldum. Kolları beni sımsıkı sardığı için başka seçeneğim yoktu ve "Tamam" dedim.

YEDİ

DAISY, INDY VE BEN - KUTSAL OLMAYAN ÜÇLÜ

W Daisy ile Oxford Hotel'in ultra havalı, art deco Cruise Room'unda tanıştık.

Daisy çoktan bir kabinde oturmuş bizi bekliyordu. İkinci ten kot ve yapay elmaslarla süslenmişti, iki düğmeli ceketini göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Neredeyse yüz yıldır Cruise Room'a havalı bir hava katan morumsu pembe neon ışıkları platin sarısı saçlarında öyle bir parlıyordu ki, çevre izleme gruplarının onun tek başına ozon tabakasını yok etmesini durdurmak için kampanyalar düzenlediğini düşündüm.

Kirli martini sipariş ettik ve yerleştik.

Daisy peygamber çiçeği mavisi gözlerini bana çevirdi. "Pekala şekerim, Daisy Teyze'ye her şeyi anlat."

Tereddüt etmedim. Smithie'nin erimesinden sonra zaten bir kısmını biliyordu. Ben de ona hayat hikayemi anlattım ve o hafta milyonuncu kez tekrarladım. Sessizce tek başıma devam edebileceğime dair umutlarım çoktan yok olmuştu.

Hikâyemin yarısında elimi tuttu ve bırakmadı.

İşim bittiğinde elimi sıktı.

Nedense, "Jet, sevgilim, Steel Magnolias'ı izledin mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Bu benim tüm zamanlardaki en sevdiğim film" dedi bana. Bu bir sürpriz değildi.

Bana doğru eğildi. "Sen ve ben, şekerim, biz Steel Magnolias'ız." Sonra elimi bıraktı ve daha fazla uzatmadan hikâyesine başladı.

Benimkinden çok daha üzücü ve korkutucuydu.

Hikayesinin yarısında elini tuttum ve bırakmadım. Bıraktığımda gözlerinin dibi yaşlarla doldu ama düşmelerine izin vermedi.

Bu da sürpriz değildi. Eğer anlattıklarına bakılırsa Daisy hayatında ne fiziksel ne de duygusal olarak pek fazla iyilik görmemişti. Aslında, Marcus ve Smithie ona iyi davranan tanıdığı tek iki erkekti.

İşi bittiğinde elini sıktım.

"Şimdi Marcus'la birlikteyim ve beni yanlış anlamayın, çoğunlukla mutluyum," dedi bana. "Ama bir kızın kız arkadaşları olmalı, anlıyor musun?" Indy ve ben ikimiz de başımızı salladık.

anladım. "Ve size şunu söyleyeyim, Denver'ın kendini beğenmiş sosyete sürtükleri beni anlamıyor. Tüm dünyada arkamdan gülmeyen ya da Marcus'tan ölesiye korkmayan tek bir arkadaşım bile yok."

Indy'ye baktım.

Indy, "Sanırım bir martini daha içmenin zamanı geldi," dedi ve garsona işaret etti.

Daisy ikinci turumuzu aldıktan sonra devam etti.

"Söylemekten utanmıyorum, sen ve arkadaşlarınla Smithie'de eğlendiğim kadar uzun zamandır eğlenmemiştim. Tabii ki sen vurulmadan önce," dedi bana.

"Elbette," diye cevap verdim.

İkinci içkiden bir yudum alırken hepimiz bunu içimize sindirmeye çalıştık.

"Sence Vince için endişelenmeli miyim?" Ben sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Vince, Fransızcamı mazur görürseniz, kaba, pis bir orospu çocuğu. Marcus'a karşı çıkacağını düşünmezdim ama bu ahmak erkekliğine indirilen bir darbeyi, bu durumda kelimenin tam anlamıyla, kaldıramıyor."

Sonra küçük, çın çın bir kıkırdama yaptı. Bunun komik olduğunu düşündüğümde emin değildim.

Yüzümdeki ifadeyi fark etti ve kahkahası söndü. "Marcus'tan ona göz kulak olmasını isteyeceğim."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim. Eddie'nin Marcus'un korumamın bir üyesi olmasını istediğinden emin değildim.

Posse.

"Daisy-"

Morarmış başını salladı, bana bir parmak salladı ve ben sustum. Sessiz değildim çünkü tartışacak bir şeyim yoktu. Süper uzun, ölümcül bir kavisle törpülenmiş ve dört yapraklı yonca şeklinde içine küçük sahte elmaslar yerleştirilmiş tırnağı beni büyülemişti.

Parmağını bıraktı ve hepimiz ikinci turdan bir yudum daha aldık.

Sonra Daisy, "Baban konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve "Düşünüyordum da. Poker oynuyor, değil mi?" Indy ve Daisy başlarını salladı, "Karar verdim. Oyuna girip bazı sorular sormam gerekiyor. Belki biri nerede olduğunu biliyordur."

Daisy bana Nikaragua'yı işgal etme niyetimi açıklamışım gibi baktı.

"Poker oynar mısın?" diye

sordu. "Hayır."

"Bu oyunlar ciddi kızım," dedi bana. "Birincisi, seni tanımıyorlar ve muhtemelen içeri almayacaklar. İkincisi, masada oturan kadınlardan hoşlanmazlar. Üçüncüsü, ne yaptığını bilmiyorsan masaya oturmazsın."

Bunu anlamıştım.

"Bir planım var," dedim ve yaptım da. Aptalca bir plandı ama elimdeki tek şey buydu.

Ben devam etmeyince Indy, "Hepimiz dinliyoruz," diye ısrar etti.

"Şey. Değiştirilmiş bir Smithie üniforması giyerim diye düşündüm. Üniformanın erkekler üzerinde garip bir gücü var, bu yüzden böyle bir şey giyersem belki beni içeri alırlar. Sonra, bunu yapmadan önce, poker hakkında bir kitap okudum ve sonra..." Tereddüt ettim. "Sanırım o zaman sadece kanatlarırdım."

Daisy yine o çingiraklı kahkahasını attı.

Gülmesi bittiğinde "Ne kadar tatlısın, değil mi?" dedi.

Sanırım planım işe yaramayacaktı.

Sonra gözleri ciddileşti. "Ben poker oynarım. Bir oyuna oturacağım, kimse bana yuh diyemeyecek. Sen ve Indy de gelirsiniz, soruları ben sorarım. O çocuklar beni tanıyor ve Marcus'u istediğimi düşünerek konuşacaklar. Babanın nerede olduğunu öğreneceğiz ve bu işi çözeceğiz."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. "Belki de bunu kendim yapmayı denemeliyim, sen ve Indy-"

Daisy başını salladı ve her zamanki acımasız dürüstlüğüyle, "Benim bebeğim olmuyor şekerim. Marcus ve ben iki yıldır deniyoruz. Ama inan bana bende annelik içgüdüğü var ve bu Anne Ayı yeni yavrusunun büyük, kötü aslanlara yem olmasına izin vermeyecek, anladın mı?"

Tüm bunların bir araya geldiğinden emin değildim ama bir şey söylemeyecektim.

"Eğlenceli olacak," dedi hızlı bir ruh hali değişikliğiyle, gerçi büyük, kötü aslanlar tarafından yenmek kulağa pek eğlenceli gelmiyordu. "Giyinip süsleniriz, bir gece geçiririz. İkinizin giyecek şık bir şeyi var mı?" Morumsu sarışın kafası Indy'den bana doğru sallandı.

Bunun çıkış yolumuz olabileceğini düşünerek başımı salladım ama Indy, "Tod'u hatırlıyor musun?" dedi. Daisy başıyla onayladı. "Şey, o bir drag queen ve gardırobu konusunda cömert."

Harika.

Bu ikisinin her şeye verecek bir cevabı vardı.

Daisy martininin yarısını geri çekti. Boğazım sempati içinde yandı.

Bitirdiğinde, "Mükemmel. Bu gece yaparız."

Martini'mde boğuldum.

Bu gece mi?

"Sanırım bununla ilgili bir sorunum var," dedim ona. Indy ve Daisy bana döndüler.

"Eddie babamın peşinden gitmem konusunda pek heyecanlı değil ve ben de onunla birlikte yaşıyor gibiyim," diye paylaştım. "Bu gece kahve makinesi almaya gideceğiz ve sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. Kaçıp gidebileceğimden emin değilim."

"Oowee, kahve makineleri. Bu Eddie ciddi gibi görünüyor," dedi Daisy.

Ona bir bakış attım ve o da kıkırdadı.

Indy arkasına yaslandı. "İşte burada ben devreye giriyorum. Eskiden hep ceza alırdım. Biraz paslanmış olabilirim ama kaçış planlarının kraliçesiydim. Bu işi bana bırakın."

Daisy'nin kahkahası yine çınladı. "Kulağa her geçen dakika daha iyi geliyor."

Bana göre değil.

Bana her geçen dakika daha korkutucu geliyordu ama başka seçeneğim yoktu. Tecavüze uğramak (eninde sonunda), daha fazla vurulmak ve hayatımı ve bir şekilde lekelenmiş erdemimi kurtardıkları için bir grup yeni arkadaşla borçlu olmak istemiyorsam, harekete geçmek zorundaydım.

Böylece ikinci martinimizin tortusunu kaldırdık ve planımıza kadeh kaldırdık -Daisy kıkırdayarak, Indy sırtarak ve ben göbeğimi tutarak.

Bir saat sonra, dördüncü martinimizi yavaşça yudumlarken (çünkü iki yeterliydi, dört çılgınlıktı) Daisy'nin gözleri omzumun üzerinden bir şeye kilitlendi ve nefesini içine çekti.

"Yüce Tanrım, Marcus'um olmasaydı, kendime biraz ondan alırdım."

Omzumun üzerinden baktım ve Eddie'nin odayı taradığını gördüm. Gözleri bana takıldı ve bize doğru gelmeye başladı.

Karnım mutlu bir şekilde kıvrıldı.

Karnımı görmezden gelip arkamı döndüm ve Daisy'ye,

"Bu Eddie," dedim.

Daisy'nin gözleri Eddie'nin kemerine taktığı rozete kaydı.

"Eddie, Eddie Chavez gibi mi?" diye sordu, gözleri büyümüştü.

Başımı salladım.

"Bebeğim böyle bir işte olduğu için normalde polisleri sevmem ama bu sefer bir istisna yapacağım," dedi.

Bir elin enseme kıvrıldığını hissettim ve başımı eğerek yukarı baktım. Eddie eğildi ve ağzı benimkine dokundu. Mutlu göbek kıvrımım aşırı hızlandı, sonra doğruldu ve Indy ile Daisy'yi içine aldı.

"Hanımlar," diye
selamladı. Daisy'yi
tanıştırdım.

Elini onun elinin içine koydu ve doğrudan, "Şekerim, sen iyisin," dedi.

Eddie gülümsedi ama bir şey söylemedi. Sonra tekrar, ne söyleyebilir misin?

Gözleri bana döndü. "Yapmamız gereken bir iş var," diye hatırlattı, sanki unutmuşum gibi.

Ayağa kalktım ve kızlara el salladım.

Indy bana bir bakış atarak, "Seni sonra ararım," dedi.

Eddie beni odadan çıkarırken Indy'ye başımı salladım. Çok fazla yönlendirme gerekti. Ciddi bir vızıltı vardı üzerimde.

Ona doğru yürüdüğümde Eddie bana baktı ve sırtımdaki eli yanıma kaydı ve beni kendine çekti ama yürümeye devam etti.

"Sarhoş musun?" diye sordu, sesi eğlenmiş gibiydi.

"Belki birazcık," diye itiraf ettim. "Sanırım üçüncü martinide durmalıydım."

Barı boşaltmıştık ve Eddie'nin kaldırıma park etmiş kamyonetinin yanında duruyorduk. Bir eliyle karnımı tutarak beni içine itti ve yaklaştı.

"Yani üçüncü martinide durmadığınızı mı söylüyorsunuz?" Başımı salladım.

"Ve belki de biraz sarhoşsun?" diye devam etti. Başımı salladım.

Yaklaştı.

"Sıkıcı, kışımın kenarı," diye mırıldandı.

Bu sefer başımı eğdim ve The Glare'ı çıkardım. Belki üçüncü martiniydi, belki de dördüncünün ikinci yudumuydu, ama tüm tavrımı takındım.

"Sözlerimi unutma, Eddie Chavez, ve seni uyarmadığımı söyleme. Bütün bunlar bittiğinde benimle ne halt ettiğini merak edeceksin. Ben sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı... b-o-r-i-n- g." Ciddi anlamda çakırkeyif olduğumu düşünürsek, sıkıcı kelimesini heceleylebildiğim için oldukça memnundum.

Başı aşağı eğildi ve benimkine yaklaştı.

"Sabahları kahveye ne kadar ihtiyacın var?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım, konuşmaya ayak
uyduramamıştım. "Neden?"

"Düşünüyorum da, senin durumunda, çıplak ne kadar
sıkıcı olduğunu görmeye çalışabilirim."

Eek.

"Sabahları kahveye çok ihtiyacım oluyor," dedim
ona. Sırıttı. "Doğru."

Kamyona bindik ve Eddie çıktı.

"O bakış da neydi öyle?" Şehir merkezinden çıkarken
Eddie sordu.

"Ne bakışı?" Masumiyet denedim.

Elbette Eddie, Indy'nin bakışını fark etmişti. "Indy'nin
bakışı," diye cevap verdi.

Ne demek istediğimi anladınız mı?

"Bir bakış yoktu," diye yalan söyledim.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandı.

Bu sefer yanılmamıştı.

Colorado Bulvarı'ndaki Best Buy'a gittik ve Eddie bizi
kahve makinelerine yönlendirdi. Koridorda durdum, sadece
martiniler yüzünden değil, Best Buy'da kahve makinesi
alışverişi yapan seksi bir adamla birlikte olduğum için de
biraz sallanıyordum. Sanki biri dişlerini çıkarıp beni
ısıracakmış gibi sergilenen çok sayıda makineye baktım.

"Ne istiyorsun?" Eddie sordu.

"Bir kahve makinesi," diye cevap verdim.

"Evet." Bana sırttı. "Ama hangisi?"

Onlara baktım, hızlı bir fiyat kontrolü yaptım ve en ucuz olanını işaret ettim.

Eddie başını salladı, sırtışı hâlâ yerindeydi. İşaret ettiğim makinenin yanından geçti ve üst orta sınıf, programlanabilir, 14 fincanlık bir KitchenAid aldı. Tüm kahve makinelerinin anası değildi ama burun kıvrılacak bir şey de değildi. Bir kolunun altına sıkıştırdı, elimi tuttu ve beni koridordan aşağı çekti.

"Sabahları daha az huysuz olman için ihtiyacın olan başka bir şey var mı? Bir blender? Tost makinesi?" diye sordu.

Bir anda durdum ve ona baktım.

"Tost makineniz yok mu?" Dehşete kapılarak sordum.

Yönünü değiştirdi ve tost makinelerine yöneldi.

Evime uğrayıp biraz erzak (özellikle kahve) aldıktan sonra Eddie'nin evine gittik.

Ben yiyeceklerin paketlerini açarken o da yeni aletleri boşalttı. Sonra Famous'ı aradım ve büyük bir pizza sipariş ettim, yarısı Eddie için her şey dahil, diğer yarısı da benim için üç peynirli ve mantarlı. Eddie kahve makinesini fişe takarken siparişimi duydu ve kaşları havaya kalktı.

"Her şey peynirle ilgili," diye açıkladım.

Gözleri vücudumda gezindi ve kahve makinesinin kullanım kılavuzunu çevirip açarken dudakları seğirdi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama sormayacağımdan da emindim.

Kordonlu şeylerle uğraşması için onu yalnız bıraktım. Oturma odasına gittim, kanepeye oturdum ve annemi aradım.

"Selam anne," dedim cevap verdiğinde.

"Selam bebek yüzlü," diye cevap verdi.

"Nasıl gidiyor?" Ben sordum.

Eddie içeri girdi, oturdu ve televizyonu açtı. Kanallar arasında gezinirken uzaktan kumanda aşırı hızlandı.

"Tex ve ben içki içiyoruz," diye cevap verdi annem.

Arkama yaslanmıştım, ama cevabını duyunca birden ayağa fırladım.

"İlaçların varken içki içemezsin!" diye bağırdım.

Eddie'nin gözleri bana geldi.

"Sadece birazcık içki kakası," dedi

annem. "İçmeyi bırak," diye emrettim.

Sesi emirlerime aldırmadan yanıma geldi ve "Sanırım Tex benden hoşlanıyor" diye fısıldadı. Sonra kıkırdadı.

Yüce Tanrım.

"Tex tam bir kaçık,"

dedim ona. "Çok tatlı

biri."

Tex?

Güzel
mi?

"Tex'in tatlı olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kadar içtin sen?" Ben sordum.

"Gitmeliyim, Tex lazer ışıklarını buldu ve biz de kedciklerle oynayacağız. Seni seviyorum." Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonu kapattım ve ona baktım.

"Bence Tex ve annem dünya tarihindeki en tuhaf randevudalar."

Eddie kumandayı bıraktı, telefonu elimden aldı ve kumandanın yanındaki sehpanın üzerine koydu. Sonra ellerini kalçalarımın altına soktu ve beni kanepeye doğru sürükledi, kucağına çekmem için beni döndürdü. Beni geriye itti ve altımdan kayarak kendi tarafına geçti ve dirseğinin üzerine çıktı. Beni yanıma, önüne doğru yuvarladı ve aynı zamanda öne doğru eğilerek içime girdi. Uzaktan kumandayı aldı, gözleri tekrar televizyona gitti ve kolu hala etrafımdayken kanalları tekrar çevirmeye başladı.

Karmaşık bir manevraydı, ama bunu zahmetsizce başardı ve yorumumu tamamen görmezden geldi.

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Eddie, beni duydun mu? Sanırım annemle Tex arasında bir şeyler oluyor."

Eddie'nin gözleri televizyondan ayrılmadı. "Güzel. Biraz içmek Tex'in mizacını iyileştirir ve annen için de bir süredir böyle olduğunu tahmin ediyorum."

Eek!

"Bunu az önce söylemedin," dedim.

Eddie bir beyzbol oyunu buldu ve kumandayı masanın üzerine fırlattı. Bana baktı.

"O bir kadın, güzel. O bir erkek, fark edecektir."

"O bir erkek değil. Deli bir insan. **B i r a v** tüfeği var ve sanırım el bombaları da var."

"Duyduğuma göre göz yaşartıcı gaz da varmış." Eddie'nin gözleri tekrar televizyona kaydı.

Bu kadar.

Kendimi ittim ve ayağa kalktım. "İşte bu, gidiyoruz... oof!"

Eddie beni ortamdan yakaladı, kanepeye geri çekti ve üzerime yuvarlandı.

"E n d i ş e l e n e c e k yeterince şeyin var, chiquita. Bir şeyler uydurmak zorunda değilsin."

Gözlerim büyüdü. "Ben bir bok uydurmuyorum!"

Gözleri ısındı, göz kapakları düştü, elleri dolaşmaya başladı ve benim endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Ağzı elleriyle dolaşmaya başladı ve ben endişelenmeyi tamamen bıraktım.

Eddie elini gömleğimin altına sokarak boynuma doğru, "Bu iş olur, Tex senin üvey baban olur," dedi.

Bunu düşündüm. Aslında kötü bir düşünce değildi. Tex delinin tekiydi ama iyi bir adamdı.

"İyi bir üvey baba olurdu," dedim Eddie'nin kulağına ve ellerimi gömleğinin içine soktum.

Eddie bana baktı.

"İşler garip bir şekilde yürüyor." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra başını kaldırdı ve "İki ay önce bana bakmanı sağlayamıyordum. Şimdi benimle yaşıyorsun."

"Geçici olarak," dedim.

"Her neyse. Rutin olarak sana tatlılık yapabildiğim sürece umurumda değil."

Nefesim kesildi.

Kapı çaldı.

"Pizza zamanı!" Yüzünün bir santimden daha az mesafede olduğunu düşünerek biraz yüksek sesle söyledim.

Eddie'nin gözleri parladı, gülümsedi ve sonra beni öptü, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi (bunu hissedebiliyordum), pizzacıyı bekletti. Sonra beni kanepede nefes nefese bıraktı ve Eddie beni rutin olarak böyle öptüğü sürece geçici olarak hiçbir şey yapmak istemediğimi düşündüm.

İkimiz de botlarımızı çıkardık ve gece için yerleştik.

Pizzayı yedik. Eddie birkaç bira içti, ben de o günkü alkol kotamı çoktan aşmış olduğumdan (ve akşamın getireceklerine hazırlıklı olmam gerektiğinden) diyet kola içtim. Bir süre maç izledik, ben Eddie'nin yanına uzanmışım ve çıplak ayaklarımı kanepede altıma sokmuştum. Eddie'nin ayakları masanın üzerindeydi.

İyi hissettirdi. İyi hissettirdi. O kadar iyi ve güzel hissettiriyordu ki buna alışabilirdim. Alışmamam gerektiğini biliyordum ama şimdilik alışmaya karar verdim.

Eddie pizza kutusunu temizlerken cep telefonum çaldı. Indy'ydi.

"Konuşma, sadece dinle," diye emretti. Olamaz. İşte başlıyoruz.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Saat on gibi, Ally kapıya gelecek. Eddie cevap verecek. Sen yatak odasında ol. Eddie'ye bir not bırak ve yatak odasının penceresinden sürünerek çık. Hiçbir şeye ihtiyacın yok, sadece çantan ve sen. Geri kalan her şeyi biz hallederiz."

Yüce Tanrım. Bu iyi bir kaçış planına benzemiyordu.

Aslında kulağa Eddie'nin kesinlikle çözeceği korkunç, amatör bir kaçış planı gibi geliyordu.

Eddie'nin odaya geri döndüğünü duydum.

DVD oynatıcısının saatine baktım. Dokuzu biraz geçiyordu.

"Anlıyor musun?" Indy sordu. "Evet,"

diye cevapladım.

"Saat onda, yatak odasının penceresinde. O

zaman görüşürüz." "Tabii," dedim.

Bağlantıyı kesti. Telefonu kapattım ve sehpanın üzerine koydum.

"Her şey yolunda mı?" Eddie sordu.

"Evet," diye yalan söyledim, nefes nefese

kalmamaya çalışarak. "Emin misin?" Eddie

kanepenin yanında duruyordu. Başımı

kaldırdım ve ona parlak, sahte bir gülümseme

verdim. "Elbette eminim," diye tekrar yalan

söyledim.

Yüzüme bir kez baktı, kaşları birbirine yaklaştı ve bana yine saçmaladığımı söyleyeceğinden oldukça emindim.

Bir saatten kısa bir süre içinde yatak odasında olmak için bir nedene ihtiyacım vardı.

Her zaman iyi bir kız olmuştum. Hiç ceza almadım. Sinsi olmak için bir nedenim olmamıştı. Antrenmansız değildim. Hiç antrenman yapmadım.

Ayağa kalktım ve elimden gelenin

en iyisini yaptım. "Ben yatmaya

gidiyorum," diye ilan ettim.

Eddie önce yatak odasına, sonra tekrar bana baktı ve çekik kaşlarının altındaki gözleri kısıldı.

"İyi geceler," dedim ve yanından geçip yatak odasına doğru yürüdüm.

Çantamdan pijamalarımı çıkardım. Esnek, şeftali gözlü bir kaşkorse ve hafif, pamuklu, ipli bir pantolon vardı. Çok şirinlerdi. Geçen yıl Noel için kendime almıştım ama neredeyse hiç giymemiştim. Kıyafetlerimi hemen üzerime geçirebileceğim kadar ince olduklarını düşündüm.

Eddie içeri girdiğinde pijamalarımaya odaklanmış derin nefes alma alıştırmaları yapıyordum.

Banyoya yöneldim.

"Yatağa gelmek zorunda değilsin, maçı izlemeyi bitirebilirsin," dedim ve yanından geçmeye çalıştım ama pijamalarımı tutup fırlattı ve çantamın üzerine düştüler.

Durdum ve düşmelerini izledim.

"Ben de onları giyecektim," diye belirttim.

Kollarını bana doladı. Yüzü kapalıydı ve beni izliyordu.

Nefesimi tuttum.

Sonunda, "Yatak kulağa hoş geliyor."

dedi. Lanet olsun.

Beni geriye doğru yürüttü, elleri tişörtümün altına girdi ve sonra yukarı çıktı ve sonra gitmişti.

Hmm, bu planladığım gibi gitmiyor gibiydi. Eğer ilk kısmını başaramadıysam, son kısmını nasıl başaracaktım?

Karanlıkta bir el ateş ettim, "Eddie, yorgunum. Yorgun. Uzun geceler, biliyor musun?"

Tişörtünü çıkardı ve benimkine doğru fırlattı.

Nefesimi içime çektim.

Harika bir göğsü vardı, ne diyebilirdim ki?

"Merak etme, chiquita, bütün işi ben yaparım." Eek!

Kot pantolonumun kemerini çözdü ve yatağa düşmem için beni geriye doğru itti. Nazikti ama aynı zamanda maçoymuştu ve doo-da'm titrerken kalbimin çarpmaya başladığını hissettim.

Elleri kemerine gitti. Kemerini çözüldükten çıkan şingirtiyi duydum ve kot pantolonunun düğmeleriyle uğraşmaya başladı. Yuvarlandım ve yatağın üzerinde sürünmeye başladım.

"Fikrimi değiştirdim, sanırım oyunun sonunu görmek istiyorum," diye yalan söyledim, paniklemeye başlamıştım.

"Dayan, chiquita," dedi. Baldırlarımdan yakaladı ve beni geriye çekerek kırbaçladı. Sonra ben itiraz edemedim üzerime çıktı, ağzını ağızma dayadı. Ally, Indy, Daisy ve akşamki planlarımız aklımdan uçup gitti.

Hâlâ beni öperken kotumun fermuarını açtı ve eli içeri, bacaklarımın arasına girdi. Ona doğru bastırdım ve ellerimi kotunun arkasına kaydırarak dünya standartlarındaki arkasına tutundum. En iyi arkaya sahipti, ya da en azından benim sahip olduğum en iyi arkaya.

Parmakları daha derine itti. Eline karşı direndim, ağzına karşı ağır nefes aldım ve aniden parmağı içime kaydı.

Oksijen ciğerlerimde yanmaya başladı.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldım, dudaklarım onunkilere değiyordu.

"Bana bu gece neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Gözlerim kapalıydı. Sorusuyla birlikte açıldılar ve ben de onunkilere baktım. Sıvı haldeydiler ama kararlıydılar ve beni tamamen anladığını biliyordum.

Kahretsin ve lanet olsun.

Gerçeği söyledim. "Hayır."

Parmağı hareket etti. Güzel hissettirdi. Dudağımı ısırdım.

"Seni yatağa kelepçelemem mi gerekiyor?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadım, ama muhtemelen biliyordu.

Parmağı dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri girdi. Bu o kadar güzel bir histi ki, ölçeği aşan bir güzellikti.

"Sen ve Indy aptalca bir şey yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Yüzümü boynuna bastırdım ve dilimi oraya dokundurdum, kısmen zaman kazanmak için ama esas olarak istediğim için.

Dürüstlükten şaşmadım. Başka bir şey denemeyecek kadar tahrik olmuşum.

"Belki," dedim.

Parmağı gitti ama sadece gidip daha iyi bir yerde girdap yapmak için.

"Seni bundan vazgeçirebilecek miyim?" diye sordu.

Ellerimden biri kışından kasıklarına doğru gitti. Sertleşmişti. Bunu umut verici bir işaret olarak aldım.

"Muhtemelen hayır."

Sözünü tutmadı, kalçalarını ve elini benden çekti ve uzaklaşmaya başladı.

Um, hayır.

Hayır, hayır ve kesinlikle hayır.

Onunla birlikte yuvarlandım, omuzlarından geriye doğru ittim ve üstüne çıkıp ona bindim. Bıçağını kaldırdı ve neredeyse beni yerinden oynatacaktı ama ben sıkı sıkı tutundum. Yatağın kenarında oturuyordu ve ben de onun kucağında oturuyordum. Ona baktım ve kızgın olduğunu anladım.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Öfkesi konusunda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece Eddie'nin başladığı işi bitirmesine ihtiyacım olduğu için değil, aynı zamanda bana kızgın olduğu fikrinden gerçekten hoşlanmadığım için.

Ne yapacağımı bilemedim ve sadece sormaya karar verdim.

"Bunu yapmak zorundayım ve beni anlamayı istiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen, bana kızma."

Sonra biraz daha ileri gittim, ellerimi yüzünün iki yanına koydum, başımı eğdim ve onu öptüm. Sanırım onu ilk kez tutkunun harareti olmadan (tamam, hararet vardı), daha çok sadece öpmek için öpmüştüm.

Öpücük iyi bir fikirdi.

Bir süre sonra kolları bana dolandı. Bir eli kotumun alt kısmına girdi, diğeri sütyenimi çözdü. Omuzlarımdan sıyırdı, sırtımın ortasına bastırdı, öpücüğümü kesti ve göğüs ucumu ağzına aldı.

Sırtım o kadar iyi hissettirdi ki, parmaklarım saçlarının arasına kaydı.

Diğeri göğsümü avuçladı ve bana bakmak için başını geriye eğdi. "Ne kadar zamanımız var?"

Gözleri artık kızgın değildi ve ona gülümsedim. Çünkü mutluydum, çünkü o iyi bir adamdı ve çünkü ben de biraz alacaktım.

"Ally saat 10'da kapıyı çalacak, sonra da pencereden dışarı çıkmam gerekiyor."

Aptallığımız karşısında başını salladı, beni sırtüstü çevirdi, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekti ve bir kenara fırlattı.

İçimden sevinçten zıplamak geliyordu ama bu ayağa kalkmamı gerektirecekti ve bunu yapmamın imkanı yoktu.

"Seninle işim bittiğinde Indy'yi arayıp Ally ile birlikte ön kapıya gelmesini söyleyebilirsin."

Minnettarlığımı göstermek için dilimi çenesinde gezdirdim ve kulağına "Teşekkürler Eddie" dedim.

"Minnettarlığınızı göstermek için daha yaratıcı yollar bulabileceğinizden eminim."

Yüce Tanrım.

Ayağımla ittim ve onu sırt üstü yuvarladım. Başımı kaldırdığımda saçlarım etrafımıza döküldü.

"Bunu yapabilirim," dedim ona ve yapabileceğimden ya da en azından deneyebileceğimden oldukça emindim.

Göğsüne doğru ilerlemeye başladım.

"Sabah burada olsan iyi edersin," diye mırıldandı ağzım karın kaslarındayken.

Dilimi kot pantolonunun bel bandında gezdirdim ve o da elini saçlarımda gezdirdi.

"Kahveyi ben yaparım," diye söz verdim.

"Kahve umurumda bile değil. Ben duşu düşünüyorum."

POKER VE ŞOK TABANCA LARI

W Ally'nin evinde hazırlandık ve vardığımızda Indy'nin Tod ve Stevie'yi partinin giyinme kısmı için işe aldığını gördüm.

Akşam.

Ön kapıdan içeri girdim ve Tod tek kelime selam vermeden beni baştan aşağı süzdü ve "Bende tam aradığım şey var" dedi.

Sonra bir grup elbiseyi karıştırdı, ayakkabıları bir kenara attı ve tüylü boaları fırçaladı. Lacivert bir kumaş parçasına benzeyen bir şeyi bana fırlattı. Onu yakaladım ve elbiseyi salladım. Minicik, esnek, spagetti askılı bir elbiseydi ve milyonlarca küçük mavi plastik diskle dikilmişti.

"Ayakkabılar!" Tod, Stevie'ye parmaklarını şıklatarak bağırdı; Stevie de Tod'a öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakış tüm zamanların en muhteşem bakışı olmaya adaydı. Stevie hâlâ ters ters bakmaya devam ederek, kalem inceliğinde bir topuğu, korkutucu sivri bir burnu olan ve elbisenin üzerinde bulunan mavi plastik disklerin aynısının ayak parmağı boyunca dikilmiş olduğu bir sıra eşleşen slingback ayakkabılarla öne çıktı.

Stevie bana, "Tod önce ayakkabıları buldu, sonra da elbiseyi dikti," diye bilgi verdi.

"Bu elbiseyi giyemem," diye fısıldadım Stevie'ye. "Küçük bir çocuk için dikilmiş."

"Çok esnek," diye fısıldadı Stevie.

"Öyle olmak zorunda," dedim ona.

Öyleydi. Örtmesi gereken her şeyi örtüyordu (zar zor) ve yeterince sert çekersem uyluğun ortasına kadar bile iniyordu.

Tod makyajımı tam makyajdan yarım kademe daha düşük bir seviyede yaptı ve Daisy de saçımı bildiği tek şekilde yaptı. Kendime baktığımda, normalde sahip olduğumdan dört kat daha fazla saçım vardı. Kendim gibi görünmüyordum. 80'lerden kalma bir rock klbindeki şeker gibi görünüyordum.

"Saçıma bunu nasıl yaptın?" Daisy'ye sordum.

"Sihir, şekerim," diye cevap verdi.

Ally ve Indy aynı kıyafetleri giymişlerdi. Indy, göğüs dekoltesini fazlasıyla (çok daha fazla) belli eden yırtmaçlı yakalı yeşil likralı bir elbise giymişti. Ally ise kaplumbağa yakalı ama kolsuz, göğüs dekoltesinde gözyaşı damlası şeklinde bir kesimi olan ve yanlışıyla bir ay korkusuyla eğilemeyeceği kadar kısa olan kendi kırmızı örgü elbisesini giyiyordu.

"Bebeklerim! Çok gurur duyuyorum. Burgundy-ettes'e benziyorsunuz," diye mırıldandı Tod, kollarını hepimizi kapsayacak şekilde açtı ve sırayla bize sarıldı. Onun drag ismi

Burgundy Rose ve o bir yol gösterisi önerme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu.

Tod bir Tina Turner CD'si çıkarıp bize "Proud Mary" için geri vokal çalışması yaptırmadan önce Indy çabucak, "Gitsek iyi olacak," dedi.

Stevie kapıda durdu.

"Pekâlâ kızlar." Biz içeri girerken çantaları dağıttı. "Kontrol ettim. Şok tabancaları ve şok cihazları dolu, biber gazları da hazır. Öldürün onları."

Yüce Tanrım.

Çantamı aldım, Stevie'nin yanağına bir öpücük kondurdum ve Mustang'e doğru yola koyulduk. Neredeyse tüm saçlarımızı arabaya sığdıramayacaktık, ama neyse ki daha az kıyafet giyiyorduk, bu da dengeyi sağladı.

"Jet?" Indy seslendi, Ally Daisy'nin verdiği talimatları izlemeye başladığında ön yolcu koltuğunda dönüp bana baktı.

"Öyle mi?" Cevap verdim.

"Smithie'nin üniformasının erkekler üzerinde garip bir gücü olması da ne demek?" diye sordu.

Omuz silktim ve sonra saçlarımın omuzlarımı gizlediğini fark ettim. "Vance'i duydun," dedim açıklama olarak.

Dönmeye devam etti ve karanlıkta bakışlarını hissedebiliyordum.

"Blanca'nın partisinde Eddie'nin seni aştığını söylemiştin. Bu da ne demek oluyor?" Ally sürücü koltuğundan sordu.

Daisy yanımda oturuyordu ve bana baktığında elbisesinin kumaşının (buz mavisi, dar, ultra mini etek, geniş göğüs dekoltesinin çoğunu gösteren V yakalı) koltuğuna doğru kaydığını duydum.

"Öyle mi düşünüyorsun şekerim?" diye sordu.

"Şey," dedim, kendimi rahatsız hissederek.

"Evet." Daisy bir kahkaha patlattı.

Saçının olduğu yöne baktım.

"Çok tatlı bir çocuk, orası kesin," diye belirtti. "Ama hata yapmayın, ikiniz birlikte harika görünüyorsunuz. Olağanüstü. O uzun boylu, esmer ve yakışıklı, sen de sarışın, tatlı ve güzelsin. Mükemmel bir eşleşme. Anladınız mı?"

Pencereden dışarı baktım.

"Hepiniz benden hoşlandığınız için," diye mırıldandım.

İltifat almak için söylemiyordum. Aslında bu konuya hiç girmek istemiyordum.

Daisy'nin eli benimkini sıkıca kavradı. "Şekerim, bu doğru. Senden hoşlanıyorum ama bir kız arkadaşımı, kafası kışında bir serseriye kaptırırsa, bir dünya acıya sürüklemem."

Daisy lafı hiç dolandırmadı.

"Harikasın," diye atıldı Indy.

"Lütfen, bu konu hakkında konuşmayalım,"

diye yalvardım. Indy beni görmezden geldi.

"Eddie öyle olduğunu düşünüyor."

"Eddie beni kurtarmak istiyor," diye açıkladım.

Daisy çingiraklı bir kahkaha atarak, "Eddie bundan çok daha fazlasını istiyor. Hiçbir erkek kurtarmak istediği bir kadınla kahve makinesi almaz. Asla ve asla. Sevişmek istediği bir kadınla kahve makinesi satın alır. Hem de çok. Ve uzun bir süre için, sikişmekten bahsetmiyorum, sadece zamandan bahsediyorum. Anladın mı?"

Yüce Tanrım.

Nasıl "anlamam?"

"Vance senin seksi olduğunu düşünüyor," diye araya girdi Indy.

"Vance var görüldü Ben içinde benim
Smithie'nin Yeri üniforma," Ona
hatırlattım.

Ally bana, "Hank seni Smithie'nin üniformasıyla görmedi ve seksi olduğunu düşünüyor," dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı ve Indy'nin saçlarının Ally'ye döndüğünü gördüm.

"Bunu sana o mu söyledi?" Indy sordu.

"Lee'yle konuşurken duydum," diye cevap verdi Ally.

"Vay anasını," dedim, tam bir şok halinde. "Gerçekten mi?"

"Evet, anlamıyorum. Aynaya bakmıyor musun?" Ally sordu.

"Kız kardeşim de öyle diyor," dedim ona.

"Şekerim, umarım söylememin sakıncası yoktur. Baban seni terk etti çünkü baban bir ahmak, sen öyle olmadığın için değil, çünkü sana söylüyorum, öylesin. Smithie

Onun için çalışacak bir kıza sahip olmak, Tanrı'nın dürüst gerçeği," diye açıkladı Daisy.

Bu doğrudu. Smithie'de çalışan her kız seksiydi. Bu bir iş gerekliliğiydi.

"Smithie'nin annem yüzünden benim için üzüldüğünü sanıyordum."

Daisy elimi bıraktı ve burnuyla homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Smithie sana elli dolar verir ve çekip gitmeni söylerdi. Sana topuklu ayakkabılar ve daracık bir kıyafet giydirip barının etrafında dolaştırmazdı. Mesele şu ki, tüm kızları erkekleri azdırmalı ve daha uzun süre takılmalarını, içki sipariş etmelerini ve gösterinin tadını çıkarmalarını sağlamalı. Etrafta sürüklenen sıradan bir orospu olursa para kazanamaz."

Indy'nin saçının sallandığını gördüm.

Yani tüm bunlar bana mantıklı geliyordu ama yine de beni rahatsız ediyordu.

"Pekâlâ. Ne kadar seksi olduğumdan ve erkekleri erekte ettiğimden bahsetmeyi bırakabilir miyiz?" Ben sordum.

"Elbette şekerim," dedi Daisy, sanki onun için her şey aynıymış gibi. "Senin Eddie ve onun ereksiyonları hakkında konuşalım. Söylesene, o kot pantolonun içinde gördüğüm vaatler doğru mu? Lütfen bana öyle olduğunu söyle. Oraya bir çorap falan soksaydı çok hayal kırıklığı olurdu."

Güldüm. Eğer Eddie çorap kullansaydı, kasıkları ondan önce odaya girerdi.

"Çorap kullanmıyor ve o kadar hayal kırıklığı yaratmıyor ki bu biraz korkutucu," diye paylaştım.

"Ne kadar korkutucu?" Ally sordu.

"Akıl almaz derecede korkutucu," diye cevap verdim.

"Her zaman Eddie'nin Eddie'nin vaadine yakın olup olmadığını bilmek istemişimdir, çünkü Eddie'nin vaadi cidden çok ateşli." Ally not etti.

Eddie'yi düşündüm. Annemin Eddie'ye yaslanmasını düşündüm. Eddie'nin benim adıma o kadar sinirlendiğini, Bir Numaralı Bekar'ı yumrukladığını ve telefonu margarita sürahisine fırlattığını düşündüm. Eddie'nin ellerini ve ağzını üzerimde düşündüm. Eddie'nin içimde hareket ettiğini düşündüm. Duştaki Eddie'yi düşündüm. Kanepede Eddie'ye sarılmış olmayı düşündüm.

Derin ve kocaman bir iç çektim.

Indy koltuğuna geri döndü. "Sanırım bu kadar konuşma yeter."

"Haklısın kardeşim," diye onayladı Ally.

Bilmediğim ve bir daha asla gitmek istemediğim bir yer olan poker masasına vardık. Tek bildiğim, pek de modaaya uygun olmayan bir barın arka tarafında ve iyi kokmayan, zar zor aydınlatılmış merdivenlerden çıktığımızdı.

Daisy kapalı bir kapıyı çaldı ve koca adam kapıyı açtığında onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu. Sonra onu sakladı ve gülümsedi.

"Daisy!" diye selamladı.

"Oyun mu oynuyorsun, Butch?" diye sordu. "Elbette Daisy," diye yanıtladı Butch.

"Benim için bir oda?" diye devam etti.

"Sana her zaman yer var Daisy." Sonra gözleri Indy, Ally ve bana kaydı ve neden söylediği her şeyi "Daisy" ile bitirdiğini merak ettim.

"Onlar sadece benim kızlarım," diye açıkladı Daisy. "Oynamayacaklar, sadece izleyecekler."

Ayaklarını salladı. "Bundan emin değilim Daisy," dedi.

"Ben nereye gidersem kızlarım da oraya gider." İçeri itti ve beni çok korkutmasına rağmen ona hayranlık duymak zorunda kaldım.

Onun iki katı boyundaydı, bu da onu hepimizden daha uzun yapıyordu. İstenmediğim bir odaya zorla girmeyi bilmiyordum ama Daisy içerideydi ve onu takip etmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Hepimiz içeri girdik (bu noktada Daisy-ettes) ve tatlı, Tinkly-Bell Laugh Daisy gitmişti. Bu Ciddi Kick-Butt Daisy idi.

"Çocuklar," diye mırıldanarak masayı taradı.

Masadaki erkekler ona baktı.

Sonra bize baktılar.

Mutlu değillerdi.

Brad Pitt'in Ocean's Eleven filminde megastar adaylarına poker oynamayı öğretmesi gibi bir şey değildi. Kirli, dumanlı, ter kokan bir yerdi ve babamın her gece böyle yerlerde takılması fikri hoşuma gitmiyordu. Düşüncesi bile üzücüydü.

Oyunlarını bitirdiler, bir sandalye buldular ve Daisy oturdu, Butch ona fiş verirken Daisy de ona bir tomar para verdi. Para rulosunu gördüğümde gözlerim yuvalarından fırladı ama bana döndü ve saçlarının "hayır" anlamında hareket ettiğini gördüm ve küçük bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Indy, Ally ve ben masadan birkaç metre uzakta sessizce durduk. Kimse konuşmadı. Her şey kartlarla ilgiliydi. Daisy ilk elinde pas geçti. İkincisinde blöfle yenildi. Üçüncüsünde büyük kazandı.

Onlar dördüncüyle uğraşırken, kadın yanındaki adamla konuştu.

"Ray bu gece nerede?" diye sordu, sanki babam akşam yemeği davetlerinde sık sık konuk oluyormuş gibi sakin sakin.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, ona bakmadan.

"Marcus onu arıyor," dedi ve adam içine kapandı.

"Marcus'la olan meselesini hallettiğini sanıyordum," dedi bir başkası.

"Bu yeni bir şey," diye yanıtladı Daisy.

"Ray aptalın teki," dedi başka bir adam.

Babama kızgın olabilirdim ama birinin ona aptal dediğini duymak hoşuma gitmemiştir. Elimdeki şok tabancasını gözümde canlandırarak gerildim ve Daisy, anne ayı modunda, gözlerini bana kaydırды ve saçları bir kez daha olumsuz bir şekilde sallandı.

Daisy, Aptal Sikik Adam'a döndü. "Bu gece nerede olduğunu biliyor musun?"

"Akıllı olsaydı Arjantin'de olurdu. Olmadığına göre, bir yerlerde bir masada oturuyor." Gözleri Daisy'ninkilerle buluştu. "Ve hayır, nerede olduğunu bilmiyorum."

Daisy bir sonraki eli pas geçti ve bir sonrakinde büyük bir kayıp yaşadı (ve bence bilerek). Sonra ayağa kalktı, bize işaret etti ve Butch'la birlikte parasını çekti. Odadan çıktık ve hiçbirimiz veda etmedik. Kaba olmamıza aldırmadılar.

Aşağıdaki bara gidip içkilerimizi söyledik ve bakışları görmezden gelmeye çalışarak orada dikildik.

Ally Daisy'ye, "Şunu söyleyebilir miyim, sen bir boka yaramazsın," dedi. Indy ve ben başımızı salladık.

Tinkly-Bell Laugh Daisy geri dönmüştü.

"Teşekkürler şekerim," diye kıkırdadı.

"Son eli bilerek mi kaybettin?" Ben sordum.

Başını salladı. "Marcus'umun başına bela açmak istemiyorsam, büyük bir zaferle ayrılmak hiç de iyi bir davranış değil."

Kabul etmek zorundaydım, doğruydı. Bok gibiydi. Her şeyi biliyordu.

Indy, "Jet'in babasının nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz," diye belirtti.

Tamam, belki her şeyi değil.

Daisy votka taşlarını geri devirdi. "Daha işimiz bitmedi."

Mustang'e doğru yola koyulduk ve Daisy Ally'ye yolu tarif etti. Colfax'ta bir bara girdik, Colfax'ın derinliklerinde, daha önce hiç gitmediğim bir bölgede.

İçeri girdik ve tersine karışık bir ırk çoğunluğu olduğunu fark ettim, bazı beyaz yüzler, ağırlıklı olarak siyah. Oradaki tek beyaz biz olmasak da, daracık likralar giyen ve Denver Broncos ponpon kızlarına bir sezon yetecek kadar saç spreyi sıkan tek beyaz bizdik. Bu biraz sansasyon yarattı ve bu sansasyonun ensemdeki tüyleri kaldırdığını hissettim.

Daisy sanki buranın sahibiymiş gibi bara hücum etti. Arka koridora gitti ve kapalı bir kapıya vurdu.

Daisy'nin saçından bile daha büyük bir afroya sahip (söylemeye gerek yok, çok büyüktü) kocaman siyah bir kadın kapıyı açtı, yüzü fırtına bulutu gibiydi. Nefesimi tuttum ve biber gazıma daha iyi ulaşabilmek için çantamı yaklaştırdım. Sonra bulut dağıldı ve kadının yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Daisy-kızım!" diye bağırdı ve bizimle birlikte salona geldi, kapıyı kapattı ve küçük Daisy'yi kocaman bir kucakla sardı.

"Shirleen. Numaralar nasıl?" Shirleen onu bıraktığında Daisy sordu.

"Boktan. Her zaman boktandırlar. Bunu biliyorsun," diye cevap verdi Shirleen, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyordu, ki "numaraların" boktan olduğunu düşününce bunun tuhaf olduğunu düşündüm.

Daisy, "Kızlarımı tanıştırayım," dedi ve tanıştırma işlemini gerçekleştirdi.

"Oowee! Görünüşe göre hepiniz bu gece şehri pembeye boyuyorsunuz!" Shirleen hepimize onaylayan kahverengi gözlerle baktı. Shirleen'in Ada'nın pembe gözlüklerini taktığını ya da erken körleştğini hissediyordum.

"Bir kasabanın olması gereken tek yol bu," dedi Ally.

Shirleen, "Bu konuda haklısın kardeşim," dedi ve hepimiz sırtttık.

Daisy işe koyuldu. "Ray McAlister'ı arıyoruz. Orada mı?"

"Ray? Ray'i birkaç gündür görmedim. Başı belada, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Shirleen cevap verdi.

Daisy'nin saçları başını salladı, benim, Ally'nin ve Indy'ninkiler de öyle. Ne demek **i s t e d i ğ i n i** anlamıştık.

Daisy beni göstererek, "Bu onun küçük kızı," dedi.

"Shee-it!" Shirleen çığlık attı ve gözleri bana döndü, geniş, parlak ve mutluydu. "Seninle tanışmak istiyordum. Herkes senden bahsediyor. Fratelli'ye diz çöktürdüğünü duydum.

Simitçideki topları. Keşke ben de orada olsaydım. Bunun için bilet satabilirdin."

"Bir anlık bir şeydi. Erkek arkadaşıma taşralı dedi," diye açıkladım.

Lanet olsun.

Şimdi Eddie'ye erkek arkadaşım diyordum.

Shirleen'in sırtışı soldu ve gözleri kısıldı.

"Sikik herif," dedi. "Fratelli de kardeşlerin büyük bir hayranı değil." Daisy'ye döndü. "Marcus iyi bir adamdır, kardeşlere saygı duyar. Fratelli'yi serbest bırakmasının zamanı gelmişti."

Daisy'nin saçları tekrar başını salladı.

"Ray'i görüyorsun, beni arıyorsun, bunu yapar mısın Shirleen?" Daisy sordu.

"Tamamdır." Elini kapı tokmağının üzerine koydu. "Geri dönmeliyim. Bara git, Shirleen'in seni ayarlamasını istediğini söyle."

"Sen bir şeftalisin," diye yanıtladı Daisy.

Shirleen kapının arkasında kayboldu. Bara gittik ve barmene Shirleen'in bizi ayarladığını söyledik. Hiç itiraz etmedi ve sert bir el kullandı.

"Şimdi ne olacak?" Ally, Atanmış Sürücü Diyet Kolasını yudumlarken sordu.

"Başka bir masa biliyorum ama oraya oturmama izin vermezler, ben de denemem. Marcus'un bir

Daisy cevap verdi.

Bu iyi bir haber değildi. Bu, gecenin f i y a s k o olduğu anlamına geliyordu.

Babam yok, hayatımın kontrolü yok, kabusumun sonu yok. Giyinip kuşandım ama gösterecek bir şeyim yok. Lanet olsun.

Odanın diğerk ucuna baktım ve Darius'u gördüğümde olduğum yerde donakaldım.

Aynı anda beni gördü ve Indy ile Ally'ye göz ucuyla baktı. Sonra hiç tereddüt etmeden eli kot pantolonunun arka cebine gitti ve cep telefonunu çıkardı.

"Kahretsin!" Bara dönerek tısladım. "Ne?" Indy sordu.

"Darius burada. Bizi gördü. Eddie'yi arıyor." Ona baktım. "Ya da Lee'yi."

Indy odanın diğerk ucuna baktı, belli ki Darius'u gördü ve sonra arkasını döndü.

"Kahretsin!" diye tısladı.

"Gidip merhaba diyeceğim," diye duyurdu Ally.

Indy onu yakaladı. "Merhaba deme! Darius'un bölgesindeyiz. Kırmızı triko giymiş, kıcı açıkta beyaz bir kadının ona selam vermesini istemez."

"O Darius," diye karşılık verdi Ally, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ally hakkında bilinmesi gereken bir şey var, görünüşe göre hiçbir şeyden korkmuyordu.

Daisy barın öbür ucuna bakıyordu, cesurdu ve gözlerini Darius'a dikmişti.

"Siz kızlar onu tanıyor musunuz?"

diye sordu. Başımızı salladık.

Bize döndü, Ciddi Tekme-Topuk Daisy sıkıca yerinde duruyordu. "Şu anda onu tanımıyorsunuz."

Ally ona baktı.

"Yakaladım," dedi Indy ve Ally'yi bara geri çekti. Neyse ki, hepsi bu kadardı.

Biz emilmiş aşağı Votka, benim ve Indy's kesilmiş Kızılıcak suyuyla, Daisy's buzla kesilmiş.

Kızlarla büyük, tehlikeli gece için çok fazla. "Hey, kaltak!"

Hepimiz o sürtüğün kim olduğunu görmek için döndük.

Şaşırtıcı bir şekilde, sürtük Indy gibi görünüyordu.

Küçük, yuvarlak, saçları lüle lüle siyah bir kadın Indy'nin alanını işgal etti.

"Beni hatırladın mı?"

Indy ona göz kırptı.

"Um..." Indy mırıldandı.

Kadın bana baktı.

"Beni hatırlamıyor," dedi.

Gözlerimi diktim.

Sanırım kızlarla büyük ve tehlikeli bir gece geçirme konusunda yanılmışım.

Indy'ye döndü. "Birkaç ay önce beni sersemlettin."

Daisy, Ally ve ben Indy'ye baktık. Indy'nin yüzünde tanıma ifadesi belirdi.

"Uh-oh," diye mırıldandı Ally.

Kadın gözlerini Indy'den ayırmadan, "Uh-oh doğru, bee-atch," dedi.

Bizi saran negatif güç bir kademe daha yükseldi.

"Sen kime arı kovanı diyorsun?" Ally elini kalçasına götürerek sordu.

Tamam, ciddi bir Kutsal Bok Durumunda sıfır noktasına ulaşmıştık.

Kadın Ally'nin alanına girdi. "Sana bee-atch diyorum, bee-atch."

Bunun doğru cevap olmadığını düşünüyordum.

"Neden sana bir içki getirmiyorum?" Kutsal Bok Durumunu etkisiz hale getirmeye çalışarak araya girdim.

"İçki istemiyorum," diye cevap verdi bana bakmadan. "Kimse bana saygısızlık etmiyor. Ne dediğimi anlıyor musun?" Başını sallarken saçları sallanıyordu ve ben bunu iyiye işaret olarak algılamadım.

"Buraya hücum eden, insanların yüzüne bakan ben değilim. Bu saygısızlık. Ne dediğimi anlıyor musun?" Ally geri döndü, saçları başının etrafında sallanıyordu ve bir şekilde Kutsal Bok Durumu tırmandı.

"Hanımlar," diye araya girmeye çalıştım ki kadının yumruğu bir yumruk gibi öne çıktı.

Eğildim. Beni ıskaladı ve Daisy'nin tam gözüne vurdu.

Ayağa kalktım ve baktım.

Daisy, yapay elmaslarla kaplı, buz mavisi, platformlu ayakkabısının üzerinde bir adım geriledi.

Sonra kendini dengeledi.

Indy, Ally ve ben hep bir ağızdan "Uh-oh," dedik. Sonra Daisy atladı.

Bu noktada kargaşanın başladığını söylemek yanlış olmaz.

Ally yerde yuvarlanan Daisy ve siyah kadından oluşan kol ve bacak yığınının üzerine atladı. Siyah kadının arkadaşı gelip Indy'yi itti ve aralarında bir kavga çıktı. Diğer insanlar ya izlediler ya da katılmanın eğlenceli olabileceğini düşündüler ve birbirlerini itmeye ve yumruklamaya başladılar. Tüm bunların ortasında durdum, çantamı açtım, şok tabancamı çıkardım ve çalıştırdım. Çatırdamaya ve tıslamaya başladı, bunun da hazır olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Yanılmamışım.

Eğildim ve bir numaralı siyah kadına dokundum. Bir gıcırtı çıkardı ve gevşedi. Sonra iki numaralı siyah bayana dokundum ve aynı sonuçla karşılaştım, ancak o ayakta ydı ve ölü bir ağırlık gibi yere çarptı.

Şok tabancasına baktım, sonra Indy'ye baktım.

"Rock 'n' roll!" Indy kollarını havaya kaldırıp işaret ve serçe parmaklarını ünlü rock 'n' roll çift şeytan boynuzu şeklinde uzatarak bağırdı.

Silahı kapattım, çantama attım ve Daisy ile Ally'nin kalkmasına yardım ettim. Indy'nin kolunu tuttum, kuyruğumu kısıturdım ve Indy'yi de peşimden sürükleyerek koşmaya başladım.

Ally'nin Darius'a el salladığını görmek için büyüyen kavgaya doğru bir bakış attım.

Sırıtıyordu.

Mustang'e bindik ve Ally lastik yaktı.

Indy "Sanırım Tod'un elbisesini yırttım." dediğinde birkaç mil uzaklaşmıştık. Bektan bir kriz geçirecek."

"Bu bir şey değil şekerim, sanırım gözüm morardı ve daha da kötüsü tırnağım kırıldı," diye cevap verdi Daisy.

Bir süre sessizlik oldu.

"Bu çok doğru ydu," dedi Ally sessizce.

"Haklısın kardeşim," diye onayladı Indy.

Önce Daisy'yi bıraktık, sonra Ally beni Eddie'ye götürdü.

Kaldırımında durduk, ben ön koltukta, hepimiz Eddie'nin evine bakıyorduk. Işıklar yanıyordu.

"Lanet olsun, kahretsin, siktir," diye fısıldadım.

Kesinlikle çok lanetli bir andı.

Dışarıdaki ışık yandı, ön kapı açıldı ve ardından güvenlik kapısı açıldı. Eddie açık kapının önünde kot pantolonu ve ekose flanel gömleğiyle duruyordu, ayakları çıplaktı, gömleğinin düğmeleri açıktı, göğsü ve karın kasları kısmen açıktaydı, saçları seksi bir dağınıklık içindeydi, yüzü okunmuyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Indy arka koltuktan. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldadım.

Yanılmışım. Bu çok lanetli bir andı.

Ally, "Senin için üzülsem mi yoksa seni şok tabancasıyla vurup yerini mi alsam bilemiyorum," dedi.

"Sanırım bir dahaki sefere beni yatağa kelepçeleyecek," dedim.

"Lee bunu benimle denedi. İşe yaramıyor," diye önerdi Indy. Um...eek!

"Bence oraya gitsen iyi olur, baba. Daha fazla bekleyecek gibi görünmüyor ve beklemeyi bitirdiğinde ne yapacağını bilmek istediğinden emin değilim," diye önerdi Ally.

Ben ön koltuktan indim, Indy de arkadan indi ve saçlarımız da bizimle birlikte inmek zorunda kaldı.

Indy'ye sarıldım.

"Teşekkürler," dedim kulağına.

"Çok eğlenceliydi," dedi benimkine.

Eğildim, elbisem yukarı kalktı. Felaket gelmeden hemen önce aşağı çektim ve Ally'ye el salladım. O da bana bir öpücük verdi.

Sonra Eddie'ye doğru yürüdüm.

Kenara çekildi ve girmeme izin verdi.

"Hey," dedim yanından geçerken, korkmuş gibi değil de havalı bir ses çıkararak kendimi şaşırttım.

Gözleri tüm vücudunu taradı. Sonra yavaşça başını salladı.

Tamam, havalı olmayı bırakmıştım.

Kapıyı kilitlemesi için onu bırakarak banyoya doğru ilerledim.

Yüzümü yıkadım ve saçlarımı fırçaladım. Çabayla Çılgın Diva'dan Charlie'nin Melekleri'ne dönüştü.

Banyonun kapısını açtığımda ev karanlıktı, yatak odasından loş bir ışık geliyordu.

Eddie yatakta yan yatmış, yorganı beline kadar çekmiş, göğsü çıplak, başı elinde, gözleri bende, yüzü hâlâ okunamıyordu.

Eek!

Işığı kapattım, ayakkabılarımı çıkardım, elbiseyi yırttım ve hâlâ çantamın üzerinde duran kaşkolu giydim. Altıları başka bir güne bıraktım.

Yatağa sürünerek girdim ve sırtımı ona dönerek yerleştirdim. Eddie hareket etmedi.

"Beni içeri aldığınız için teşekkürler," dedim duvara, ruh halini ölçmeye çalışarak.

Yanıt yok.

"İyi geceler," demeyi denedim.

O taşındı, yerleşme içinde, tabii ki üzerinde onun Geri, Bana dokunmadan ve konuşmadan.

Hmm.

Bununla ilgili birkaç sorun vardı. Birincisi, tamamen uyanıktım ve ciddi bir adrenalin dalgasına kapılmıştım, bir şekilde çözülmesi gereken bir adrenalindi bu ve nasıl çözülmesini tercih edeceğimi biliyordum. İkincisi, bu konuda bir şey yapamayacak kadar utangaçtım. İlk hamleyi kesinlikle ben yapamazdım. Son olarak, Eddie'nin sinirli olduğundan oldukça emindim, yani çok utangaç olmasam bile, onun havasında olmadığı açıktı.

Bunun yerine kıpırdandım, hareket ettim, döndüm ve koyunları saymaya çalıştım.

Eddie'nin kolu dışarı çıkıp beni yatağa doğru çekerek yanına yatırdığında yastıklarımı üçüncü kez yeniden düzenliyordum.

Sonunda.

"Cazip mi?" diye sordu.

"Um...evet."

"Colfax'taki barlarda kızgın siyah kadınları sersemletmek size bunu yapar."

Harika.

Darius bana söyledi.

"Darius," dedim.

Eddie cevap vermedi.

"Arabulucu olmaya çalıştım, yemin ederim. Ona bir içki ısmarlamayı bile teklif ettim. Ama görünüşe göre Indy birkaç ay önce onu sersemletmiş. Sonra Ally'ye arı kovarı demiş, Ally bundan hoşlanmamış. Sonra Daisy'nin gözüne yumruk atmış. Sonra Daisy onun üzerine atladı, Ally de onların üzerine atladı ve yerde yuvarlanmaya başladılar. Sonra başka bir kadın Indy'yi itti ve-"

Eddie sözümü kesti, "Artık konuşmayı bırakabilirsin."

Ağzımı kapattım ve sıcak, sert vücuduna bastırarak bir saniye öylece yattım.

Sonra (yemin ederim elimde değildi, adrenalinden ve belki biraz da yeni keşfettiğim soğukkanlılığımdan) elimi göğsünden aşağı, karın kaslarının üzerinden geçirdim, sonra tekrar göğsünün üzerinden geçirdim ve tırnağım biraz kasıtlı olarak meme ucuna takılmış olabilir.

Bileğimi kavradı ve elimi olduğu yerde tuttu. "Yorgun musun?" Fısıldadım.

"Saat sabahın birini geçti," diye cevap verdi ama soruma yanıt vermedi.

Bunu düşündüm ve bir çözüm buldum. "Bütün ii ben yapacağım," dedim sessizce.

Cevap vermedi ve hareket etmedi.

Lanet olsun.

Sonunda, "Lütfen bana o elbisenin içinde eğilme ansın o l m a d ı ğ ı n ı söyle," dedi.

Gecenin zihinsel bir tekrarını

yaptım. Yapmamıtım.

Çok tabancasını kullanmak için eğildiğim zamanlar hariç tabii.

Bunu Eddie ile paylamadım.

"Mustang'e binmediğim sürece oturmadım bile."

Hiçbir şey söylemedi.

Onun yanında kıpırdandım.

"Um..." Lafı uzattım. "Bütün ii benim yapmam hakkında mı?"

Beni vücuduna doğru çekti. Elleri popomdan aşağıya, kalçalarımın arkasına kaydı ve dizlerime takılarak dizlerimi yukarı çekti, böylece ona sarılmıtım.

Ağzım karanlıkta onunkini buldu.

"Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?" diye sordum.

Cevap vermedi ama kakorsemi çıkardı. Bunun bir evet olduğunu tahmin ediyordum.

Tahminime göre hareket ettim ve haklı ıktım.

NINETEEN

LOTTIE

Talarm çaldı. Eddie bir düğmeye dokundu ve yataktan yuvarlandı.

Yorganı başımın üzerine kaydırdım.

Belki saklanırsam, orada olduğumu hatırlamaz.

Yorganı üzerimden çekip aldı, elimi tuttu ve beni yataktan çıkardı.

"Erteleme düğmesi hakkında ne dediğimi duymadın mı?" Beni odanın karşısına geçirirken sordum.

"Bu kadar güzel olman iyi bir şey chiquita, çünkü çoğunlukla tam bir baş belasısın."

Kahve yapmak zorunda değildim. Eddie bir gece önceden programlamıştı ve mutfağa girdiğimde cezve ağzına kadar doluydu. Tam on dört fincan sıcak, taze java.

Cennet.

Hazırlanırken iki fincan içtim ve Eddie'ye bir tane yaptım.

İkimize de seyahat kupaları doldurdum. Kamyonete bindik ve Eddie beni Fortnum's'a götürdü. Dükkânın önünde kamyonda otururken beni derin ama kısa bir süre öptü. Kaldırımında rölantide durup ben içeri girerken beni izledi. Kapıyı açıp içeri girdiğimde ona el salladım. Çenesini kaldırdı, gözlüklerini taktı ve gitti.

Sonra espresso tezgahının arkasına baktım. Duke ve Jane, Tex yok.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve sonra durdu. "Tex nerede?" diye sordum.

İlk müşteri arkamdan geldi. "Burada değil," diye cevap verdi Duke.

"Ne demek burada değil?" diye sordum.

Duke etrafına bakındı. "Yani... burada değil." "O her zaman burada," dedim ona.

"Ama şimdi değil," diye cevap verdi Duke.

"Siktir!" Bağırdım ve müşteri dönüp bana baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Seyahat kupamı kitap tezgahının üzerine koydum ve cep telefonumu çıkardım.

Annemin cep telefonunu aradım ve sesli mesajını aldım.

Bir mesaj bıraktım. "Bunu alır almaz beni ara."

Sonra telefonu kapattım, telefon rehberimi karıştırdım ve Tex'i aradım.

Telesekreteri olmadığı için telefonu kapatmadan önce yaklaşık yirmi kez çaldı.

Sonra onu tekrar aradım.

Yedinci zil sesinde cevap verdi. "Ne?"

sesi kısılmıştı.

"Tex? Neredesin?" diye sordum.

"Akşamdan kalmayım," diye cevap verdi.

"Annem telefonuna cevap vermiyor. Nerede o? O iyi mi?"

"O iyi."

Sonra bağlantıyı kesti.

Telefona baktım.

Duke ve Jane'e "Tex az önce telefonu yüzüme kapattı," dedim. Sadece bana baktılar.

İkinci müşteri içeri girerken onlara "Akşamdan kalma olduğunu söylüyor," dedim.

Jane, "Belki de öyledir," diye önerdi.

Eddie'nin numarasına geldim ve yeşil düğmeye bastım.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Hey, benim," dedim.

"Öyle mi?" Eddie tekrarladı.

"Jet," dedim ona, kiminle konuştuğunu bildiğinden emin olmak için.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra "Chiquita, kim olduğunu biliyorum" dedi.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum, bu da çıldırma sınırında olmama rağmen karnımın kıvrılmasına neden oldu.

Göbek kıvrımını görmezden geldim.

"Bir krizimiz var," diye bilgilendirdim onu.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Seni beş dakika önce bırakmamış mıydım?" diye sordu.

"Evet."

"Beş dakika içinde nasıl kriz yaşayabiliriz?"

"Tex işte değil. Akşamdan kalma olduğunu söylüyor," dedim ona. "Belki de akşamdan kalmadır," diye cevap verdi Eddie.

"Akşamdan kalma olup annemi koruyamaz! İşi bırakıyor. Annem bize taşınmak zorunda."

Daha fazla sessizlik.

Sonra, "Annen bize taşınmıyor."

Bu yorum üzerine sesinde hiç gülümseme yoktu.

"O zaman benim evime taşınmamız gerekiyor," dedim.

"Geçen sefer senin evinde kaldığımda, ellerim pantolonunun içindeyken annen kapıyı çaldı. Senin evine taşınmıyoruz ve annen de benimkine taşınmıyor."

"Eddie!" Ağladım.

"Jet, planımın iki amacı var. Birincisi seni ve anneni güvende tutmak. İkincisi, biraz mahremiyetimiz olması ve

birbirimizi tanımak. Annen taşınırsa, ikinci golüm tuvalette olur."

"Annem yanımdayken birbirimizi tanıyabiliriz."

"Birbirimizi tanımamızı istediğim şekilde değil."

Karnım tekrar kıvrıldı ve üç farklı yerde kasılma hissettim. Bir nefes aldım ve silkindim.

"Annem yanımda olsaydı eminim erteleme düğmesine basardın," dedim.

"Evet, ama o zaman uzun bir duş için vaktimiz olmazdı."

Yüce Tanrım.

İtiraf etmeliyim ki, uzun duşları severdim. En azından Eddie'yle uzun duşları severdim.

Bunu Eddie'ye söylemedim.

Onun yerine, "Senden hoşlanmadığımdan oldukça eminim." dedim. O da bana "Çok saçmalıyorsun." diye cevap verdi.

Sesindeki gülümseme geri gelmişti.

İçimi çektim ve telefonumu kapattım.

Başka ne yapabilirdim ki?

INDY SABAHIN ORTASINDA İÇERİ GİRDİ. "Eddie'yle nasıl gitti?" diye sordu çantasını kitap tezgâhının arkasındaki kilitli çekmeceye bırakırken.

"Darius beni ispiyonladı," diye cevap verdim.

Başını salladı. "O da beni ispiyonladı." "Lee bunu nasıl karşıladı?" diye sordum.

"Lee benim çılgınca şeyler yapmama alışkın. Bilmek istediğim şey, Eddie bunu nasıl karşıladı?"

"Bundan hoşlanmadı ama üstesinden geldi."

Nedense bu beni mutlu etti ve ona sııttım.

O da sııtarak karşılık verdi.

YARIM SAAT SONRA Vance, Lee'nin adamlarından biriyle, Mace adında bir adamla içeri girdi.

Mace pek sık gelmezdi. Indy'ye göre, o daha çok gece insanıydı.

Mace'in 1.80 boyunda olması, Nightingale Araştırma Ekibi'nin katil vücuduna, siyah saçlara, yeşim gözlere ve matematik dersinde kullanılabilecek kadar kare bir çeneye sahip olması gerekiyordu.

Indy, Mace'in içinde biraz Hawaii yerlisi olduğunu ve birinci sınıf bir sörfçü olduğunu bildirdi. Bu şaşırtıcı değildi. İri bir adam olmasına rağmen Mace, vücudunu nasıl kullanacağını bilen birinci sınıf bir sporcunun zarafetine sahipti. Snowboard'u keşfettiğinde sörfü bıraktı. Sonra kız kardeşinin başına bir şey gelince Zen sörfçülüğünü kaybetti ve boş zamanlarında eğlenceye gitmek için bu oyunu bıraktı. Şimdi o kadar da boş olmayan zamanlarında Lee için insan avlıyor ve canı istediğinde (ki bu çok sık oluyordu) kafa kırıyordu.

Indy, kız kardeşine çarpan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bu gerçekten iyi bir şey değildi ve Mace'i sürekli kötü bir ruh haline sokuyordu.

Bir şey daha: Mace ateşliydi. Lee'nin tüm erkekleri bir şekilde ateşliydi ama Mace biraz farklıydı. Mace kara kara düşünüyordu.

Mace ve Vance kahvelerini alıp rahat oturma alanına yerleştikten on dakika sonra Lee ve adamlarından biri olan Matt içeri girdi.

Duke çocuklara bakarak, "Zirve," diye mırıldandı ve Indy, Jane ve ben Matt'in Vance ve Mace'le oturmak için soyunmasını izledik. Lee geldi ve kahve sipariş etti.

Bazen Lee, Fortnum's'da zirveler düzenlerdi. Nedenini bilmiyordum. Sormadım ve sorduklarında da uzak durdum.

Hank geldiğinde ve kahve ısmarlama zahmetine bile girmediğinde zirvenin önemi daha da arttı. Hank bir polisti, çocuklardan biri değildi ve onun varlığı işleri resmileştirdi.

Aynı zamanda Fortnum'ın oturma alanının sıcaklık katsayısını da keşfedilmemiş seviyelere çıkardı.

"Eyvah," dedi Indy.

Bunu tekrar söyleyebilirdi, ama sadece iyi anlamda. Kapının zili çaldı ve yukarı baktım.

Tex annemi içeri götürüyordu.

"Hey, bebek yüzlü," diye seslendi annem.

"Seninle konuşmuyorum," diye seslendim, öyle ki Hot Crew sessizleşti ve bana baktı. Onları görmezden geldim. Tex'e "Özellikle de seninle," dedim.

"Ne yaptım ben?" Annem sordu, gözleri yuvarlaktı.

"Bana saçmalama, Loopy Loo," diye gürledi Tex, ama sessizce (nasıl olduğunu sorma, ama başardı). "Hiç havamda değilim."

"Annemi sarhoş ettin!" Elim kalçamda bağırdım (bu elim kalçamda işine nereden girdiğimi bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu).

Tex yüzünü buruşturdu.

"Bağırmanı kes."

"Bağırmiyorum!" Ben

bağırdım.

Bana kadar geldiler. Annem elimi tuttu, patlamamı tamamen görmezden geldi ve "Tex bana espresso, kapuçino, latte, her şeyi nasıl yapacağımı öğretecek. En az bir düzine şurup çeşidi olduğunu söylüyor, hatta yanmış marshmallow bile varmış! Öyle değil mi, Tex?"

Gözleri parlıyordu.

Yüce Tanrım.

Tex, "Aynen öyle, Nance," diye cevap verdi ve annemi dükkânın ön tarafının ortasında durduğum yere getirip espresso tezgâhının arkasına götürdü.

"Nance?" İlerleyişlerini takip etmek için yarım daire çizerek sordum.

Annem bana binbaşı gülümsemesini fırlattı.

Tex ters ters baktı.

"Senin yapacak işin yok mu?" diye sordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey söyleyecektim ki kapının üzerindeki zil tekrar çaldı. O yöne baktım ve Smithie içeri giriyordu.

Bakışlarım Smithie'ye kaydı.

"Seninle konuşmuyorum!" diye bağırdım.

"Seni sürtük. Senin d e r d i n ne?" Smithie karşılık verdi.

"Beni kovdun!" Bağırdım.

Ellerini iki yana açtı. "Seni kovmadım. Sadece seni planlanmamış, ücretsiz izne çıkardım."

"Evet, beni sen kovdun!" Ben de karşılık verdim.

Smithie, "Tavrından anladığım kadarıyla henüz kendi işlerini halledememişsin," dedi.

"Hayır, bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum, tamam mı?" Ben de karşılık verdim.

Bana doğru yürüdü ve bir zarf uzattı. "Cumartesi bahşişleriniz."

Rüzgar yelkenlerimi suya indirdi. Bana bahşiş vermek için Fortnum's'a kadar gelmesi çok hoş bir şeydi.

Onları ben aldım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"İçeride kızlardan ve fedailerden fazladan var.
Bir koleksiyon yaptılar, ihtiyacınız olduğunu biliyorlardı"
dedi.

Lanet olsun.

Yirmi sekiz yıl sonra, insanlar benim için iyi bir şey
yaptığında tavrımı bulup etrafa savurma şansına güvenin.

Gözyaşlarımın boğazıma dolduğunu hissettim ve onları
yuttum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandım zarfı
arka cebime sokarken.

"Belki 'teşekkür ederim'?" Annem espresso tezgâhının
arkasından yine Ses'i kullanarak bağırdı. "Yeesh, onu doğru
yetiştirmediğimi düşünebilirsin," dedi Tex'e.

"Bu senin annen mi?" Smithie sordu.

Kapının zili tekrar çaldığında cevap vermeye fırsatım
olmadı.

Döndüm ve kız kardeşim Lottie'nin orada durduğunu
gördüm.

Dar siyah bir kot pantolon ve siyah bir atlet giymişti;
Audi halkaları D beden göğüslerini zorluyordu. Muhteşem
bir bronzluğu vardı ve sarı saçları seksi ve dağınık
görünmek için başının arkasında gevşek bir şekilde
toplanmıştı. İşe yaramıştı.

"Eyeeeeeee!" Onu gördüğüm için heyecanla ciyakladım,
herkesi unuttum -Tex, Duke, Smithie, Jane, Indy, annem ve
So Fine Commando Wild Bunch.

Koştum ve kendimi ona attım.

Lottie de ılık attı ve birbirimize sarıldık, birbirimizi ileri geri salladık ve yüksek sesle güldük.

Annem ayağına kalktı ve Lottie'nin kendisine sarılması için sandalyesinden kalktı. Lottie oturmasına yardım ettikten sonra bana dönüp dişleri beyazlamış bir LA gülümsemesi attı.

"Burada ne yapıyorsun?" Hala gülümseyerek sordum.

Lottie, "Lavonne arayacak, sonra Trixie, sonra tekrar Lavonne ve son olarak da annem," dedi.

Gülümsemem ve onunla birlikte Lottie'yi görme heyecanım da yok oldu.

"Ne dediler?" Ben sordum.

Lottie'nin gülümsemesi de kayboldu. "Bana neler olduğunu anlattılar."

Harika.

Elim tekrar kalçama gitti. "Bunu yapmamalıydılar."

Eli kalçasına gitti. "Neden s ö y l e m e d i n ? Hayır, bekle, neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Ben hallediyordum."

Omzumu itti. Tüm vücudum dondu.

"Bununla başa çıkamıyordun, seni çılgın sürtüğ, " dedi.

"Ben de bunu söylüyorum," diye araya girdi Smithie.

Lottie onun kim olduğunu bile bilmiyordu ve başıyla onu selamladı.

Double Diva Threat'i çıkardım ve iki elimi de kalçalarımaya koydum. "Ben hallediyorum."

Tekrar omzumu itti.

"Beni itip kakma," diye terslendim ve onu geri

ittim. "Kızlar," diye uyardı annem.

Tüm hayatımız boyunca yaptığımız gibi, onu görmezden geldik.

"Sen delisin," dedi Lottie bana. "Babamla ilgili tüm bu şeyler oluyor ve sen bir striptiz barında çalışıyorsun!"

Onu tekrar ittim. "Striptiz barında çalışmanın yanlış bir tarafı yok," diye karşılık verdim.

"Hayır, haklısın, striptiz barında çalışmanın yanlış bir tarafı yok, senin striptiz barında çalışman dışında. Sen striptiz barında çalışacak türden bir kız değilsin."

Beni itti ve sonra saçımı çekti.

"Bu da ne demek şimdi? Ve sakın saçımı çekme!" Ben de onunkini geri çektim.

"Kızlar," diye tekrarladı annem, saç çekmenin düşmanlıklarda önemli bir tırmanma olduğunu birçok deneyimden fark etmişti.

"Saçını çekmek istersem çekerim!" Tekrar çekti ve ben de onu ittim. İtişimi görmezden geldi ve konuşmaya devam etti, "Her zaman her şeyi omuzlarına alıyorsun, aramıyorsun, bana paraya ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, iki işte çalışıyorsun. Sen bir aptalsın."

"Ben aptal değilim!" Bağırdım.

"Öylesin, araman gerekirdi," diye bağırdı.

"Seni endişelendirmek istemedim. Hayatını yaşamayı istedim," dedim ona.

"Sen ve annem benim hayatımsınız, aptal." Sonra beni tekrar itti. "Denver'a geri taşınyorum."

Her iki omzunu da ittim.

"Yapma!" diye bağırdım.

Saçımdan tuttu, çekti ve bırakmadı. "Ben de!" diye bağırdı.

Sonra aşağı indik, çoğunlukla birbirimizin saçını çekerek ve "Bırak!" diye bağırarak. Ama aynı zamanda yuvarlandık, o benim omzumu ısırdı ve ben de onun kaburgalarına dirsek attım. Daha önce yapmadığımız bir şey değildi, gerçi bunu en son yaptığımızda ortaokuldaydık.

Birdenbire sırlsıklam olmuştuk. Donup kaldık ve kafamızı kaldırdığımızda annemin elinde boş bir plastik sürahi olduğunu gördük. Sonra kendimize baktık. Sırlsıklam olmuştuk. Lottie iyiydi. Zaten daracık siyah bir atlet giymişti. Yine de rimeli yanaklarından aşağı akıyordu.

Üzerimde sudan neredeyse transparan hale gelmiş beyaz, uzun kollu, kepçe yakalı bir tişört vardı. Ayrıca en dantelli sütyenimi giymiştim. Gördüğünüz gibi

ama şükürler olsun ki dayanıyordu ve
Bütün şovu.

"Benim iki kızım, bir kafenin zemininde yuvarlanıyorlar. Aman Tanrım, kalk," diye tersledi annem, ayağa kalkmış ve Diva Threat pozunu benim tek kolla bile yapabileceğimden çok daha iyi kullanıyordu.

Kalktık.

Lottie'ye döndüm.

"Gerçekten Denver'a mı taşıınıyorsun?" diye sordum. "Evet," diye cevapladı.

"Ama sen Los Angeles'ı seviyorsun," dedim.

"Johnny ve ben ayrıldık. Los Angeles Johnny'siz berbat ve ben dağları özledim. Eve dönüyorum."

Bana gülümsedi.

Dağları özlememişti, ailesini özlemişti. Ben de gülümsedim.

Kabul etmeliydim ki Lottie'nin evde olması güzel olurdu. "İş ister misin?" Smithie aniden oradaydı.

Yüce Tanrım.

Tanışma faslını sıırılsıklam bir halde ve hiç umursamadan gerçekleştirdim. "Smithie striptiz kulübündeki patronum. Smithie, bu benim kız kardeşim Lottie."

"Onun kim olduğunu biliyorum. O Lottie Mac, Corvette Takvimi Kraliçesi," dedi bana ve Lottie'ye döndü.

"Benim kulübümde dans edersen, sana lanet bir kayan yazı veririm. Sana bir spot ışığı vereceğim. Dansların için sahneyi temizleyeceğim. Kadife halat almam ve yeni fedailer tutmam gerekecek. Bir hafta içinde Porsche kullanıyor olacaksın."

Lottie ona baktı.

"Bu bana uyar," dedi, sanki hepsi buymuş gibi.

"Ne?" Bağırdım.

Smithie bana döndü. "Kardeş gibi davranırsan seni plansız tatile çıkarır ve vasiyetime koyarım."

"Direk dansı yapmıyorum!" Bağırdım.

"Tamam, sakın ol. Siktir," dedi Smithie.

O anda hoş olmayan ama biraz ürkütücü bir şeyin tenimde kaydığını hissettim ve başımı kaldırıp seksi kızlar çetesinin ayakta durduğunu, beni izlediğini ve her birinin sırttığını gördüm.

"Ne bakıyorsunuz öyle?" Özel olarak herhangi birine değil ama genel olarak onlara doğru tersledim.

Bana neden kaçıp kitapların arasına saklanmadığımı sormayın, saklanmadım işte.

Sanırım o artık ben değildim.

"Bebeğim, az önce beni müdavim yaptın," diye yanıtladı Mace.

Ters ters baktım ve sırtışı derinleşerek bir gülümsemeye dönüştü. Mace'in gülümsediğini hiç görmemiştim. Mace'in sırttığını bile görmemiştim ve meme uçlarımda sertleştiğini hissettim.

Lottie sonunda çocukları fark etti ve ağızı açık kaldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Onlara aldırmayın," dedim. "Onlar her zaman buradalar." Lottie yavaşça dönüp bana baktı.

"Benden uzak duruyordun," diye cevap verdi. "Seni daha sert ısırmalıydım."

INDY kuru giysiler almak için bizi dubleksine götürdü. Ne yazık ki benim de maskaram yanaklarımdan akıyordu, bu yüzden hızlı bir makyaj düzeltmesi de yaptık.

Tod geldi, King Soopers'ta indirim olduğunu ve Stevie'nin bir yıllık traşlanmış hindi aldığını söyledi, böylece hepimiz hindi ve İsviçre sandviçi yemek için dubleksin onların tarafına geçtik.

Arka kapıdan mutfağa girdiğimizde, cinsine göre ufak tefek, boynunda kocaman bir yelesi olan ama poposu neredeyse tamamen traş edilmiş bir chow cinsi köpekle karşılaştık. Minyatür, bej renkli, tavırlı bir aslana benziyordu. İki kez havladı, ön ayakları yerden kalktı, yere indiğinde pençeleri fayanslara çarpıyordu. Sonra sırayla her birimize doğru koştu ve kaval kemiklerimize kafa attı.

Onu kucaklamak için diz çöktüm ve yüzüme doğru nefes nefese kaldı ve sanki beni kutsal bir hazineyle ödüllendiriyormuş gibi buna izin verdi. Sonra kabarık kuyruk tüyleri kel kıcının üzerinde zıplayarak mutfaktan dışarı fırladı.

"Bu bizim köpeğimiz, Chowleena." Tod bana gülümsedi.
"Senden hoşlanıyor."

Yemek masasının etrafında oturmuş Lottie, Indy ve Tod kirpik
uzatma stratejilerini karşılaştırırken telefonum çaldı.

"DAISY ARIYOR" yazıyordu.

Kapağı açtım. "Hey, Daisy."

"Hey, şekerim, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sanırım annem elinde pompalı tüfek, el bombaları, göz
yaşartıcı gaz ve yirmi beş kedisi olan çılgın, eski bir
Vietnam gazisiyle tarihin en uzun randevusunda. Ben de
Los Angeles'tan yeni gelen kız kardeşimle Fortnum's'da
ıslak tişörtlü, yere yatırmalı, sürüklemeli bir kavgaya
tutuştum. Oh, ve bunu Lee Nightingale'in maaş
bordrosundaki çocukların çoğunun önünde yaptık," diye
paylaştım.

Sessizlik.

"Sevgilim, nasıl yaşanacağını biliyorsun," dedi Daisy

sonunda. "Normalde çok sıkıcıyım," dedim ona.

O çingiraklı kahkahasını attı. O da bana inanmadı.

"Neyin var senin?" diye sordum.

"Shirleen'den bir telefon aldım. Söylentiye göre Ray bu
gece onun masasına oturacmış."

Indy, Tod ve Lottie'ye baktım ve gözlerim büyüdü.

"Tekrar binmeye hazır mısınız kızlar?" Daisy'nin kulağıma söylediğini duydum.

"Bir saniye. Indy burada, bir sorayım."

Hikayeyi herkese anlattım. Indy ve Tod gülümsediler. Lottie kızgın görünüyordu.

"Babam bok kafalının teki,"

dedi Lottie. "İçeride misiniz?"

Ben sordum.

Tod ve Lottie başlarıyla onayladılar.

Indy, "Ally'nin bu gece Brother's'da vardiyası var ama ben varım," diye cevap verdi.

Ally, My Brother's Bar'da barmendi. Gelememesi çok kötü olurdu ama Lottie ve Tod'la birlikte onun tavrını neredeyse eşitleyebileceğimizi düşündüm.

"Ally çalışıyor ama Tod ve kız kardeşim de gelmek istiyor, sorun olur mu?" Daisy'ye söyledim.

"Çok güzel, hayatım. Kardeşinle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdi Daisy.

"Onu tanıyor olabilirsiniz, kendisi Lottie Mac, Corvette Takviminin Kraliçesi."

"Bir bok yok mu? Elbette onu tanıyorum şekerim, o ünlü biri." Kız kardeşime sııttım.

"Evet," dedim, gurur duyarak. Sonra tereddüt ettim. "Kendi kıyafetlerimizi giymemizin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Daha fazla kıkırdama. "Elbette, biraz ısıltılı olduğun sürece."

Biraz ısıltı yapabileceğimi düşündüm.

"Ona burada buluşacağımızı söyle," diye araya girdi Tod.

"Tod onun evinde buluşmamızı söyledi." Ona yolu tarif ettim, kapattım ve telefonumu kapattım.

"Buna hazır mısınız?" Lottie'ye sordum.

"Babamın kışını tekmelemeye hazır mısınız? Evet,"

diye cevap verdi Lottie. Gözlerimi devirdim.

Indy ve Tod birbirlerine sırtttılar.

Sanırım Lottie'nin onay mührü vardı.

Telefonum tekrar çaldı.

"EDDIE ARIYOR" yazıyordu.

"Ah-oh," diye mırıldandım onu

gördüğümde. "Eddie?" Indy hemen sordu.

"Bu senin yeni erkek arkadaşın mı?" Lottie

sordu. Tod benim için başını salladı.

Hala erkek arkadaş olayına tam olarak hazır değildim. Bir kez söylemiştim ve bir kez yeterliydi.

"Şimdi beni kim ispiyonladı?" Telefonu çevirip açarak sordum. Indy, "Aralarından seçim yapabileceğin yarım düzine kişi," diye cevap verdi.

Hayatım berbattı.

"Alo?" Telefona doğru söyledim.

Açılışım sessizlikle karşılandı.

"Eddie?" Sessizlik uzayınca seslendim.

"Bu sıkıcı taktiğe devam etmek istediğine emin misin?
Sana söylemeliyim, chiquita, cidden işe
yaramıyor." Harika.

"Lee seni aradı," diye tahmin ettim.

"Lee, Hank, Duke, Mace ve bunu duyan ve ilişkimizin
bağlılık düzeyini belirlemek isteyen yarım düzine polisten
bahsetmiyorum bile."

Masaya göz kırptım.

"Pardon?" diye
sordum.

"Kayıtlara geçmesi açısından, bağlılık seviyemizin
kırmızı bölgede olduğunu açıkça belirttim" dedi.

Yüce Tanrım.

"Sadece bir kez çıktık," diye cevap
verdim. Sessizlik.

Sonra İspanyolca mırıldanmalar ve en sonunda "Bir daha
mı konuşacağız?"

Hayır! Hayır!

Artık sohbet yok.

"Sanırım anladım," dedim ona.

"Umarım öyle olur chiquita, eğer yapmazsan,
yapacaksın," dedi sessizce.

Eek!

"Anladım."

"Kahretsin, beni öldürüyorsun," diye sinirli bir ses çıkardı.

Onun için üzüliyordum ama nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ona yardım etmek kendimi ortaya koymak demekti ve ben zaten kendimi fazlasıyla dışarıda hissediyordum.

Konuyu değiştirmeye karar verdim, "Kız kardeşim şehirde."

"Evet, bunu ben de duydum. Onunla tanışmak isterdim ama bir işim var ve bu gece geç saate kadar çalışmam gerekiyor. Seni Tex'ten alırım."

Masanın etrafına baktım. Herkes bana bakıyordu.

"Aslında bu akşam Indy, Tod, Lottie ve Daisy ile dışarı çıkıyorum. Muhtemelen geç saatlere kadar dışarıda olacağım."

Tek paylaştığım buydu, gerisini tahmin edebilirdi. Daha fazla sessizlik.

Daha fazla İspanyolca.

Gerisini tahmin etmişti.

"Eddie-"

Sonunda, "Lee'den seni takip etmesini isteyeceğim." dedi.

"Hayır!" İtiraz ettim. "Babama kilitlendiğimizi ve Lee'nin onu korkutacağını düşünüyoruz."

Lee herkesi korkuturdu. Lee başımızdayken bize bir bakan, haber orman yangını gibi yayılır ve babam giderdi.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Eddie.

"Onu bizimle gören biri..."

Eddie hafifçe güldü ama bu ciddi bir gülüştü. "Lee seni takip ederse onu kimse görmez, sen bile."

Nedense bu beni daha çok
korkuttu. "Sanmıyorum-" diye
başladım.

"Güven bana, chiquita."

"Emin değilim-" Tekrar denedim.

"Bana güvenmeni istiyorum ve bunu benim için yapmanı istiyorum. Bu bana huzur verecek. Bu gece başıma bir şeyler gelebilir. Senin için endişelenmeme gerek yok."

Nefesim ciğerlerimde dondu.

Eddie'ye güvenmek, Eddie için bir şeyler yapmak ve aynı zamanda Eddie için endişelenmek çok zordu.

Anlık bir karar verdim. "Lee'yi
ara," dedim.

Yine İspanyolca konuşuyordu, sesi artık yumuşaktı, bazı kelimeleri biliyordum ve çok tatlıydılar.

Sonra dedi ki, "İşin bittiğinde bana geliyorsun."

O sormuyordu.

"Evet," dedim, karnımda kıvrılan sıcaklığı hissederek. Başka bir şey söyleyemedim. Eddie Daze'in içindeydim.

"Kız kardeşini Tex'le bırak," diye emretti.

"Tamam." Hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Dikkatli ol."

"Sen " I dedi Sessizce, Anlamı her
ikisi de kelimeler ve onlara çok anlam yüklüyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "İşte seni buna değer
kılan kısım bu," dedi.

Ona ayak uyduramadığım için tekrar göz

kırptım. "Pardon?"

"İki çeşit tatlıınız var ve ben ikisini de seviyorum."

Sonra bağlantıyı kesti.

Yüce Tanrım.

YİRMİ

SAVAŞ

T öğleden sonra bir vızıltı içinde geçti.

Fortnum's'a geri döndük, sonra Duke beni (bir Harley'e ikinci binişim) böylece bahşişlerimi ve Smithie's'deki insanlardan gelen (çok cömert) tahsilatı yatırabilirdim.

Ben yokken, Lottie annemi ziyaret etmek ve Tex'lere yerleşmek için annem ve Tex'i kiralık arabasıyla eve kadar takip etti.

Tex evinin kadınlarla dolup taşmasından şaşkırtıcı derecede memnun görünüyordu. Indy, Tex'in kendisiyle tanışmadan önce yıllarca yalnız ve münzevi bir hayat sürdüğünü, bu yüzden de kaybettiği zamanı telafi ettiğini düşündüğünü söyledi.

Duke ve ben Fortnum'a geri döndük. Kapatmaya yardım ettim ve sonra Lee ve Indy giyecek ışıltılı bir şeyler bulmam için beni evime götürdüler. Eddie's için hazırlanırken devasa bir çılgınlık yaşamıştım ve bu yüzden de pek iyi hazırlanamamıştım. Bu fırsatı daha fazla eşya toplamak için kullanacaktım (bir kızın seçenekleri olmalı).

Lee daireyi gözden geçirirken Indy ve beni ön koridorda bekletti. Orada dikilirken kendimi aptal gibi hissettim, rahatsız olduğumdan bahsetmiyorum bile. İnsanların benim için yaptıkları iyilikler her yere yayılıyordu. O kadar uzaklara ve o kadar geniş bir alana ki, asla geri ödeme pozisyonunda olamayacaktım.

Lee çenesini sallayarak, "Her şey yolunda," dedi.

Lee oturma odasında takılıp hücrelerini açarken Indy beni yatak odama kadar takip etti. Odama girmeden önce, oturma odamda dolaşırken ona baktım ve içimi bir heyecan kapladı.

Sadece telefonla konuşuyordu ama bir şekilde mekânı tamamen ele geçirmişti. Aslında, onun varlığı tüm daireyi bir tür tehlikeli, belalı manyetizmayla dolduruyordu.

Odama girdiğimizde Indy'ye, "Beni biraz korkutuyor," diye itiraf ettim.

Toplanmamı izlemek için kendini yatağıma attı.

"O biraz korkutucu," dedi bana.

Dolabımı karıştırmayı bıraktım ve ona baktım.

"Bunu nasıl atlatıyorsun?" diye sordum, sonra hemen tekrar araştırmaya başladım. Meraklı bir soruydu ve gerçekten beni ilgilendirmiyordu.

Sonra kendime engel olamadım, yapmak zorundaydım. Paylaşmaya karar verdim.

"Soruyorum çünkü Eddie beni de biraz korkutuyor. O bir polis. Bu gece bir şeyler olacağını söylüyor. I

Ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa hoş gelmiyor. Bu beni ıldırıyor. Bu endişeyi nasıl karşılıyorsun?"

Meraklı olduđumu dűřűnmediđi belliydi, omuz silkti.
"Onu seviyorum."

Bu kadar basit.

Yine de, sanırım bu işe yarar.

Çantamı bořaltmak için Eddie'nin yerine gittik, Lee tekrar gűzden geçirme/temizlik olayını yaptı.

O gece giyeceklerimi çıkardım ve Indy ve Lee'ye gittik.

Indy ve ben yatak odalarında birlikte giyindik. Lee sessizce bize baharatlı rom ve diyet kola getirdikten sonra ortadan kayboldu. Bunu yapıř řeklinden, Indy'nin onu seksi olması dıřında neden sevdiđini anlamaya bařlıyordum. Ona içki getirdiđi için deđil (ki bu gűzeldi), ona içki getirme řekli için. Sormadı, bunu bűyűk bir mesele haline getirmedi ve yaptıđı çok tatlı bir řeydi. Bu son derece gűzeldi ve iten içe bir gűn kendim için de bűyle bir řey yapmayı umuyordum. Yűzeye çok daha yakın olan Indy'den hořlanıyordum ve zaten ona sahip olduđu için mutluydum.

Hazırlanırken konuştuk, kıkırdadık ve yemin ederim, sanki lisede spor salonunda dansa gitmeye hazırlanıyormuşum gibi hissettim.

Iřılıtlı bir řeyim yoktu, bu yűzden Indy kűprűcűk kemiđime sűrmem için bana biraz sim tozu ve biraz da krem űdűn verdi.

elmacık kemiklerimi parlattı. Çok fazla ısıltı yoktu ama idare ederdi.

Boğazında düşük bir yırtmacı olan ipeksi, koyu mor-gri bir tunik giymiştim, eğer doğru dönersem göğüs dekoltesi belli olabilirdi. Bunun dışında, uzun kollu ve boydan boya dolgunlaşan, ağırbaşlı bir tunikti (kendim almıştım). Onu tamamen ağırbaşlı olmaktan ziyade ağırbaşlı yapan şey, yanlarda olması gerekenden yaklaşık iki inç daha yüksek olan iki yırtmaç olmasıydı ve bu nedenle biraz ten gösteriyordu.

Bunun üzerine kot pantolon ve siyah düz ayakkabılar giydim (kaçmak zorunda kalırsam diye). Makyajımı ağırlaştırdım -tam olarak Smithie'ninki gibi değil ama günlük görünümüm de değil- ve saçımı derin bir şekilde ayırdım, boğucu bir şey yaptım.

Eve yazılacak bir şey olmasa da iyi göründüğümü düşündüm. Kot pantolonun içinde kendimi güvende hissediyordum ve Daisy'nin itiraz etmeyeceğini umuyordum.

Denver'da kot pantolonlar çok amaçlıydı. Bir davetiyede "yarı resmi" yazabilir ve partide kot pantolon giyen insanlar olurdu. Rockies'in tarzı buydu. Gerçek bir Denverlı İngiltere Kraliçesi ile tanışmak için kot pantolon giyer ve bir şekilde bunu başarırdı.

Yatak odasından çıktığımızda Lee'nin sadece kaybolmadığını, bir not bırakarak ortadan kaybolduğunu gördük. Biz de Tod ve Stevie'lere gittik. Daisy çoktan

orada, kokteyl içiyor, Chowleena ile oynuyordu. Kapaticısının altındaki siyah gözü zar zor görebiliyordunuz.

Daisy'nin boktan biri olduğunun bir kanıtı daha. Ben asla mor bir gözü gizleyemez ve onun kadar iyi görünemezdim.

Stevie ve Tod uçuş görevlisiydiler ve Stevie bir uçuştaydı ve sabahın erken saatlerine kadar dönmeyecekti, bu da Tod'un bekarlığa veda partisi olduğu anlamına geliyordu.

İçeri girdiğimde Tod'un gözleri kocaman oldu. "Kızım, sen Kraliçe Bukalemun'sun. Seni her gördüğümde farklı görünüyorsun."

Gülümsedim. "Bu iyi mi?"

"Evet, çok iyi," diye cevap verdi. "O tişörtle çalışıyorsun ve sadece benim oturma odamdasın. Kapıdan çıktığında dünya duracak."

Daisy bana gülümsedi. "Gördün mü?" diye sordu, sanki Tod'un onayı bir şeyi kanıtlıyormuş gibi.

"O bir eşcinsel," dedim.

Tod benimle Daisy'nin arasına baktı.

"Benim cinsel kimliğimin ne alakası var?" Tod sordu.

Daisy ona döndü. "Kendini öyle görmüyor. Onun sıradan ve sıkıcı olduğunu düşünüyor."

Tod kocaman gözlerini bana çevirdi. "Güzel. Sen de çalışıyorsun ve çalıştığının farkında bile değilsin."

Daisy's tinkly-bell gülmek Sesli. "Kahretsin
Dümdüz, Şekerim!"

Sonra beŐlik aktılar.

Yüce Tanrım.

"Őoför kim olacak?" Indy sordu.

"Sadece bir rom ve kola içtim, o ben olabilirim." Dedim.

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Daisy. "Babanla yüzleşmek için sıvı cesarete ihtiyaın var. Bu benim sonuncum olacak, ben kullanacağım."

Lottie geldi. Onu Daisy ile tanıştırdık ve Daisy ile Lottie göğüs büyütme ameliyatı hikayelerini paylaŐırken beş dakika içinde derin bir bağ kurdular.

in yemeği sipariş ettik. in yemeği yedik. İçtik ve bekledik.

Son suumuzun iŐlendiėi yere çok erken gitmek istemedik ve Shirleen Daisy'ye babamın normalde masaya erken gelmediğini söyledi.

Saat on bir buçukta dışarı çıkmaya başladık ama Tod mutfakta durdu.

"Un-unh. Denedim. Gerçekten denedim ama yapamadım. Geri döneceğim." Sonra merdivenlerden yukarı koştu.

Hepimiz mutfakta durmuş birbirimize bakıyorduk. Elinde sivri burunlu ve arkadan çapraz bağlanan ince bileklikli bir çift parlak gümüş stiletto ile aşağı indi

bir de uygun bir kemer. Kemerini bana verdi ve sonra ayaklarımın dibinde diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" Bir ayağını kaldırıp siyah dairemi çıkardığında ve oturma odasına fırlattığında sordum.

Chowleena mutfağın kapısında duruyordu. Ayakkabımın başının üzerinden uymasını izledi, bir havlama sesi çıkardı ve sonra kışının üzerine yerleşti.

Tod pompayı yerine taktı.

"Sarah Jessica Parker'ın ve Sex and the City ile ilgili her şeyin mihrabında, siyah düz ayakkabılar giyen seksi görünümlü bir kızla çıkmak için ibadet etmiyorum. Siyah babetleri sekiz ve doksan sekiz yaşlarındayken giyersin, ikisinin arasında bir zamanda değil."

"Tod-"

"Huh!" diye tersledi ve bana elini uzattı.

El'le tartışmamam gerektiğini biliyordum.

Yani, eğer bir şey olursa ve koşamazsam, en azından tepeden tırnağa giyinmiş olarak ölebilirdim.

Oraya vardığımızda doğruca bara gittik ve kalabalığı Darius ya da öfkeli siyah kadınlardan herhangi bir iz var mı diye taradım.

Neyse ki sahil temizdi.

Barmen hemen yanımıza geldi. "Shirleen size işaret verene kadar beklemenizi söyledi," dedi Daisy'ye ve Daisy başını salladı.

Sonra bana döndü. "Buna hazır mısın, şekerim?"

Hayır. Buna hazır değildim. Babama söyleyecek çok şeyim vardı ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Hem ne fark ederdi ki? Vince hâlâ peşimde olacaktı.

Sadece anı yaşamak zorundaydım.

"Olabileceğim kadar hazırım," dedim ona.

Kolumu sıktı. "İşte benim kızım."

Birlik içki siparişi vermek için bara yöneldi ve ben debriyajın hemen dışında durdum.

"Sana bir içki ısmarlayayım mı?" Bir adamın sorduğunu duydum ve bakmak için döndüm. Gözlerim lacivert bir Henley'in üzerinde belirgin bir köprücük kemiğine ve kaslı bir boğaza takıldı, ben de yukarı baktım.

Mace orada duruyordu.

"Evet de ve sonra benimle flört ediyormuş gibi görün," diye yumuşak bir sesle emretti.

Midem sıkışmıştı ve talimatlarını görmezden geldim çünkü bir tür mini çıldırma halindeydim. Mace her kızı çıldırtabilirdi, özellikle de onunla flört etmesini söyleyerek ve özellikle de yumuşak bir ses kullanarak.

"Ne?" Aptalca bir sesle sordum.

Gözleri kaydı ve çenesini barmene doğru kaldırdı. "İki bira," dedi.

Korkudan sıyrıldım ve ona doğru eğildim.

"Burada ne işin var?" Fısıldadım.

Beni çevreledi, yaklaştı, ekibimden kopardı ve sırtımı odaya dönmeye zorladı. Bara yaslandı, tüm dünyaya sinsi sinsi bakan bir adam gibi görünüyordu, ben de sinsi sinsi bakıyordum.

"Lee bu gece bir şeyler olacağını duymuş. Bir ekip kurdu."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ne bir bok oluyor ne de bir takım.

Bunu yaparken eğlendikleri sürece arkadaşlarımın manevi destek sunmasını kaldırabilirdim. Vahşi Çete'nin Lee'nin parasıyla fazla mesai ücreti almasına ihtiyacım yoktu. Bu çok ileri bir iyilikti.

Barmen biralarımızı barın üzerine bıraktı ve Mace ona bir hesap uzattı, sonra içkiyi görmezden geldi, ben de öyle yaptım.

"Eğer tehlikeliyse gideriz," dedim ona.

Başını salladı.

"Başladığınız işi bitirin," dedi. "Biz hallederiz." "Neyi hallettiniz?"

"Bilmiyorum. Bulduğumuzda, üstü kapanacak." Eek.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Sen Burada için konuşmak için senin
Baba. Lee'nin dışarı Orada bir yerde, Vance
ve Matt de öyle. Ben

Sen. Bir şey olursa seni yakalarım ve güvenli noktaya gideriz."

Güvenli nokta mı?

Güvenli nokta mı?

Bu kulağa hiç hoş gelmedi.

Aslında, kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama daha bitirmemişti.

"Bir şey olur ve seni yakalamam gerekir, sen de benimle gelirsin. Tartışma yok, mücadele yok, arkadaşların için endişelenmek yok yoksa seni etkisiz hale getiririm, tereddüt yok. Anladın mı beni?"

Oh...Tanrım...Tanrım.

Mace'in beni etkisiz hale getirmesini istemediğimden oldukça emindim.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum.

Tavrımı ortaya koymaya karar verdim. "Bu işi iptal ediyorum. Etkisiz hale getirmek yok, arkadaşlarım için endişelenmek yok ve Lee'ye sana ödediği fazla mesaiyi borçlu olmak yok," diye ilan ettim.

Bir süre beni izledi ve yüz ifadesine bir şey oldu. Yüzü sertleşti ama yeşil gözlerindeki bakış yumuşadı.

İzledim, büyüledim ve değişimi tüm sistemimde hissettim.

"Bunu aklınızdan çıkarın ve odaklanın. Bu gönüllü fazla mesai. Hepimiz için."

Gözlerimi dikmiş, sözlerini anlamaya çalışıyordum ama bana fırsat vermedi.

Yaklaştı ve sesi fısıltıya d6nüştü.

"Bebeğim, geçtiğimiz aylarda seni izlemek bir çiçeğin açmasını izlemek gibiydi. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Sonra da gitti.

Ayağa kalktım ve onun işgal ettiği boşluğa baktım. "Um... merhaba?" Tod bana seslendi, "merhaba "yı uzatarak.

Kendime geldim ve hepsine baktım. Hepsi bana bakıyordu.

"Mace az 6nce buradaydı," dedim.

"6yle miydi?" Indy etrafına bakarak sordu.

Onu görmediklerine inanamıyordum ama elimde biraz daha acil şeyler olduğu için bunu görmezden geldim.

Hepsine onun söylediklerini anlattım.

Hepsi bana bakmaya devam etti.

"Gitmeliyiz," diye karar verdim.

Birbirlerine baktılar.

"Gitmeyeceğiz şekerim. O haklı, başladığın işi bitir," dedi Daisy.

Lottie beni izliyordu, sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Tam olarak anlayamadım ama bu doğru. Sen bir çiçeksin. Saçın yüzünden olduğunu sanmıştım ama saç değil, sensin."

Kız kardeşim.

"Pu-lütfen," diye mırıldandım ve gözlerimi devirdim.

Sadece başını salladı, kesin bir tehlike karşısında mutlu görünüyordu.

Gözlerim Indy'ye kaydı. "Son aylarda beni izlemek bir çiçeğin açmasını izlemek gibiydi de ne demek? Kim böyle konuşur ki? Zaten Fortnum's'a da pek uğramıyor."

"Sana söylemeyi unuttum." Indy rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu ve bu beni endişelendiriyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Lee Fortnum's'ı gözetliyor," diye başladı. "Kameralar ve böcekler, yedi gün yirmi dört saat. Ben dramımı yaşarken taktırdı ve hiç çıkarmadı. Ofisteki çocuklar güvenlik amacıyla ve... eğlence için izliyorlar."

Ona baktım.

"Şaka yapıyorsun," diye nefes aldım, aynı zamanda sessizce Tanrı'dan Indy'nin bana şaka yaptığını söylemesini istedim.

Başını iki yana salladı.

Bunun bencilce olduğunu biliyordum ama Tanrı'nın benimle daha fazla ilgilenmesini diliyordum.

Fortnum's'da olanları düşünerek bunu değerlendiriyordum: Eddie'nin işkencesi, benim Eddie'den kaçıp saklanmam, babamın serenadı, Lottie ve benim güreşmemiz.

"Vay anasını," diye
nefes aldım. Indy
dudağını ısırıldı.

Daisy gerildi.

"Yüksek işareti aldık," diye fısıldadı Daisy.

Wild Bunch için neredeyse her gün şovda olmak konusunda endişelenecek zamanım yoktu.

Yüzleşme zamanıydı.

Hepimiz zihinsel olarak hazırlandık.

"Herkes şok tabancasını aldı mı?" Tod sordu.

"Babamı elime almak için sabırsızlanıyorum," diye açıkladı Lottie. "Hadi gidelim," dedi Indy.

Yüce Tanrım.

Arka koridora doğru yürüdük ve Shirleen koridorda duruyordu.

"Tuvalet molasındalar. Ray masada. İçeri gir," dedi.

Daisy başıyla onayladı ve herkes önce benim gitmeme izin vermek için kenara çekildi.

Shirleen'e baktım.

"Teşekkür ederim," dedim ona ve içimde çok fazla duygu vardı.

o.

Gözlerini bana çevirdi ve yüzü nazikti.

"Çocuğum, bana teşekkür edecek hiçbir şeyin yok. Bir iyilik yapma şansın olursa, yaparsın. Bu şekilde, bir iyiliğe ihtiyacın olduğunda, o sana geri dönecektir. Karma."

O anda karma hakkında bir tartişma yapmak istediğimden emin değildim ve neyse ki Shirleen benim yorumumu beklemedi. Kenara çekildi.

Başka bir karanlık, dumanlı, ter kokulu odaya girdim.

Babam yalnızdı, masada oturuyordu, bir hafta öncesine göre daha kirli ve çok daha yıpranmış görünüyordu.

"Baba," diye seslendim.

Başını kaldırdı, gözleri parladı ve kalbim sıkışmaya başladı.

Sonra dikkatle kapatılmış yüzümü gördü, parlaklık kayboldu ve ayağa kalktı.

"Prenses Jet," dedi, sonra bakışları benden öteye gitti ve gözleri yeniden parladı. "Lottie!"

Ona doğru gidecekmiş gibi görünüyordu ama vücut dili yaklaşmaya davet etmiyordu.

Ben konuştum. "Şehirden gitmelisin baba. Buna bir son vermelisin. Annem güvenli bir evde ve ben de Eddie'yle kalıyorum çünkü evde olmak çok tehlikeli. Eddie işleri yoluna koymaya çalışıyor ama sen daha fazla sorun çıkardıkça bu onun için daha da zorlaşacak. Gitmek zorundasın."

Sesim sakın, soğukkanlı ve toparlanmış geliyordu.

İçimde başka bir şey vardı. Ağlamaya başlamak istedim. Onu bir arabaya tıkip onunla birlikte kaçmak istedim. Onu Adsız Kumarbazlar toplantısına götürmek istedim. Kollarımı ona dolamak ve benimle dans etmesini sağlamak istedim.

Paul McCartney şarkıları söylüyordu. Ona annemi, Lottie'yi ve beni neden terk ettiğini sormak istedim. Neden bir serseri olduğunu bilmek istiyordum.

Bunun yerine durdum ve ona baktım.

"Bunu halledeceğim, Prenses Jet. Üzerinde çalışıyorum," dedi bana.

"Kumar oynayarak ve hırsızlık yaparak bu işi çözemezsin," diye karşılık verdim. "Biri bana ateş etti ve bir başkası da bana tecavüz etmek istiyor."

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Böyle bir şey olmayacak Jet. Gözüm Fratelli'nin üzerinde."

"Evet, doğru," diye mırıldandı Lottie.

Omzumun üzerinden ona baktım. Bir ayağı dışarıda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kızgın bir yüz ifadesiyle duruyordu. Ekibin geri kalanı Lottie'nin arkasında duruyordu, gözleri babamda değil, bendeydi. Tod bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve göz kırptı.

Babama dönüp baktım ve onun yumuşak gülümsemesini denediğini gördüm. "Siz kızlar bana biraz zaman tanımalısınız. Çok başarılı olacağım ve sizi Fransız Rivierası'na götüreceğim."

Lottie hiç tereddüt etmeden, "Bunu daha önce de duymuştuk," diye hatırlattı.

Haklıydı, duymuştuk. Bunu çok duymuştuk. Sadece büyük vuruş yapacağını düşündüğü şeyi hiç bilmiyordum.

Babamın yüzü gerildi ve Lottie'ye kızgın bir bakış fırlattı. "Baba..." Ben başladım.

"Bana zaman verin!" diye bağırdı ve ikimiz de sıçradık. Babam iyi bir çocuktur. Bağırmazdı.

Asla.

"Ben hallederim," diye devam etti, yüzü kızarmıştı. "Bilmiyorsun. Anlamıyorsun. Geri döneceğim, ama sadece büyük bir başarı elde ettiğimde. Ancak siz kızlar ve Nancy benimle gurur duyabildiğinizde, hak ettiğiniz gibi büyük yaşayabildiğimizde."

Sözleri beni taş yağmuruna tutmuş gibi çarptı.

Yani, gerçekten, deli miydi? Ne tür bir saçmalıktan bahsediyordu?

İki elimi kalçalarımın altına koydum ve öne doğru eğildim.

"Artık çok geç! Bunu yapmanın zamanı on dört yıl önceydi. Sen hayatımın yarısında yoktun!" Bağırdım. "Hayatımıza devam ettik. Bitti artık! Kasabadan gitmelisin baba ve gittiğin yerde kalmalısın. Kendi iyiliğin için, ama özellikle bizim iyiliğimiz için."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Öyle demek istemedim Prenses Jet."

Öyle demek istemedim. Tek kelimesini bile kastetmedim. Onun geri gelmesini istedim. Annem, Lottie ve babamla tekrar birlikte yaşamak istedim.

Ama bu bir hayaldi ve hayallerin gerçek olmadığını biliyordum.

Bunu bana babam öğretti.

Söylediklerimden geri dönecek, darbeyi yumuşatacak ya da meramımı tamamlayacak zamanım olmadı.

İşte o anda savaşın nasıl bir şey olduğunu anladım.

Geriye dönüp baktığımda, her şey şaşırtıcı derecede açıktı.

Kargaşanın ortasında izinizi kaybedeceğinizi düşünürsünüz, ancak her anı asla unutmayacağımı bildiğim bir şekilde hatırladım.

Dumanlı odada sadece ben, babam, Lottie ve çetenin olduğu bir zaman vardı. Shirleen kapıyı üzerimize kapatmıştı.

Sonra kapı açıldı ve Slick oradaydı, Slick ve arkadaşları. Slick görünüşe göre yere inmiş ve takviye kuvvet toplamıştı. Çok fazla, hepimiz için çok fazla.

Ayrıca taktiksel olarak bıçağın uygun bir silah olmadığına karar vermişti.

Silahlarla gitti.

Ne yazık ki, bir süre sonra babam da silahlanmaya karar verdi.

Eddie haklıydı. Kurşunlar uçuşmaya başladığında çantamdaki şok tabancası bir işe yaramamıştı. Filmlerdeki gibi değildi. Size hazırlanma şansı verecek zekice yorumlar yoktu. Slick'in işi bitmişti ve hepsi bu kadardı.

İçeri girdiklerinde ateş ettiler ve babam silahını belinden çıkardı ve "Kızlar, yere yatın!" diye bağırarak rastgele ateşe karşılık verdi.

Kendimi Lottie'nin üzerine attım ve ikimiz de yere düştük. Onu da yanıma alarak kapıya hücum eden bacaklardan yuvarlandım. Yüzükoyun yere düştük ve sürünmeye başladık, karın üstü yatıyorduk, Lottie altımda hareket ediyordu. Vücudumun büyük kısmını onun üzerinde tutuyordum.

Daha fazla silah sesi vardı, hem de çok fazla. O kadar gürültülüydü ki kulaklarımda çınılıyordu ve burnuma barut kokusu geliyordu.

Sonra bağırışlar, çığlıklar, koşan ayak sesleri, etin ete çarpma sesleri duydum. Lee'nin alçaktan koşarak Indy'yi sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi kaptığını gördüm. Döndü ve gözden kayboldular.

Matt'i gördüm, Daisy omzunda bir itfaiyecinin tutuşuyla yere çömelmişti. Sonra bir saman alevi gibi hızla kapının köşesinde gözden kayboldular.

Sonra bir el bileğime dolandı ve geri çekildim. Kollarım Lottie'yi bıraktı ve Mace'in beni yakaladığını düşünerek yuvarlandım ama o Mace değildi. Vince'ti.

Sadece benim şansım.

Beni ayağa kaldırdı, bir kolunu belime doladı ve beni kolunun altına sıkıştırarak koşmaya başladı. Koridorda yan yatmış olan Shirleen'in üzerinden atladığını fark ettim.

Siktir!

Onu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığın beni etkilemesine ve Shirleen için duyduğum endişenin dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

Bu hayat, ölüm ve tecavüzle ilgiliydi. İkinci ikisinin bir parçası olmak istemedim ve ilki daha yeni ilginçleşmeye başlamıştı ve gitmesine izin vermek üzere değildim.

Kıvrandım, çırpındım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

İşte o zaman Mace geldi.

Ben onu gördüm, Vince onu gördü ve Vince durdu. Beni ayağa kaldırdı ve bir kolunu göğüs kafesime dolayarak vücuduna doğru çekti.

"Bir adım daha atma," diye uyardı Vince ve soğuğu şakağımda hissettim.

Mace dondu kaldı.

Mace bir silah taşıyordu, havaya kaldırmış ve bize doğrultmuştu, sol eli sağ bileğindeydi, başı silahı görecektir şekilde eğilmişti ama gözleri şakağıma kaymıştı.

Benim de gözlerim oraya kaydı.

Vince'in silahını kafama dayadığını görebiliyordum. Harikaydı.

Şimdi, bu noktada iki seçeneğim vardı. Oradan sürüklenerek çıkarılabilir ve tecavüze uğramadan ve muhtemelen öldürülmeden önce birilerinin beni bulup Vince'in icabına bakmasını umabilirdim. Ya da dövüşebilirdim, belki öldürülebilirdim ama en azından hayatımın son saatlerini korkudan aklımı kaçıracak ve tecavüze uğrayarak geçirmezdim.

Başka seçeneğim yok, gerçekten.

Başımı önce öne, sonra da sert bir şaklamayla arkaya getirdim. Kafatasım Vince'in çenesine çarptı ve nedense acımadı.

Silah ateş aldı ve şakağımda yakıcı bir acı hissettim.

İşte bu acıttı.

Kesinlikle öldüğümü düşündüm, ama uzuvlarım hala kafatasımın içinde çalışan ve konumlanmış bir beyinden emir alıyordu ve Mace'in şimşek gibi hızlı hareket ettiğini fark ettim.

Savunma moduna geçtiğinde Vince'in bana sarılan kolu gevşedi, bir saniye önce beş adım ötede, bir saniye sonra tepemizde olan bir saldırganla karşı karşıya kaldığımda beni unuttu.

Mace beni yakaladı ve serbest bıraktı ve görünüşe göre kaçabildiğim için kaçtım.

Bir boğuşma, bir acı homurtusu duydum, ama devam ettim ve arkama bakmadım.

Koşarak aşağı indim, dizlerimin üzerinde kayarak Shirleen'in yanında durdum. Güçlü bir kol belime dolandığında ellerimi üzerine koyacak zamanım olmuştu ve nefes aldığını fark ettim. Ayaklarıma doğru çekildim ve yeniden yönlendirildim.

Mace'di. Koşuyordu, beni de yarı sürükleyerek. Emirlerini hatırladım ve gerçekten çok istememe rağmen geri dönmeye çalışmadım.

Bardan çıktık, Mace'in eli benim elimde bir cipe doğru koşmaya başladık. Kilitler ve ışıklar biz koşarken

ona doğru koştüm (umutsuz bir durumda ince topuklu ayakkabılarla koşabileceğimi fark ettim).

Beni doğruca sürücü tarafına yönlendirdi. Beni aldı ve yolcu tarafına itti, bindi, kamyonu çalıştırdı ve ikimiz de emniyet kemeri takmadan yola çıktı.

Colfax'a doğru sürdü, sonra boş bir otoparka girdi ve bir binanın arkasından dolandı. Fren yaptı, ışıkları söndürdü ve bana döndü.

Ne yaptığını anlayamadan parmakları çeneme kapandı ve yüzümü nazikçe kendine doğru çekti. Gecenin körüydü ve bulunduğumuz yerde hiç ışık yoktu. Görmesinin imkânı yoktu ama baktığını anlayabiliyordum.

"Sıyırmak," dedi ama karanlıkta bunu nasıl anlayabildiğini bilmiyordum. Sonra "Siktir" diye mırıldandı.

Beni bıraktı, ileriye baktı ve bir an için başka bir yere kaydığı gibi garip bir hisse kapıldım.

Sonra "Siktir!" diye bağırdı ve bu tek kelime, camları sarsmadığına şaşırdığım kontrollü, sessiz bir patlama gibiydi.

Elimi başıma götürdüm, oradaki ıslaklığı geçici olarak inceledim ama o kadar da kötü olmadığını hissedebiliyordum. Dizlerimin derisi daha kötü yüzülmüştü.

"Dizlerimin derisini daha kötü yüzümüştüm," dedim ona.

Sözlerim üzerine döndü. Kolunu belime doladı, beni koltuğa doğru çekti ve sonra beni öptü.

Eek!

Tam bir öpücüktü, diller ve her şey. Cevap vermemeliydim ama verdim. Belki de ölüm kalım meselesiydi, hayatta olmanın heyecanı, çaresiz minnettarlık. Ya da belki de harika bir öpücük olduğu içindi. Muhtemelen bunların hepsi ve daha fazlasıydı. Bunu analiz etmeyecektim. Onunla gidecektim ve sonra onu gömecektim. Derinlere.

Başını kaldırdı ama gitmeme izin vermedi ve benim alanımda kaldı.

Kendi adıma, iki elimi de boynuna, kulaklarının hemen altına koymuştum ve bırakamadığımı fark ettim.

İkimiz de orada sessizce oturduk, karanlıkta birbirimize baktık ve ağır ağır nefes aldık.

O anda Mace için önemli bir şey vardı. Bunu hissettim. Tam olarak anlamadım ama bundan onur duydum.

Bildiğim tek şey, benim için bunun onun hayatımı kurtarması ve benim hayatta kalmamla ilgili olduğuydu.

Sonra Mace anı bozdu.

"Chavez'e seni öptüğümü söylersen, Meksika'da kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde kayboluruz."

Yüce İsa.

"Biz" dedi.

Bunun için Smithie'nin üniformasını
suçlayamazdım. "Bu da neydi şimdi?"

Fısıldadım.

Bir süre sessiz kaldı.

"Öpecek bir yüzün kalmasına sevindim."

Hmm.

Sanırım, Mace için, hayatta olmamın verdiği
heyecandı. Erkekler çok garipti.

Beni bıraktı ve ellerimi indirdim. Kot pantolonundan
tişörtünü çıkardı, cebinden bir çakı çıkardı, etek ucunu
kesti ve şakağıma bastırdı. Bu, torpido gözünde mendil
olmadığı anlamına geliyor olmalıydı.

Basma işini ben devraldım. Arkasını döndü ve kemerini
bağladı.

Ben de emniyet kemerimi taktım ve yola çıktık.

Indy'nin evinin yanındaki Alameda ve Broadway'in
kesiştği Kmart alışveriş merkezinin otoparkına gitti.
Alameda'nın girişine yakın bir yerde gelişigüzel park etmiş
bir yığın araç vardı, kırmızı Dodge Ram hariç hepsi SUV'du.

İnsan kalabalığını taradım, saydım. Lottie oradaydı,
kollarını ortasına sarmış, Vance'in yanında duruyordu.
Indy'yi Lee tutuyordu. Tod Daisy'yi tutuyordu. Matt
ciplerden birine yaslanmıştı.

Babam yok.

Herkes hayattaydı ve nefes alıyordu ve ben yürüyen yaralıların tek üyesi gibi görünüyordum.

Eddie, Indy ve Lee'ye yakındı, bir elini saçlarının arasından geçiriyordu ama ışıklarımız otoparkta parlayınca başı döndü. Mace yaklaşmaya fırsat bulamadan bize doğru yürümeye başladı.

Mace kamyoneti döndürdü, kapımı Eddie'ye yaklaştırdı ve durdu. Kapı açılıp içerideki ışıklar yandığında ve Eddie beni gördüğünde elimi uzatmaya bile fırsatım olmadı.

"Dios mio," dedi yumuşak ve sessiz bir sesle. "Önemli bir şey değil, sadece-"

Bitirmeme izin vermedi. Etrafıma uzandı, kemeri çözdü, beni taksiden çıkardı ve kollarının arasına aldı, o kadar sıkı sarmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum.

"Sıyrılmak," diye bitirdim nefesim kesilerek.

Arkasına yaslandı, elimi şakağımdan çekti ve yarama baktı.

"Hastaneye gidiyoruz," dedi.

"Eddie, bir şey yok. Sadece temizlemem gerekiyor ve..." Gözleri benimkilere kaydı ve ben de konuşmayı bıraktım.

"Lanet olası hastaneye gidiyoruz," diye tekrarladı, benimle bile tartışamayacağınız bir sesle ve Eddie'yle her zaman tartışabilirmişim gibi görünüyordu.

"Tamam," diye cevap verdim.

O uzaklaştı, kolu bana dolandı ve herkes içeri doluştu.

Lottie'nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, Indy'nin yüzü karanlıkta parlayacak kadar solgunlaştı ve Tod küfretti.

Daisy tersledi, "Bu kadar yeter. Bu işle uğraşmaktan bıktım. Şekerim, sen istediğini yaptın, şimdi Marcus'u arıyorum. Bu savaş demek."

Eddie, işin içine Marcus'un girme tehdidine rağmen adımlarını bozmadı. Onun yorumunu görmezden geldi ve kamyonete doğru ilerlemeye devam etti. Kilitleri açtı, kapımı açtı ve içeri girmeme yardım etti. Kapıyı kapatmadan önce Lee oradaydı.

Eddie ona baktı.

"Bu işin kontrolden çıkmasına nasıl izin verdiğini bilmek istiyorum," dedi Eddie ona ve kızgın olduğunu ve suçu Lee'nin omuzlarına yüklediğini söyleyebilirdim.

Lee'nin yanağında bir kas sıçradı, suçu kabul ederek başını salladı.

"Hayır," dedim.

Eddie kapıyı kapatmaya başladı ama ben ayağımı uzatarak onu durdurdum.

"Hayır," dedim tekrar.

"Bacağını çek, chiquita."

Bana hitap ettiğinde öfke yoktu. Yumuşak sesine geri dönmüştü.

"Lee'yi suçlamıyorsun, Mace'i de suçlamıyorsun. Kimseyi suçlamıyorsun. Mace bana işlerin kötüye gideceğini söyledi, ben de herkese söyledim ve kalmaya karar verdik. Herkesi dışarı çıkaran benim bokumdu. Suçlanacak biri varsa o da benim."

Eddie beni dinlemiyordu. Eddie odaklanmıştı.

"Bacağını çek," diye tekrarladı.

Sonra ne dediğimi düşündüm.

"Aslında suçlanacak biri varsa o da babamdır," diye düzelttim.

Eddie'nin gözleri bana kaydı. "Aşkım, senden rica ediyorum, bacağını çek."

Kalabalığı taradım ve Lottie'nin Lee'nin arkasında, Indy'nin yanında durduğunu gördüm.

"Babamız tam bir bok kafalı," dedim ona.

Cidden, hayatımda bir F-kelimesi anı varsa, o da buydu.

Lottie, "Jet, bırak Eddie seni hastaneye götürsün,"

diye ısrar etti. Her şey bana çarpıyordu, gecikmiş tepki.

"Kumar oynayarak büyük paralar kazanabileceğini ve hepimizin 'büyük yaşayacağını' düşündü. Ne tür bir aptal, lanet olası bir moron bu?" Ona sordum.

Lottie, "Jet, hastaneye git," diye tekrarladı.

"On dört yaşımdan beri çalışıyorum ve o verdiğim her bir doları kumarda kaybetti.

onu. Ne sikim bir herif!" Bağırdım.

Demek istediğimi vurgulamak için elimi pencerenin pervazına koydum ve sonra "Ah!" diye bağırdım çünkü canım acıyordu.

Eddie'ye baktım. "Elimi incittim," diye gereksiz yere onu bilgilendirdim.

Önce gamzesi belirdi, sonra dudakları bir sırtışı dönuştü. "Belki doktorlar kafandaki kurşun yarasını kontrol ettikten sonra ona da bakarlar."

Ona göz kırptım ve sonra başımı salladım, "Bu iyi bir fikir." "Şimdi bacağını oynatacak mısın?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdim, dostluk ruhuyla ve sonra bacağını hareket ettirdim.

Kapıyı çarptı ve kamyonun ön tarafına doğru yürüdü.

Herkes bir kenarda toplanmıştı. Coğunlukla şoka girmiş görünüyorlardı. Daisy hariç, o çok kızgın görünüyordu. Lee ve adamları hariç. Hepsinin sırtışlarını gizlemeye çalıştıklarını fark ettim.

Eddie bindi ve kamyonu çalıştırdı.

Onlara her şeyin yolunda olduğunu göstermek için gülümsedim ve Eddie uzaklaşırken gösterişli bir el salladım.

Yüzümden akan kan miktarını (sadece bir sıyrık olmasına rağmen) ancak çok sonra görebildim. Bir yatağın ucunda oturuyordum.

Denver Health'in acil servisindeydim ve hemşire beni temizliyordu.

"Çok fazla kan var," dedim, kullandığı havluya sanki başkasının kanıymış gibi klinik **b i r** şekilde bakarak.

"Kafa yaraları kanar," diye cevap verdi savaş yorgunu tonlarda, tecrübenin sesi.

Tek duyduğum buydu, çünkü o anda bayılmışım.

Uyandığımda Eddie yatağın yanında oturuyordu.

"Merhaba, kariño," diye fısıldadı.

"Bayıldığımı kimseye söyleme," diye fısıldadım.

Dudakları gülümsemese de gözleri gülümsedi.

"Yüzümden kanlar akarken babam hakkında atıp tutan bir deli olduğumu düşünmüş olmalılar," diye not ettim.

"Senin hayatta olmana sevinmek dışında pek bir şey düşündüklerini sanmıyorum."

Haklı olduğunu düşündüm.

Oturmama yardım etti ve sonra ben formları doldururken herkese iyi olduğumu söylemek için bekleme odasına gitti. Plansız ve programsız bir tatilde olduğum için Smithie'nin beni hala sigortalamış olması için dua ediyordum.

Kızlarına iyi baktığını söylemiştim. Muhtemelen başka hiçbir striptiz kulübünün sigortası iyi değildir.

Sonra Eddie geri geldi. "Bilmelisin, biri Duke ve Tex'e söylemiş ve ikisi de oradaymış. Annen de.

Onlara iyi olduğunu, seninle ilgileneceğimi sđyledim ve onları eve gđnderdim. Onlarla yarın konuşabilirsin."

Annemin bir kurşunla sıyrıldığımı bilmesinin verdiği telaşı bir kenara itip minnettarlık duymaya odaklandım. Bir sıyrık haberini duymak için hastanenin bekleme odasında oturacak arkadaşlarım olduğu için minnettardım ve Eddie onlarla ilgilendiği için minnettardım. Minnettar olduğum için elini buldum ve sıktım. O da parmaklarımı yukarı kaldırıp dudaklarını parmak eklemlerime değdirerek sıkmamı bir kat daha artırdı.

Bu jest o kadar samimiydi ki karnım kıvrıldı ve oksijen ciğerlerimde yandı.

Tam o sırada Dedektif Marker geldi.

Dedektif Marker benimle tekrar konuşurken Eddie yanımda durdu.

Jimmy Marker'ın bana verdiği tek iyi haber Shirleen'in iyi olduğuydu. Kafasına bir darbe almış. Presbyterian/St. Luke's Hastanesi'ne gđtürüldü ve sadece küçük bir beyin sarsıntısı nedeniyle gözlem altına alındı.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" Dedektif Marker'a sordum. Bana baktı.

"Genellikle bu benim repliğimdir," diye karşılık verdi, şaka yapmaya çalışarak. Gözlerimi ona diktim.

İini ekti, Eddie'ye baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Slick tarafından götürüldüğünü söyleyen tanıklar var. Yaşıyordu ama yaralı görünüyordu. Ne bir haber ne de bir işaret var. Arıyoruz ve aramaya devam edeceğiz," diye söz verdi bana.

Sözlerinin beni bir bıçak gibi kestiğini hissettim.

Eddie'nin eli saçlarıma gitti ve çok nazikçe başımın yaralanmamış tarafını ona doğru bastırdı.

"İyiyim," diye yalan söyledim, başımı kaldırıp ona baktım.

Yere baktı. "Çok saçmalıyorsun." Bu ona

bir sırtış getirdi.

Beni evine götürdü, soyunmama yardım etti ve benimle birlikte duşa girdi. Beni spreyden uzaklaştırdı ve duş başlığını üzerimde kullandı ve şakağımdaki sargıdan kaçınmaya dikkat ederek saçımdaki kanı şampuanladı. Kendimizi kuruladık, saçlarımı taradım ve Eddie beni yatağa çıplak yatırıp sıkıca sarıldı.

Bir süre sonra sıcaklığı içime sızdı ve kendimi yeniden güvende hissetmeye başladım.

"Babam için endişeleniyorum," diye fısıldadım, sanki büyük bir günahı itiraf ediyormuşum gibi. "Endişelenmemem gerektiğini biliyorum ama endişeleniyorum."

"Öyle olmasaydın sen olmazdın," diye cevap verdi, sesi nazikti ve yemin ederim belki biraz şefkatliydi (hatta belki de çok).

Bir süre öylece uzandım, birden kendimi daha da

sıcak hissettim. "Eddie?"

"S , mi amor?"

"Sana bir Şey söylemeliyim ve sen de bana kızmayacağına söz vermelisin."

Sessizdi.

"Söz m ?" Ben zorladım.

İ   ekti. "Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı. Ona doğru bastırdım. "Söz vermelisin." "Söz veriyorum."

Söz vermiş olabilir ama belli ki bundan memnun değildi.

Ona Vince ve Mace ile olanları ayrıntılı olarak anlattım. Tek bir ses çıkarmadan dinledi ama vücudu giderek daha da gerildi.

Sonra ona  p c kten bahsettim ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Sadece... düşündüğün gibi değildi... neydi... ne olduğunu bile bilmiyorum. Mace bana bir Şey s ylemememi söyledi ama-"

Eddie sözümü kesti, "Mace'in kız kardeşi Mace'in izlemeye zorlandığı sırada öldürüldü. Kafası uçuruldu. Őakađından vurulmuş."

Kanımın donduğunu hissederken tamamen hareketsiz kalma sırası bana gelmişti.

Eddie devam etti, "Muhtemelen yeniden yaşamak eğlenceli değildir ve muhtemelen sonu farklı olduğunda senden bir öpücük almaya değer."

Elimde değildi. Kafamın içine girmeye devam eden geri d n Őlerdi. Mace'in neden beni öldürdüğünün çirkin

bilgisiydi.

sürekli kızgındım. Gözyaşlarına boğuldum.

Eddie sırtımı okşadı ve sonunda ağlamayı bırakıp adrenalini yatışana kadar benimle İspanyolca konuştu. Uykum gelmeye başladı ve ona daha sıkı sarıldım.

Uykuya dalmadan hemen önce sessizce, "Yarın konuşmamız gerek," dedi.

"Sohbet ettiğimizi sanıyordum," diye mırıldandım, yarı uykulu bir halde.

"Bu, silahla vurulup kafasından yaralandıktan sonra yatağında çıplak yatan bir sohbet değil. Bu uyanık ve Eddie'yi dinleyen bir sohbet."

Yüce Tanrım.

Onlardan bir tane daha olmaz.

Sanırım silah zoruyla alıkonulmaya dayanabildiysem, Eddie'yi dinleme sohbetine de dayanabilirim.

Bu düşünceyle uykuya daldım.

YİRMİ BİR

G-KELİMESİ W-KELİMESİNE DÖNÜŞÜR

(UM...EEK!)

Talarm çaldı. Eddie bir düğmeye dokundu ve bana doğru yuvarlandı.

Gerildim, yorganı geriye atmasını ve beni yataktan sürüklemesini bekledim.

Onun yerine sırtımı önüne çekti ve usulca "Başın nasıl?" diye sordu.

Tüm vücut taraması yaptım. Dizlerim ağrıyordu, başım ağrıyordu ve tüm vücudum kaskatı kesilmişti.

Öte yandan, nefes alıyordum ve morgda korkutucu, yanlamasına bir buzdolabında kilitli değildim, bu yüzden kendimi oldukça iyi hissettiğimi düşündüm.

Cevap olarak, "Erteleme düğmesine basman için vurulmam gerektiğine inanamıyorum" dedim.

Vücudu hareketsiz kaldı.

"Bir anlaşma yapabilir miyiz?" diye sordu, sesi hâlâ kısıktı.

Eddie'yle bir anlaşma yapacak kadar uyanık değildim ama tartışmak da istemiyordum.

"Belki," I korunaklı, düşünmek o oldu a iyi bir uzlaşma.

"Anlaşma şu ki, bu senin vurulmanla ilgili yapacağımız son şakaydı."

Nefesim kesildi ve onu tuttum.

Dudakları boynuma geldi.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

"Tamam," diye büyük bir nefes vererek kabul ettim.

Sözlerinin ve arkasındaki anlamın beni derinden sarstığını itiraf etmek zorundaydım.

Sarsılmış ruhuma odaklanacak vaktim yoktu, Eddie'nin dudakları omzumda gezinmeye başladı.

"Duş alacak mıyız?" Ben sordum.

Yüz yüze gelmemiz için beni dikkatlice çevirdi ve elleri sırtımdan aşağıya, popoma doğru kaydı. Ona bakmak için başımı yukarı kaldırdım ve gözleri şakağımdaydı.

"Bunu yatarak yapmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım, çünkü muhtemelen haklıydı. Bir silahlı saldırıdan kurtulmuştum. Duşta orgazm olurken trajik bir şekilde ölmeme gerek yoktu.

Sonra beni öptü ve ben trajik olanı düşünmüyordum. Hiçbir şey.

Sonra benimle sevişti.

Eddie'nin de benim de hoşumuza gittiği gibi sıcak, hızlı ya da sert değildi.

Yavaş yavaş yanmakla ilgiliydi. Nazikti. Ve tatlıydı. O kadar yavaş, nazik ve tatlıydı ki, sonunda "ohmigod, ohmigod" diye boynumu bükerek orgazm oldum, ki bu iyi bir şeydi çünkü sonrasında vücudum artık sertleşmemişti.

İşimiz bittiğinde ve kollarında yatarken Eddie'nin boğazına "İşe geç kalacağız," dedim.

Kolları daha da sıkılaştı, bu da hiçbir yere gitmediğimizi gösteriyordu.

"Indy ne zaman geleceğini umursamıyor ve herkes kız arkadaşımın dün gece vurulduğunu biliyor. İlk iş olarak bizi bekleyeceklerini sanmıyorum."

İşte yine G-kelimesiydi.

"Herkes biliyor mu?" Demek istediğim... herkes onun G-kelimesinin ben olduğumu biliyordu.

"Polisler konuşuyor. Bekârlığa veda partisi kavgasından sonra içeri alındığımdan beri konuşulan ana konu sensin."

Oh...Tanrım...Tanrım.

Dirseğimin üzerine çıktım. Eddie sırt üstü yuvarlandı ve ben de ona baktım.

"Ne demek bekârlığa veda partisi kavgasından sonra içeri çekildim?" Ben sordum.

Memnun bakışlarını takınmıştı ve karnım kıvrıldı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra çenemi kavradı,

Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor.

Göbek kıvrımım burkulmaya dönüştü.

"Düğününden birkaç gün önce kavga çıkarıp bir adamın burnunu kırdığım için bana takdirname vermeyecekler."

Gözlerimi kırptım ve bakakaldım. "Başın belaya mı girdi?"

"Rahatla chiquita." Sırıttı ve beni kendine doğru çekti. "Hiçbir şey çıkmadı. Damat, gelinine burnunu kırdırıldığını çünkü elini striptiz kulübündeki bir kokteyl garsonunun gömleğine soktuğunu söyleyecek kadar heyecanlı değildi. Smithie de muhtemelen senin yüzünden zorlamadı."

Bir Numaralı Bekar'ın ya da The Bachelor'ın kocaman şiş bir burunla evlendiğini düşündüm. Bu düğün fotoğrafları için ciddi bir serseri olurdu.

Ama itiraf etmeliyim ki bu düşünce hoşuma gitti. Her ne kadar gelini için çeşitli nedenlerden dolayı üzülsem de, esas olarak pisliğin teki olduğu için.

Elimde değildi, kafamda bir düğün fotoğrafı belirdi ve bu beni gülümsetti. Yüzüm Eddie'nin göğsüne değdiğinde o da bunu hissetti ve başımın üstünü öptü.

Sonra düşüncelerim dağılırken gülümsememi kaybettim.

Eddie benim için iş yerinde başını belaya soktu. Eddie ayrıca en az bin dolar tutması gereken arabamın parasını da ödedi, kahve makinesinden bahsetmiyorum bile. Eddie bir polisti. Babam gibi serserilere kıyasla polislerin parasal açıdan iyi durumda olduklarını düşünürdüm. Bazilyoner oldukları bilinmezdi.

Ve dün gece, Eddie'nin bir yerlerde "bir şeyler oluyor" olması gerekiyordu ama onun yerine benimle birlikte hastanedeydi.

Cidden, bu böyle devam edemez.

Jet Chat yapmanın zamanı geldi diye düşündüm. "Eddie?" Ben başladım.

"Kahretsin, senin 'Eddie'lerini bildiğimi sanıyordum ama bu yeni bir tanesine benziyor," diye alay etti.

Onu görmezden geldim. "Dün gece bir şeyler yaşadığınızı sanıyordum."

"Ben yaptım."

"Düştü mü?" Ben sordum.

Eli sırtımdan yukarı kaydı ve saçlarımla oynamaya başladı. "Çağırıyor telsizden duydum. Indy'nin kendi kodu var, bu seni şaşırtmamalı. Onunla birlikte olduğunu biliyordum, bu yüzden patladım."

Gözlerimi kapattım.

"Ben tam bir baş belasıyım," diye fısıldadım.

Saçımı hafifçe çekti ve ben de ona baktım. Çenesini eğmiş, bana bakıyordu. Yüzü yumuşak ama ciddiydi. Bu yeni bir bakıştı ve tıpkı diğer bakışları gibi bu da hoşuma gitmişti.

"Gözetleme görevindeydim, hiçbir şey olmuyordu, hiçbir şey olmayacağı belli oluyordu ve çok sıkıcıydı. Her ne kadar eve dönmeyi tercih etsem de

Geçen geceki gibi coştun, hiçbir şeyi bölmedin."

Bu rahatlatıcıydı.

İki numaralı konuya değinmeye karar verdim. Konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum, bu yüzden doğrudan konuşmaya karar verdim. "Benim için para harcamayı bırakmalısın."

Beni sırtüstü yatırdı, vücudu çoğunlukla üzerimdeydi. "Chiquita-"

"Hayır, gerçekten. Sana borçlu olmamı istediğini biliyorum ama bu artık saçma olmaya başladı. Araba çok fazlaydı. Kahve makinesi..."

Gülmeye başladı. Dışarıdan değil ama vücudu da onunla birlikte hareket ediyordu.

Neyin bu kadar komik olduğundan emin değildim. Daisy'ye göre kahve makineleri oldukça ciddiydi ve Daisy hemen hemen her şeyi biliyordu.

"Komik olan ne?" diye sordum. "Hayır, bekle. Sana ne olduğunu söyleyeceğim. komik değil ve bu da komik değil. Ben ciddiyim."

"O kahve makinesiyle gerçekten bir sorunun var, değil mi?" Eddie karşılık verdi.

"Eddie-"

"Cállate, mi amor." dedi ve işte yine o oldu. Sesinde şefkat duyabiliyordum. Kahve makinesi gibi önemli bir konuyu tartışırken, eğlendirici bir şefkate hazır değildim.

"Bana çenemi kapatmamı söyleme," dedim ona.

Parmak eklemlerini çenemde gezdirdi ve gözlerimin içine baktı. Gözleri hâlâ kahkahalarla doluydu. "Paran için çok çalıştığını biliyorum. Ama bilmelisin ki senin için anlamı muhtemelen benim için olduğundan daha fazla."

"Para herkes için çok şey ifade eder ve biliyorum ki para içinde yüzmüyorsun, bu yüzden bana saçmalamayı bırakmalısın."

Gözlerindeki kahkaha söndü.

Tabii ki Jet Chat'imi gerçekleştirmenin sancıları içinde Eddie'nin Meksikalı Amerikalı bir erkek olduğunu unutmuştum ve onlar hem gururlu hem de maço olma eğilimindedirler ve ben her ikisinin de üzerine basmıştım.

Yine de umurumda değildi. Bu iş beni rahat ettirdiğinden çok daha ileri ve çok daha hızlı gidiyordu. Aslında, bunun olması bile beni rahatsız ediyordu. Hemen frene basmam gerekiyordu.

"Bunun hakkında konuşmuyoruz, chiquita," dedi bana.

"Evet konuşuyoruz," diye karşılık verdim.

Gözleri biraz parlamaya başladı.

"Tamam o zaman, öyleyiz," dedi.

Uh-oh.

Artık Jet Chat'in kontrolünün bende olduğunu

düşünmüyordum. "Sohbet zamanı," diye anons etti.

Haklıydım. Jet Chat'in kontrolü artık bende değildi. Jet Chat, Eddie Chat'e giden yolda korkutucu bir dönüş yapmıştı.

Lanet olsun.

Zaman kazanmayı umarak, "Sanırım sohbetimizden önce bir kahveye ihtiyacım var," dedim.

"Sonra. Sen ve ben birkaç şeyi açıklığa kavuşturacağız."

Lanet olsun, kahretsin, siktir ve cehennem.

Eddie'yle aramızdaki çarpık ilişkiler pek iyi gitmiyordu. Her şeyin düzgün olmasını istemiyordum. İşleri nasıl istediğimi tam olarak bilmiyordum. Bildiğim tek şey onları nasıl istemediğimdi ve hayatımın geri kalanı kaos içindeyken o da Aşırı Hız İlişkisiydi.

"Eddie-"

"O 'Eddie'nin anlamını biliyorum," diye başladı, "ve onu kurtarabilirsin. Bundan kurtulamayacaksın."

Beni tam olarak nasıl bu kadar çözmüştü?

Pes ettim ve ona ters ters baktım.

Parıltı'yı görmezden geldi.

"Kurşunlar havada uçuşurken bile seni tanıma şansım oldu. Bana deli diyebilirsiniz ama bunu daha iyi yapmak istiyorum."

Bakışlarım derinleşti.

Görmezden gelmeye devam etti.

"Bununla birlikte, kurşunlar havada uçuşuyor. Biri dün gece neredeyse güzel yüzünü uçuruyordu, bu yüzden sana söylemeliyim ki, bir sonraki doğum gününü görürsen bundan çok daha fazla hoşlanırım. Gördüğüm kadarıyla, bu sana iki seçenek sunuyor. Birinci s e ç e n e k , bu işi

Bu 'hayatımın kontrolünü ele al' işinde seni güvende tutmama izin ver, bu da dediklerimi yapman ve çetenle yüksek topuklu ayakkabılarla şehre inmemen anlamına geliyor. İkinci seçenek, kendi yoluna gitmen. Bunu yaparsan Lee seni alır ve ben bu işi çözene kadar güvenli odasına koyar. Eğer bu işimizin bittiği anlamına geliyorsa, bu riski almaya hazırım, çünkü bu iş bittikten sonra başka birinin yatağında bile olsan bir yerlerde yaşıyor ve nefes alıyor olacağını biliyorum."

Gözlerimin içine bakarak nefesimi tuttum ve "Eddie-" dedim.

"Eddie yok. Hemen şimdi, bir numaralı kapıyı ya da iki numaralı kapıyı seçin, tartışma yok."

Gerçekten mi?

Ben öyle düşünmüyordum. Orada yatıp bana ultiatom verecek değildi.

Onu ittim, oturdum, çarşafı yanıma aldım ve ona döndüm, ama o da oturdu, böylece elimdeki kozu kaybettim.

Öyle olsun, hiçbir kaldıracı alışkın değildim.

"Tartışmak için her zaman yer vardır," dedim ona.

"Bu sefer değil," diye karşılık verdi.

Gözlerimi ona diktim ve sonra son derece aptalca bir şey söyledim. Nedenini sormayın, öylece söyledim. Belki de yeni keşfettiğim tavrım yüzündendi. Henüz kontrol altına alamamıştım. Olabilecek en kötü zamanlarda ister istemez dışarı sızıyordu.

Kendimi savunmam gerekirse, Eddie biraz otoriter davranıyordu.

"Üç numaralı kapı, istediğimi yaparım ve bunu yaparken Daisy'nin senden kaçmama yardım etmesini sağlarım. Dördüncü kapı ise kuyruğu kısıtıp kaçmak ve Mace'i dün gece söylediği gibi annemle Meksika'da kaybolmamıza yardım etmeye ikna ederek her şeyden kaçmak."

Eddie'nin gözleri artık biraz parıltılı değildi. Tamamen parıltılıydılar.

"Pardon?"

Belki de tavrımı bir kenara bırakıp çenemi kapalı tutmanın zamanı gelmişti.

Eddie bana, "Mace'in ortadan kaybolmana yardım ettiği kısmı tekrar duymak istiyorum," dedi.

Aslında bunu tekrar duymak isteyeceğini düşünmediğim için bir daha söylememeye karar verdim.

"Bana Mace'den bahset," diye ısrar etti.

"Hayır," dedim.

"Sanırım bir şeyi kaçırdım, belki de paylaştığınızı öpücüğün üzerinden geçmeliyiz," diye önerdi ve ondan dalga dalga yayılan olumsuz titreşimlerin bana çarptığını hissedebiliyordum.

"Eddie."

"Tanrı aşkına, Jet!" diye patladı ve daha önce hiç bu kadar yüksek sesle konuştuğunu duymamıştım. Yani, bağırdığını duymuştum ama bu bir kükremeydi. "Dün gece vuruldun!"

"İnan bana, biliyorum!" Ben de bağırdım ama benimki o kadar iyi değildi.

"Kendini oraya atmayacaksın ve bir daha Mace'in yanına bile yaklaşmayacaksın," diye bağırdı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Gözleri kısıldı. "Yapabileceğime inansen iyi edersin."

Şakağımın zonkladığını hissettim ve başka bir bakışma yarışması yapmak yerine yastıklara uzanmayı tercih ettim. Zaten onları hiç kazanamazdım.

Gözlerimi kapattım ve elimi başıma götürdüm.

Elbette haklıydı ve bu beni çok kızdırdı. Kendimi oraya koymaya hiç hakkım yoktu. Ne yaptığımı bilmiyordum. Biber gazı olayıyla bana anlatmaya çalıştı ama dinledim mi? Böylece kendimi kirli, dumanlı bir odanın zemininde, kız kardeşimi kurşunlardan korurken, arkadaşlarım ateş hattındayken, hiç tanımadığım Shirleen koridorda baygın yatarken ve sonunda kafama silah dayanmış halde buldum. Mace'in önünde patlayan ve ona bir kâbusu yeniden yaşatan bir silah.

Kahretsin, bok, lanet, cehennem ve tekrar geri.

"Pekâlâ," diye tersledim, gözlerimi açarak. "Sakin olacağım ama tüm bunları sana anlattığımı Mace'e söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Yan yattı ve üzerime yuvarlanarak beni yatağa sabitledi.

"Hayatta olmaz. Mace ve ben konuşacağız." "Hayır! Söz vermelisin."

"Az önce bir numaralı kapıyı seçtin, bu da beni seçtiğin anlamına geliyor, bu da hayatımda ve yatağымda kalacağın anlamına geliyor. Bundan hoşlanmayacağını biliyorum, chiquita, çünkü bizimle ilgili ciddi bir şey görüldüğünde ya da duyulduğunda kaçmaya hazırlanıyor gibi görünüyorsun, ama bu aynı zamanda artık resmi olarak benim kadınıym olduğun anlamına geliyor ve bu nedenle Mace ve ben konuşacağız."

Eddie'nin kadını olmaktan korkacak zamanım yoktu. Bu kız arkadaşından daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Bin kat daha kötü. F kelimesi C kelimesi için neyse, W kelimesi de G kelimesi için oydu. Kafamda C kelimesini bile söyleyemiyordum!

W-kelimesini bırakmalı ve her seferinde bir şeyle uğraşmalıyım.

"Sana söylersem Meksika'da kaybolacağımızı söyledi! Ona söyleyemezsin. Bu onun için her neyse onu bozar. Orada değildi. Başka bir ana kaymıştı. Gördüm, hissettim. O sırada ben oradaydım, herhangi biri de olabilirdi. Ama o bendim ve bu bizi birbirimize bağlıyor, ama kötü bir şekilde değil. Bunu anlayamazsın, orada değildin. Ama sana ne olduğunu anlattım. Yalan söylemedim ve saklamadım. Yapmadığım için beni üzme."

Çenesini sıktı ve bana baktı. "Eddie, bana söz ver," diye zorladım.

"Jet, o çocuklar için sıradan biri değilsin. Lee'nin Fortnum'da kameraları ve böcekleri var. Aylardır seni izliyorlar ve gördükleri hoşlarına gidiyor. Biliyorum, söylediklerini duydum. Lee bana Slick'in harekete geçtiğini ve ekibinizi korumak için gönüllüler istediğini söylediğinde, maaş bordrosundaki her adam gönüllü oldu. En iyi adamlarından oluşan bir ekip seçti, hepsi senin için kendilerini bedavaya tehlikeye attılar."

Yüce İsa.

Şaka yapıyor olmalı.

"Şaka yapıyorsun," diye

fısıldadım. Başını salladı.

Nefes almakta zorlandığımı fark ettim. Bunu asla sindiremezdim. Bu işlenemeyecek bir şeydi.

"Neden?" Ben sordum.

"Sanırım şu anda benim olduğum yerde olmak istedikleri için. Şanslıyım ki oraya ilk ben geldim ve ilgilendiğimi açıkça belirttim. Yani, senin dışında herkese açıkladım." Durdu ve beni dikkatle izledi. "Tanrım, Jet, hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Artık sohbet etmek istemediğimi fark ettim. Sohbet etmeyi bırakmıştım.

Kalkmam gerekiyordu. İşe gitmeli, Shirleen'i kontrol etmeli, annem ve Lottie'nin iyi olduğundan emin olmalı ve artık "resmi olarak" Eddie'nin W-word'ü olduğum gerçeğini hazmetmeliydim. Bu tartışmayı yapmak istemiyordum.

Tüm bunları Eddie'ye iletmek için "Kahveye ihtiyacım var" dedim.

Bir süre bana bakmaya devam etti, sonra gözlerinde bir şeyler değişti. Parıltı gitti ve sıcaklık geri geldi, sıcaklık ve şefkat. Kafama silah dayanmış olmasının dehşetini özlemeye başlamıştım.

"Chiquita, kadınlar oturup dışarıda hiç iyi erkek olmadığından yakınaparak çok zaman harcıyor. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama çok fazla iyi kadın da yok. Aradaki fark, bir erkek bir tane gördüğünde bunu anlar. Sonra onun peşinden gider ve kendi olana kadar onu yıpratır. Sonra da, eğer bir erkekse, gitmesine izin vermez."

Eek!

Bu durum gittikçe

kötüleşiyordu. "Gerçekten

kahveye ihtiyacım var," dedim.

Göz kapakları biraz aşağı indi ve gamzesi ortaya çıktı ama dudaklarında bir gülümseme oluşmadı.

"Görüyorum ki hazır ol modundasın, bu yüzden seni rahat bırakacağım. Bunu bitirmek için, umarım şimdi Mace ile neden işleri yoluna koyacağımı anlayabilirsin."

İçimi çektim, bunun kazanamayacağım başka bir tartışma olduğunu biliyordum ve enerjimi kazanabileceğim bir tartışmaya saklamaya karar verdim.

Ne zaman olursa olsun. Muhtemelen doksan sekiz yaşındayken ve siyah düz ayakkabılar giyerken.

Sonra dedim ki, "Eğer beni yakalarsa ve Meksika'da kaybolursak, sadece kendini suçlayacaksın."

Gülümseme ortaya çıktı. "Bu şansı değerlendireceğim."

Bir kadının tartışma cephaneliğindeki en iyi kelimeyi kullandım, şüphesiz erkekler için özel bir F-kelimesi.

"İyi," diye kestirip attım, başka bir şey kastetmiyordum. "Şimdi kahve içebilir miyim?"

Her nasılsa Eddie benim "iyi"liğimi eğlenceli bulmuşa benziyordu. Bunu gözlerindeki sevgi dolu parıltıyla birleşen sıcaklık ve şefkatten anlayabiliyordum.

Harika.

Frene basmak buraya kadarmış. Bunun yerine bir şekilde ilişkimizi aşırı hızdan doğrudan ilişki hiper hızına geçirmişim gibi görünüyordu.

Dudakları benimkilere dokundu ve "Evet, kahve içebilirsin" dedi.

KIZLARIMDAN BİRİ

L Eddie ve ben Fortnum's'a girdik. Kolum Eddie'nin belindeydi, diğer elim de karın kaslarının üzerindeydi. Eddie'nin kolu boynuma dolanmış, eli önümde gevşekçe sallanıyordu, bu da onun yanına çok yakın sıkıştığım anlamına geliyordu.

Buna Eddie'nin Kadın Tutuşu demeye karar vermiştim ve her ne kadar W-kelimesi beni cidden çıldırtıyor olsa da, Tutuş'un o kadar da kötü olmadığını kabul etmek zorundaydım.

İçeri girdiğimiz anda The Hold hakkındaki düşüncelerim sona erdi ve arkamı dönüp kaçmak istedim.

İlgi odağı olmayı pek sevmezdim. Radarın altında kalmayı tercih ederdim.

Bir kurşunla sıyrıldığımın ertesi sabahı bunun gerçekleşmeyeceği açıktı.

O sabah aynaya baktığımda normalde görüldüğüm gibi görüldüğümü düşünmüştüm. Sadece şakağıma bantlanmış beyaz bir sargı vardı. O kadar da kötü değildi, kesinlikle herkesin yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadar kötü değildi.

Duke ve Tex espresso tezgahının arkasındaydı. Jane ve Ally kitap tezgâhının arkasındaydı. Annem, Trixie, Ada, Blanca ve Lottie oturma alanında bir grup oluşturmuşlardı; Eddie'nin kız kardeşi Gloria, Tod, Stevie ve Indy başka bir grupta, Wild Bunch ve Hank de son grupta.

İçeri girdiğimizde herkes bize baktı. Eddie ve ben durduk.

Dükkan taraması yaptım.

Sonra belli belirsiz bir el salladım. Sonra da "Hey" diye seslendim.

Kimse kımıldamadı.

İçimi çektim. "Ben gayet iyiyim," dedim onlara. Bunun üzerine harekete geçtiler, ama sadece Duke.

Espresso tezgâhının arkasından yürüdü, duvara dayalı bir süpürgeyi kaptı ve hışımla dışarı çıktı. Süpürgeyi bir beyzbol sopası gibi telefon direğine savurdu. Bunu öyle bir güçle yaptı ki süpürge ortadan ikiye ayrıldı, süpürgenin bir kısmı Broadway'e doğru uçtu, şans eseri arabalar kavşaktaki ışıktaki durmuştu. Sonra süpürgeyi kolunun altından fırlatarak kalan kısmını caddeye fırlattı ve hışımla geri döndü.

Herkes bunu izledi. Bu yüzden Duke geri döndüğünde herkes onu izliyordu. Alnına bağladığı kırmızı bandananın altından kaşlarını kaldırarak beni işaret etti.

"İşin bitti," diye ilan etti, çakıllı sesi alçak ve zorlukla kontrol ediliyordu.

Başımı salladım. Başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştum.

Sonra Eddie'yi işaret etti. "Bu boku çözmek için iki günün var. Yapmazsan Jet ve annesi ortadan kaybolur. Her yerde bana iyilik borcu olan adamlar var. Böyle bir tehlikenin içinde kalırsa, onu bir domuzun sırtına bindiririm ve gider. Anladın mı beni?"

Bu patlama beni çok şaşırttı.

Birincisi, Duke'ün benden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum. Duke biraz asık suratlıydı, bu yüzden benden hoşlandığını değil, çoğunlukla bana katlandığını düşündüm. Bir süpürgeyi kıracak kadar değil ve kesinlikle Eddie'yle kafa kafaya gelecek kadar değil. İkincisi, Duke Eddie'yle kafa kafaya geldiği için çıldırıyordum. Eddie'nin bundan hoşlanacağını sanmıyordum.

"Sakin ol, hombre," dedi Eddie uyarıcı bir ses tonuyla. Haklıydım, Eddie bundan hoşlanmamıştı.

"Kızlarımdan birinin kafasını uçurmadığından emin olmak için gecenin bir yarısı bisikletime atlamak zorunda kalmadığım zaman sakinleşeceğim," diye karşılık verdi Duke.

"Duke, sadece bir sıyrık," diye araya girdim, "kızlarımdan biri" sözcüklerinin içimden ipek gibi kaydığını hissediyordum.

Gözleri bana dikildi. "Umurumda bile değil. Nerede olduğunu görüyor musun? Kafanın bir buçuk santimi gitmiş

olacaktı. Tanrım!" diye bağırdı.

Durumu yatıştırmak için hiç şansım yoktu. Sonra ellerimi üzerimde hissettim. Eddie'nin kolunun dışına kaydırıldım ve sonra bir kucaklamanın içine alındım. Tex'in flanel gömleğini yanağımda hissettim ve sonra sakalının alnıma değdiğini hissettim.

"Lanet olası A, Loopy Loo," dedi, sesinde kesinlikle bir patlama yoktu.

Buna dayanamazdım. Tex'in sesinde her zaman bir patlama vardı. Gözlerime yaşlar doldu ve onları kontrol edemedim.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım.

"Dünya sensiz daha fakir bir yer olurdu," diye fısıldadı, gerçekten fısıldadı.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım, kollarımı beline doladım ya da dolamaya çalıştım. İri bir adamdı, kollarım beline tam olarak sığmıyordu.

İki hafta önce bana Tex'e sarılacağımı syleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Ama işte oldu.

Kollarını gevşetti ve beni orada duran anneme doğru çevirdi. Beni tek koluyla kendine çekti ve bu sarılmalar, yanaktan öpücükler (Blanca hariç, o bir tanesini tam dudaklarıma koydu) ve bol bol "Ben iyiyim" dememle başladı.

İtiraf etmeliyim ki, bu bana her şeyi hatırlattı. Kendi kaosunuza kapılıp gidiyorsunuz, herkesi ne kadar peşinizden srklediğinizi fark etmiyorsunuz.

Sonunda, annemle Trixie'nin arasındaki kanepede bitkin bir halde oturuyordum, başım annemin omzundaydı, o da

başım benimkine yaslanmıştı. Ada'nın, üzerinde rimelimin büyük bir kısmı bulunan mendili elimdeydi.

"Özür dilerim," dedim anneme. "Sadece bazı şeyleri düzeltmek istedim." Başını kaldırdı ve bana baktı.

"Bana bir iyilik yapar mısın, bebek yüzlü?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Bu sefer, işleri başkasının düzeltmesine izin verebilir misin?"

İşleri düzeltecek başka biri olan Eddie'ye baktım. Mace ile kısık sesle konuşuyordu. Ayrıldılar ve dışarı çıktılar.

Lanet olsun.

İçimi çektim.

Eddie'nin dediği gibi, her seferinde bir şey. "Elbette," dedim anneme.

Annem bana doğru gevşedi. "Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Blanca, oturmak karşısında gelen Biz,
dedi bir şey İspanyolca. Ona baktım.

"Pardon?" Ben sordum.

Başını salladı ama Gloria, "Beklemeye değdiğini söyledi," diye cevap verdi.

Mendili daha sıkı tuttum. Vay be.

Başım belada falan mıydı?

Tek söyleyebildiğim "Teşekkür ederim," oldu.

Tam o sırada Ada ayağa kalktı, gözleri parlıyordu ve Vance'i işaret etti.

"Şuradaki çocuk bir ödül avcısı ve ve beni gezdireceğini söyledi." Yüce Tanrım.

Ada'yı Vance'in Harley'sinin arkasında hayal ettim ve kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım.

Mace ortadan kayboldu ama Eddie geri geldi ve her ne düşünüyorsa iyi olmadığı gerçeği dışında yüzünü okuyabildiğimden emin değildim.

Ayağa kalktım ve ona doğru gittim. Ona yaklaşır yaklaşmaz elimi tuttu ve beni kendine çekti, bir kolunu belime doladı. Beni vücuduna çekti ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

İşi bittiğinde "İşe gitmem lazım" dedi. Hmm.

Bir kaçınma taktiği deniyordu.

"Mace'le nasıl gitti?" Yanına kâr kalmasına izin vermeyerek sordum.

Gözleri titredi, bu iyiye işaret değildi.

"Nerede durduğum belli."

Bu çok fazla bilgi değildi. "Eddie..."

Belime dolanmayan eli boynuma gitti ve gözleri gözlerime kilitlendi.

"Mace'den uzak dur," diye emretti.

Uh-oh.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Mace'den uzak durun demek," dedi. "Eddie."

Beni daha derine çekti. "Mace nerede durduğumu biliyor. Mace'in nerede durduğunu biliyorum. Artık bildiğime göre, senden Mace'den uzak durmanı istiyorum."

Gözlerim yuvalarından

fırladı. Bu ne anlama

geliyordu?

Hayır, bilmek istemedim.

Güvence vermeye çalıştım. "Mace'i hiç görmüyorum, o gece insanıdır."

"Güzel." Dudaklarına bir kez daha dokundu, sanırım kendinden emindi, sonra da "Lee'yle konuştum. Benimle olmadığın her an korunacaksın. İlk sırada Matt var."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Eddie! Yapamam-"

"Bu chiquita hakkında tartışmıyorum. Buraya girdiğimizde yaşadığımız gibi olayların bir parçası oldum, ama her zaman uzaklaştırılan adam oldum. Olayların bir parçası olmaktan ya da saygı duyduğum insanların süpürgeleri kırıp yüzüme vurmasından hoşlanmıyorum. Benimle değilsen, bir koruman var demektir. Tartışma bitmiştir."

The Glare'ı çıkardım, aslında sadece göstermelikti ve Eddie bunu biliyordu, bu yüzden gülümsemiş olmalıydı.

"Çok tatlısın," dedi. "Değilim,"
diye karşılık verdim.

Bir dudak dokunuşu daha yaptı. Bu seferki yeniydi. Daha uzun sürdü ve bir dil dokunuşu da içeriyordu.

Lezzetliydi.

Tam bir Eddie Daze oldum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gitti.

EDDIE gittikten on dakika sonra Daisy içeri girdi.

Kötü bir zamanlamaydı. Ortalık sakinleşmeye başlamıştı.

Trixie kuaförüne geri döndü ve Gloria Blanca'yı eve götürdü. Tex ve ben çalışırken Ada günü annemle birlikte kahvede geçiriyordu. Lottie ve Indy, Lottie'nin ev bakabilmesi için gazete almak üzere caddenin aşağısındaki Walgreen's'e gitmişlerdi. Tod ve Stevie'nin uçuşları vardı, bu yüzden eve gittiler. Wild Bunch ve Hank, Matt'i arkalarında bırakarak dağıldılar.

Daisy bana bir bakış attı ve platformlu, kot kaplı, yanlarında parlak perçinler ve yapay elmaslar olan botunun üzerinde kayarak durdu.

"Ne kadar güzel değil mi!" diye tersledi, bunun hiç de güzel olmadığını düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla.
"Bir yara izin var,

Şeker, Ben Rippin' Vince Fratelli's yüz kapalı ile lanet olası tırnaklarım!"

Um...eek!

"Daisy, ben iyiyim," dedim o gün milyonuncu kez. Elini kaldırdı.

"Bunların hepsi Marcus'un suçu. Dün gece ona gereken dersi verdim ve vermediğimi sanmayın. Düzelteceğine söz verdi. Düzeltmezse suyunu keserim, anlıyor musun?"

Aslında, bilmiyordum, ama o bir rulo üzerindeydi, bu yüzden bir açıklama beklemek zorunda değildim.

"Senden bir parça daha kopmayacağından emin olana kadar benden bir parça bile alamaz. Anladın mı? Sen ve ben Marcus ve Eddie arasında bir toplantı ayarlayalım ve bu işi halledelim."

Bu hiç iyi değildi. Eddie'nin Marcus'la görüşme fikrine sevinçten havalara uçacağını sanmıyordum.

Elbette, her şeyi bilen Daisy bunu çoktan çözmüştü.

"Hiçbir şey için endişelenme, hayatım. Çocuklarımızın çok iyi arkadaş olmadıklarını biliyorum. Sadece ikisini de saniyelere ihtiyacımız var. Barışı koruyun. Marcus Smithie'yi seçti. Eddie'nin yerine Lee'nin oturacağını düşünüyorum."

"Daisy-"

El tekrar geldi.

"Çok geç, Marcus topu çoktan yuvarlamaya başladı. Suyunu seviyor, oyalanmıyor. Eddie'nin şu sıralar bir telefon alması gerektiğini düşünüyorum. Tek yapman gereken onu ikna etmek."

Harika.

Tartışmak için daha fazla şansım yoktu, Daisy bitirmişti ve etrafına bakıyordu. Gözleri anneme kilitlenmişti.

"Bu senin annen mi?" diye ciyakladı, ruh hali aniden değişti ve annesine doğru yürüdü, eğildi ve ona kocaman sarıldı. "Oowee, seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Ada kocaman gözlerle Daisy'ye bakıyordu. Annem şaşkın görünüyordu ya da belki de Daisy'nin süper tutucu saç spreyiyle temas ettikten sonra yüzü olduğu yerde donup kalmıştı.

"Botlarını beğendim," dedi Ada.

Daisy mavi gözlerini Ada'ya çevirdi. "Ne kadar tatlısın, değil mi?"

Ben Daisy."

I Sol onlar için TANIŞMA ve geri çekildi için espresso tezgahı.

Duke, Tex ve Jane'e "Batakılıkta duruyormuşum gibi hissediyorum," dedim.

"Çünkü öylesin," diye karşılık v e r d i Duke, Daisy' y e kaşlarını çatarak. Kitap raflarına doğru tepindi ve gözden kayboldu.

Kahretsin ve lanet olsun.

Cep telefonum arka cebimdeydi ve çaldığını duydum. Çıkardım ve ekranda "EDDIE ARIYOR" yazıyordu.

İçimi çektim, sonra kapağını açtım ve "Benim fikrim değildi. Bununla hiçbir ilgim yok, yemin ederim."

"Chiquita-" diye başladı Eddie.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım Daisy beni duymasın diye. "Bir şeyler düşüneceğim. Seni bundan kurtaracağım."

"Buluşmayı çoktan aldım." Sessiz kaldım.

Sonra "Eddie" dedim.

"Bir sonraki doğum gününü görmeni istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bataklık ayakkabılarımı yuttu ve dizlerime doğru ilerledi.

"Eddie-"

"Matt'e yakın dur. Merak etme, chiquita, her şey yoluna girecek. Seni sonra ararım."

Sonra bir kopukluk oldu.

Telefonumu kapattım ve Tex'e baktım. O da beni izliyordu.

"Eddie az önce benim için can düşmanıyla bir görüşme yaptı. Daisy, Marcus'un suyunu kesti. Duke süpürgeyi kırdı. Lee beni korumalarla tutmak için kan kaybediyor. Bu böyle sürüp gidiyor. Bu nasıl oluyor? Neden oluyor?" Sordum ve gerçekten bilmek istiyordum.

Tex iri, etli bir elini başımın üstüne hafifçe koydu. "Ne ekersen onu biçersin, Loopy Loo." Sonra elini çekti ve dükkânın öbür ucundan gürledi: "Hey, Daisy. Ne istiyorsun?"

Espresso tezgâhının arkasında durup karma hakkındaki ikinci ve çok daha kısa dersimin üzerimden geçmesine izin verdim.

O zaman siktir et. Herkes bana iyi davranmaya niyetliyse, bırakın davransınlar. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenirdim. Daisy espresso tezgahına doğru yürüyüp mocha, duble çikolata ve yağsız süt sipariş ederken kendimi zihinsel olarak bataklıktan çıkardım.

Ona baktım.

"Çikolata senin için iyidir, süt değil. O aptal ünlülerin bıyık reklamlarının ne dediği umurumda değil," dedi Daisy.

Her neyse.

"Shirleen'in nerede yaşadığını biliyor musun?" Ona sordum.

"Hayır, ama ö ğ r e n e b i l i r i m , " dedi. "Ziyaret edecek miyiz?"

Bunun bir "biz" durumu olmasını beklemiyordum, ama yine de Daisy işin içindeyken, hiçbir zaman başka bir şey olmadı.

Tex'e döndüm. "Bunu bir bardağa koy." Daisy'ye döndüm. "Aramayı yap."

Matt'e döndüm. "Cipi çalıştır, gidiyoruz." Daisy beni izliyordu.

"Kahretsin şekerim, Vince sana biraz patronluk m u tasladı ne?" Daisy sordu.

Tex alçak sesle kıkırdadı.

Tex fincanı ona uzatı **r k e n** "Vurulma olayıyla ilgili şaka yapmaya iznim yok," dedim.

"Kim demiş?" Daisy sordu.

"Eddie diyor," diye
cevapladım.

Başını biraz eğdi ve başını salladı. "Kahve makinesi hakkında ne demiştin?"

Harika.

SHIRLEEN KAPALI BİR TOPLULUKTA YAŞADI-YENİ, büyük, süslü Evler birbirine o kadar yakın inşa edilmişti ki pencereden yan komşuya et suyu geçirebilirdiniz. Yine de, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydiler, bu yüzden arkada bir poker masası olan bir bar işletmenin iyi para kazandırdığından şüpheleniyordum.

Daisy, Matt ve ben eve doğru yürüdük.

Matt yürümedi. Yol boyunca Daisy'nin intikam tehditlerinden cilt bakımı ipuçlarına kadar çeşitli konularda yaptığı konuşmaları dinledikten sonra, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünerek bizi takip etti -Başka bir çatışmanın ortasında, tırnakları köklerinden sökülürken, herhangi bir yerde.

Daisy kapıya vurdu ve saniyeler içinde kapı açıldı.

Darius orada duruyordu.

Bu da ne böyle?

"Burada ne yapıyorsun?" Varlığı karşısında kibar olamayacak kadar şaşırmış bir halde sordum.

"Shirleen'in aile," o cevap verdi, tabii ki benim şaşkınlığıma şaşırmadı.

Harika.

Sadece benim işim biterken korkunç bir uyuşturucu satıcısının aile üyesini bayıltabilirdim.

Lanet olası şansım.

Üzerinde duramazdım, sadece devam etmek zorundaydım. "Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Geniş adımlarla ilerledi ve biz de yürüdük.

Yüksek, katedral tavanlı oturma odası/mutfak açık plan alanında yarım düzine insan takılıyordu. Biz içeri girerken hepsi bizi izliyordu.

Shirleen, beyaz zemin üzerine koyu siyah girdaplarla süslenmiş büyük, pofuduk bir kanepede uzanıyordu. Sadece bakmak bile başımı döndürüyordu.

İyi görünüyordu ama nereden bilebilirdim ki? Hemşire değildim. "Hey, Shirleen," diye seslendi Daisy.

Shirleen yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Selam papatya kız," diye cevap verdi, sonra gözleri bana kaydı ve gülümsemesi kayboldu.

Bunu iyiye işaret olarak almadım.

Ne diyeceğimi bilemedim, ben de "Hey, Shirleen" dedim.

"Başına ne oldu?" diye sordu.

Daisy'ye baktım, sonra tekrar Shirleen'e döndüm.
"Fratelli beni silah zoruyla tuttu. Kaçmaya çalışırken sıyrıldım."

Gözleri büyüdü, sonra dudakları inceldi. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Başım ağrıyor ve sinirliyim, onun dışında iyiyim."

"Özür dilerim," dedim.

"Ne için üzgünsün?"

Eğer bilmiyorsa, onu aydınlatmak istediğimden emin değildim.

Bir peni için, bir pound için.

"Yaralanman benim hatam."

Bunun üzerine kahkahayı patlattı.

"Kızım, senin bir vidan gevşemiş. Kafama mı vurdun?"

"Hayır," dedim.

"Shirleen için endişelenme. Shirleen kendi başının çaresine bakabilir. Eğer yapamazsa, yapabilecek birini bulur."

İşte o zaman Shirleen Darius'a baktı.

"Jet'in vurulduğunu biliyor musun?" diye sordu. Adam başını salladı.

"İşte böyle evlat, sana ne dediğimi duyuyor musun?" diye devam etti.

Tekrar başını salladı. Bu kez dudaklarının ucu biraz yukarı kalkmıştı.

Korkunç bir şeyler oluyordu ve Matt gerildiğinde ve Daisy'nin kocaman gözleri bana döndüğünde bunun gerçek olduğunu anladım.

Daisy ona dönerek, "Shirleen," diye söze başladı. "Marcus davayla ilgileniyor."

"O zaman Darius'u davaya aldım. Bu iyi bir şey. Bu, o aptal orospu çocuklarının kaçamayacakları anlamına geliyor, değil mi? Shirleen'in masasında oynayıp arkadaşlarımı vurabileceklerini mi sanıyorlar? Hiç sanmıyorum."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Yani, tamam, Shirleen'in bana kızmaması ve beni bir arkadaş olarak görmesi hoşuma gitmişti ama birisinin vurulması hakkında konuştuğumuzu fark ettim. Her ne kadar sorunlarımın ortadan kalkmasını ve çözümün kalıcı olmasını istesem de buna hazır değildim.

"Burada neden bahsediyoruz?" Ben sordum.

Shirleen konuşmak için ağzını açtı ama Daisy araya girdi: "Onun adamı Eddie Chavez."

Shirleen'in ağzı kapandı ve gözleri büyüdü. Harikaydı.

Artık Eddie "benim erkeğim "di.

Derin bir nefes aldım.

Her neyse.

"Gerçekten, yapamam-" diye söze başladım.

"Kapa çeneni, kendine bir buzlu çay al ve kışının üstüne otur. "Days of Our Lives "ı izleyeceğiz."

Daha fazla uzatmadan televizyonu açtı ve biri bana buzlu çay uzattı. Shirleen'in Vince Fratelli'nin öldürülmesi emrini verdiğiinden emin olduğumu Eddie'ye söylemek gibi yapacak daha pek çok işim olmasına rağmen, Shirleen'in Days of Our Lives'ı izleme emrine karşı gelemeyecek kadar korkuyordum. Bunun yerine ilerledim ve Dinozor Barney moruyla döşenmiş bir sandalyeye oturdum.

Shirleen'in gözleri Matt ve Darius'un kapıya doğru ilerleyişini izledi.

"Nightingale'in korumasına sahip," dedi Daisy, elinde buzlu çayıyla Shirleen'in ayak ucundaki migren koltuğuna yerleşirken.

"Dün gece ordusunun geçtiğini duyduktan sonra bunu anladım. O çocuk vahşi bir çocuktan belalı bir orospu çocuğuna dönüştü, şimdi de ödümü koparıyor." Lee'nin Shirleen'in ödünü koparabildiğini duyunca biraz şaşırmıştım. Shirleen hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyordu. Yine de nereden geldiğini biliyordum ve başımla onayladım. Başımı salladığımı fark etti ve bana baktı. "Eddie ile aranızdaki hikâye nedir?"

Ben cevap veremedim Daisy geldi.

"Geçen gün birlikte bir kahve makinesi aldılar."

Shirleen'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve sonra kahkahalarla kükredi.

"Eddie Chavez ve bir kahve makinesi! Vay a n a s ı n ı !
Darius, duydun mu?" diye seslendi.

Darius Matt'le birlikte kapıda duruyordu. Koridora baktı, sözünün kesilmesinden memnun değildi.

"Duydum," diye cevap verdi.

"Jet, kızım, bir efsane olmak için çalışıyorsun. Fratelli'yi taşaklarından vuruyor, Nightingale korumasıyla geziyor ve Eddie Chavez'le mutfak aletleri satın alıyorsun. İşte bu. Darius!" Shirleen hiçbir sarsıntı belirtisi göstermeden ya da Korkunç Darius'un rahatsız edilmek istemediğini umursadığını belli etmeden bağırdı. Konuşmadaki yeni korkutucu dönüş yerine bu yarı olumlu gerçeğe odaklanmaya karar verdim. "Kaç kız Eddie'yle birlikte bir kahve makinesi almış olmayı diledi? Ne kadar, yüz mü?"

Yüce Tanrı'ya kurtuluşa gerçekten ama gerçekten ihtiyacım olduğunu bildirdim.

Darius cevap vermedi.

En azından bu da bir şeydi.

Sonra Shirleen bana doğru eğildi ve ilahi isteğim konusunda daha açık olmam gerektiğini fark ettim.

"Darius benim yeğenim. Eddie'yi eskiden beri tanırım. O çocuk hareket eden her kalçaya çakardı. Lee Nightingale'i koro çocuğu gibi gösterirdi. Eddie annesini

Umutsuzluk. Sanırım Papa'ya mektup yazıp polis olmasının bir mucize olduğunu söylemişler. Yine de rozeti aldıktan sonra bile nefes alan her şeyi becerdi, görünürde kahve makinesi yoktu. Jet, kızım, sen bir boka yaramazsın!"

Daisy arkasına yaslandı ve kot pantolonunu, platform çizmelerini sıska poposunun altına sıkıştırarak bir süre kalmaya hazırlandı. Yalnız gelmem gerektiğini hemen anladım ama tost makinesini paylaşmadığım için şükrettim.

Daisy, "Kendisinin sıkıcı ve onun liginin dışında olduğunu düşünüyor," diye araya girdi.

Ona öldürücü bir bakış attım.

Çıngıraklı bir kahkaha attı.

Shirleen de buna bir başka şamata patlamasıyla karşılık verdi.

Arkama yaslandım, buzlu çayımı bir bardak altlığına koydum, kollarımı ve bacaklarımı kavuşturdum, bir ayağım öfkeli bir sabırsızlıkla zıpladı ve The Glare'i çıkardım.

"Bu kadar komik olan ne bilmiyorum," dedim onlara ve belki de F-kelimesine değmezdi ve belki de Daisy ve Shirleen gibilerin karşısına F-kelimesi ile çıkmamalıydım ama biraz sinirlenmiş hissediyordum. "Göreceksin. Tüm bunlar sona erdiğinde, bir anda gitmiş olacak."

Ne F-kelimesini ne de benim tavrımı dikkate aldılar. Kahkahalara boğuldular ve eğer kıkırdayarak yerde yuvarlanmaya başlasalardı, hiç şaşırmazdım.

Kendilerini kontrol altına aldıklarında, Shirleen asılı duranlardan birine elini uzattı ve parmaklarını şıklattı.

"Bana telefonu getir, Wanda. Dorothea'yı aramalıyım. Bu şey paylaşılmayacak kadar güzel."

Harika.

"Dorothea?" Daisy, rimelini kirletmemek için bir mizah gözyaşını dikkatle silerek sordu.

Wanda telefonu Shirleen'e verdi.

"Darius'un annesi. Buna bayılacak." Başparmağıyla düğmelere basarken Shirleen'in gözleri bana kaydı. "Kahve makinesinin markası neydi kızım?"

Televizyona baktım.

"KitchenAid," diye mırıldandım.

"Oowee! Eddie Chavez için aptal Bay Kahve yok. Bu çocuk bir şey yapacağı zaman tam gaz gider," diye yuhaladı Shirleen, telefonu kulağına götürerek. "Dorothea? Buna inanamayacaksınız!"

Daisy kıkırdadı ve ben dişlerimi sıkıttım. Hayatım berbattı.

YİRMİ ÜÇ

GİRİ

I dinledim Shirleen söyle Darius'un
Anne hakkında kahve makinesi,
açıkça her ikisi de hikayeyi takdir ediyor
benim yapabileceğimden çok daha fazla.

Sonra Days of Our Lives'ı izledik.

Sonra Dorothea geldi.

Güzeldi, yumuşak konuşuyordu, gözleri benimle tanıştığında parlıyordu, sonra saklamaya çalıştığı kalıcı bir hüznün olduğundan şüphelendiğim şeye yerleşti, ama pek işe yaramadı.

Bir uyuşturucu satıcısının annesinin nasıl görüneceğini tahmin ettiğim gibi değildi. Normal ve nazik görünüyordu, tıpkı Darius'un korkutucu olmadığı zamanlardaki haline benziyordu.

Dorothea herkese merhaba dediğini söyleyeceğime, Shirleen de tekrar gelip Days of Our Lives'ı birlikte izleyeceğimize ve Eddie'yle birlikte aldığımız yeni mutfak aletlerinden onu haberdar edeceğimize dair bana söz verdirerek oradan ayrıldık.

Darius çoktan gitmişti.

Matt zam isteyecek gibi görünüyordu.

Daisy, Fortnum'a varır varmaz yola çıktı ve Indy'den annem, Tex ve Lottie'nin annemin PT'si için bizim evde olduklarını, sonra da El Camino'ya binip mahalleleri dolaşarak daire bakacaklarını öğrendim.

Jane ve Duke eve gitti, ben de Eddie'yi aradım. Cevap vermedi.

Bir mesaj bıraktım. "Ara beni."

Telefonumu kapattığımda, hoşça kal demem ya da esprili ve eğlenceli bir şeyler önermem gerektiğinden endişelendim. Sonra bir süre Eddie'ye bir daha mesaj bırakmak zorunda kaldığımda söyleyecek esprili ve eğlenceli şeyler düşünmeye çalıştım. Sonra vazgeçtim çünkü esprili ya da eğlenceli değildim.

Indy'yle birlikte dükkânı kapattık ve dışarıda durmuş kapıları kilitliyorduk ki kaldırımda bir şey Matt'in dikkatini çekti ve çenesini kaldırdı.

"Sonra," dedi ve bu bütün gün söylediği ilk şey olabilirdi. Sonra da çekip gitti.

"Lee'nin adamları koruma görevinden pek hoşlanmazlar. Onlar aksiyon adamlarıdır," diye açıkladı Indy.

Başımı salladım ve Hank'in bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Hank, Eddie'yle aynı boydaydı, belki bir santim daha uzundu. Sporcu vücuduna sahipti, zayıf ve kaslıydı. Ayrıca gür, koyu kahverengi saçları ve viski rengi gözleri vardı. Hank

kötü bir çocuk değildi. Hank ölmek üzere olan komşu çocuğuydu. Hank her annenin hayali ve her kızın ıslak rüyasıydı. Ve içimde bir şüphe vardı, Hank benim sıradaki korumamdı.

Indy onu selamladı ve ben de ona baktım. "Jet Duty var mı?" Indy sordu.

Hank gözlerini bana dikti. "Evet."

Sesi pek mutlu gelmiyordu.

Indy güldü ve bana baktı. "Bunu kişisel algılama. Hank son kez korumalık yaptığında onu bir esrar çiftliğine götürdüm ve bu üç kanalda da yayınlandı. Sorma, sonra anlatırım." Bana sarıldı ve gitti.

Orada durdum ve rahatsız hissederek ona baktım.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Akşam yemeği," diye cevap verdi, koluma girdi ve beni kaldırımdan aşağıya, caddeye park etmiş siyah bir Toyota 4Runner'a doğru götürdü. Başı yukarıda, gözleri tetikteydi.

"Um...Eddie nerede? Onu aradım-"

"Eddie meşgul," diye yanıtladı Hank, kapıları bipleyerek açtı ve bana yolcu tarafına kadar eşlik etmek için sokağa doğru yürüdü.

"Neyle meşgulsün? Marcus'la olan toplantıyla mı?" Bana baktı. "O daha sonra."

"Ne kadar sonra?"

"Çok daha sonra," dedi.

Bana kapıyı açtı.

Sanırım Eddie'nin akşamki planları hakkında öğreneceğim tek şey buydu.

Ben bindim, o da bindi. Arabadan indi ve sürmeye başladı.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ön cama, kendimi tuhaf hissederek. Hank'in yanında çok bulunmuştum ama hiç yalnız kalmamıştım. Ve her neyse, Ally beni seksi bulduğunu söylemişti. Bununla ne yapabilirdim ki?

"Herkes yemek yemek zorunda. Bir arkadaşın kadını olsa bile bunu güzel bir kızla da yapabilirsin."

Yeesh.

W-kelimesi.

Beni Üniversite Bulvarı'nda yetmiş yıldır hiç değişmemiş bir aile işletmesi olan Bonnie Brae Tavern'e götürdü. Bazılarına Denver'ın en iyisi olmadığını söylemeniz size patlayacak olan pizza konusunda uzmanlaşmıştı.

Famous'ı tercih ederdim.

Bunu Hank'e söylemeyecektim.

Neyse ki, yetmiş yıldır değişmeyen bir yağlı kaşık menüsü vardı. Çok fazla seçenek vardı ve çoğu da çok iyiydi.

Yeşil bir kabine yerleştik, neon bira ve Colorado spor takımı tabelalarının bolluğu Denver

atmosfer. I emredildi a Reuben. Hank emredildi
bir çizburger. Sonra telefonumu kontrol
ettim.

"Bekliyorum a arar mısın?" Hank sordu, oturmak
Geri, Kolunu kabinin yan tarafına
uzatmış, beni izliyordu.

"Eddie'ye bir mesaj bıraktım," dedim.

"Sana dönmesi biraz zaman alabilir." Başımı
salladım.

Hmm.

İkilem.

Öncelikle, ateşli erkeklerle sohbet etme konusunda çok
fazla deneyimim yoktu. Sanırım son zamanlarda deneyim
kazanıyordum ama çoğunlukla Eddie'yle seks yapmadığımız
zamanlarda ya da bir ölüm kalım meselesinin ortasındaiken
tartışıyordum. Pizzacıda takılırken değil. İkincisi, kısmen
benim yüzümden bir suç işleneceğinden oldukça emindim
ve Hank bir polisti. Shirleen'i sevmeme ve ispiyoncu olmak
istemememe rağmen bunu ihbar etmem gerektiğini
düşünüyordum.

Hala.

Ondan başka her yere baktım, ne söyleyeceğimi
düşünmeye çalışıyordum. Bakacak yerim kalmadığında, onu
bana sırtırken yakaladım.

"Ne?" Ben sordum.

"Çok şirin," diye cevap

verdi. "Ne?" Tekrar

sordum.

"Utangaç oluyorsun. B u hoşuma gidiyor. Bu tavırdan daha iyi, gerçi o da işe yarıyor."

Ağzım açık kaldı.

Kapattım ve ezberlemek amacıyla bir Coors bira tabelasına odaklandım.

Öne doğru eğildi ve ben de ona baktım. "Sakin ol Jet, seni ısırmayacağım."

Eek.

Akşam yemeği yeterince zordu. Kafamda Hank'in beni ısırduğu görüntülere ihtiyacım yoktu.

"Bir sorunum var," diye ağzımdan kaçırdım, Hank'in etime batan düz, beyaz dişlerini düşünerek daha fazla zaman geçirmektense ispiyoncu olmaya karar verdim.

"Bir sürü sorunun var," dedi bana.

Ona ters ters baktım. Onu çok iyi tanımadığım için tam olarak kararlı değildim ama yine de bir bakıştı.

"Evet," diye mırıldandı, bana bakarken gözleri tuhaf bir şekilde flörtöz bir tembelliğe bürünmüştü. "Bu da olur."

Yüce İsa.

Hedefime odaklandım. "Sorunum hakkında konuşmam gerek." Tekrar arkasına yaslandı. "Ateş et."

"Sen bir polissin," dedim ona.

Dudakları kıpırdadı ve başını salladı.

Devam ettim. "Diyelim ki birisi, kim olduğunu söylemiyorum ama birisi kötü bir şey olacağını biliyor. Gerçekten kötü bir şey. Sonra, diyelim ki o kötü şey oldu. O kişi... ya da o kişi... bunu hemen polise bildirmezse başı derde girer mi?"

Gözleri yine değişti. Artık flört etmeye çalışmıyordu. Beni yakından izliyordu.

"Bu ne kadar kötü bir şey?"

"Kötü," dedim.

"Şeker çalmak kötü mü yoksa daha mı kötü?"

"Daha kötü, çok daha kötü." Sonra masaya doğru eğildim ve ona da aynısını yapmasını işaret ettim. O da yaptı ve birkaç santim uzaklaştığında "Cinayet" diye fısıldadım.

Sonra arkama

yaslandım. İşte,
yaptım.

Vay be. Zihnimden bir yük kalktı.

Hank olduğu yerde kaldı, taş suratlı ve ciddi bir şekilde parmağını bana doğru uzattı.

Uh-oh.

Yük tekrar zihnime yerleşti.

İstemedim ama tekrar öne doğru eğildim.

"Konuş benimle," dedi.

İçimi çektim.

Sonra ona Darius ve Shirleen'den bahsettim, isim vermedim ama bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

İşim bittiğinde arkasına yaslandı ve kolu tekrar koltuğun yanına gitti. Başka tarafa baktı ve "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Garson yemeğimizi servis etti, içkilerimizi aldı ve ikimiz de sadece birkaç yudum almış olmamıza rağmen bize yeniden doldurmak için fırladı. Onu anlıyordum. İçkilerinizi doldururken çok dikkatli olmazsanız bunun bahşişlerinize ne yapabileceğini tecrübelerimden biliyordum.

"Bu yüzden mi Eddie'yle konuşmak istiyorsun?"

Hank sordu. Başımı salladım.

"Lee bunu biliyor mu?" diye devam etti.

"Matt oradaydı," diye paylaştım.

"Lee'nin bundan haberi var," dedi kendi kendine.

Pantolonunun içine girdi ve telefonunu çıkardı. O yemeğini görmezden geliyordu, ben de öyle, buzlu çay ve Days of Our Lives yüzünden öğle yemeğini kaçırmış olsam da gerçekten açtım.

Bir düğmeye bastı ve telefonu kulağına götürdü, gözleri bana kaydı ve "Ye. Yapmam gereken birkaç arama var."

Ben yedim.

Garson kız içkilerimizi getirdi.

Hank birkaç telefon görüşmesi yaptı. Sonra yemek yedi.

"Bana kızmalarını istemiyorum," dedim işimiz bittikten sonra.

"Kim?" diye sordu.

"İnsanlar... şey, bence onlar benim arkadaşlarım ve bir bakıma bunu benim için yapıyorlar. Bence onlar kötü şeyler yapan iyi insanlar."

"Çok basit. Kötü bir şey kötü bir şeydir, kimin yaptığı ya da neden yaptığı önemli değildir. Ve cinayet en kötü şeydir."

O haklıydı. Yine de bir kızı tecavüze uğrama korkusuyla yaşamaya zorlamanın oldukça üst sıralarda olduğunu düşündüm.

"Jet," diye seslendi Hank ve ben ona baktım. "Fratelli'nin şu anda tek bir gerçek dostu var, o da sensin. Marcus mutlu değil çünkü sadece Daisy ona kızgın değil, Vince de onu kötü gösteriyor. Eddie ve Lee toplantıyı Marcus'u bugün duyduğun emrin aynısını vermekten vazgeçirmeye çalışarak geçirecekler. Marcus oyunu oynuyormuş gibi yapacak çünkü oynamazsa Eddie tepesine binecek. O sadece bir bahane arıyor. Ama Marcus yine de emri verecek. Mesajı göndermenin tek yolu bu. Hem Darius hem de Marcus öldürme emri verince Vince'in canı çok yanacak. Duyduğunuzda Eddie'yi ya da beni haberdar edin, belki gerçekleşmeden durdurabiliriz."

Başımı salladım.

Beni izledi.

"Mutlu görünmüyorsun," diye belirtti.

"Sanırım bir arkadaşına ihanet ettim," diye fısıldadım.

Hank elimi masanın üzerinde yakaladı ve çekiştirdi. Ben öne çıktım, o da öne çıktı ama elimi bırakmadı.

"Eddie sana Darius'tan bahsetti mi?"

diye sordu. Başımı salladım.

Hank sözlerine şöyle devam etti: "Darius ve Shirleen'i hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor. Darius iyi bir aileden geliyordu ama Shirleen kötü bir evlilik yaptı. Kocasını Leon, sonovabitch'in tekiydi. Cehennem kadar kötü ve geldikleri kadar kirli. Darius'u dönüştüren oydu. Shirleen o zamanlar farklı bir Shirleen'di, yenilmiş ve güçsüzdü. Darius'a olanları kontrol edemiyordu ve Leon da çoktan onu bu pisliğe bulaştırmıştı. Leon iki yıl önce öldürüldü ve kral öldüğünde Shirleen ve Darius kendi pozisyonlarını aldılar. Bunu yaptılar çünkü tek bildikleri ve kendilerini güvende hissettikleri tek yer orasıydı. Onların farklı kuralları var ama bu yanlış kurallar."

Yutkundum ve eli benimkini sıktı.

"Jet, bu yanlış set," diye tekrarladı Hank. "Sen doğru olanı yaptın. İkisini de severim ve ikisinin de düşmesini istemem ama düşerlerse bunu hak etmiş olurlar."

Biraz daha ilerledim ve sordum, "Bu hayatı sürekli nasıl yaşıyorsun? Onlar senin arkadaşların. Bunu nasıl yapıyorsun? Buna dayanamıyorum."

Gözleri değışti ve eli elimde daha da sıkılaştı. "Bunu yapabilirim çünkü onların pislikleri kendi çevrelerinde kalmıyor. Okullardaki çocuklara, uyuşturucu evlerinin yanında yaşamak zorunda kalan sakin hayatlar isteyen yaşlılara ve kitapçılarda çalışan ve boktan babaları olan güzel kızlara kadar süzölüyor. Birilerinin bu insanları koruması gerekiyor."

"Bu sensin," dedim.

"Bu benim ve bu da Eddie," diye cevap verdi. "Gri görmüyorsun," dedim ona.

Eli elimi bıraktı. "Pardon?"

"Siyah ve beyazı görüyorsun, griyi görmüyorsun," dedim. "Hayır. Griyi görmüyorum. Bu benim işim değil.

Yargıcın işi.

griyi görmek için." Bunu söyledi ve ciddiye. Bunu anlayabiliyordum çünkü yüzü sertleşti ve biraz korkutucu bir hal aldı.

Ona baktım. Komşu çocuğuydu. Bir kenarı olan komşu çocuğu.

"Sen de korkutucusun," dedim ona.

Sırıtarak bizi o anın dışına çıkardı. "Ben iyi adamım."

"Sen korkunç iyi adamsın," diye değıştirdim.

Garsona işaret etti. Konuşmamız sona ermişti. "Hadi seni eve götürelim."

"EV" derken Hank, Eddie'nin evini kastetmişti.

Sokağa park etti. İlk kez anahtarımı kullanarak bizi içeri aldım.

Oturdu ve hemen televizyonda bir maç buldu ve düşündüm, neden televizyonda her zaman bir maç vardı? Bu spor insanları bir gece ara vermiyorlar mıydı?

Hank'e ve kendime birer bira aldım ve annemle Lottie'yi aradım. Tex ile Trivial Pursuit oynuyorlardı. Daisy'yi aradım. Denver Kalesi'nde Marcus'un eve gelmesini bekliyor ve kendine yüz bakımı yapıyordu. Ally'yi aradım. Brother's'daki kalabalığın arasından bana bağıırıyordu. Indy'yi aradım. Tod ve Stevie Tanrı bilir nereye uçarken (Indy'nin sözleri) Chowleena'ya bakıyor ve ertesi gün Fortnum's'a götürmek üzere kurabiye yapıyordu.

Arayacak insan bulamadığım için ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımı masaya uzattım, koltuğa oturdum ve biramı yudumladım.

Maçı beş saniye kadar izledim. Çok sıkıcıydı.

"Sıkıldım," dedim Hank'e.

Hank'in gözleri bana kaydı, sonra tekrar oyuna döndü.

"Senin heyecanını yakalayabileceğimden emin değilim," dedi.

"Hangi marka bu?"

"Şok tabancası, canını kurtarmak için kaçmak, bar kavgaları. Dışarı çıkıp bir şeyler ayarlamaya çalışabiliriz ama sanırım

Eddie bunu hoş karşılamazdı."

"Gözetleyeceğin bir suçlu var mı?" Ada gibi iç karartıcı bir sesle umutla sordum. Çok eğlenceli olmazdı ama yine de bir şey olurdu. "Bir termos kahve yapayım," diye teklif ettim.

Dudakları yukarı kalktı. "Bu gece izinliyim."

Hmm.

"Poker oynamayı biliyor musun?" Ben denedim.

Gözleri tekrar bana kaydı. "Poker oynar mısın?" diye sordu. "Hayır, bana öğretebileceğini düşündüm."

Gözleri yine o tembel-işveli halini aldı. Hemen bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüm ama artık çok geçti. Televizyonu kapattı, ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni yukarı çekti.

"Bakalım Eddie'de kart var mı?"

"KAHRETSİN, HANK. CİDDİ MİSİN?"

Rüya görüyordum, Eddie konuşuyordu ve Eddie'nin sesi biraz sinirli geliyordu.

"Uyuyakaldı. Onu uyandırmak istemedim."

Bu kafa karıştırıcıydı, şimdi Hank konuşuyordu ve sesi biraz eğleniyor gibiydi.

Eddie'yi rüyamda görmeye alışmıştım. Henüz Hank'i rüyamda görmemiştim. Hank ve Eddie'yi rüyamda görmek muhtemelen iyi bir şey değildi.

Gözlerimi açmaya çalıştım.

Kapılar açıldı ve uzun bir bacağın aşağısını görebildim; bacağın ucunda kahverengi bir çizme giymiş bir ayak sehpanın üzerinde oturuyordu. Sehpanın ötesinde solmuş kot pantolon giymiş bir çift bacak daha vardı. Kotun üstünden Eddie'nin kemerini, sonra Eddie'nin karın kaslarını, sonra Eddie'nin göğsünü, sonra da Eddie'yi gördüm.

"Hey," dedim Eddie'ye, hâlâ yarı uykuluydu.

Bana bakıyordu ve haklıydım, biraz sinirliydi.

Göz kırptım.

"Ne?" Ben sordum.

"Kafanı Hank'in kucağından çekmek ister misin?"

Ayağa fırladım ve etrafımda döndüm ve bunu o kadar hızlı yaptım ki başım döndü ve kendimi sabitlemek için elimi dışarı atmak zorunda kaldım. Elim Hank'in kalçasına geldi. Yanıyormuş gibi çektim ve Hank'e baktım.

Bana sırtıyordu. Lanet

şansım.

Kesinlikle komşu çocuğu.

Elini çıkardı ve başımın etrafına sardı. Sonra öne eğildi, alnımdan öptü, geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

"Eğlenceli bir gece, Jet," diye mırıldandı. Sonra ayağa kalktı ve Eddie'ye de sırtarak, "Akşam yemeği yedik. Oynadık

poker. Bize ateş edilmedi ve o da film izlerken uyuyakaldı. Bana teşekkür etmelisin."

Eddie ona öylece baktı, belli ki minnettar hissetmiyordu. Bu, Hank'in sırtışının tam bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

"Kendim çıkarım," diye teklif etti Hank, gülümsemesini hiç bozmadan. Bunun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Ayağa kalktım ve Eddie'den Hank'e baktım. Eddie de kibar davranacak havada değildi, ben de Hank'i kapıya kadar takip ettim.

Kapıdan çıktığında "Teşekkürler Hank," dedim.

Döndü, göz kırptı ve gitti.

Arkasından kapıyı kilitledim, odaya geri dönmeye başladım ve omzum Eddie'ye çarptı.

Ona baktım. Uh-
oh.

"Eğlendiniz mi?" diye sordu.

Aslında ben yendim. Hank pokerde beni elden ele dövdü ama çubuk kraker için oynadığımızdan çok da umursamadım. Ayrıca benimle çirkin bir şekilde flört etti, bu da ilk başta beni çok korkuttu. Sonra sadece benimle oynadığını fark ettim ve bunu da eğlenceli buldum.

Eddie'ye bunların hiçbirini anlatmadım.

Eddie'nin bunların hiçbirini eğlenceli bulmayacağını açık ve net bir şekilde okuyordum.

"Eddie-"

Bitirmeme izin vermedi, elleri belime geldi ve beni kendine çekti ve sonra yukarı çıktılar ve onlarla birlikte tişörtüm de geldi. Sonra gitmişti.

"Eddie-"

"Bu gece Marcus'la oturduk," dedi Eddie, geriye doğru yürüyüp beni de yanına alarak. "Marcus silah, uyuşturucu ve fahişe ticareti yapıyor. Uyuşturucuyla uğraşıyor, esas olarak ete ve onu parçalayan şeyler satmaya odaklanıyor."

Eek!

Sehpayı ve kanepeyi temizledik ve yatak odasına gideceğimizi düşünmüştüm ama yanılmışım. Onun yerine döndü, sırtım duvara dayandı ve Eddie bana doğru bastırdı.

"Onunla bir anlaşma yaptım. Vince'i, Slick'i ya da babanı bulursa, onları bana teslim edecek. Hepsini aradığı için, çoğunlukla Daisy için, bu o kadar da kötü olmazdı, ama onları bana teslim etmek zorunda."

Elleri kot pantolonumdaydı, konuşurken önce kemerimi sonra da kot pantolonumu çözdü. Durduğunda, aşağıya çekmek için eğildi, iç çamaşırama takıldı ve diğer eliyle karnımı tutarak beni duvara yasladı.

Yüce Tanrım.

"Eddie-" Tekrar denedim.

Ayağa kalktı ve iki eliyle popomu tutup beni yukarı çekti. Tutunmak için kollarımı ve bacaklarımı ona doladım ve beni duvara doğru sıkıca bastırdı. Karnım hiç de hoş olmayan bir şekilde (aslında tamamen hoştu) zonkladı.

Ağzı boynuma gitti ve konuşmaya devam etti.

"Sorun şu ki, Marcus hiçbir şey için bir şey yapmaz."

Dişleri kulak mememi hafifçe ısırды ve ürperdim.

Kulağıma fısıldamaya devam etti, "Yani, bana bu adamları vermesi için, ki benden önce bulma ihtimali çok yüksek, karşılığında benim de onun için bir şey yapmam gerekiyor."

Dilini çenemde gezdirmek için durakladı ve elimde değildi, kızmak ya da öfkelenmek istiyordum ama tahrik olmuştum. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama umurumda da değildi.

Dudakları çenemden yanağıma doğru gitti ve sonra ağızıma karşı, "Marcus'a borçlu olmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

Nefesimi tuttum, gözlerimi açtım ve onunkilere baktım. Işıltılı ve akışkandılar. Yeni bir bakış daha.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Popomu bıraktı ama ben sıkıca tuttum.

Eli aramıza girdi ve kot pantolonuyla uğraştı.

"Marcus'a borçlu olduğum ya da eve başın Hank'in kucağında geldiğin için üzgün müsün?" diye sordu.

"İkisi de" demeliydim.

Onun yerine dedim ki, "Marcus. Hank'in kucağında başlamadım.

Bir anda oluverdi."

Parmakları kot pantolonundan bana doğru gitti ve hiçbir uyarıda bulunmadan biri içeri kayd.

"Ohmigod," diye fısıldadım.

Elimde değildi. O kadar iyi hissettirdi ki bir "ohmigod "u hak etti.

Eddie alçak sesle, "Başka erkeklerle birlikteyken pek çok şey olur," dedi, ağzı hâlâ benimkinin üzerindeydi, sonra parmakları hareket etti. Başparmağı işin içine girdi ve kemiklerim çözüldü. Gözlerimi kapadım ve kalçalarımı ona doğru bastırdım.

"Önemli bir şey değil," diye nefes aldım.

"Jet, aç şu lanet gözlerini ve bana bak." Ben de baktım.

Gözleri içimi yakıyordu. Baş döndürücü bir sersemliğin ortasında bir şeyler olduğunu fark ettim ve bunun Eddie'nin sıcak kanlı olmasıyla, benim onun W-kelimesi olmamla ve Eddie'nin benim için yaptığı boktan bir görevden sonra eve gelip beni başka bir adamın kucağında bulmaktan hoşlanmamasıyla çok ilgisi vardı.

Onu suçladığımı söyleyemem.

O konuşurken parmakları işkenceye devam etti.

"Etrafında olup bitenlere uyanman gerekecek. Hank'in bunu istemediğini mi sanıyorsun..." Parmağı

dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri girdi ve bir başkasıyla birleştiğinden oldukça emindim. "Yanılıyorsun."

Konuşmamıza konsantre olmakta zorlanıyordum ama bunu yapmamın önemli olduğunu hissediyordum.

Açıklamaya çalıştım.

"Hank senin arkadaşın. Siyah ve beyaz görür. İyi adamların kurallarına göre oynar. Bana öyle söyledi. Benimle hiçbir şey denemez."

Eddie ikna olmamıştı.

"Sanırım şimdiye kadar senin saçmalıklarına karşı oldukça hoşgörülü davrandım, ama seni uyarıyorum, bu gece bitiyor. Anladın mı?"

Gerçekten anlamasam da başımı salladım. Ben anlamaya başlıyordum.

Parmakları gitti ama sonra beni doldurdu ve hemen hareket etmeye başladı.

"Anlamıyorsun. Hiçbir fikrin yok," dedi boynuma karşı.

Duvara karşı ya da yataktan başka bir yerde hiç seks yapmamıştım. Tabii Eddie'yle duşta yaptığımız şeyler hariç. Duşta yaptığımız şey seks sayılmazdı, çünkü penetrasyon ve akrobasi içermiyordu, sadece parmaklar, ağızlar ve sonunda orgazmlar vardı. Çoğunlukla benim orgazmlarım.

Tamam, tüm
orgazmlarım. Bunların
hepsi benim için
yeniydi.

Yeni ve lezzetli.

Kolumu omuzlarına dolamaktan vazgeçip parmaklarımı saçlarına geçirdim.

"Eddie," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı. "Ne?" diye sordu, hâlâ hareket ediyordu. "Konuşman bitti mi?"

Kalçalarını içime doğru bastırdı ve ben dudağımı ısırdım. "Evet," dedi.

"O zaman, lütfen beni öper misin?"

Gözlerindeki parıltı kayboldu, geriye sadece sıvı kaldı. Karnımda derin bir rahatlama hissettim, sonra başka bir yerde derin bir itme hissettim ve o da buna boyun eğdi.

YİRMİ DÖRT

KANLI TIŞÖRTLER VE BİYOLOJİK TEHLİKE TORBALARI

Talarm çaldı. Eddie bir düğmeye dokundu ve yataktan yuvarlandı.

Gerildim, beni de kendisiyle birlikte dışarı çekmesini bekledim ama yapmadı.

Odanın içinde hareket ettiğini duydum ve gözlerimi açtım, karanlık olduğunu fark ettim, çok erkendi ve içtenlikle sadece tuvaleti kullanmak ya da kahve makinesini daha sonra programlamak için kalkmasını umdum.

Tekrar uykuya daldım.

Sonra birinin düğmelere basması gibi bip sesleri duydum ve gözlerimi açtım.

Yatağın Eddie'nin tarafındaydım, Eddie'nin yastığına sarılmıştım ve Eddie'yi kokluyordum, muhtemelen hem yastığını hem de onu. Yatağın yanına çömelmişti, tamamen giyinikti ve alarmla oynuyordu.

"Eddie?" Mırıldandım.

Başını bana doğru çevirdi. "Shh, cariño, uyumaya devam et."

Saati fark ettim. Hala çok erkendi.

Dirseğimin üzerinde ayağa kalktım.

"Neler oluyor?" Mırıldandım. O kadar erkendi ki kelimeleri tam olarak oluşturmıyordum.

Çömeldiği yerden çıktı ama yatağın kenarına oturdu.

"Ben işe gidiyorum," dedi.

I göz kırptı, geliyor hızlı bir şekilde Uyan.

"Ne oldu? hakkında duşumuz?"

"Belki sonra duş alırız."

Bir sorun vardı. Eddie duşlarımızı çok seviyordu (ya da benim söyleyebileceğim kadarıyla seviyordu).

Kendimi tuhaf hissederek ve belki de biraz korkarak doğruldum. "Bana kızgın mısın?" Fısıldadım.

Elini uzattı ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Neden böyle düşündün ki?"

Boğazımda bir şeyin

düğümlendiğini hissettim. Ne

olduğunu biliyordum.

Korkuydu.

Tamam, belki de çok korkmuştum.

"Dün gece... Hank," diye cevap verdim.

Bir an kıpırdamadı, sonra ellerini belime koydu ve kucağına oturmam için beni kendine çekti.

Dudakları boynuma dokundu ve "Dün gece sana kızgın değildim" dedi.

"Çok kızgın görünüyordun."

"Bu kızgınlık değil, hayal kırıklığıydı."

Yüce Tanrım, eğer bu delilik değilse, delilik görmek istediğimden emin değildim.

Başını kaldırdı ve karanlıkta bana baktı.

"Marcus'tan hoşlanmıyorum," diye paylaştı.

"Sanırım anladım."

Karanlıkta bile gülümsediğini görebildiğime yemin edebilirim. "Seni başka erkeklerle görmekten de hoşlanmıyorum."

"Başka erkeklerle birlikte olmadım."

"Vance mi?"

Hmm.

"Mace?"

Pekala, ne olabilir I Ne diyorsun? Bu oldu
a hayat veya ölüm durumu.

"Hank?"

Bunun için gerçekten bir mazeretim yoktu.

"Daha iyisini yapmaya çalışacağım," diye söz verdim.

"Çok sıkı dene."

Eek.

Yeni bir konu bulma
zamanı. "Eddie?"

"Öyle mi?"

Kolları sıkılaştı ve ben daha da yaklaştım. Ellerimi ortasına doladım ve başımı omzuna koydum.

"Dün hiçbir şey olmadı. Kimse bana ateş etmedi, kimseyle güreşmedim ve şok tabancam bütün gün çantamda kaldı. Shirleen'in Darius'a Vince'i pataklamasını söylemesi dışında dün güzel bir gündü."

Shirleen ve Darius'tan bahsettiğimde Eddie'nin vücudu hareketsizleşti.

"Merak etme, Hank'e söyledim. Birkaç telefon görüşmesi yaptı," diye onu temin ettim.

"Lee bana dün gece söyledi. Bu yüzden mi bana mesaj bıraktın?"

Omzuna doğru başımı salladım. Vücudu gevşedi.

"Bence bunu kutlamalıyız," diye karar verdim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Darius'un Vince'e vurması için değil ama tüyler ürpertici deneyimler yaşamadığımız bir gün için. Bu akşam sana yemek yapacağım."

Bir elini saçlarımın arasında gezdirdi ve sonra boynuma dayadı.

"Akşam yemeği iyi olur," dedi yumuşak bir sesle. Karnım kıvrıldı.

"Belki annem ve Lottie de gelir. Ve Tex."

"Kız kardeşinin Denver'a taşınacağını sanıyordum?" diye sordu.

"Öyle."

"Başka bir gece gelebilirler."

Karnımdaki kıvrılma doo-da spazmına dönüştü.

"Tamam," diye kabul ettim.

Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

"Neden bu kadar erken gidiyorsun?" İşi bittiğinde sordum.

"Yapacak

işlerim var."

"Benim işim

mi?" "Senin

bokun." Harika.

Gerçekten tam bir baş

belasıydım. Yüzümü onun

boğazına soktum.

"Özür dilerim," dedim tenine karşı. "Bundan

nefret ediyorum." "Aşkım, yakında bitecek."

"Umarım öyledir. Kimin aklına gelirdi ki, ama ben sıkıcı, eski, normal hayatımı geri istiyorum."

Vücudu yumuşak bir kahkahayla sarsıldı. "Chiquita, sıkıcı ve normal olmayı becerebileceğinden emin değilim."

Keşke haklı olsaydı.

"Sadece bekle," diye mırıldandım.

Hiçbir şey söylemedi ama sessizliğinden bile bana inanmadığını anlayabiliyordum.

"Alarmı kurdum, böylece daha geç kalkabilirsin. Bobby seni Fortnum's'a götürmek için yedi buçukta burada olacak."

Bobby Lee'nin adamlarından biriydi ve o sabah Jet Duty'i Bobby'nin çektiğini tahmin ediyordum.

İçimi çektim. "Pekala."

Beni öptü, dudaklara dokunan, dilin uçlarına dokunan bir öpücük. En sevdiklerimden biriydi.

Kimi kandırıyordum ki? Hepsi benim favorilerimdi. "Uslu ol," dedi ağzıma karşı.

Tekrar iç çektim. "Deneyeceğim."

Beni tekrar yatağa yatırdığında gülüyordu.

Ancak o gittiğinde boğazımda hâlâ bir korku düğümlendiğini fark ettim.

Akıllarında silahlar, bıçaklar ve tecavüz olan erkeklerden korkmuyorlardı.

Bu, bana deli diyebilirsiniz ama çok daha kötü olan bambaşka bir korku türüydü.

ALARM ÇALDI ve erteleme düğmesine bastım, erteleme düğmesinin her zaman en büyük düğme olması gibi küçük bir iyilik için Tanrı'ya şükrettim.

Alarm tekrar çaldı ve ben yine ertelemeye bastım.

Bu iki kez daha oldu.

Saat yedi on beşte, gözlerim kamaşmış bir şekilde saate baktım, küçük bir çığlık attım ve yataktan fırladım.

İç çamaşırlarım ve Eddie'nin pazen gömleklerinden biriyle, saçlarım hızlı bir duştan ıslanmış ve tam bir baş dönmesi içindeydim ki kapı çalındı.

Bobby'ydi.

Bobby bir ağaç gibi yapılıydı ve Tex Ailesi'nin bir üyesine benziyordu, ama daha gençti ve çılgınlık başlamadan önceydi. Hemen öncesinde.

Vücut taraması yaptı ve kaşları havaya kalktı.

"Geç kalıyorum, bekleyebilir misin?" diye sordum.

Omuz silkti, kanepeye oturdu, kumandayı aldı ve bir maç buldu.

"Saat yedi buçukta nasıl maç olabilir?" Sinirli bir şekilde ekrana bakarak sordum.

"İngiliz futbolu, daha sonra orada. Man U vs. Arsenal, bir dostluk maçı."

Sanki şifreli konuşuyordu ama ben gerçekten dinlemiyordum. Ekrana bakıyordum.

Bu adamlar yüzlerini gizleyen pedler ve kasklar giymiyorlardı. Bu adamlar ayak bileklerinde büzgüleri olan aptal p a n t o l o n l a r giymiyorlardı.

Bu adamlar şort ve tişört giyiyorlardı, şapka ya da kask takmıyorlardı ve ateşli oldukları her hallerinden belliydi.

Koltuğun koluna oturdum ve izledim. Resmi görünümlü bir adam sarı bayrak attı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Bobby birinin kötü bir şey yaptığını açıkladı ama ben dinlemiyordum. Bütün oyuncular kızgındı ve birbirlerinin suratlarına bakıyorlardı.

Bobby'yi ittim ve kanepeye tamamen oturdum. Yirmi dakika sonra Bobby bana baktı.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Kahretsin!" Ağladım, ayağa fırladım ve kahve makinesine koştum. Bobby'ye bir kahve yaptım, bana da bir tane yaptı ve hazırlanma işini hallettim.

Hava soğuktu ve normal, parlak, güneşli bir Colorado günü değildi. Tüylü gri bir tişört, yün patlıcan rengi, kurdeleli bir hırka, kot pantolon ve yüksek topuklu siyah botlarımı giydim. Saçlarımı at kuyruğu yaptım, az makyaj yaptım, güzel bir parfüm sıktım ve gitmeye hazırdım.

Fortnum'a çok geç girdik. Kimse fark etmedi.

Annem kanepedeydi, Lottie de yanındaydı, ikisine de birer öpücük verdim ve Duke ile Tex'e müşteri kuyruğunda yardım etmek için espresso tezgahının arkasına geçtim.

"Görüyorum ki hâlâ hayattasın," dedi Duke, belli ki son zamanlarda yaşadığım sıkıntılar yüzünden hâlâ huysuzlanıyor ve suçu benim üzerime atmaya karar veriyordu.

En iyi hareket tarzının cevap vermemek olduğunu düşündüm. Bunun en iyi hareket tarzı olmadığı kanıtlandı.

Duke bana bir süre baktıktan sonra CD çalara döndü ve Tex'in Steppenwolf'unu çıkarıp Charlie Daniels'ı koydu.

Normalde, bu bir yıkımın göstergesiydi. Bir CD bir kez açıldığında, açık kalırdı ve onu kapatmanıza izin verilmesinin tek nedeni Duke'un country'si ya da Ally, Indy ve Tex'in rock 'n' roll'u olmamasıydı.

Tex'in tepki vermesini beklerken nefesimi tuttum. Tex ısırmiyordu.

Bu garipti. Tex hep ısırırdı.

Hem Duke hem de ben ona baktık. "İyi misin?" Tex'e sordum.

Bana döndü. "Anneni yemeğe davet edeceğim ve senin de onayını istiyorum."

Ağzım açık kaldı.

Duke sanki biri karnına yumruk atmış gibi bir ses çıkardı.

"Eee?" Tex bana sordu.

I mücadele etti için bulmak benim ses.

"Um... sen iki rıza gösteren yetişkinlerdir. Benim onayıma ihtiyacınız yok."

Tex, "Senin ve kız kardeşinin televizyondaki o veletler gibi bana sümüklü numaralar yapmanızı istemiyorum," diye cevap verdi.

Gözlerimi kırptım. "Televizyondaki veletler genellikle çocuklardır, Lottie ve benim gibi otuza yaklaşan yetişkinler değil."

Gür kaşları saç çizgisine çarptı. "Birbirimizin saçını çekip, sokakta kedi kavgası yapmak pek yetişkinlere göre değildi.

zemin, Loopy

Loo." Haklıydı.

"Benim onayımı aldın," dedim ona.

Sonra Tex'in annemle çıkma fikrini beğenerek gülümsedim. Kaşlarını çattı.

"Ne? Sana onay verdiğimi söyledim," diye hatırlattım ona.

"Şimdi ona sormam gerek."

Anneme baktım. Bizi izliyordu. Ya da daha çok Tex'i izliyordu. Ona baktığımı görür görmez gözlerini kaçırdı.

Tex'e dönüp baktım. "Sanırım evet diyecek."

"Öyle mi?" Kararsız görünüyordu.

Gülmemek için elimden geleni yaptım. İşe yaramadı.

Tex yüzünü benden çevirerek, "Shee-it," dedi.

Kapı açıldı ve Daisy içeri girdi, saçları boynunun yanlarından sarkan iki atkuyruğu tarafından zar zor dizginlenmişti. Tex'i endişeli düşünceleriyle, Duke'u da sinirli ruh haliyle baş başa bırakıp tezgâhın arkasından çıktım.

Daisy bana el salladı ve sonra Lottie'ye baktı.

"Hazır mısın şekerim?" dedi Lottie'ye. "Neler oluyor?" diye sordum.

Lottie, "Daisy beni Smithie'ye götürecektir, bana birkaç hareket gösterecek ve Porsche'umu aldığımdan emin olacak," diye açıkladı.

"Annem de bizimle gelecek."

Annemin Smithie'de takılıp kızının striptiz rutinlerini izlemesini düşündüm.

Benim ailem.

Sonra Daisy'ye döndüm. "Bizim apartmana uğrar mısınız? Ada gelmek isteyebilir. Annem evde olmadığı için pek arkadaşı yok ve canı sıkılabilir. Muhtemelen senin hareketlerini görmek isteyecektir."

Bu garipti ama doğruydu.

"Sorun değil, hayatım," diye yanıtladı Daisy, sonra Tex'e baktı ve "Tex, korumalık mı yapıyorsun?" diye seslendi.

"Aynen öyle," diye gürledi Tex.

"Gidelim," diye emretti Daisy ve koşar adım gittiler.

Jane on dakika sonra geldi, Ally de ondan on dakika sonra.

On dakika sonra cep telefonum çaldı ve açtım çünkü EDDIE ARIYOR yazıyordu.

"Hey," diye selam verdim.

"İyi misin?" diye

sordu. Uh-oh.

"Olmamalı mıyım?"

"Seninle, chiquita, bu bir saçmalık."

Harika.

Ally'nin oradaki müşteriyle ilgilenmesine izin vererek tezgâhın arkasından dolaştım, böylece Eddie'yle ilgilenebilecektim. En iyi zamanlarda bile tüm dikkatimi üzerine çekmişti.

Pencerenin önünde durup dışarı

baktım. "Günün nasıl geçiyor?"

Eddie sordu.

"Erteleme düğmesine on kere falan bastım. Sonra Bobby beni futbolla tanıştırdı ve işe çok geç gittim. Şimdi Fortnum'dayım. Tex annemle çıkmak için benden izin istedi, sonra Daisy geldi ve annemi, Lottie'yi ve Tex'i toplayıp Lottie'ye nasıl striptiz yapılacağını öğretmek için Smithie'ye gitti. Ada'yı almak için uğrayacaklar, belki o da gitmek ister diye."

Sessizlik.

"Smithie, Lottie'nin bir hafta içinde Porsche kullanacağını söylüyor," dedim ona.

Daha fazla sessizlik.

Devam ettim. Sanki denesem bile duramayacakmışım gibiydi.

"Smithie diyor ki, eğer bunu bir kardeş rolü yaparsam, beni vasiyetine koyacakmış."

Şimdi, İspanyolca vardı.

Bu beni gülümsetti.

"Sana neler oluyor?" Kendimi tuhaf hissetmeye başladığımı ve gülümsememin kaybolduğunu söyledim.

Bu garip bir konuşmaydı çünkü normal bir konuşmaydı. Bu normal bir konuşmaydı,

Ortalama, günlük G-kelimelerinin B-kelimeleri ile ya da daha kötüsü W-kelimelerinin M-kelimeleri ile olan ilişkisi.

Cevap verdi ama onu duymadım. Broadway'in ortasında, durduğum yerin tam karşısında bir arabanın komik bir şekilde fren yaptığını fark ettim. Araba tamamen durmadı ama arka kapı açıldı ve bir ceset dışarı fırladı.

Babamın vücuduna benzeyen bir vücut.

"Baba," diye fısıldadım telefona ve babamın yuvarlanışını izledim, uzuvları işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu, yuvarlanışını kırmaya ya da kontrol etmeye çalışmıyordu.

"Baba!" Yuvarlanışını izlerken bağırdım.

Arabanın kapısı kapandı ve araba hızla uzaklaştı.

Telefonu yüzümden uzaklaştırdım. Kapağını kapattım ve kot pantolonumun içine sokup dışarı koştum.

"Yakalayın onu!" Duke bağırdı ama ben gitmiştim, kapıdan çıkmış, trafiğin içine dalmış, doğruca babamın yüzükoyun yatan bedenine koşmuştum.

Arabalar direksiyonu kırdı, korna çaldı ve ben sol şeridin ortasında, babamın cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Yan yatmıştı ve her yerde kan vardı. Kıyafetlerinde, saçlarında, ıslak ve kuru, yeni ve eski kan vardı.

Onu nazikçe ters çevirdim ve gördüğüm şey boğazımda bir mide bulantısı dalgasına neden oldu.

ılgınca yuttum.

Yüzü kanlar içindeydi. Zar zor tanınabilir haldeydi. Gözleri şişmiş ve kapanmıştı. Dudakları çatlamış ve yırtılmış. Burnu dümdüz ezilmiş. Yanaklarının eti kesilmiş ve ezilmişti. Kıyafetlerinin çoğu yırtılmış ve kesilmişti ve deliklerden serbestçe kan akıyordu.

Eğildim, yanağımı yanağına dayadım ve elim nabzını yoklarken nefes alışını dinledim.

Bobby'nin "Dokuz bir bir'i arayın" ve "Trafığı kontrol edin" diye emirler verdiğini duydum.

Babamın nabzını hissettim. Nabız hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama nabzının atıyor olmasının Tanrı'nın sonunda bir kucaklaşma gerçekleştirdiği anlamına geldiğini düşündüm.

Doğrudum, hırkamı çıkardım ve başının altına sıkıştırdım.

"Jet," dedi Bobby, elini omzuma koyarak.

Omzumu elinden çektim ve babamın gömleğini dikkatlice göğsünden aşağı doğru yırttım, her yerinde eski ve yeni bıçak ve kurşun yaralarına benzeyen şeyler gördüm. Bazılarından bordo, bazılarından kırmızı, çok fazla kan sızıyordu. Kimse bu kadar kan kaybedip hayatta kalamazdı.

"Jet," dedi Bobby tekrar, yanıma çömelerek.

Siren seslerini duydum ve tüm gücümü kullanarak babamı oturur pozisyona getirdim, gövdesini kendime doğru bastırdım, kollarımı ona sımsıkı sardım ve ağzımı kulağına dayadım.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için Paul McCartney'nin "Jet" şarkısını usulca söylemeye başladım.

Duke yakınlardan bir yerden, "Çıkarın onu oradan," diye homurdandı.

Şarkının bir kısmını atladım ve Jet'in onu her zaman sevmesini istemesiyle ilgili iyi kısma geçtim.

O sırada babam üniformalı bir memur tarafından nazikçe kollarımdan çekildi ve bir başkası tarafından ayağa kalkmama yardım edildi. Döndüğümde Duke'un kolları oradaydı ve beni sıkıca sarıyordu.

Polisin çalışmasını izledik, sonra ambulans geldi. Duke, Bobby'nin cipine binmeme yardım etti ve Bobby ambulansın arkasına geçip bizi yakından takip etti.

Cep telefonuyla konuşuyordu, birini dinliyordu ve sonra mırıldandı, "Bu kötü."

Evet, haklıydı. Çok kötüydü. Çok, çok, çok kötüydü.

Bobby Denver Health'in dışında yasadışı bir noktaya girdi ama o durmadan önce ben kamyonundan inmiştim. Bana yetiştirdi ve birlikte acil servise girdik.

Resepsiyonist bana baktı, gözleri dehşetle yuvarlandı ve ayağa kalkmaya başladı.

"O yaralanmadı. Bu başkasının kanı." Bobby devrildi, resepsiyonla konuşuyordu.

Arka cebimden cep telefonumu çıkardım ve Daisy'ye kaydırıp düğmeye bastım.

Daisy ikinci zil sesinde cevap verdi. "Selam şekerim. Az önce Ada'yı aldık ve gidiyoruz-"

Sözünü kestim, "On beş dakika önce babam Broadway'de hareket halindeki bir arabadan fırlatıldı. Dövüldü, bıçaklandı ve vuruldu. Denver Sağlık Merkezi'ndeyim. Anneme ve Lottie'ye haber vermenin iyi bir yolunu bulup buraya gelebilir misin?"

Bir süre sessizlik, sonra sessizce, "Emin olabilirsin, sevgilim."

Telefonu kapattım ve Bobby'nin resepsiyonistten bir kumaş parçası aldığını gördüm. Kolumdan tuttu ve beni kadının işaret ettiği yöne doğru çekti. Acil servise girdik. Bir kapıyı açtı ve içinde bir muayene masası, bir sürü tıbbi malzeme ve bir lavabo bulunan boş bir odaya girdik. Beni lavaboya götürdü.

"Gömleğini çıkar,"
diye emretti. "Ne?"

Elleri kalçalarımıdaki tişörtüme gitti ve başımın üzerinden geçirdi. Donup kaldım ve elindeki tişörte bakakaldım. Kanla kaplıydı.

"Annenin seni o tişörtle görmesini istemezsin.
Hadi seni temizleyelim."

Kumaşı bana uzattı. Yeşil bir önlüktü. O bir biyolojik tehlike torbasına doğru yürürken ben onu giydim, üstünü açtı ve gömleğimi içine soktu. Çantadan gazlı bez aldı.

musluğun altına itti, gazlı bezi ıslattı ve bana döndü.

Boynumu silerken, gözlerini görevine dikmiş, yüzü taştan oyulmuş gibi sabitlenmiş bir halde, "Kapalısın amına koyayım," diye mırıldandı.

Aşağıya baktım. Haklıydı. Gömlek gitmişti ama kollarımda, boynumda ve kot pantolonumda kan vardı.

"Bobby..." Dedim ve sesim onun adıyla kesildi.

Gözleri bana geldi.

"Yapma. Yapma, Jet. Dayanmaya çalışıyorsun. Şimdi kırma."

Başımı salladım ve yutkundum.

Bobby'nin gözleri boynuma kaydı ve silmeye başladı, kapı açıldı ve Eddie oradaydı.

Ben ona baktım. Bobby ona baktı. Eddie bize baktı.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı Eddie ama odanın öbür ucundan bile duyabiliyordum.

"Bu benim kanım değil," dedim ona.

O geldi İleri. Bobby verdi onu ve gazlı bez ve ortadan kayboldu.

Eddie tereddüt etmedi ve bana bakmadı, sadece silmeye başladı.

Sonra kanlı gazlı bezi lavaboya attı ve daha fazlasını almaya gitti.

Tüm kanı sildiğinde, "Çok fazla kan vardı" dedim.
Gözleri benimkilere geldi.
"Görebiliyordum." "Hayır, babamdan bahsediyorum."
Eli çeneme geldi. "Ne demek istediğini anlıyorum."
Gözlerimi ona diktim. "Ağlamak istiyorum."
Gözleri dikkatle boş bakmaktan sıcak bakmaya geçti. "Al bakalım, chiquita."
"Bobby bana kırmamamı söyledi." "Bobby maço bir salak."
Eli çenemden kalkıp saçlarıma kaydı ve başımı göğsüne doğru çekti. Kollarımı ortasına doladım ve o da kolunu belime doladı. Diğer eli saçlarımda kaldı.
Derin bir nefes aldım. Birkaç kez ortadan kırıldı ama ağlamadım.
Uzun bir süre birbirimize tutunarak öylece durduk.
Sonra bir şey fark ettim. Son derece iyi ve korkutucu derecede kötü bir şey.
Eddie benim çapamdı. Beni yutmak isteyen çirkin bir fırtınada denizlerde savrulan bir tekneydim ve Eddie beni bağlı ve güvende tutuyordu.
Bu nasıl oldu?

Yirmi sekiz yıldır denizlerde savruluyordum. Tek başıma dalgaların üzerinde taklalar atmaya, deli bir aptal gibi suyu boşaltmaya alışmışım.

Bir çapaya nasıl alıştım? Ya o
çapa koparsa?

Kahretsin ve lanet olsun.

Bobby haklıydı, kıramadım.

Sürekli yelken açmak zorunda kaldım, bir çapaya alışamadım.

"Annem ve Lottie burada olabilir," diye mırıldandım
Eddie'nin göğsüne.

"Cariño..."

Başımı kaldırdım, ellerimi beline koydum, biraz
uzaklaştım ve ona baktım.

"Oraya gidip onlarla konuşmalıyım. Bakalım doktorların
söyleyecekleri bir şey var mı?"

Bir süre bana baktı ve sonunda, "Bu işte yalnız değilsin,"
dedi.

Geri çekilmeye çalıştım ama kollarını sıkarak beni geri
getirdi.

"Jet, yalnız değilsin."

Başımı salladım ve
gülümsemeye çalıştım. İşe
yaramadı.

Elleri yüzüme geldi, beni çenemden tuttu ve dudaklarıma
dokundu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım.

Dudakları **s e ğ i r d i** ama ne tam olarak eğlenmişti
ne de tam olarak eğlenmemiştir.

Sonra fısıldayarak cevap verdi, "Çok saçmalıyorsun."

YİRMİ BEŞ

CHILI

B Bekleme odasına geldiğimizde, annem, Daisy, Tex, Ada ve Lottie oradaydı. Onlara babamın içeride olduğu söylenmişti.

Ameliyat. Hepsi bu, başka bir şey yok. Artık bir bekleme oyunuydu.

Eddie arka cebinden rozetini çıkarıp kemerine taktı ve daha fazla cevap alıp alamayacağını görmek için resepsiyona doğru yürüdü.

Çetenin kot pantolonumdaki kana baktığını fark ettim, sonra annem öne doğru ilerledi ve beni tek kolla kucakladı, Lottie de bize katıldı ve McAlister topluluğu olduk.

Tex geniş kollarıyla bizi içine aldı ve Daisy Ada'yı da yanına alarak içeri girdi.

Tex, Daisy ve Ada cerrah, hemşire ya da mucize yaratacak kişiler olmadıkları için verebilecekleri tek şeyi verdiler. Teselli verdiler ve biz de aldık.

Eddie bize doğru yürüdü. Tex fark etti ve ayrıldık. Eddie beni Eddie'nin Kadın Tutuşuna soktu ve doğrudan, "Kurşun yaraları geçen geceden kalma ve tedavi edilmeliydi, bıçak yaraları daha yeni. O

çok kan kaybetti ve Slick çok hasar aldı. Durum iyi görünmüyor."

Bunu açıkça söylediği için mutluydum. Bilmek istiyordum ve bunu söyleyecek kadar bana güvenmesi çok şey ifade ediyordu, yine de Lottie'nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Indy birkaç dakika sonra elinde bir gece önce yaptığı kurabiyelerle geldi. Ally de Jane'in yaptığı lattelerle dolu karton bir tepsiyle onu takip etti.

Geçit töreninin başlangıcıydı.

Annem birkaç yeri aradı ve Trixie, Lavonne ve Bear geldiler. Lavonne ve Trixie annemin yanında nöbetçi gibi dururken, Bear tek başına oturmuş, başını ellerinin arasına almış, muhtemelen bir serseri olarak kariyer seçimini iki kez düşünüyordu.

Vance ve Matt bana çene kaldırarak ve Bobby ve Eddie ile konuşarak uçuş yaptılar, sonra soyunup gözden kayboldular.

Bir süre sonra Daisy, Ada ve Trixie'yi de yanına alarak yola çıktı ve hamburger ve patates kızartması dolu çantalar ve içecek dolu karton tepsilerle geri döndü.

Daisy bana bir hamburger uzattı ve "Hiçbir şey yağlı patates kızartması ve peynirli bir hamburger kadar 'hastane bekleme odası' demez" dedi.

Hamburgercinin bunu bir sonraki reklam kampanyasında kullanacağından şüpheliydim.

Lee ortaya çıktı ve Indy hemen ona doğru yürüdü. Eddie yanımda duruyordu. Elimi tuttu ve bana doğru yürüdü.

"Hey," dedi Lee usulca, sonra, şaka yapmıyorum, bir kolunu belime doladı ve şakağımı öptü, hala orada olan bandajın hemen üstünü.

"Hey," diye cevap verdim beni bıraktığında. Gözleri sıcak ve ilgiliydi ve belki de o kadar korkutucu olmadığını düşündüm.

Eddie'ye baktı ve gözlerindeki sıcaklık ve endişe eridi ve belki de yanıldığımı düşündüm.

"Slick'i yakaladık."

Eddie de ben de gerildik.

"Onu içeri mi getiriyorsun?" Eddie sordu. Lee başını bir kez salladı.

"Nezarethanede. Soracağımız birkaç soru daha var ve sonra onu karakola götüreceğiz."

Nezarethanenin ne olduğunu bilmiyordum ama kulağa pek de iyi bir yermiş gibi gelmiyordu. Slick için çok üzülmedim. Bu beni kötü bir insan yapabilirdi ama hiç üzülmedim.

Eddie bu açıklama karşısında mutluluktan havalara uçmuş gibi görünmüyordu. Sanki bu ilk kez olmuyormuş gibi kabullenmiş görünüyordu.

Lee'nin gözleri bana döndü. "Babanla işi bitti ve artık ailenle bir ilişkisi olmayacak."

Slick'in babamla işi bitmişti çünkü onu dövüp parçalamıştı ya da Lee öyle yapmıştı. İkisini de sormadım, çünkü Lee'nin yüzündeki ifade tartışmaya katılmamı gerektirmiyordu.

"Vince ile bir ittifak kurdu," diye devam etti Lee. "Vince onu aynı hedefe sahip olduklarına ikna etti ve Slick takviye arıyordu, bu yüzden çok fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Bu yüzden Vince geçen gece oradaydı." Durakladı. "Vince'i henüz bulamadık."

Bu iyi bir haber değildi.

Lee Eddie'ye döndü. "Mace tatil günlerini kullanıyor. Vince'in peşinde. Lanet olası bir görevde. Mace gittiği ve Jet'e koruma sağladığı için iki adam eksikim var. Bobby'yi çekmek zorundayım. Mace'in bir görevi vardı ve Bobby'nin yerine bakması gerekiyor. Ike ona ihtiyacın olduğunda hazır olacak."

Eddie de bu habere pek sevinmemişti. "Mace'in aklında ne var?" Eddie sordu.

Lee ona, "Mace bazı sorunlar üzerinde çalışıyor," dedi.

Bu Eddie'yi gerçekten mutsuz etmişti, çenesinin sıkılmasından bunu anlayabiliyordum.

"Ben onu bulmazsam Vince'in işi biter," dedi

Eddie. "Sen onu bulmazsan Vince'in işi biter," diye onayladı Lee.

Eddie iki dilde birkaç kötü söz söyledikten sonra şöyle dedi, "I yapamaz inanmakI var için korumak o Lanet olsun."

göt herif."

Ben de inanmadım.

"Sokağa çıkmam gerek," diye bitirdi Eddie, kolu bana dolanırken.

Benimkilerin ikisi de onun etrafında dolandı ve ben ona baktım.

"Git. Ben iyi olacağım." Sonra Lee'ye döndüm ve "Daha fazla koruma göndermene gerek yok, Tex ve-" dedim.

Lee sözümü kesti, "Şu anda Nightingale Araştırma'nın öncelikli hedefi sizin korunmanız. Bu bekleme odasında güvendesiniz ama buradan çıktıktan sonra korunacaksınız."

"Ama"

Indy'ye döndü. "Korunmadığı sürece gitmez."

Indy başını salladı.

"Senden bunu isteyemem-"

Tekrar sözümü kesti, "Sormadın." "Lee..."

Denedim.

Gözleri bana kaydı ve ben de sustum.

Evet, Lee'nin korkutucu olmadığı konusunda yanılmışım.

Belli ki Indy onun korkutucu olduğunu düşünmüyordu. Indy sırtıyordu.

EDDIE, Lee ve Bobby ayrıldılar ve biz de uzun bir süre için yerleştik.

Lavonne her yirmi dakikada bir sigara içmek için dışarı çıktı.

Ona katılmayı düşündüm. Hiç sigara içmemiş olsam da, durum bunu gerektiriyor gibi görünüyordu. Yine de Nightingale Araştırma Ekibi'nin siyah SWAT kıyafetleriyle üzerime çullandığını, hastanenin yanından aşağıya indiğini, beni zincirlediğini ve bekleme odasından dışarı adımımı atarsam beni güvenli odaya götürdüğünü hayal ettim. Bir dahaki sefere sevdiğim biri hareket halindeki bir araçtan fırladığında sigara içmeye başlamaya karar verdim.

Eddie belli ki birkaç telefon görüşmesi yapmış ve Blanca ile Elena da gelip sırayla Indy, Ally, Daisy ve Ada ile birlikte bize kahve getirip kimsenin düşünceleriyle uzun süre yalnız kalmamasını sağlamışlar.

Zamanımın çoğunu Lottie ile oturarak ve onun elini tutarak geçirdim.

"Onunla son konuştuğumda pek nazik davranmamıştım," dedi bana.

Elini sıktım. "Kes şunu. Bunun bir faydası yok, o yüzden dur."

O da elimi sıktı.

"Seni seviyorum Jet," diye fısıldadı duvara bakarak. Gözyaşlarımı yuttum. Tekrar.

"Ben de seni seviyorum."

Birkaç saat sonra doktorlar geldi. Bize babamın yaraları ve ona ne yaptıkları hakkında bir sürü şey anlattılar ama tek duyduğum hayatta olduğuydu.

Yoğun bakımdaydı, durumu kritikti. Teker teker içeri girmemize izin verildi. Önce Lottie (çünkü söyleyecek şeyleri vardı), sonra annem (çünkü söyleyecek şeyleri olduğundan şüpheleniyordum) ve sonra ben.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece bir süre elini tuttum. Uyuyordu ama daha iyi görünüyordu. Çünkü artık her yerinde kan yoktu.

Yoğun bakımdan çıktım, herkesten uzaklaştım ve koridorda yürüdüm.

Eddie'yi

aradım.

"Evet?"

"Yaşıyor, durumu kritik, yoğun bakımda." Fiiller gibi süslü bir dil kullanmak içimden gelmiyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Kalıyor musun?"

diye sordu. Bunu düşündüm.

"Sanırım acı biber yapmam gerekiyor," diye cevap verdim. "Mutfağınızı kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır."

"Herkesi davet etmemin bir sakıncası

var mı?" "Hayır."

"Eğer eve zamanında varamazsan, sana biraz ayırırım."

"Acı biberin kızarmış tavuk bifteğin kadar iyi mi?" diye sordu.

Ne diyebilirim ki? Ben bile biberimi çok severdim. "Sorun değil," diye yalan söyledim.

"Tam bir pisliksin."

IKE ortaya çıktı ve herkes verdiğim görevleri yerine getirmek üzere dağıldı. Acı biber yaptığım büyük, ağır tabanlı tenceremi ve ihtiyaç duyulacak diğer mutfak gereçlerini almak için evime bir birlik (çünkü Tanrı Eddie'de ihtiyacım olan şeylerin olmadığını biliyordu). İçki dükkanına gittim (çünkü Tanrı içkiye ihtiyacımız olacağını biliyordu). Lottie ve Ike'ı King Soopers'a götürdüm ve her zamanki çılgın koşuşturmamla onları oradan geçirdim.

Ike, Lee'nin çok iyi tanımadığım bir başka adamıydı. Ike'ın kahve içen bir adam olduğunu düşünmüyordum. Daha çok çiğ yumurta severdi ve Fortnum's'da çiğ yumurta servis etmezdik.

Açık tenli, siyah bir adamdı, benden birkaç santim daha uzun, sıırım gibi, kel ve başka bir yerden gelen dövmelerden birine sahipti, ama dövmenin kısmen boynundan yukarı ve kolundan aşağı kaydığı yeri görebiliyordunuz.

Eddie'nin yerine geldik ve herkes içeri girdi. Annem ve Trixie sanki Tac Mahal'e girmişiz gibi sadece huşu olarak tanımlanabilecek ifadelerle etrafa bakmaya başladılar.

"Buranın sahibi Eddie mi?" Trixie sordu, ya da daha çok nefes aldı.

Harika.

"Evet," diye cevap verdim, yiyecekleri mutfağa taşıırken.

Daisy zaten oradaydı.

"Kahve makinesi bu mu?" KitchenAid'i gösteriyordu.

Tanrı'nın o gün babamın yaşamasına izin verdiğini düşünürsek, bunun zorlama olduğunu biliyordum ama yine de haber gönderdim.

"Kahve makinesi ne olacak?" Annem sordu.

Daisy, "Eddie ve Jet onu birlikte aldılar," diye cevap verdi.

Tanrı'nın yanıtı, fazla mesai yapmak istemediğiydi.

Annem ve Trixie bana baktılar.

Bunu yapamazdım. Gözlerinde umut parlıyordu ve o gün umuda ihtiyacımız vardı, bu yüzden başımı salladım ve kahve makinesinin sihrini yapmasına izin verdim.

Çok miktarda chili yaptım.

Genelde acı biber yapmak kolaydı.

Blanca etrafımda dolanırken daha zor oluyordu.

Kaynamakta olan güveçten bir kaşık aldıktan sonra bana "Daha fazla kırmızı biber lazım" dedi.

"Tamam." İtiraz etmedim. Biraz daha döktüm ve

kariştirdim. Bir kaşık daha aldı. "Biraz daha kimyon."

Zihinsel bir iç çekiş yaptım ve biraz daha döktüm.

Bir kaşık daha aldı. "Jalapeños lazım. Markete gideceğim."

Sonra Elena'yı yakaladı ve gittiler.

Yedi torba yiyeceklerle geri geldiler. Bir kısmı parti için, çoğu da Eddie ve benim içindi, böylece Blanca'ya torun vermek için önümüzdeki ay boyunca kesintisiz seks yapabilecektik.

Yedik. İçtik. Vance uğrayıp bir kase acı biber yedi ve kalmaya karar verdi. Matt ve Bobby'yi aramış olmalı çünkü onlar da geldiler. Bira bitmek üzereydi, bu yüzden Lottie daha fazla bira almak ve hızla azalan Frito stokunu yenilemek için gitti.

Duke ve Dolores gelince mutfağa koştum ve Eddie eve döndüğünde yesin diye buzdolabına koymak üzere bir Tupperware'e bir miktar acı biber doldurdum.

O sırada cep telefonum çaldı.

Akıllıca olmadığını biliyordum.

Ike, Vance, Bobby ve Matt diğer odadaydı, Tex ve Duke'tan bahsetmiyorum bile. O kadar çok korumam vardı ki, adeta bir koruma ordusu gibiydiler. Oraya girebilirdim. Sorabilirdim. Risk alabilirdim.

Ama yapmadım. Risk çok büyüktü.

Risk Lottie'ydi.

Telefonumda LOTTIE arıyor yazıyordu.

Açtım ve kulağıma götürür götürmez Vince dedi ki, "Kız kardeşini buldum. Sana olması gereken şeyin ona da olmasını istemiyorsan, benimle Louisiana ve Pearl'deki 7-Eleven'in otoparkında buluş. Kuyruk yok, koruma yok, hemen şimdi. Anladın mı beni?"

Bağlantıyı
kes.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Hayatımın o noktasında, F-kelimesi hakkında endişelenmenin ötesindeydim.

Mutfakta durdum ve karar vermek için iki saniye harcadım. Sonra tezgahın üzerinde duran Blanca'nın anahtarlarını aldım ve hızla arka kapıdan çıktım.

Blanca garajın yanındaki arka yola park etti. Yiyeceklerle döndüğünde bunu yaptığını gördüm. Gümüş rengi bir Honda Accord kullanıyordu. Yeniydi, güzeldi ve onu çalmama aldırmayacağını umuyordum. Bunu öğrenmek için hayatta kalacağımı daha çok umuyordum.

Louisiana ve Pearl'deki 7-Eleven arabayla beş dakikadan daha kısa bir mesafedeydi ama yine de rekor sürede oraya ulaştım.

İçeri girdim. Otoparkta bir sürü araba vardı ve en sonda içinde insanların oturduğu bir araba gördüm, Lottie'nin sarı saçları görünüyordu.

Dışarı çıktım, anahtarları cebime koydum ve ona doğru yürüdüm.

Vince de arabadan indi ve Lottie'yi sürücü koltuğuna doğru sürükledi. Solgundu ve gözle görülür bir şekilde titriyordu, gözleri iriydi, elleri belli ki kelepçeliydi ya da arkadan bağlıydı.

"Jet, yapmamalısın-" diye başladı.

Ulaşma mesafesindeydim. Lottie sözünü bitiremeden öne doğru itildi. Kolum tutuldu ve sürücü tarafından arabanın içine itildim. Tüm bunlar saniyeler içinde oldu. Ses bile çıkarmadım.

Lottie'nin dizlerinin üzerine çöktüğünü ve kollarını kullanmadan ayağa kalkmaya çalıştığını görebiliyordum. Vince arabayı rölantiye almıştı ve 7-Eleven otoparkından o kadar hızlı çıktık ki onu kıl payı kaçırdı.

Deli gibi araba kullanıyordu ve ben canımı kurtarmak için direndim ama yine de kapıyı açıp kendimi arabadan atıp atamayacağımı kontrol edecek kadar aklım başımdaydı. Bunun beni öldüreceğini düşünmemiştim. Canım yanacaktı ama Vince'in planladığından daha az zihinsel yara izi bırakacaktı.

Ne kolu ne de kilidi vardı.

Harika.

Kendimi onun üzerine atıp bir kazaya neden olabilirdim ama kemerim bağlı değildi ve onun sürdüğü hızda bir kaza beni öldürebilirdi, bu yüzden bu fikir pencereden dışarı çıktı.

Konuşarak kurtulmaya karar verdim.

"Vince..."

Tek söyleyebildiğim buydu. Elinin tersiyle ağzıma vurdu ve hemen kan tadı aldım.

Sanırım konuşmak da yasaktı.

Fırsatımı beklemeye karar verdim. Bir tane olmalıydı, sadece olmalıydı.

Arabayı sürerken bu düşünceyi aklımdan çıkarmadım.

Beni hiç gitmediğim bir yere götürdü. Orada olmak için bir neden yoktu ve geri dönüp dönmeme konusunda asla seçim yapmamayı umuyordum (dönmemeyi seçerdim).

Fare kapalı kavşaklarının altından geçtik. Üzerimizde bir otoyol kütlesi, etrafımızda ise muhtemelen evsizler ve uyuşturucu bağımlıları tarafından bırakılmış olan ve hiçbir akşamki şenliklere katılmayan sert beton ve çöplerden başka bir şey yoktu.

Vince durdu. Beni sürücü tarafından arabadan çıkardı ve ben karşı koyamadan ya da kaçamadan pantolonunun kemerinden bir silah çıkardı.

Sonra kafama dayadı.

"Uzun zamandır bunu bekliyordum," dedi beni ilerletirken. "Pantolonunu çıkar."

Biraz kıpır kıpır olmaya başlamıştım.

Fırsatım ortaya çıkmıyordu ve korkmaya başlamıştım.

Bu yüzden tereddüt ettim.

Silahı kafamdan çekti ve bir el ateş etti.

Beni vurduğunu düşünerek sıçradım ama benden uzağa ateş ettiğini fark ettim.

Silahı tekrar kafama dayadı.

"Pantolonunu çıkar."

Bana söyleneni yaptım. Belki de kirlenmeden önce ölmek en doğru yoldu ama o anda düşünemiyordum.

Kemerimi çözüp pantolonumun fermuarını indirdiğim anda beni döndürdü ve gövde mi arabanın kaputuna bastırdı. Kasıklarını arkama bastırdı, vücudunun geri kalanını sırtıma ve silahını şakağıma dayadı.

"Seni arabaya yaslayıp sikeceğim, sonra da köpek stili yapacağım," dedi kulağıma.

Kalbim hızla atıyor, nefesim kesiliyordu ve zihnim tamamen bomboştu.

Daha bitirmemişti.

"O zaman bana bir şişe al ve seni onunla da becereceğim, kıracağım ve seni onunla becereceğim. Sertçe. Seni parçalara ayıracağım. Bir dahaki sefere taşralı erkek arkadaşın sikini içine soktuğunda çığlık atacaksın."

İşte o zaman kirlenmeden önce ölmenin doğru yol olduğuna karar verdim.

"Önce yalvarmalısın," dedi.

Pantolonumu indirmeye çalıştı. Sorun şuydu ki, bir elim kafama silah dayamışken ve vücuda kalalarımdayan bükülmüşken bu hiç de kolay değildi.

"Yalvar, kaltak!" diye
bağırdı. Gerçekten.

Yeter artık.

"Siktir git!" Bağırdım ve sonra geriye doğru bir kafa vuruşu yaptım, onu sivri bir yerde yakaladım ve umarım acıtmıştır çünkü benim için cehennem gibi acıttı.

Onu da yanıma alarak ayağa kalktım.

Beni geri itmeye çalıştı ve ben de onunla birlikte gitmeye başladım, ancak biraz döndüm ve ona ve arabaya doğru yanlamasına sıkıştım.

Mücadele ettim, önden öne doğru kaymayı başardım ve elimi silahın üzerine koydum.

İkimizin de elleri silahı kontrol etmek için çırpınırken, kıımı arabanın üzerine koydum, dizlerimi yukarı kaldırdım, ayaklarımı karnına dayadım ve ittim.

Uçtu gitti. Kendini toparlayamadan arabadan indim ve üzerine atladım.

Belki de koşmalıydyım ama koşmadım. Kaamayacak kadar kızgındım. Hayatımı cehenneme çevirmişti ve aklımda olan tek şey buydu. Muhtemelen aptalcaydı ama gerçekten umurumda değildi. Üşüne ıktım, yumruğumu kaldırdım ve suratına indirdim.

"Lanet olası orospu!" diye hırladı ve silahını bana doğrultmaya çalıştı.

Gördüm, yan hamle yaptım, ön koluna vurdum ve silah uçtu.

"Orospu çocuğu!" Bağırdım, ellerim kafasının iki yanına gitti. Kaldırdım ve betona vurarak kırdım.

Daha önce hiç kimsenin kafasını betona vurmamıştım ve bu sadece iğrenç ama müthiş bir heyecan olarak tanımlanabilecek garip bir his yarattı.

Kendime kötü bir insan olup olmadığımı sormama gerek yoktu. O anda sadece öyleydim.

Kolum geri gitti, yüzüne tekrar vurmak için dirseğimden büküldü, ama bileğimi yakaladı, bükte ve beni sırtüstü çevirdi, o üstteydi.

Hmm.

Bu muhtemelen avantajlı bir pozisyon değildi.

Bunu düşünmek için çok az zamanım vardı çünkü bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra havada uçuyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve yukarı baktım.

Mace tepemde durmuş, aşağıya bakıyordu, yüzü kaya gibi sertti. İyi olduğumu anlamış olmalı ki vücudumun etrafında dolaştı ve Vince'e doğru ilerledi.

Bir süre öylece yattım, zor nefes alıyordum ve yalnız olmadığımın verdiği ani rahatlama bedenimi yırtarken kendimi tuhaf hissediyordum.

Tamam, dersimi aldım.

Tanrı ufak tefek şeylerle uğraşmazdı. Tanrı önemli bir şey olduğunda devreye girerdi.

Bildiğim iyi oldu.

Titreyerek ayağa kalktım ve sadece yalnız olmadığımı değil, gerçekten yalnız olmadığımı fark ettim.

İnsanlar gölgelerden oluşuyordu. Darius öne çıktı, Lee de öyle. Hank arkamdan geldi. Yıllar önce Eddie'nin evine gelen polis memuru Willie Moses da bu kez sivil kıyafetleriyle ortaya çıktı.

Eddie de oradaydı. Olay yerini taradığımda, Vince'i çoktan kelepçelemiş ve Vince'in beni sıkıştırdığı gibi (bariz farklılıklar dışında) arabanın kaputuna bastırmıştı.

Willie'nin ortağı Brian'ın kullandığı bir ekip arabası Vince'in arabasının yanına yanaştı.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Süper Kahramanların Adalet Birliği gibiydi ama onun yerine Seksi Erkeklerin Adalet Birliği'ydi.

Kalbim hâlâ hızla atıyor, nefes nefese kalıyordum ve garip bir şekilde çok üşüdüğümü hissediyordum.

Orada öylece durup hepsine baktım, titremem dışında k ı p ı r d a m a d a n duruyordum.

Eddie bana baktı, Vince'i arabadan çekip Willie'ye doğru itti, ondan uzaklaştı ve arkasına bakmadı.

Sonra bana geldi.

Yaklaştı, herkesin görüşünü engelledi ve elleri kot pantolonuma gitti. Düğmelerini ilikleyip fermuarını çekerken ve tokasını takarken kıpırdamadım, belki nefes bile almadım, gözleri sürekli benimkilere bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu işi bittiğinde.

Başımı salladım.

Bu bir yalandı. Cidden saçmalıyordum. İyi değildim. Dehşete düşmüştüm.

"Nefes alırsan daha emin olurum," dedi Eddie.

Fışkırırcasına bir hava çıkardım.

Gözlerini kapadı, alnını benimkine dayadı ve sonra açtı.

"Daha iyi," diye mırıldandı.

Willie, "Onu karakola götürüyorum," diye seslendi.

Eddie döndü ve başıyla onayladı. Willie Vince'le konuşarak uzaklaşırken Brian ekip arabasının arka kapısını açmıştı.

Bitmişti.

Yüce Tanrım, sonunda bitmişti.

Ne yapacağımı bilemedim, kahkahalarla mı güleyim yoksa ağlayayım mı?

Karar verme şansım olmadı. Lee yaklaştı.

Eddie Lee'ye döndü, yüzü değişmiş, öfke, hem de çok öfke kaydetmişti.

Tamam, belki de bitmemişti.

"Sen ve ben konuşmalıyız," diye açıkladı Eddie.

Uh-oh. Eddie ile konuşmak.

Eek!

Lee, "Her şey kontrol altındaydı," diye karşılık verdi.

Şaşkınlık içinde birinden diğerine baktım. Kafa karışıklığı iyiydi. Kafa karışıklığını kucaklıyordum. Aşırı soğuk ve titremeyi ortadan kaldırıyordu.

Darius, Hank ve Mace de yakınlaştı ama bence Lee ve Eddie'nin kavga etme ihtimaline karşı yakınlaştılar.

Eddie, Korkunç Eddie sesiyle, "Hombre, ellerini kızın üzerinde tutmamalıydı ve kesinlikle pantolonunun fermuarını açmamalıydı," dedi.

Belki Eddie öfke hissetmiyordu. Belki de öfkenin birkaç kademe üstünde başka bir şeydi.

Lee, "İki adam kaçırma suçundan iki adam kaçırma ve pantolonun fermuarını açarak tecavüze teşebbüs suçuna geçti," diye cevap verdi.

Göz kırptım.

Pardon?

"Pardon?" Fısıldadım.

Eddie bir santim kadar kımıldadı ama bu korkutucu bir santimdi. Beni görmezden geldi, vücudu ve yüzü artık açık bir düşmanlık sergiliyordu ama sesi hâlâ sakindi.

"Öyle mi? Senin için uygun mu? Senin için sorun yok mu?" Lee, "Darius başından beri buradaydı," dedi.

"Siktir, Lee! Sen kullanılmış benim kadın olarakYem!" Eddie bağırdı.

Eek!

W-kelimesi daha da korkutucu bir B-kelimesi ile birlikte. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Lee bana döndü ve Eddie bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bugün hastanede kotuna bir takip cihazı yerleştirdim ve Vance de Eddie'nin evinde Lottie'ye planı anlattı. Mace, Vince'i bulmuştu ve seni izlediğini biliyorduk. Lottie kendi cihazıyla korunmasız bir şekilde dışarı çıktı. Vince yemi yuttu. Şimdi işimiz bitti."

Onun sözleri üzerine gözlerimi kırmızı bir film kapladı.

Korkutucu ya da değil, Lee Jet'in Yeni Bulunan Tavrından bir doz alacaktı.

"Kız kardeşimi yem olarak mı kullandın?" Bağırdım, o gece ikinci kez hayatımı ellerime aldım ve omzunu ittim.

Eddie bileğimden tutup sırtımı göğsüne çekti ve kolumu önden belime doladı.

"Onu takip ettim, Lee. Korunuyordu. Willie onu yakaladı," Eddie beni görmezden geldi ve (bana sorarsanız bencilce) kendi konusuna devam etti.

"Willie beş dakika gecikti," diye yanıtladı Lee. Eddie'nin tutuşuna karşı mücadele ettim.

"Kız kardeşimi yem olarak mı kullandın?" Tekrar bağırdım, hayatımda ilk kez dikkatlerin üzerimde toplanması gerektiğini hissediyordum.

Lee'nin gözleri bana döndü. "Kız kardeşini koruyordum." Oh.

Peki o zaman.

Bu da bir şeydi.

Mücadele etmeyi bıraktım.

Darius sonunda, "Bitti artık," diye konuştu. "Nasıl bittiğinin ne önemi var? Herkes nefes alıyor. Kavga etmeyi bırakın." Bunu Eddie ve Lee'yi kavga etmekten alıkoyma konusunda çok pratik yapmış gibi söylemişti.

Eddie ve Lee birbirlerine baktılar.

Gergin bir şekilde bekledim.

Hmm.

Kavga etmeyi bırakmaya hazır gibi görünmüyorlardı.

Yeesh.

Erkekler.

"Acı biber yaptım," diye ağzımdan kaçırdım.

Herkes bana baktı ve bir saniye sonra Eddie'nin bana sarılan kolu gevşedi.

"Eğer Eddie'nin yerindeki herkes bunu silip süpürmediyse, biraz kalmış olmalı," diye devam ettim.

Durumu yatıştırmaya çalışıyordum.

İşe yaramıyordu.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı Darius, tekrar gölgelerin arasında kaybolmaya hazır görünüyordu.

Ona döndüm. "Çok var."

Beyaz bir diş parıltısı gördüm, sonra gitmişti.

Gördün mü, haklıymışım. Darius iyi bir adamdı.

Hank'e bir bakış attım ve hayatın kesinlikle grinin tonlarını barındırdığını kelimelerle ifade etmedim.

Hank bana göz kırptı.

Her neyse.

Döndüm ve Eddie'nin kolu etrafımda kaldı ama sırtımdan kaydı.

Ona baktım. "Eddie, Lee'yle kavga etmeyi bırak. Hastaneye gidip babamı kontrol edelim, sonra da eve gidelim."

Tatlı ve ikna edici bir ses kullanmaya çalıştım ama Eddie tatlı dille konuşulacak ve ikna edilecek havada değildi.

Eddie, Lee'ye, "Indy'nin o duruma düşmesine izin vermezdin," diyerek konuyu zorladı.

"Haklısın. Ben olsam yapmazdım," diye yanıtladı Lee. "Indy kendini bu işin içine sokardı. Ve iki gün önce, Vince'in Slick'le işbirliği yaptığını öğrendiğimizde ve Jet'e bu seçeneği sunmak istediğimizde, buna izin vermedin, ama sanırım kabul ederdi."

Lee'ye bakmak için arkamı döndüm, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Söylediği şey beni şaşırttı. Beni daha çok şaşırtan şey ise haklı olmasıydı, ben olsam kabul ederdim.

Lee bana "Bilmeni tercih ederdim," dedi.

Vay canına. Bu çok büyük bir şeydi. Sadece benim kabul etmem değil, onun da kabul edeceğimi düşünmesi bile dünyayı sarsacak türdendi.

"Teşekkür ederim," dedim ve bunda ciddiydim.

O anda Eddie'nin işi bitmişti. Elimi tutup beni de yanına alarak hareket etti.

Sanırım benim de işim bitmişti.

"Acı biberi unutmayın!" Lee, Hank ve Mace'e seslendim.

Bir araya toplandılar ve bana bakmak için başlarını çevirdiler. Hepsi çenelerini kaldırıp sırttılar.

Eddie beni uzaklara, kamyonu park ettiği yere götürdü. Yolcu tarafına binmeme yardım etti ve sonra sürücü tarafına bindi.

Kamyonu çalıştırmadan önce bana döndü. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Bitti," dedim ona, neredeyse sersemlemiş hissederek ve kahkahalara ya da gözyaşlarına ya da her ikisine birden boğulmak için uygun zaman olduğunu düşünerek.

Yine yanlış.

Birdenbire beni koltuğa doğru çekti, döndürdü ve kuşağına çekti. Kolları beni sıkıca sardı ve yüzü boynuma gitti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

O haklıydı. Bu tüm F-kelime anlarını sona erdiren F-kelime anıydı.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedim ona.

Başını kaldırdı ve eli saçlarımın arasından geçti, parmakları başımın arkasında kıvrıldı ve beni öptü. Derin, tutkulu, dilli bir öpücük değildi. Tatlı, yumuşak ve gerçekten güzeldi.

Başını kaldırdığında ona "Lee'nin teklifini kabul ederdim," dedim.

"Biliyorum. Bu yüzden sana vermesine izin vermedim." Vay canına, bu da dünyayı sarsan bir şeydi.

Ne olursa olsun, parıltıyı çektim.

Başını salladı, bakışlardan hiç etkilenmemişti.

Zorlamadım. Şimdi tartışmanın sırası değildi, özellikle de elimizde bekleyen bir sorun varken.

Ellerimi omuzlarına koydum, birinin parmakları tişörtünün yakasıyla oynuyordu.

"Şey... ufak bir sorun var," diye paylaştım. Eddie sustu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Hmm.

Oh iyi, bunun için bir şey yok...

"Annenin arabasını çaldım sayılır," diye itiraf ettim.

Saçlarımdaki eli sırtımdan aşağı kaydı ve beni içine çekti.

"Bence seni affedecektir," dedi bana.

İçim rahatladı.

ÇANTAMIN OLDUĞU BOŞ ALAN

Talarm çaldı, Eddie bir düğmeye dokundu ve yataktan yuvarlandı.

Eddie'nin beni rahatlatacağını düşünerek yastığa sarıldım. Yani, hayatımın en travmatik iki haftasını atlatmışım, kaçırılmış ve neredeyse tecavüze uğramışım.

Eddie'nin eli bileğime dolandı ve beni yataktan çekti.

"Eddie!" Odanın içinde sürüklenirken ağladım. "En azından bir erteleme düğmesine basmayı hak ediyorum. Dün gece kaçırıldım ve neredeyse tecavüze uğruyordum."

Durdu. Ona çarptım ve yukarı baktım. Um...eek!

"Bu konuda da şaka yapmıyoruz," dedi.

"Şaka yapmıyordum," dedim ona.

Elleri üzerimdeki tişörte gitti, sonra yukarı kalktı ve sonra kayboldu.

"Duştan sonra daha iyi
hissedeceksin." Haksız değildi.

Duştan sonra yatağa geri d6nd6m ve Eddie işe gitti.

Sonunda uyanıp banyoya girdiğimde, aynaya baktığımda
Trixie'nin yeni sağ modelinin bir zayıflığı olduğunu fark
ettim. Islandıktan sonra 6zerinde uyumamışsın.

Tek kelime: korkutucu.

şakağımdaki bandajı çekince sıyrığın kabuk bağladığını
g6rd6m. Saçımı ıslattım, yatak odasına d6nerken atılmış
tiş6rt6 aldım, giydim ve yerdeki çantama baktım. Bir
yerlerde patlamıştı. Her şeyi d6zenli tutmak için çok fazla
zamanım olmamıştı.

Bu y6zden ortalığı topladım.

6nce Fortnum's'ı aradım ve geç geleceğimi ya da hiç
gelemeyeceğimi s6yledim.

Sonra yatağı soydum, mutfaktan bodruma inen
merdivenleri buldum ve çarşafları çamaşırhaneye
doldurdum. Biraz daha çarşaf bulup yatağı d6zelttim, sonra
da evi temizledim.

T6m zaman boyunca d6ř6n6yordum.

Bir gece önce Eddie beni Dedektif Marker ile konuşmak ve suçlamada bulunabilmeleri için ifademi almak üzere karakola götürdü. Sonra beni hâlâ uyuyan ve durumu değişmemiş olan babamı ziyarete götürdü. Daha sonra Eddie'ye gittik ve herkes beni mikroskop altına alırken Eddie acı biber yedi.

İyi olduğumu ve sinirsel bir çöküş yaşama tehlikesi altında olmadığımı anladıklarında hepsi evlerine gitti. Eddie bana bir tişört verdi ve yatmaya gittik.

Artık her şey bitmişti ve güvendeydim. Slick ve Vince kilit altındaydı ve babam da orada takılıyordu.

Tama

m.

Güve

nli.

Just Jet'e dönelim.

Aslında kararımı vermek için çok düşünmem gerekmedi. Çok kolay oldu.

Giyindim, biraz makyaj yaptım ve saçımı at kuyruğu yaptım. Beni alması için Lottie'yi aradım, çantamı ve mutfaktaki tüm ıvır zıvırımı topladım ve kahve makinesini temizledim.

Lottie kiralık arabasıyla geldi ve beni daireme geri götürdü.

Eve dönerken gözlerini bana kaydırarak "İyi misin?" diye sordu.

"Herkes bana iyi olup o l m a d ı ğ ı m ı sormayı bıraksa daha iyi olurdu," dedim ona.

"Önemişiyoruz." Sesi biraz sinirli geliyordu. İçimi çektim. "Ben iyiyim."

"Bütün bu eşyalar da neyin nesi? Eve geri mi taşınyorsun?" "Evet," dedim.

"Neden?"

"Her şey bitti."

"Ne bitti?" diye sordu.

Yan camdan dışarı baktım. "Hepsini."

"Jet-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Jet-"

Ona döndüm. "Dedim ya, bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bana ters ters baktı. "Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedim, yüreğim parçalanarak. "Biliyorum."

Eşyalarımı merdivenlerden yukarı taşıdık.

Annemle konuşmaktan kaçındım (her ne kadar çok istediğı belli olsa da) ve çamaşırları yıkayıp hemen dışarı çıktım.

İki hafta sonra ilk kez arabama bindim ve çalıştırdım.

Bir kedi yavrusu gibi mırıldandı.

Harika. Arabamın huysuz olmasını isteyeceğim kimin aklına gelirdi?

Kredi Birliği'ne gittim, Jody ve Amy'ye el salladım ve müdür Nicki'nin kapısını aldım.

"Hey, Jet!" diye bağırdı beni gördüğünde, sonra gözleri büyüdü, "Vay anasını! Kafana ne oldu senin?"

"Kurşun yarası," diye cevap verdim sanki her gün bir kurşun yarası alıyormuşum gibi ve iri gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Görmezden geldim.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordum.

Konuştuk. İşimi geri istedim. Açık pozisyonları olmadığını söyledi. Sonra da olduğunda beni arayacağını söyledi.

Jody ve Amy ile bir süre konuştum, ikisinin de gözleri sürekli o konuya kaymasına rağmen konuyu son zamanlarda yaşadığım sıkıntılardan ve kurşun yaramdan uzak tuttum.

Sonra Smithie'ye gittim. Smithie bütün gün açıktı ama gündüz ekibi ikinci sınıftı. Söylenecek hoş bir şey değildi ama dürüstçe söylenmiş bir şeydi.

İçeri girdim.

"Bakın kimler gelmiş. Dün gece işlerini yoluna koyduğunu duydum," dedi Smithie ben içeri girdiğimde.

Darius'un koca bir ağzı olduğunu çabucak öğreniyordum. Ona başımı salladım.

Smithie'nin kadınlarından biri olan LaTeesha barda onun önünde duruyordu. Smithie'nin dört farklı kadının dolabında kıyafetleri vardı ve paylaşmaktan çekinmiyor gibiydiler. Bunun nedeni biraz Smithie'nin uzun bir yol kat etmesi olabilir. Smithie'nin hepsini mutlu edecek kadar büyük bir kalbi olduğu için de olabilir. İkisinden de biraz olabilir.

"Hey, kız arkadaşım, nasıl gidiyor?" LaTeesha beni kucaklayarak sordu.

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkürler," dedim ve ona tekrar sarıldım.

Bıraktığında Smithie'ye döndüm.

"İşimi geri alabilir miyim?" diye sordum.

Kaşları havaya kalktı. "Kız kardeşinin yardım edeceğini sanıyordum."

"Eminim öyledir."

"O zaman neden iki işe birden ihtiyacın var?"

"Fortnum's'ı bırakıyorum, bu daha iyi para veriyor."

Smithie bana baktı, sonra LaTeesha'ya, sonra tekrar bana baktı. "Polis sevgilin bu konuda ne düşünüyor?"

"Ayrılıyoruz," dedim ona.

Smithie tekrar LaTeesha'ya baktı. Dudağını ısıırıyor ve bana bakıyordu.

"Yine mi geldin?" Smithie gözlerini tekrar bana çevirerek sordu.

"Ayrılıyoruz," diye tekrarladım.

"Kırılıyor mu, kırılmıyor mu?" Smithie sorguladı. "Henüz ona söylemedim," diye paylaştım.

Smithie ve LaTeesha arasında bakışmalar devam etti. "LaTeesha'ya bundan bahsetmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım ama gülümsedim. "Sadece burada çalışmaya geri dönüp dönemeyeceğimi bilmek istiyorum."

Smithie iç çekti. "Bir kez Smithie'nin kızı oldun mu, her zaman Smithie'nin kızı olursun. Geri dönmek istiyorsan Pazartesi gecesi başla. Geri dönmek istemiyorsan, umurumda değil. Önlük giysen de içki içsen de burada her zaman hoş karşılanacaksın. Gerçi bence kız kardeşinin bir süre çalışmasına izin vermeli ve sadece içki içmelisin, ama ben ne bilirim ki? Ayrıca senin için kendini tehlikeye atan bir erkek arkadaşından ayrılman gerektiğini de düşünmüyorum."

"Smithie," dedi LaTeesha usulca. Onu görmezden geldim.

Aslında onu görmezden gelmedim çünkü sözlerini içimde hissettim ama bunu bilmesine izin vermedim.

Başımı salladım ve "Pazartesi saat yedide burada olacağım" dedim.

Smithie gözlerini başka tarafa çevirmeden önce, "Ya da değil, karar senin," diye karşılık verdi.

LaTeesha kolumu sıktı. Ben

çıktım.

King Soopers'a gittim ve bir sürü şey aldım. Eşyaları sürükleyerek eve getirdim ve doğruca mutfağa gidip oturma odasında oturan anneme, Lottie'ye ve Ada'ya selam verdim.

Malzemeleri poşetlerden çıkardım ve bir pişirme aptalı gibi pişirmeye hazırlanmaya başladım.

Annem, Lottie ve Ada mutfağa geldiler. "Ne yapıyorsunuz?" Annem sordu.

"Fırınılama," diye cevap verdim, unu gereğinden biraz daha fazla kuvvetle açtım, böylece tozlu, beyaz bir "puf" verdi.

"Pişirmek mi?" Annem bir soruyla tekrarladı.

"Herkesi teşekkür etmek için güzel şeyler almaya gücüm yetmiyor, bu yüzden onlar için bir şeyler yapacağım" diye açıkladım.

"Bu çok hoş," dedi Ada.

Lottie kalçasını tezgâha yasladı. "Annem ve ben konuşuyorduk."

Harika. Annem ve Lottie konuşuyor. Bu benim için büyük bir "D" ile felaket anlamına geliyordu.

"Ne hakkında?" Bilmek istemediğim halde sordum.

"Şey," diye başladı Lottie. "Annem buranın ev sahibini aradı ve kira kontratından vazgeçti. Bekleme listesi varmış ve kirayı yükseltmek istiyormuş, o yüzden çok memnun."

Döndüm ve bakakaldım. "Ne?"

"Trixie'nin yanına taşınıyorum," diye haber verdi annem. "Trixie'nin yanına taşınamazsın!"

Bağırır gibi oldum.

"Neden olmasın?" Annem sordu.

Buna verecek bir cevabım yoktu. Her geçen gün daha iyi oluyordu. Eddie haklıydı. Bana sandığım kadar ihtiyacı yoktu.

Bununla mücadele edemeyeceğimi biliyordum ve zaten enerjim de yoktu.

Pişirmeye geri döndüm.

"Nerede yaşayacağım?" diye sordum.

Lottie bana, "Sana Eddie'ye yakın, Viktorya döneminden kalma büyük bir evde, tek yatak odalı tatlı bir yer bulduk," dedi.

Gözlerimi

kapattım. Sonra

açtım.

"Nerede yaşayacaksın?" Lottie'ye sordum.

"Biraz para biriktirdim. Bir ev satın alacağım. Ayrıca annemin OT, PT ve tıbbi malzemelerini ödeyeceğim ve annem tamamen ayağa kalkana kadar Trixie'ye biraz daha fazla vereceğim. Evimi alana kadar onlarla kalacağım. Sen kurtuldun."

Onlara döndüm.

"Paçayı kurtarmak istediğimi kim söyledi?" diye sordum.

Lottie, "Hiç kimse, biz sadece seni s e r b e s t bırakıyoruz," diye cevap verdi.

Onlara baktım ve sonra tekrar pişirmeye döndüm. "Her neyse," diye mırıldandım.

"Dinle, Missy..." Uh-oh, annem M-kelimesini kullandı. "Kendi hayatını yaşamamakta son derece kararlısın, bu yüzden seni biz zorluyoruz ve bu konuda söyleyecek hiçbir şeyin yok. Anladın mı beni?"

Başımı salladım. Bir Missy Anı sırasında tartışılmayacağını çok iyi biliyordum.

"Henrietta Louise..." Annem başımı sallamaya tam olarak kararlı olmadığını biliyordu.

Yüce Tanrım.

Dönüp anneme baktım ve kesinlikle sinirli bir şekilde "Ne?" diye sordum.

"Bana 'ne' deme," diye karşılık verdi annem. "Senin ve o çantanın eve geri dönmesiyle ilgili neler olduğunu bilmiyorum, ama sana şimdi söyleyeceğim, Eddie Chavez'e tutunmazsan ve sıkı sıkıya sarılmazsan her türlü aptalsın."

"Anne-"

Bana El'i verdi.

"Oscar'ı sebepsiz yere bıraktın." Annem beni bilgilendirdi.

"Sahipleniciydi," diye açıkladım.

"Ne olmuş yani?" Annem karşılık verdi. "Bana sorarsan bir erkekte iyi bir özellik. Her neyse, sana tapardı. Tanrı'nın dürüst gerçeğini istiyorsan hâlâ seviyor."

Yeesh.

Ben ölçüm yapmaya, annem de ders vermeye geri döndü.

"Luis sana evlenme teklif ettikten sonra onu bıraktın." "Annesiyle birlikte yaşıyordu," diye hatırlattım ona.

"Yani? Senin için taşınırdı," diye karşılık verdi annem.

"Bunu yaşamak zorunda mıyız?" diye sordum.

Annem tavana doğru konuşmaya başladı. "Alex'in nesi olduğunu bile bilmiyorum, iyi bir çocuktı."

Sanırım bunu yaşamamız gerekiyordu.

O sırada Ada öne çıktı ve elini bileğime doladı. Ölçmeyi bıraktım ve ona baktım.

Gözlerimin içine baktı, küçük, hüzünlü bir gülümseme takındı, bileğimi bıraktı ve döndü. "Şu sıralar Dünyanın En İnanılmaz Polis Kovalamacaları başlıyor. Benim evde izleyelim." dedi anneme ve Lottie'ye.

Hem annem hem de kız kardeşim tartışmak için ağızlarını açtılar ama Ada onlara bir bakış atmış olmalıydı. Ada'nın bakış atma yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordum ama her ne yaptıysa işe yaramıştı.

Gittiler.

İnsanüstü bir çabayla zihnimi boşaltmaya zorlayarak uzun bir süre bulundukları alanı izledim.

Sonra da pişirdim.

Babamı ziyaret etmek için hastaneye gittim.

Geceyi atlatmasının iyi olduğunu söylediler. Onu kritik listeden çıkardılar ve işler böyle devam ederse yoğun bakımdan çıkaracaklardı.

Bana bir süredir uyanık olduğunu söylediler ama onu görmeye gittiğimde uyuyordu.

Oturdum, elini tuttum ve ona günümü anlattım.

Sonra ona kararımı söyledim.

Cevap vermedi. Bana herhangi bir yargıda, tavırda veya tavsiyede bulunmadı ve kesinlikle El'i vermedi.

Bunu yapmamasını tercih etsem de iyi olduğunu düşündüm çünkü herhangi bir yargısı, tavrı veya tavsiyesi yoktu, komadan birkaç beyin yolunun kapanmasından uzak olduğu için değil.

Sonra ayrıldım.

Kapanıştan yaklaşık yarım saat önce Fortnum's'a girdim, elimde kurabiyeler, kekler ve turtalarla dolu teneke kutular ve kutularla dolu çantalar vardı.

Herkes oradaydı - Lee, Indy, Ally, Tex, Duke, Jane ve Hank.

"Jet!" Indy beni görünce bağırdı ve koşarak yanıma gelip bana kocaman sarıldı.

Ona iyi olduğumu söylemek üzereydim ama o geri çekildi ve elini yüzüme doğru itti.

Yüzük parmağında kocaman bir taş vardı.

"Ohmigod!" Bağırdım, çantaları bıraktım ve ona sarıldım, vücudunu bir o yana bir bu yana salladım ve güldüm. "Evleniyorsun!" Biraz geri çekildiğimde ağladım.

Başını salladı. "Lee bana şampanyalı bir kahvaltı teklif etti." Sonra eğildi. "Daha bir saat önce yataktan çıktık," diye fısıldadı.

Gözleri parlak ve mutlu bir şekilde arkasına yaslandı ve ben de bilmiş bir kız arkadaş gibi başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandım.

"Buna inansen iyi edersin," diye cevap verdi.

Herkes kutlama modundaydı ve bu umutsuzluk modundan çok çok daha iyiydi, ben de buna uydum. Indy'ye daha sonra bıraktığımı söyleyecektim.

Kurabiyeler, kekler ve turtalar dağıttım ve Lee'ye ofise götürmesi için büyük bir çanta verdim. İlk başta Indy ve Lee'nin haberlerinin dikkatleri hediyelerden uzaklaştırmasına sevindim. Aldığım bakışlar ve sarılmalar göz önüne alındığında pek işe yaramadı ama artık beni bunu büyötmeyecek kadar iyi tanıyorlardı.

Kapıyı kilitleyip kutlama içkisi için Indy ve Lee'nin evine gidiyorduk ki Daisy elinde yirmi dergiye benzeyen bir şeyle hışımla çıkageldi.

"Ally bana mesaj attı. Bride, Modern Bride, Contemporary Bride, Today's Bride, Denver Bride, Wedding, Martha Stewart Wedding ve Vogue'u aldım, gerçekten sadece resimleri için çünkü kim böyle giyinir ki? Ve People

Çünkü muhtemelen havalı bir ünlü evleniyordur ve biz de fikir çalabiliriz," diye duyurdu.

Ally gülümsedi. "Doğru."

Indy, "Sanırım bu her şeyi açıklıyor," dedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hank, sesi dehşete düşmüş gibiydi. Ona bir sırtış attım.

Onu yakaladı, kolunu boynuma doladı ve bana yanlamasına sarıldı, beni modifiye edilmiş, dostça bir Eddie'nin Kadın Tutuşu ile ona karşı tuttu.

Sırtışım sahte bir hal aldı ve karnımdaki acı verici çatırtıyı görmezden geldim.

Bu adamları özleyecektim.

TOD VE STEVIE, biz Indy ve Lee'lere vardıktan yarım saat sonra Chowleena'yı da yanlarına alarak ortaya çıktılar. Yanlarında bir düzine şişe soğuk köpüklü şarap ve bir Yahtzee oyunu taşıyorlardı.

"Lee taşındığından beri hazırlık yapıyoruz. Artık buzdolabımızda yerimiz olacak," dedi Stevie.

O ve Tod, Indy'nin oturma odasında oturan ve düğün dergilerini karıştıran kadın topluluğuna baktılar.

Erkekler (Lee ve Hank'e Vance, Matt ve Bobby de katılmıştı) üst katta maç izliyor ve bira içiyorlardı. Duke, Dolores'in evine gitmişti. Tex

eve, kedilerin yanına gitti. Jane de evine gitti (kalabalık yapmadı).

"Aiyeeee!" Tod ılık attı. "Bu Modern Gelin mi? Modern Bride'a bayılırım. Kenara çekil," diye emretti, tam olarak beni kenara çekmedi ama beni bir koltuktan iterek kı üstü yere düşmemi sağladı ve karıştırdığım dergiyi elimden çekip alarak el koydu.

"Düğün renkleri olarak yeşil ve sarıyı düşünüyorum," diye karar verdi Tod. "Hayır, hayır, soluk allık ve bordo," diye fikrini değıştirdi. "Hayır, safir ve buz," diye fikrini tekrar değıştirdi.

"Buz "un bir renk olduğunu
bilmiyordum. Indy kıkırdamaya
başladı.

Stevie bir şişe köpüklü şarap açtı.

"Bardakları getirin!" diye bağırdıktan sonra etrafına bakındı. "Ne olacak ki, kutlama yapıyoruz ve herkesin kendine ait bir kadehi olması için yeterince kadehimiz var."

Sonra şişeden bir yudum aldı.

HEPİMİZ YAHTZEE OYNUYORDUK.

Indy'nin yemek masasında Hank ve Vance'in arasına sıkışmış, kendi şarap şişemi içiyordum. Masayı kocaman açmıştı ama yine de etrafında on bir kişi oturduğu için çok kalabalıktı. Arka cebimdeki telefon çaldığında sıra bana gelmişti.

Çıkardım ve ekranda "EDDIE ARIYOR" yazdığını gördüm.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Sonra Hank ve Vance beni izlerken şişemi kuvvetlice çektim. Telefonumdaki görüntüyü gördüklerinden oldukça emindim, bu da istediğim gibi görmezden gelemeyeceğim anlamına geliyordu.

Çevirip açtım.

"Hey," dedim.

"Neredesin sen?" Eddie sordu.

Masaya baktım. Herkesin gözü benim üzerimdeydi.

Harikaydı.

Bundan nefret ederdim.

"Indy ve Lee'lerdeyim, köpüklü şarap içiyorum ve Yahtzee oynuyorum. Indy ve Lee bugün nişanlandılar ve bunu kutluyoruz," diye cevap verdim.

Sessizlik.

"Eddie? Beni duydun mu? Indy ve Lee nişanlandı." Yine sessizlik.

Hmm.

"Neredesin?" Ben sordum.

"Yatak odamda durmuş, eskiden çantanın olduğu boş alana bakıyorum."

Eek!

Masadakilere zayıf bir gülümseme verdim, ayağa kalktım ve mutfağa doğru ilerledim.

"Sana söyleyecektim," dedim yürürken. "Ne zaman?" Eddie sordu.

Aslında ona söylemek istememiştim. Ona ne söylemek istediğime karar verene kadar ondan uzak durmak istemiştim. Bu da hayatımı çözmem, Fortnum's ve Smithie's'i halletmem ve sonra da veda etmem anlamına geliyordu. Gayri resmi nişan partisi, köpüklü şarap ve Yahtzee beni oyaladı.

Düğün dergilerine, şampanyaya ve zar oyunlarına lanet ettim ve mutfağa gittim.

"Belki bunu daha sonra konuşabiliriz," diye önerdim. "Ne zaman?"

Eddie'nin sorgu odasında oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm.

"Eddie-"

"On dakikaya oradayım." Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Birkaç dakika içinde çıkıyorum," diye yalan söyledim. Gitmeye niyetim yoktu. O oyunda tüm bonus puanları toplamıştım ve kazanmaya (ya da en azından ilk üçten birine) doğru ilerliyordum. Sadece bir full house ve bir şansım kalmıştı ve Tod full house'ları elde etmenin kolay olduğunu söylemişti.

"Oraya vardığımda orada değilsin, seni bulacağım ve bulduğumda iyi olmayacak," diye uyardı.

Yüce Tanrım.

"Eddie-" Tekrar denedim ama bağlantıyı kesmişti.

Eddie ortaya çıktı ve neyse ki bunun bir kutlama olduğu gerçeğinden dolayı kutlamaya katılmaya zorlandı. Indy'ye sarıldı ve Lee'ye erkekçe sarıldı (el sıkışırken muhtemelen morluk bırakacak tek kollu, içten bir tokat attı).

Sonra gözleri bana

kilitlendi. Işıl ışıldılar.

İyi değil.

Tekrar Vance ve Hank'in arasına sıkışmıştım. Hank koltuğunu benden uzağa kaydırды, Lee bir sandalye buldu ve Eddie onu Hank'in bıraktığı boşlukta bir süper kama haline getirdi. Yanıma oturdu, yakınıma. Elini boynuma doladı ve beni kendine çekti. Dudakları yanağıma değdi ve kulağıma doğru ilerledi.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi.

Midem sıkışıyordu ve kalp çarpıntısı geçirdiğimden emindim.

"Yahtzee!" Stevie bağırdı ve ben sıçradım.

Eddie beni bıraktı ve bir sonraki oyunda oturup şarap şişemden içti.

Bir tane daha istemek istedim. Sarhoş olmanın kesinlikle iyi bir yol olduğunu düşünüyordum.

Oyun bittiğinde Daisy ayağa kalktı ve "Marcus nerede olduğumu merak edecek" dedi.

Kucaklaşarak ve havadan öperek vedalaştı ve gitti.

Tod ve Stevie onu takip ederken Bobby ve Matt kız arkadaşlarının yanına gittiler (bu sürpriz oldu, kız arkadaşları olduğunu bilmiyordum).

Vance yüzündeki ifadeyi değiştiren bir telefon aldı. Lee'ye anlamlı bir bakış gönderdi ve oradan ayrıldı.

Kapı Vance'in arkasından kapandığında Ally, "Hadi strip poker oynayalım," diye önerdi.

"Bu iyi bir fikir olurdu. Jet berbat bir poker oyuncusu," diye cevap verdi Hank.

Yüce Tanrım, kurtar beni.

"Ama kız kardeşimle strip poker oynamayacağım," diye bitirdi Hank.

Küçük bir iyilik için Tanrı'ya şükürler olsun.

Eddie kalkmak için sandalyesini geriye iterken, "Eve gitme vakti," diye duyurdu.

Ona baktım. Kutlama havasındaymış gibi davranıyor olabilirdi ama ona bir bakışım öyle olmadığını gösteriyordu.

Masaya baktım.

"Belki sadece poker oynayabiliriz, poker," diye denedim. Elimi tuttu ve beni yukarı çekti.

"Indy ve Lee muhtemelen yalnız kalmak istiyorlardır," dedi Eddie.

Muhtemelen haklıydı.

Lee'nin yüzüne bakınca kesinlikle haklı olduğu anlaşılıyordu.

Herkes dağıldı, daha fazla kucaklaşma ve öpüşme oldu ve Eddie'yle ben ön kapıdan çıktık.

"Arabam Fortnum'da," dedim ona.

"Yarın sabah seni almaya götüreceğim," dedi Eddie, beni kamyonete doğru götürürken.

Kilitlerini biyledi ve elimi onun elinin içine sertçe çektim. İşe yaramadı.

Yolcu tarafındaki kapıda durdu. "Eve gidiyorum," dedim ona.

"Sana söyledim ya, yatağımı tercih ederim," diye karşılık verdi.

"Tamam, sen kendi yatağında uyu, ben de kendi yatağımda uyurum." Yanlış cevap.

Bir eliyle karnımı tutarak beni kamyona doğru itti. "Bu konuşmayı sokakta mı yapmak istersin, yoksa benim evimde mi?"

Konuşmayı hiç yapmak istemedim. Ama konuşmayı gecikmeli bir şekilde yapmaya razıydım.

Ben de kabul ettim. "Belki yarın diye düşünüyordum." "Yanlış düşünüyordun."

Yüce İsa. "Eddie."

Kamyonun kapısını açtı. "Kamyona bin, Jet."

Tavrımı değiştirdim. Kesinlikle, korkak kedi kumarı beni bir yere g t rm yordu.

Ona ters ters baktım. "İnanılmaz derecede ısrarcısın!"

Tersledim. "Kamyona bin," diye tekrarladı.

Uzaklaşmak için döndüm.

"Ben arabama gidiyorum," diye duyurdum.

Ortamdan geri çekildim, parmağı kotumun kemer köprüsüne takıldı.

Beni kamyonun yan tarafına doğru itti ve yaklaştı.

"Artık senin saçmalıklarına tahammül edemeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sesi oldukça kızgın geliyordu, o kadar kızgındı ki kelimeler a ę z ı m d a n kaçtı, ben de başımı salladım.

"Bunu da kastetmiştim, şimdi kamyona bin."

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedim ona, hâlâ tavrımı korumaya çalışarak.

Yine yanlış bir seçimdi.

Vücudu bir süre hareketsiz kaldı ve sonra daha da

yaklaştı. "şimdi," dedi sessizce, "az önce yere attın. Yani, ben

y a n ı l d ı ę ı n ı kanıtlamak zorunda kalacağım. Bunu yaptıktan sonra konuşacağız."

Eek!

Ne diyebilirdim ki?

Tam da bunun içine girmiştim.

Yine de kamyonu binmeden önce ona ters ters baktım. Sırf bu yüzden.

YİRMİ YEDİ

KONUŞMA

I Eddie'nin evine sessiz bir şekilde giderken bir strateji geliştirdi.

Garaja park etti ve mutfğa girdik.

Çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve o da oturma odasına doğru yürüdü. Derin bir nefes aldım ve onu takip ettim.

Bana döndü, ellerini kalçalarına koydu ve bana baktı.

"Neden eve geldiğimde seni taşınmış bulduğumu açıklamak ister misin?" diye sordu.

İyi haber, ondan hoşlanmadığım konusunda yanıldığımı kanıtlama fikrinden vazgeçmiş olmasıydı.

Kötü haber ise konuşmamızdan önce oturup maç izleyerek dinlenemeyecek olmamızdı.

Ya şimdi ya hiç.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı ortasına doladım. Vücudumu onunkine bastırdım. Yüzümü boynuna gömdüm ve dudaklarımı boğazının kenarına bastırarak "Pek sayılmaz" dedim.

"Chiquita..."

Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarım hareket etti ve onu kulağının arkasından öptüm.

Eddie'yi hiç baştan çıkarmak zorunda kalmamıştım. Eddie seks söz konusu olduğunda kontrolü ele alan bir tipti (aslında Eddie her zaman kontrolü ele alan bir tipti), yani o isterdi, o alırdı.

Daha önce hiç kimseyi baştan çıkarmak zorunda kalmamıştım ve ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Sadece topu yuvarlamayı umuyordum ve sonra Eddie devralabilirdi.

"Jet, sana bir soru sordum," diye söze girdi.

Ellerim sırtında gezindi. Güzel bir sırtı vardı ve parmaklarımdaki altındaki kasların belirginliğini hissedebiliyordum. Ayrıca onun kokusunu da alabiliyordum ve bu ikisinin birleşimi oldukça baş döndürücüydü.

"Seni duydum," dedim tenine karşı ve sonra ağzımı ön tarafa kaydırıp boynuyla birleştiği çukurdan boğazını öptüm.

"Bana cevap verecek misin?" diye sordu ve planıma uymayacağı hissine kapıldım. Böyle düşünmemin nedeni ellerini hâlâ kalçalarımın altına koymuş olmasıydı.

Saniyeler geçtikçe planımı daha çok sevdiğimi düşünürsek bu çok kötü oldu.

Kollarımı sırtından çektim ve boynuna doladım. Parmaklarım saçlarının arasına girdi ve başımı arkaya yatırarak onu aşağıya doğru bastırdım.

"Cevap vereceğim...

sonra." Sonra onu

öptüm.

Önce bunu denemeliydim.

Başlangıçta cevap vermedi ama sonra devam ettim ve dilimin ucunu kapalı dudaklarına dokundurdum. Bunu yaptığım anda kolları bana dolandı ve o da beni öptü. Sonra öpücüğü o devraldı, ağzı benimkinin üzerinde açıldı, dili içeri kaydı.

Vücudum eridi ve midem kıvrıldı. Başını

kaldırdı ve "Nefis" diye fısıldadım. Aslında

öyle demek istememiştim ama ağzımdan

çıkıverdi.

Gözlerimi açtığımda onunkiler sıvı gibiydi.

Sonra bizi yatak odasına doğru yürütmeye başladı, kolları hala etrafımdaydı. Ben geri gidiyordum, o ileri gidiyordu, elleri hareketliydi ve beni tekrar öptü.

Bu daha iyiydi.

Bir süre sonra (uzun bir süre), tekrar kontrolü ele almama izin verdikten sonra (kısa bir süre), sonra kontrolü ele aldı (daha uzun bir süre), beni sırtüstü çevirdi, bacaklarımı ayırdı ve sonunda yavaşça içime girdi.

"Chiquita."

Derinlere bastırırken, onun çağrısıyla gözlerimi açtım.

"Öyle mi?" Baldırlarımı kalçalarının etrafına sararak fısıldadım.

"Bu konuda gittiğin yeri sevdim ama yine de konuşacaksın," dedi bana.

Eddie beni çok iyi çözmüştü.

Sonra, ben onun yan tarafına bastırdım, Eddie sırt üstü yattı. Elini kalçama dayamıştı ve parmakları dalgınca hareket ediyordu.

Planım, en azından sabaha kadar onun dikkatini konuşmadan uzaklaştırmaktı. Günün aydınlığında söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimi bulabilirdim.

Planımın başka, daha iyi, daha önemli kısımları da vardı.

Eddie'yle son bir kez daha birlikte olmamı sağlayacaktı. Buna ihtiyacım vardı. Bunu hak etmiştim. Onunla sevişmek, yanında uyumak, burnumda kokusunu duymak ve tenimde hissetmek. Uzun, çok uzun bir süre yanımda taşıyabileceğim son bir anı yaratmak için.

Ve gerçekten güzel bir anı biriktirmiştik.

Kolumu ona doladım ve yanına sokuldum.

Parmakları kalçamda kıvrıldı.

"Yaptığının yanına kâr kaldığını sanıyorsun," diye mırıldandı ve bunu eğlenceli bulduğu belliydi.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ama sabaha kadar bekleyecek kadar yumuşak başlı olduğumu umuyorum."

"Jet..."

Kenara çektim ve ona baktım.

"Eddie, lütfen. Tartışmadığımız bir gece geçirebilir miyim? Lütfen?"

Bir süre bana baktıktan sonra eli saçlarımın arasına girdi ve dudaklarıma dokunmak için yüzümü aşağı çekti.

"Bir gece," dedi ağzıma karşı. Ona gülümsedim.

Eli çeneme gitti ve gözleri beni izlerken başparmağı gülümsememde gezindi.

"İşin bittikten sonra bu gülümsemeyi daha çok göreceğimi umuyorum."

Yere çöktüm ve ona sarıldım.

Gülümsememi göremeyecekti ama bulunduğum yerde (yani ondan ve tüm arkadaşlarından uzakta) muhtemelen pek gülümsemeyecektim.

Telefonunun zil sesini duyabiliyordum. Beni bıraktı, eğildi, kot pantolonunu kaptı ve arka cebinden telefonu çıkardı. Geri geldi, beni tekrar yanına götürdü ve telefonu tek eliyle çevirerek açtı.

"Öyle mi?"

Bir süre dinledi, sonra vücudunun gerildiğini hissettim.

Ona bakmak için dirseğimin üzerine çıktım ve bakışları benimkilere kilitlendi.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi telefonda.

Biraz daha dinledi ve sonra kolunu üzerimden çekip gözlerini sildi.

"Evet. Evet. Sonra görüşürüz." Sonra telefonu çevirip kapattı ve komodinin üzerine fırlattı.

"Ne?" Ben sordum.

Bana baktı. "Fratelli'yi hücresinde ölü buldular. Biri boynunu kırmış."

Nefesimi içime çektim.

"Yüce Tanrım," dedim nefes verirken.

Kollarını bana doladı ve ikimiz de yan yana, önden öne olacak şekilde bana doğru yuvarlandı. "İyi misin?" diye sordu.

"Bu nasıl oldu?"

"Bilmiyorlar. Araştırıyorlar. Kilit altında değildi. Özel bir hücredeydi. Ayarlamaları ben yaptım. Marcus'un anlaşmadan cayacağını düşündüm."

"Sence yaptı mı?"

Eddie tek bir omuz silkti.

"Buna inanmıyorum," dedim ve inanmadım. Vince'in ölmesini istemiyordum. Belki kendime karşı dürüst olursam, biraz hırpalanmış olabilirdi ama ölmesini değil.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Benim için fark etmez. Sadece bir bok parçası daha yıkanıp gitti."

Ama Eddie iyi adamlardan biriydi.

Gözlerimi diktim.

Sonra ona "Cinayet kötü bir şeydir." dedim.

Beni sırtüstü yatırdı, üzerime geldi, vücudunun büyük bir kısmını benimkine bastırdı.

"Evet," diye kabul etti.

"En kötüsü de bu," diye devam ettim.

Elleri başımın iki yanındaki saçlara kaydı. "İyi değilsin," diye belirtti.

"Vince umurumda değil. Bana kırık bir şişeyle tecavüz edeceğini söyledi."

Eddie'nin gözleri değişmiş, kısmen temkinli ve kısmen boyun eğmiş olmak yerine aktif, yani korkutucu bir şekilde aktif hale gelmişti.

"Öyle mi

dedi?" Başımı

salladım.

"O zaman ölmüş olması gerçekten umurumda

değil." "Ama sen bir polissin!" Ben ağladım.

"Yani?"

"Hank sizin iyi adamlar olduğunuzu söylüyor. Doğru kurallara göre oynuyorsunuz ve cinayet yanlış bir şey, kim ve neden yaparsa yapsın."

Dudaklarına bir dokunuş yaptı ve sonra beni de yanına alarak tekrar yuvarlandı, böylece ben üstteydim.

"Hank benden farklı türde bir polis," diye paylaştı Eddie. "Sık kafalının biri kadınımın hayatını cehenneme çeviriyor ve

kırık bir şişeyle ona tecavüz etmekle tehdit ederse, artık nefes alamadığı için uykularım kaçmaz."

"Yani Hank kurallara göre oynuyor ve sen grinin tonlarını görüyorsun," diye özetledim.

Vücudu kahkahalarla hareket etti.

"Hank kurallara göre oynar," bunu komikmiş gibi tekrarladı.

"Yapmıyor mu?" Ben sordum.

"Chiquita, Hank'in bir kural kitabı var ve eminim ona çalışıyordur, ama aynı zamanda bir sürü şey karalamış ve kenarına bir sürü not almıştır."

Hmm.

"Oh," diye mırıldandım.

Gördün mü, haklıymışım. Hank korkunç iyi bir adamdı.

Eddie, "Vince'in sana söyledikleri hakkında konuşalım," diye önerdi.

İçimi çektim ve yüzümü boynuna bastırıp kollarımı ona doladım. "Yapmayalım."

"Bunun hakkında konuşmalısın."

"Neden? Bitti artık. Anlaşırsın. Hayatına devam et. Ben iyiyim. Sevdiğim herkes iyi. Babam hariç ve onun da iyi olacağına dair umudum var. Vince pisliğin tekiydi. Şimdi de öldü. Son."

Eddie'nin kolları bana sıkıca sarıldı ve yumuşak bir şekilde İspanyolca bir şeyler söyledi.

Başım geri geldi. "Ne? Hiçbirini a n l a m a d ı m . "

Bir yuvarlanma daha yaptı, tekrar üste çıktı.

Sonra dedi ki, "Konuşmak istemiyor musun?"

Konuşmayacağız." Sonra beni öptü.

Sonra, için ve sonraki Saat, Orada vardı bazı
Kelimeler mırıldanıyordu ama onlara gerçekten
konuşmak denemezdi.

ALARM ÇALDI, Eddie bir düğmeye dokundu ve bana doğru
yuvarlandı, kollarını bana doladı ve sırtımı önüne çekti.

Cumartesi günüydü. Cumartesi, erteleme düğmesine bile
gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Popomu kasıklarına soktum ve tekrar uykuya dalmaya
başladım.

Sonra Eddie'nin, "Uyan, tatlım, konuşma zamanı,"
dediğini duydum.

Bok, cehennem ve lanet.

"Daha fazla uyumak istiyorum," diye mırıldandım.

"Konuşmamızdan ve seninle seviştikten sonra
uyuyabilirsin. Önce konuşma."

Karnım kıvrıldı.

Görmezden geldim.

"Ama şimdi daha çok uyumak istiyorum."

Kısmen konuşmaktan kaçınmaya çalışıyordum, kısmen Eddie'nin benimle seviştiğini düşünmemeye çalışıyordum ve kısmen de gerçekten daha fazla uyumak istiyordum.

Uzaklaştı ve beni sırtüstü yatırdı. Dirseğinin üzerindeydi ve bana bakıyordu. "Sonra," diye ilan etti.

Bir kolumu gözlerimin üzerine attım.

"Kahveye ihtiyacım var." "Daha sonra."

Bundan kurtulamayacaktım, erteleyemeyecektim ve daha fazla uyuyamayacaktım.

Kolunu çektim ve ona baktım.

Ciddi bir bakıştı, tavır yoktu, saçmalık yoktu.

"Konuşmadan önce kahve içmeliyim."

Bana baktı, ciddiyetimi fark etti, sonra yataktan yuvarlandı ve beni de yanına çekti.

Eddie'nin flanel tişörtlerinden birini (elimden gelse onu da çalacağımı düşünerek) ve bir külot giydim, Eddie de bir kot pantolon çekti.

Kahve yaptık.

Blanca'nın aldığı lezzetli fırın ekmeğini kullandık ve Eddie'nin yeni ekmek kızartma makinesinin mührünü kırarak tost yaptık. Üzerine gerçek tereyağı (Blanca'nın da satın aldığı) ve üzüm jölesi (yine Blanca'nın satın aldığı) sürdük.

Kahvelerimiz ve tostlarımızla birlikte yemek masasına oturduk. Eddie arkasına yaslandı, bacaklarını önüne uzattı ve

ayaklar bileklerden apraz. Bu iyi bir pozisyon değildi çünkü iyi bir pozisyundu ve yeni bir pozisyundu.

Rahat, yemek masasında arkasına yaslanmış, kot pantolonundan başka bir şey giymeyen bir Eddie'nin etrafında olma fırsatım olmamıştı. Bildiğim tek şey Fortnum's'daki Eddie, Eddie Action Man ya da en fazla kanepede uzanıp bana sarılarak maç izleyen Eddie'ydi. Yine de, kanepede uzanırken bile, onda aktif bir şeyler vardı, uyanık, farkında, odaklanmış, her neyse.

Şimdi odaklanmıştı, ama dün gece çok fazla seks yapmıştık ve konuşmayı kabul etmiştim. Yemek masasında oturup tost yediğimden ve onun gömleğini giydiğimden bahsetmiyorum bile.

Odaklanmıştı ama rahattı. Gerçekten yakışıklı görünüyordu ve ikisi de işleri benim için çok daha zorlaştıracaktı.

Tostundan bir ısırık aldı ve beni izledi.

"Yutkunduktan sonra kahvesinden bir yudum aldı ve bu sırada gözlerini benden ayırmadı.

"Taşındığım için kızacağınızı düşünmemiştim. Aslında taşınmamıştım. Sadece burada kalıyordum-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Taşınmadınız. Taşınmaya hazır değiliz. Yine de bana söyleyebilirdin ve bir süre kalabilirdin. En azından kız kardeşin kalacak bir yer bulana kadar."

"Annem daireden vazgeçti. O ve Lottie, Trixie'nin yanına taşınıyorlar."

Gözleri beni terk etmedi ama hareketlendi. "Çok hızlıydı. Nerede yaşayacaksın?"

"Bana bir daire buldular. Fortnum's'tan ayrılıyorum ve Kredi Birliği'nde yer açılana kadar Smithie's'te çalışacağım. Sonra oraya geri döneceğim."

Hâlâ beni izliyordu. "Tam tersi olmasını tercih ederim, sen Fortnum'da kal ve Smithie'den ayrıl."

"Smithie'ninki daha çok para."

"O zaman kendi evini tutana kadar burada yaşayacaksın."

Başımı salladım.

"Bu bir teklif değildi, chiquita. Smithie'de çalışmanı istemiyorum."

"Eddie," diye başladım, kadehimi bırakarak, "bu konuda söyleyecek pek bir şeyin yok."

Gözleri değişmeye

başladı. Uh-oh.

Arkama yaslandım, derin bir nefes aldım ve sonra açıkça söyledim, "Senden ayrılıyorum."

Gözleri bir flaş kadar hızlı bir şekilde değişmeyi bitirdi. "Özür dilerim?" diye sordu sessizce.

"Senden ayrılıyorum," diye tekrarladım.

Sadece gözleri değişmemiştir, vücudu da artık rahat değildi. Hâlâ aynı pozisyondaydı ama tekrar uyanık ve bilinçliydi. Çok uyanık ve bilinçli.

"I..." Başladım, yutkundum ve tekrar başladım. "Benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum. Arabamda kurabiyeler var-"

"Senin lanet kurabiyelerini istemiyorum." Hmm.

İyi değil.

Eddie kurabiyelerimi sevdi. Özellikle onun için fıstık ezmeli ve Hershey'li kurabiyelerden yaptım.

"Eddie-"

"Neden korkuyorsun lan?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

Bana bir süre baktıktan sonra, "İnanılmaz derecede bilgisizsin," dedi.

Sandalyemde doğruldum. "Bu hiç hoş değil."

"Bu iyi," diye açıkladı.

"İyi olan ne?"

"Biz."

Başımı salladım.

O haklıydı. Bu iyiydi. Önemli olan da buydu.

Ayağa kalktım. "Sanırım gitmeliyim."

Gömleğini çalmayı tekrar düşünerek yatak odasına doğru yürümeye başladım. Ondan ayrılmak Oscar'dan ya da Luis'ten biraz daha zordu ve Luis bana evlenme teklif etmişti. Bu noktada Eddie'nin onun kıyafetlerini çalmamdan hoşlanacağını sanmıyordum.

Üç adım atmıştım ki kolum tutuldu ve Eddie beni döndürdü.

Söyleyeceklerini duymak istemediğim için hemen konuşmaya başladım: "Ben gidiyorum. Lottie'yi arayacağım. Beni o alabilir."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, bunu konuşarak halledeceğiz."

"Konuşacak bir şey yok."

"Öyle olduğuna inansen iyi edersin."

"Eddie, lütfen. Yapma."

"Chiquita, tam bir baş belasısın ama sıkıcı değilsin, normal değilsin ve ortalama değilsin. Mesele de bu zaten. Ne kadar güzel olduğunun farkına varmadan çok hoş olurdu, tabii kendini öptürüp kafanı başka erkeklerin kucağına atmazsan. Utangaç olman güzel ama tavırların daha güzel."

"Tavır tamamen Slick ve Vince'le ilgiliydi ve şimdi onlar gittiğine göre-"

"Tavır gizliydi. Slick ve Vince ve muhtemelen Indy ve Ally bunu ortaya çıkardı."

"Gerçekten, sanmıyorum-"

Kollarını bana doladı ve beni sertçe vücuduna doğru çekti ve ben yukarı bakarken başını benimkine doğru eğdi.

"Eddie."

"Benden ayrılmıyorsun ve gitmiyorsun. Tostumuzu ve kahvemizi bitireceğiz ve sonra seni yatak odasına götüreceğim ve seni öyle bir becereceğim ki o aptal beynin benim içinde hareket etmemden başka bir şey düşünemeyecek. Ondan sonra da normal, sıradan bir gün geçireceğiz ve başka bir kriz bizi tekrar kargaşaya sürüklemeyen önce normal, sıradan şeyler yapacağız."

"Başka bir kriz olmayacak," dedim.

"Her zaman başka bir kriz vardır."

"Eddie, bırak gideyim."

"Böyle bir şey olmayacak."

Paniklemeye başladım. Bu gecikmiş bir panik tepkisiydi ama sonunda bu işin iyi gitmediğini fark etmiştim.

Hem de hiç.

"Eddie, bırak gideyim!" Bağırır gibi oldum.

Kollarını sıktı ve beni biraz salladı. "Böyle bir şey olmayacak!" diye bağırdı.

Tamam, o noktada tam bir panik halindeydim.

"Beni bırakmalısın!" Kesinlikle bir haykırış.

"Neden?" diye sordu.

"Yapmak zorundasın."

Bir kez daha salla.

"Neden?"

Gözyaşlarımdan boğazımı yaktığını hissettim.

Hayır, bu iş ciddiye iyi gitmiyordu. "Jet, konuş benimle," diye talep etti.

Başımı salladım ve uzaklaşmaya çalıştım. Beni daha da yaklaştırdı.

"Eddie, bırak gideyim!"

"Benden hoşlanıyorsun. İstemiyorsun ama hoşlanıyorsun ve bu tamamen saçmalık."

"Senden hoşlanmıyorum!" Bağırardım.

"Çok iyi biliyorsun!" diye bağırıldı.

Şiddetli bir çekiş yaptım ve boğazımı yakan gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. Onları yutamadım ve akmaya başladılar.

Beni tekrar yakaladı ve geri getirdi.

"Bunu sana kanıtlamak zorunda mıyım?" Sesi tekrar sessizleşmişti ve bu onun bağırmasından çok daha korkutucuydu.

"Senden

hoşlanmıyorum."

Bir sarsıntı daha.

Tekrar geri çekildim ama önünde durdum ve bağırardım, "Senden hoşlanmıyorum! Seni seviyorum! Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Tanrım!" Tavana baktım

ve gözyaşlarımı silmek için elimi yüzümde gezdirdim.

"Sen iyi bir adamsın, bunu hemen anladım. Arkadaşlarına karşı iyisin ve onlar da seni seviyor. Yakışıklısın ve benim için öne çıktın, beni güvende tutmak için elinden geleni yaptın ve... ve..." Bocaladım ve sonra toparlandım, "Süslü bir kamyonunuz var!"

Bir an için şok olmuş gibi baktı, sonra gözlerine bir sıcaklık geldi ve bana doğru uzandı.

Döndüm, tamamen panikledim, çıldırmanın ötesinde, geçici deliliğe doğru.

Onu sevdiğimi ağzımdan kaçırırken ne düşünüyordum? Tamamen geçici bir delilik.

Kaçmaya başladım ama beni yakaladı, tekrar döndürdü ve duvara yaslanana kadar beni geri götürdü, vücudu benimkine yaslanmıştı.

"Hayır!" Çığlık attım. "Yine duvara karşı seks yapamayız. Gitmek zorundayım."

"Duvara karşı seks yapmıyoruz."

Ona baktım ama bakmamalıydım. Sıcaklık oradaydı ama aynı zamanda eğleniyordu. Bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Bu hiç de komik değildi.

"Gitmem gerek."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Eddie-"

"Chiquita, sakın ol."

Başımı salladım. Sakin olmak bir seçenek değildi. Kalbim o kadar sert atıyordu ki, onu duyabildiğimi sandım.

kulaklarıma hücum eden kandan başka bir şey
duyamıyordum. "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Neden benden ayrılmak istiyorsun?"

Başımı tekrar salladım ama cevap
verdim.

Ben de dürüstçe cevap verdim.

"İşe yaramayacak. Bunu biliyorum. Canım yanacakken
şimdi bitmesini tercih ederim ama beni parçalayacakken
daha sonra bitmesini istemiyorum."

Uzaklaşmak için ona karşı mücadele ediyordum ama o
daha derine bastırdı. Kokusunu alabiliyordum ve durdum.
Rezervlerime tutunmak zorundaydım. Çok hızlı
tükenemezdim. Oradan çıkmanın bir yolunu bulmak için
yeterli enerjiyi saklamalıydım.

"Neden işe yaramayacak?" diye sordu.

"Asla işe yaramaz."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Öyle değil işte. Birini çok sevebilirsin, ona
iyi davranabilirsin ve onun için her şeyi yapabilirsin ama
sonra o gider. Olur böyle şeyler. Annemin başına geldiğini
gördüm ve benim başıma gelmesini istemiyorum. Çözüldü.
Onun çözülüşünü izlemek gibiydi. O güçlüydü, güçlüdür ve
bu onu mahvetti."

Boğazına konuşuyordum. Dışarı çıkarmanın tek yolu
buydu.

Vücudu hâlâ benimkine yaslıydı, elleri yüzüme geldi ve beni ona bakmaya zorlayarak yüzümü yukarı kaldırdı.

"Jet, ne olacağını bilmiyorum ve hiçbir şey için söz veremem ama bunun bitmesini istemediğimi biliyorum. Sahip olduğumuz şey iyi, çok iyi, harika."

"Eddie-"

"Hayır 'Eddie,' beni dinle. Sen gidersen, seni takip eder ve geri getiririm. Sen gidersen, yine yaparım. Fortnum'da çalışmayı bırakmak istiyorsan, bırak. Ama seni almak için her gece Smithie'nin yerinde olacağım. Seni yıpratacağımı söylemiştim ve bir yere varacağımı sanıyordum ama görünüşe göre yapacak işlerim var."

"Yapma," diye fısıldadım.

"Onu sevdiğini biliyorum ama baban pisliğin teki."

Başımı salladım ama hissetmeye başlamıştım, ister istemez ve kontrolsüz bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Tavır.

Kimse babama pislik demedi.

Tamam, belki Eddie'nin yanına kâr kalabilirdi ama ona biraz kaba davranmadan olmazdı.

"Annenin de erkek zevki bok gibi," diye devam

etti. Başımı sallamayı bıraktım ve ona baktım.

Dudağıma dokundu ve vücudum dondu

kaldı. "Ama sen istemiyorsun," diye

fısıldadı.

Beni duvardan uzaklaştırdı ve kollarına aldı.

Sonra sırttı.

"Erkekler konusunda harika bir zevkin var," diye bitirdi.

Bu beni donup kaldığım yerden çıkardı ve ona ters ters baktım. "Bu hiç komik değil," diye tersledim.

"Yanılıyorsunuz. Bu çok komik. Beni seviyorsun ve benden ayrılmaya çalışıyorsun."

Çifte Diva Tehdidi yaparak ellerimi kalçalarımaya koydum. "Denemiyorum. Senden ayrılıyorum."

Beyaz dişleri, gamzesi ve her şeyiyle bir gülümsemeye dönüştü. "Çok saçmalıyorsun."

Gerçekten mi?

Ciddi miydi?

"Eddie-"

"Cállate, mi amor. Artık konuşmamız bitti. Seni yatak odasına götürüyorum."

Ayaklarımı diktim. "Konuşmamız bitmedi!"

Beni geri itti.

"Yine duvara karşı yapmak ister misin?" diye sordu usulca, sonra dudakları boynuma gitti.

"Ben senden ayrılmaya çalışırken beni görmezden gelme," diye tersledim onu.

Elleri gömleğinin altına girdi. "Seni görmezden gelmiyorum.

Sadece senin saçmalıklarını

dinlemiyorum." "Eddie."

Beni öptü.

Güzel bir öpücüktü.

Hayır, harika bir öpücüktü.

Parmaklarım kot pantolonunun bel bandına kıvrıldı.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," diye fısıldadım ağzına karşı, eli göğsümü kavrarken.

"Biliyorum. Beni seviyorsun."

Tavır göstermeye çalıştım, hatta paniğe tutunmaya çalıştım ama eriyip gidiyordu.

Ve sonra gitmişti.

Aynen böyle.

"Bunun sonunu asla duymayacağım, değil mi?" diye sordum. Başparmağıyla göğüs uçlarını yokladı.

Nefesim kesildi.

"Muhtemelen hayır,"

dedi. Oh iyi.

Her neyse.

Son

Rock chick

BONUS BÖLÜM

7\DI3EG
OY "TOBER I, 2023

BONUS İÇERİK

GÖSTER ONA

Eddie

Eddie arka kapıdan mutfağa girdi.

Normalde aldığı kokuyu almadı; Jet'in muhteşem yemeklerinden bazılarını.

Hemen boya kokusu aldı.

"Aşkım?" diye seslendi.

Hiçbir şey.

Evin içine doğru ilerledi. "Jet?" Hâlâ bir şey yok.

Oturma odasında değildi, o yüzden koridora yöneldi. Ve banyo kapısında durdu.

Boyanmıştı. Mor.

Derin, koyu bir mordu. Morun bir nebze de olsa erkeksi bir tonu varsa, o da buydu.

Hâlâ mordu.

"Jet!" diye bağırdı, belki aşağıda çamaşır yıkıyordur ve mor banyo hakkında söyleyecek birkaç şeyi vardır diye düşündü.

O gün Fortnum'dan ayrılmıştı. Planları saçını yaptırmak ve bazı ayak işlerini halletmekti.

Banyoyu boyamaktan hiç söz edilmemişti ve kesinlikle mora boyamaktan da söz edilmemişti.

Ama evde değildi.

Arabası garajdaydı. O bok parçasının yanına park etmişti.

Onu çalıştırmak için harcadığı paranın üzerinden sadece birkaç ay geçmişti.

Yine de boktan bir şeydi.

Kadınının yeni bir arabaya

ihtiyacı vardı. Kötü.

Cevap alamayınca hoşuna gitmeyen bir ürperti bedenini s a r d ı ve telefonunu çıkardı.

Olay gerçekleştiğinden beri denemişti ama Jet ve Vince Fratelli'yle olan o son sahneyi aklından çıkaramıyordu.

Bir yandan, hayatını Lee'ye emanet edecekti. Mantıken, hermano'sunun durumu kontrol altında tuttuğunu biliyordu.

Öte yandan, Jet'in başına gelmişti ve onunla birlikte mantığı pencereden uçup gitmişti.

Çilesi sona erdiğinde, eve pırıl pırıl bir eve geleceğini ve bokunun gitmiş olacağını söylemeye gerek bile yok.

Bunu hemen halletmişti, ama Rock Chicks'in bela bulma gibi bir huyu vardı.

Haftalar geçmişti, Hank ve Roxie'yle olan olay gelip geçmişti, Roxie Chicago'ya geri dönmeye hazırlanıyordu, her şey sakın görünüyordu.

Ama Eddie hâlâ evde olmasından, Jet'in arabasının garajda olmasından ve telefonuna cevap vermemesinden hoşlanmıyordu.

Jet'in boku Indy'ninkinden daha kötüydü. Roxie'ninki Jet'inkinden daha kötüydü.

Böyle devam ederse, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Jet'in başına gelen her şeyin durmasının ona yardımcı olacağını biliyordu.

Ama evde olması gerekiyordu ve değildi. Ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Onu tekrar arayamadan telefonu çaldı ve ekranda Jet Arıyor yazıyordu.

"Neredesin lan sen?" diyerek telefonu açtı. "Eddie?"

Hay sikeyim.

O "Eddie" sesinin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Neredesin?" diye sordu. "Lavonne ve Bear'ın evindeyim."

Bu zararsız görünüyordu ama babası Lavonne ve Bear'larda kaldığı için öyle olmadığını biliyordu.

"Ve Indy burada benimle birlikte," diye tereddütle devam etti. Indy. Wildcard, wild'a vurgu yaparak.

"Hepsini bana ver, chiquita," diye emretti. "Anneme ve Lottie'ye de. Ve Tex."

Botunun üzerinde döndü ve kapıya doğru adımlarını geri çekerek "El bombasına ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Muhtemelen değil..." Biraz daha tereddüt ettikten sonra, "Ama belki Lee'yi aramakta bir sakınca yoktur" dedi.

Sikeyim.

Daha önce sadece bir kez gittiği ve hiç içeri girmediği eve vardığında kapıyı çalmadan içeri girdi.

Gördükleri karşısında bir an için afalladı.

Avlu tam bir felaketti. Çernobil'in erimesinden yirmi yıl sonrasına benziyordu.

Ama içerisi bir toplu iğne kadar temizdi, yeni mor banyosunu takdir etmesine neden olacak kadar taşralıydı ve boğuldu

kalplerde.

Eddie bunun dikkatini sadece bir anlığına çekmesine izin verdi, çünkü daha sonra aldığı şeyi anlamadı.

İlk olarak, Jet iyi görünüyordu. Babasının yanında duruyordu ve ikisi de zinde görünüyordu. Kimsenin burnu kanamıyordu ve havayı kaplayan bayat (ve taze) sigara kokusundan bunu fark edememiş olabilirdi ama hiç barut kokusu almamıştı.

Indy bir kanepede Tex'in yanında oturuyordu. Bir kova tavuk kanadından yiyorlardı. Tex'in bıyık ve sakalında acı sos vardı. Indy'de yoktu.

Lottie bir koltuktaydı. Tırnaklarını yapıyordu.

Sorun, Bear'ın Lavonne ve Nancy ile karşı karşıya gelmiş gibi görünmesiydi.

Nancy'nin kızgın görünmesi muhtemelen Tex'in orada olma sebebiydi.

Ya da Nancy'nin orada olmasının nedeni Tex'ti.

Ama Nancy sinirlenmeye yatkın değildi ve sinirlendiğinde de bunu genellikle başkası için yapardı.

Acil bir tehlike yokmuş gibi görünse de Eddie gardını düşürmedi. Bear muhtemelen ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı. Eğer formda kalmaya çalıştıysa bile bu geçmişte kalmıştı, on yıllar önceydi. Yine de adam çok iriydi ve cüsse, ona sahip olan kişi onu nasıl kullanacağını biliyorsa tehlikeli olabilirdi.

Eddie adamın bunu nasıl kullanacağını bildiğini çoktan fark etmişti.

Lavonne ufak tefekti ama sıırım gibiydi ve Eddie onun öfkelendiğinde bir pitbull'u alt edebilecek kuduz bir chihuahua gibi olduğunu düşündü.

Jet'i gözleriyle kısırdı.

"Carino?" diye seslendi.

Ona doğru geldi, elini göğsüne koydu ve gözlerinin içine baktı.

Yolda giderken, giydiği rahat kazağı, dar kot pantolonu ve doğal olarak mükemmel bir kalçaya harika şeyler yapan yüksek topuklu botları takdir etmek isterdi. O gün Trixie'yi kuaförde gördüğünden bahsetmeye bile gerek yoktu, bu yüzden saçları yeni röflelenmiş ve şekillendirilmişti, gözlerinin üzerinde şimdi daha da seksi olan o seksi kaküller vardı.

Kadının yüzündeki ifadeyi takdir etmek için zaman ayırmadı.

"Konuş benimle," diye talep etti.

"Tamam. Annem ve Lottie Lavonne'u ziyarete gelmişlerdi, bilirsiniz işte, kız kıza sohbet ve-"

"Jet," diye homurdandı onun odaklanmasını sağlamak için.

"Yani annnnnnnyyywaaaaay..." diye devam etti ama babasına iri gözlerle bakmak için döndü.

Eddie'nin dikkati Ray'e kaydı.

"Ray?" diye ısırıldı.

Ray iki elini de havaya kaldırdı. "Bana bakma."

"Tanrı aşkına," diye gürledi Tex, sonra da kısmen kemirilmiş bir tavuk kanadını kullanarak Lavonne'u işaret etti. "O..." Kanadı Bear'a doğru salladı, "Onu dışarı çıkarmak istiyor. O..." Kanadı havada döndürdü. "Gitmeyecek. Bu kadar büyütülecek ne var ve Jet neden Aynasızları çağırmak zorunda kaldı bilmiyorum."

Eddie'nin Tex'in "tüyler ürpertici" ifadesini kullanmasına tepki gösterecek zamanı da olmadı.

İşten eve gelir, kadınıyla yemek yemeyi, onunla televizyon izlemeyi, onu becermeyi ve sonra yanında uyumayı beklerdi.

Onun yerine, mor bir banyo ve Çernobil evine bir çağrı aldı.

Jet'e baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Lavonne bu noktada, "Sanırım bu konuda endişeleniyor," diye söze girdi.

Eddie'nin bakışları kadına kaydı ve vücudu kaskatı kesildi çünkü kadın dudaklarının arasındaki sigaradan yükselen dumanın arasından gözlerini kısarak bakıyor ve uzun namlulu .44 Magnum tabancasını sallıyordu.

"Evet," diye fısıldadı Jet. "Ben de bunun için endişeleniyorum."

Eddie'nin sesi o kadar hızlı çıkmıştı ki, "Bırak onu," diye emrettiğinde Lavonne yerinden sıçradı.

Gözlerini daha da kısarak Eddie'ye baktı, bir şeye karar vermişti ama sonra yanlış bir karar verdi.

"O tembel kıcını evimden çıkar, ben de bunu yere bırakayım."

Arkasından kapının açıldığını duydu ama gelenin Lee olduğunu bildiği için ona dönmedi, çünkü gelirken onu çağırmıştı. Bunun yerine, odanın içinde sinsice ilerledi ve silahı kadının elinden çekip aldı.

"Hey!" diye bağırdı, sigara alt dudağının üzerinde duruyordu ama ya bir mucize ya da pratik sayesinde tutuyordu.

"Neler oluyor?" diye Lee'nin arkasından sorduğunu duydu. "Bu bir oyuncak değil," diye hırladı Eddie Lavonne'a.

Dumanını ağzından çıkardı ve karşılık verdi, "Oyuncak olmadığını biliyorum. Ayrıca onun hiçbir işe yaramayan kışının evimden gitmesini istediğimi de biliyorum ve o gitmeyecek."

"Burası benim de evim!" Ayı bağırdı.

Lavonne Eddie'nin etrafını görebilmek için yana doğru eğildi ve kocasına sordu, "Öyle mi? En son ne zaman ipoteği ödemek için bankaya para yatırdın? Ha? En son ne zaman tembel kışını oturtup ipoteği ödemek için çek yazdın? Ha?"

Bear bir kolunu Ray'e doğru uzattı. "Oğluma göz kulak olmalıyım."

Ray -son doktor ziyaretinde kendisine temiz bir sağlık raporu verilmişti, ancak haftalardır hayatına devam etmek için oldukça fazla çaba sarf ediyordu, bunu bir görev adamıymış gibi yapıyordu, Eddie'nin birinin sizi defalarca bıçakladığında, vurduğunda ve hareket halindeki bir araçtan attığında olduğundan şüphelendiği bir şeydi,

böylece kızınız gerçek kanlı karmaşayla başa çıkabilirdi

bir adım geri çekildi, ellerini tekrar havaya kaldırdı ve "Ben bu işte yokum" dedi.

"Hayır, değilsin," diye kabul etti Lavonne. "Çünkü iyi davranıyorsun. Toplantılara gidiyorsun. Kendine bir iş buldun. Karnına koyduğum yemeği ve yattığın yatağı karşılamak için istemediğim halde bana para veriyorsun. Kendini toparlıyorsun. Kim toparlanmıyor biliyor musun?" Parmağıyla Bear'i işaret etti ama suçlayıcı bakışlarını Eddie'ye çevirdi. "Bunu 44'lüğümle yaptığımda daha büyük bir yumruk oluyor."

Lottie sevgiyle, "Tanrım, evi özlemişim," dedi ve Eddie ona baktığında bunu bir tırnağın üzerindeki fırçayı okşarken ve başını işinden kaldırmadan söylediğini gördü. "Geri döndüğüme çok sevindim."

Lavonne sevgiyle, "Geri döndüğün için çok mutluyuz tatlım," dedi.

Siktir et onu.

Eddie dikkatini Jet'e çevirdi.

Dudağını ısırdı ve omuzlarını silkti.

"Eddie onu çoktan silahsızlandırdı, bana sorarsan işin eğlencesini kaçırdı," diye araya girdi Tex, Lee'yi hedef alarak. "Yani sen aşırıya kaçırıyorsun."

Lee gözlerini Eddie'ye kilitledi ve Eddie arkadaşının onun acısını hissettiğini anladı.

"Eddie," dedi Nancy sessizce.

Jet'in annesine bakmak için belini büktü.

Gördükleri karşısında geriye döndü ve Bear'a, "Bu gece uyuyacak başka bir yer bulmalısın," dedi.

"Huh," diye homurdandı Lavonne muzaffer bir edayla.

Bear inatla, "Ben gitmiyorum," dedi.

İşte o zaman Tex tavuk kanatlarına olan ilgisini kaybetti. Lavonne'un onlar için sehpanın üzerine koyduğu kalp şeklindeki tabağa temizlenmiş birkaç kemik attı ve uzun, iri cüssesine uygun bir şekilde ayağa kalktı.

Bakışlarını Bear'ın üzerine dikti ve "Nancy gitmeni istiyor çünkü Lavonne gitmeni istiyor, bu da senin gittiğin anlamına geliyor, hindi" dedi.

"Seni tanımıyorum bile. Bana kendi lanet evimde ne yapacağımı söyleyemezsin," diye karşılık verdi Bear.

İşte o zaman Tex uzun, etli bir bacağını kaldırdı ve sehpanın üzerinden küçük bir dal parçasıymış gibi geçti.

Bear geri çekilecek kadar akıllıydı, ama yeterince akıllı değildi, çünkü yeterince geri çekilmedi, mesela kapıdan dışarı.

Kahretsin.

Şimdi bir durumları

vardı. Eddie ve Lee

yaklaştı. Ray de yaklaştı.

Ray, Bear'a dikkatle, "Çantanı hazırla, kardeşim," dedi.

Bear kollarını göğsünde kavuştururken gözlerini Tex'ten ayırmadı. "Gitmiyorum."

Tex, "Ya sen çıkarsın ya da ben seni çıkarırım," diye uyardı. "Denediğini görmek isterim," diye karşılık verdi Bear.

Tex sırttı, acı sos parlıyordu ve Eddie bile bir ürperti hissetti çünkü adam dengesiz görünüyordu. Ya da normalden daha dengesiz.

Ray, Tex ile Bear'ın arasında, sırtı Tex'e dönük olacak şekilde yer değiştirdi.

"Hadi, Ayı. Lavonne'la daha sonra sakinleştğinde konuş," diye ısrar etti.

Lavonne, "Bu sefer sakinleşmeyeceğim," diye seslendi.

Eddie, Ray'in başını hafifçe yana eğişini ve yüzünde beliren, "Bunu daha önce de duymuştun, ona istediğini ver, bu da geçer," diyen ifadeyi izledi.

Bear, Lavonne'a bakmak için eğilen kişi kendisi olmadan önce onları birkaç vuruş bekletti.

"O 44'lüğü bana doğrulttuğunu yakın zamanda unutmayacağım, kadın," diye tehdit etti.

Sigarasından bir nefes çekti, dumanını üfledi ve "Güzel" diye cevap verdi.

Bear yüzünü ona çevirdi, bakışlarıyla odayı taradı ama kimseye rastlamadı, döndü ve hışımla koridordan aşağı indi.

"Araba bombaları kadar iyi değil ama iş görür," diye mırıldandı Tex kanepeye ve bir kova kanadına geri dönerken.

Nancy kıkırdadı.

Eddie, Jet'in gözlerini yakaladı ve bir iç çekti.

Akşam yemeği için pizza almak üzere eve dönerken Famous'ta durdular.

Jet'in köftesi ya da acılı yemeği kadar iyi değildi ama zaten hiçbir şey iyi değildi.

Bokunun yatışmasından kısa bir süre sonra onu tanıştırdığı bir ikramı kepçeyle çıkararak bunu telafi etti. Vanilya fasulyeli dondurma, üzerine kocaman bir parça fıstık ezmesi sürülmüş ve çikolata sosuna bulanmış.

Bağırsaklarını alamayacağına göre, bunu gidermek için enerjik olmaları gerektiğine karar verdi.

Ve bunu yapmaları için onları nasıl seçtiğini, işin çoğunu kendisinin yaptığını umursamadı.

Gerçi, kadını kendine oldukça fazla para koymuş.

Boğazındaki o tatlı tıkırtıyı duyduğunda, bir kolu dışarıda, elini başlığa dayamış, böylece harcadığı efor sallantıda kaybolmuyor, aynı zamanda onunla buluşmak için kendine bir çapa veriyordu.

Adam çekildi, kız yeni bir ses çıkardı, bundan hoşlanmadığını söyleyen bir ses, ama adam onu sırtına döndürdüğünde, bacağını önünde salladığında ve onu uyluklarından yukarı kaldırıp tekrar içeri girdiğinde üstesinden geldi.

Kızın onu almasını izledi ve Tanrım, kız çok güzeldi.

Ayrıca üfleme de ihtiyacı vardı.

Bir başparmağını bacaklarının arasına kaydırıp ve bunu gördü. Bunu başardıktan sonra bıraktı.

Orgazm onu terk ettikten sonra kendini ona doğru alçalttı ve kadın kollarını onun etrafına doladı.

Kadının onu tuttuğu yerde, dışarıda ve içeride bunu hissetti.

Bu kadın onu seviyordu. Bu kadın, rahat üstleri, mükemmel poposu, seksi perçemleri, olağanüstü yemek pişirme becerileri, güzel gülümsemesi ve kocaman kalbiyle onu seviyordu.

Ama...

"Mor mu?" diye sordu.

Kadının vücudu onun altında kasıldı, o da bir elini kadının yan tarafına, kalçasına ve sonra da göğsünü okşamak için yukarı kaldırdı.

"Nefret mi ediyorsun?"

"Prens ziyarete mi geliyor?"

Kıkırdadı ve daha da iyisi rahatladı.

Annesinin muhteşem gülümsemesine sahipti. Ayrıca annesinin kıkırdaması

da vardı.

Elini memesinden boynuna doğru götürdü. "Banyo hakkında iyi bir şey var."

"O da ne?"

"Boyamak zorunda değildim."

Bu sefer bir kahkaha, kıkırdama değil, ama kabul etti. "Beğendin mi?" diye sordu usulca.

"Bence harika görünüyor," dedi çekingen bir sesle ve o da onun kadınıydı. Utangaçtı. Ona karşı bunu kaybediyordu ama onu seviyordu. Onun banyosunu beğenmesini istiyordu. Endişeleniyordu.

Eğer beğenmezse, yarın tekrar boyayacaktı, bunu biliyordu.

Nefret etmiyordu ve dediği gibi, bunu kendisi yapmak zorunda değildi, bu yüzden bununla yaşayabileceğini biliyordu.

"O zaman hoşuma gitti," diye hafifçe yalan söyledi. "Güzel," diye fısıldadı.

"Bunu nasıl yaptın ve bugün saçını nasıl yaptırdın?"

"Stevie ve Duke yardıma geldiler."

"Ah."

"Ve küçük bir oda."

"Doğru."

"Onu geri alacak." Şimdi onu kaybetmişti. "Ne?"

"Lavonne. Ayı'yı geri alacaktır. Her zaman öyle yapar."

"Benim sorunum değil, senin de değil. Tabii o tabancasını sallarken ateş hattında değilseniz."

"İnsanların dövüşmesini izlemenin eğlenceli bir yanı yok ama itiraf etmeliyim ki bu daha az eğlenceli hale getirdi."

Jet'in o odada olduğunu ve bunun onu arayacak kadar endişelendirdiğini düşünen Eddie sinirlenmeye başladı.

Jet elini kızın boynuna kapadı ve nazikçe, "Bitti," dedi.

"Bu hiç de hoş değildi" derken sesi esnek değildi.

"Katılıyorum, ama ayrıldığımızda ona geri vermediğini fark ettim, bu yüzden bir daha olmayacak."

Hayır, yapmadı. Ve yapmazdı da. Eşinizle tartışırken bir tehdidin arkasına güç koymak için ateşli silah kullanmadınız. Korunmak için kullandınız. Son.

Ama bunu Jet'le tartışmayacaktı.

"Tex'in annemin bunu atlattığını görmesi ve olaya dahil olması çok hoştu."

"Hazırlanmalısın, aşkım, onun için çok derinlerde."

Söylemesine gerek olmadığını bile bile söyledi. Jet Tex'e hayrandı. Adam hayatında olduğu kısa süre içinde ona Ray'in yirmi sekiz yıl boyunca olduğundan daha iyi bir baba, Nancy'ye de daha iyi bir eş olmuştu.

Ama onun içinde hissettiği durgunluk, söyledikleriyle ilgili değildi.

Henüz söylemediği şeyle ilgiliydi.

Onu seviyordu, bunu biliyordu, bunu fıstık ezmesi ve çikolata soslu dondurmalarla ve çok daha fazlasıyla gösterdi.

Ona da söylemişti.

Ona söylememiştir.

O da aynı şeyi hissetti. Oradaydı. Çektiği çileden sonra ondan ayrılmaya çalıştığında çantasının olduğu boş alanı gördüğünde anladı.

Ama bunu ona vermeden önce, birkaç haftadan daha fazla zaman geçirmiş olmaları gerekiyordu.

Artık ellerindeydi.

Bilmek zorundaydı.

Mor bir banyosu vardı ve hiç çemkirmedi.

İşten eve döndüğünde onu Lakewood'a götürmek zorunda kaldı.

.44.

Ama ona söylemeyecekti. Şimdi söyleyemezdi. Ona inanmazdı.

Ray hayatını yoluna koymuş gibi görünüyordu ama karısını ve kızlarını ciddi bir yükün altında bırakan boktan bir baba ve boktan bir kocaydı.

Eddie'nin ona göstermek için yapması gereken daha çok iş vardı ve ne kadar sürerse sürsün bu işi yapmaya hazırды.

Ve doğru zaman geldiğinde, kelimeleri bulacaktı.

"Biliyorum," diye geç cevap verdi Tex hakkında söylediklerine, belki de Eddie'nin ikisinin de bilmesini umduğu şeyi söylemesini bekliyordu. Belki de söylemeyecekti.

Ama zamanı gelmediği için onları oradan geçirdi.

Ağzını onunkine dokundurduktan sonra "Uyumaya hazır mısın?" diye sordu.

Onun yastıkta başını sallamasını izledi.

Sırıttı, gözlerinin gamzesinin olduğunu bildiği yere düştüğünü gördü ve gözleri ısındı. Aşk içlerinden fışkırdı ve Eddie uyku vaktinin gelmediğine karar verdi.

Henüz
değil.

Sonra
görüşür
üz.

Görmeleri gereken daha çok iş vardı.

Ama bu sefer mesele dondurma yemiş olması değildi.

"Aman Tanrım, kes şunu!" Jet ertesi sabah onu yataktan kaldırırken ağladı.

"Duşlarımızı seviyorsun," diye hatırlattı ona, ellerini kalçasına koymuş, önünde dururken.

Banyo. "Neden hep bu konuda şikayet ediyorsun, hiçbir fikrim yok."

Kadın onu tutarken döndü ve sağlam durdu, bu yüzden adam ona çarpmak "zorunda kaldı". Sonra da yakın durmak için bu fırsatı değerlendirdi.

"Sabahın beş buçuğunda olmak zorunda mı?" diye sordu.

"Evet."

Sevimli ve göğüslerini adamın göğsüne dayamasına neden olan kocaman bir iç çekti.

Bunun tadını çıkardıktan sonra, onu etrafında döndürdü, ellerini kalçalarına yerleştirdi ve onu mor banyolarına götürdü.

Jet onun yanındaydı. Topuklu ayakkabılarını sandalyesine, kalçalarını göğsüne dayamış, sandalyeyi masadan uzaklaştırmış ve başında oturan adama bakıyordu ve kızarmış ekmek yiyip ona bakıyordu.

Eddie ona hazırladığı yumurtaları yuttu ve, "Chiquita, vazgeç artık. Ben seksen dokuz yaşında nalları dikene kadar her sabah duşta oynaşacağız."

Dudakları aralandı, gözleri kocaman oldu ama hiçbir şey söylemedi.

Göster ona.

Doğru, yani bu anlatmak kadar göstermek değildi.

Yine de, duş kesinlikle gösteriyordu.

Bunu takip etmediğinde, tostunu tabağa fırlattı, kırıntılardan kurtulmak için ellerini üzerinde gezdirdi ve sonra yeniden ona odaklandı.

"Eddie, ben iyiyim."

Ona gülümsedi. "Bunu bil, carino. Sesin çok güzel."

Gözlerini devirdi ve "Aklından hiç çıkmayan bir uzantın olduğu için bunun zor olduğunu biliyorum ama seksten bahsetmiyorum" dedi.

Daha fazla yumurta atalladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Uykunda dönüp duruyorsun ve bazen beni tutuyorsun... gerçekten sert bir şekilde."

atal ağzının yarısına kadar gelmişken Eddie donakaldı, gözlerini Jet'e dikti. "Cmo?"

Onun ses tonuna, yoğunluğuna tepki verdi, bunu biliyordu çünkü "Beni incitmiyorsun" derken sesi yumuşamıştı.

atalını bıraktı, arkasına yaslandı ve tüm dikkatini ona verdi. "Anlat bana."

"O geceden beri... Vince, bu oluyor. Her gece değil. Ama yeterince sık ve bir türlü geçmiyor," diye açıkladı. Ayaklarını indirdi, ona doğru eğildi ve elini masanın üzerinde duran koluna sardı. "Bebeğim, ben iyiyim."

"yle olduğunu biliyorum," dedi kısaca. "Seni tutayım mı? Sertçe mi?"

Başını sallarken onun kolunu sıktı. "Dediğim gibi, acımıyor."

"Neden beni uyandırmıyorsun?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Çünkü önemli bir işin var. Uyumaya ihtiyacın var."

İsa.

Kadını.

"Cariño, seni sertçe tutuyorum ve bilincim yerinde değil, beni uyandır ki sana zarar verdiğimi bilmeden sana zarar vermeyeyim."

"Seks yaparken beni daha sert kavrıyorsun. Açıkçası buna aldırmıyorum," diye alay etti.

Alay etmek işe yaramayacaktı.

Bu sefer işe yaramayacak.

Hayatta olmaz.

"Beni uyandırmanı istiyorum."

"Seni uyandırmayacağım."

"Jet."

"Eddie."

"Jet," diye ısırdı.

"Eddie," diye taklit etti onu.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı.

"Öyle olmadığını biliyorum. Bana zarar veremeyeceğini de biliyorum. O öldü. Eğer hala Lee'ye kızgınsan, bunu Lee ile hallet. Bana kızgınsan, benimle hallet."

"Sana kızgın değilim."

"Normalde uykunuzda dönüp durur musunuz?"

"Bilmiyorum. Uyuyorum."

"Vince'ten önce yapmadın."

Eddie onun elinden kurtulup dikkatini tabağına verdi ve çatalını eline alarak, "Lanet olası adını söylemeyi kes," dedi.

"Eddie."

O "Eddie "yi de tanıyordu. "Beni dinle, senin için endişeleniyorum Eddie." diyordu.

Ama siktir et.

atalını tabağına fırlattı, tekrar arkasına yaslandı ve "Pantolonunu zmiş!" diye patladı.

Jet bakışlarını onunkilerden ayırmadı, hiçbir şey söylemedi ama geri adım da atmadı.

"Tanrı aşkına, pantolonunu indirmişti," diye devam etti. "Elleri senin üzerindeydi. Korkmuştun. Hayır, korkmadın. Dehşete kapılmıştın."

O da bir şeyler söyledi. "Lee onu kontrol altına aldı."

"Umurumda bile değil," diye karşılık verdi. "Ve o zaman bunu bilmiyordun, yoksa dehşete dşmezdin."

"Ben iyiyim," dedi sessizce.

"Bunu biliyorum," diye

havladı adam.

Tekrar onun bakışlarını tuttu. Bir vuruş geçti. İki.

Sonra kadın ayağa kalktı, ona doğru geldi ve adam gözlerini ondan ayırmamak için başını eğdi.

Ellerini onun üzerine koydu, saçlarını geriye doğru düzeltti, dikkatini yüzünden ayırmadı. Sonunda, eğilip dudaklarını onunkilere değdirmeden önce başının iki yanını tuttu.

Doğrulduğunda mırıldandı, "Bunu kendi zamanında çözeceksin." Onu bıraktı, döndü, kahve fincanını kaptı ve "Biraz daha kahve ister misin?" diye sordu.

İşte o zaman ayağa kalktı ve onu kollarına aldı, sırtı önüne yaslanmıştı, yüzü boynundaydı.

Bunu ona verdi, ellerini onun kolları boyunca kaydırды, böylece o kendisini tutarken kendisi de onu tutuyordu.

Sonra fısıldadı, "Bitti, tatlım." "Evet,"
diye homurdandı boynuna doğru.

"Biraz daha kahve ister
misin?" "Evet."

"Tuvalet yüzünden kızgın olmadığına emin misin?"

Onun tenine güldü, orasını öptü ve kulağına doğru "Evet"
diye tekrarladı.

Kadın başını çevirdi, adam da başını kaldırdı ve göz göze
geldiler. "Bana kupanı ver, Eddie."

Seni çok seviyorum, diye düşündü gözlerinin içine
bakarak.

Aynı, diye düşündü, gözlerini onunkilere dikerek.

Bunu paylaştıktan sonra onu dudaklarından öptü,
bıraktı ve Jet'e kupasını verdi.

2krlsteni?fsltletJ.neI
HF¥'Ypñl""rjfi'E s B E gT lz E L LI xi¥3 kU TH nq

Th" Rock Chick ricie ile devam ediyor
Rcck €:hick Redemption
I-lank ve Noxie'nin hikayesi.

ROCK CHICK REDEMPTION HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Roxie Logan, o-v-e-r olduğuna dair bir ipucu yakalayamayan kötü bir erkek arkadaştan kaçmaktadır. İlk görüşte aşk havasında değildir.

Ne yazık ki, gözleri Hank Nightingale'e takılır ve daha en başından bunun bir sorun olduğunu anlar.

Roxie, Hank'i uzakta tutmaya çalışır ama Hank çok daha yakın olmak ister (yani çok çok). Roxie'nin sorunları peşini bırakmaz ve Hank ona yardım etmek ister ama Roxie Beyaz Şapkalı bir adama uygun olmadığını içten içe bilmektedir.

Sorun şu ki, kimse onunla aynı fikirde değil, özellikle de çılgın, hippie en iyi arkadaşı Annette ya da ailesi, daha da çılgın küçük kasaba Herb ve Trish.

Roxie'nin başına gelmeyen kalmamıştır ve kaçırılmalar, araba kovalamacaları, sosyete partileri ve Perili Ev'de geçirdiği çılgın bir gece boyunca dayanmaktan başka çaresi yoktur.

[Rock Chick Redemption'dan bir alıntıyı şimdi okuyun.](#)

ROCK CHICK KEFARETİ

İlk Görüşte Aşk

Bana iki kez oldu, ilk görüşte aşk.

İlk seferinde Billy Flynn vardı.

İkincisi Hank Nightingale'di.

Billy kabul etmedi ve kalbimi kırdı.

Hank'in kalp kırıcı biri olduğu kesin ama bunu bana yapmasına izin verecek kadar uzun süre etrafta kalmayacaktım. Burada kalmak benim seçimim değildi ama yine de olacak olan buydu ve muhtemelen en iyisi de buydu.

En azından Hank için.

Billy ve Hank gece ve gündüz, karanlık ve aydınlık, kötü ve iyi.

Billy bunlardan ilki. Hank ikincisi. Bak, Billy bir suçlu. Hank bir polis.

Billy genç bir Robert Redford'a benziyor, ancak komşu çocuğu cazibesi yerine biraz (tamam çok) James

Dean'in Rebel without a Cause şarkısı içinden geçiyor.

Billy'yi iyi tanırdım. Onunla yedi yıldır birlikteydim, son üç yılında ondan ayrılmaya çalıştım ve bu da işe yaramadı.

Hank daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyor. Basitçe söylemek gerekirse, çok güzeldi. Uzun boylu, gür siyah saçlı, viski rengi gözlü ve bir defans oyuncusunun zayıf, kaslı vücuduna sahip.

Hank'in bir davası var. Hank adaletle ilgili.

Ve Hank'in serçe parmağında herhangi bir anda Billy'nin bir ömür boyu sahip olabileceğinden daha fazla soğukkanlılık var.

Bunu nereden bildiğimi sormayın çünkü Hank'i sadece birkaç gündür tanıyorum. Gerçi Springsteen'i sevdiğini öğrendiğimde başladı. Springsteen'i seven biri, bu kadar yeter.

Biraz kendimden bahsedeyim.

Tuhaf bir nedenden dolayı annem bana Roxanne Giselle Logan adını verdi ve herkes bana Roxie der. Gilbert adında bir ağabeyim (Gilbert boktan bir isim olduğu için ona Gil diyoruz) ve Esmerelda adında bir kız kardeşim (Esmerelda da boktan bir isim olduğu için ona Mimi diyoruz) var. Kardeş ismi konusunda şanslı olduğumu söylememe gerek yok sanırım.

Babam annemin adımızı koymasına izin verdi. Bence bunu anneme hayatının geri kalanında zor anlar yaşatmak için yaptı. Babam ve annem birbirlerini çok seviyorlar ve bunu çok fazla gösteriyorlar (eğer sorarsanız çok fazla

ben). Anne ve babanızın sürekli sevgi gösterileriyle büyümek biraz utanç vericiydi. Buna rağmen, her zaman birbirlerini azarlar ve tartışırlardı... ama iyi bir şekilde.

Ne kadar sevimli olursa olsun, suçlu bir erkek arkadaşla esasen kaçak yaşayacağımı düşünerek büyümedim (ilk başta bunu bilmesem de).

Tasarım kıyafetler giyebileceğim harika bir işim olacağını, bok gibi para kazanacağımı ve her isteğime boyun eğen düzinelerce piyonum olacağını düşünerek büyüdüm.

Billy ile tanışmadan önce, kendi yolumdaydım.

Bunu hırslı bir çılgılık attığım şeklinde algılamayın. Lise ve üniversite boyunca partilerdeydim. As ve Bs (çoğunlukla Bs) alacak kadar çalıştım ama aslında her şey bira, ara sıra bir şişe tekila ve rock 'n' roll'dan ibaretti. Babam zeki bir kız olduğum için şanslı olduğumu yoksa boku yiyeceğimi söylerdi. Annem daha zeki olmazsam sonumun sikilmek olacağı konusunda uyarırdı. Annem S'li kelimeyi kullanmasa da ne demek istediğini biliyordum.

İkisi de kendince haklıydı ama annem daha haklıydı.

Şanslıyım ki hem annem hem de babam -ve annemin babası ve onun büyükbabası- Purdue Üniversitesi'nden mezun olmuşlar. Hatta büyük büyükbabam Birinci Dünya Savaşı'nda öldüğü için adı öğrenci birliğinde bir plakete yazılmıştı.

Böylece Purdue'ye büyükbabam olarak kabul edildim. Başka bir deyişle, ailemin öyle bir geçmişi ve Mezunlar Derneği'nde o kadar çok üyesi vardı ki, hayır diyemediler. Annemin, babamın, büyükbabamın ve büyük büyükbabamın da çok zaman geçirdiğinden emin olduğum Purdue'deki bar Harry's Chocolate Shop'ta ne kadar zaman geçirmiş olursam olayım diplomamı aldım.

Purdue'den mezun olduktan sonra Billy ile tanıştım. İyi bir işim vardı. Web sitesi geliştiren firmalarda birkaç yaz stajı yapmayı başarmıştım ve Indianapolis'teki bir tanesi mezuniyetimde beni işe aldı. Sanırım bunun her şeyden çok ofis eğlencesi olduğum gerçeğiyle ilgisi vardı. Biraz çılgın olabilirdim (tamam, belki de çok çılgın) ve mekanın sahibi olan iki adam çok komikti, sloganlı tişörtler ve yırtık kotlarla işe geliyorlardı ve yerel kahve zincirinde hisse sahibi olmak zorundaydılar, çok fazla kahve içiyorlardı.

Meslektaşım Annette de bana görünüşüm sayesinde işi aldığımı söyledi. Hapşırılacak bir şey olmadığını biliyordum çünkü Hendricks İlçesi Genç Güzellik Yarışmasını kazanmıştım. Mono hastalığı yüzünden eyalet finallerine katılamadım çünkü güzellik yarışmaları berbattı.

Ailenin anne tarafına benziyorum: uzun boylu, babamın deyimiyle "tuğla yığını" gibi yapılı (sanırım bu tüm göğüsler ve popo anlamına geliyor ama karşılaştırmayı hiç anlamadım), koyu sarı saçlı ve koyu mavi gözlü. Aslında hepimiz ailenin MacMillan tarafına benziyorduk, hepimiz uzun boylu, hepimiz

Koyu sarışın, mavi gözlü ve erkek kardeşimin Grizzly Adams ve annemin erkek kardeşi Tex gibi kıvıll bir sakalı vardı.

Tex Amca'yı tanıımıyordum. Onunla hiç tanışmadım. Vietnam'daydı ve döndüğünde ayrılmıştı (gerçekten ayrılmıştı). Aileden hiç kimse onunla bir daha konuşmadı, ben hariç. Gerçi onunla gerçekten konuşmadım, sadece ona yazdım ve o da bana cevap yazdı.

Mektup yazmaya küçükken başladım. Nasıl başladığımı sormayın, başladım işte. Adresini bulabildiğim herkese yazdım. Mektuplara pul yapıştırmayı ve postadan mektup almayı çok severdim. O kadar çok mektup yazdım ki annem ben on iki yaşındayken bana monogramlı kırtasiye malzemeleri almaya başladı ve hala her doğum günümde bana iki kutu alıyor, koyu leylak rengi, üstünde ve zarf kapağında kabartma RGL var.

Annem Tex Amca'ya yazmamamı söyledi. Bana bunun zaman kaybı olduğunu, asla cevap yazmayacağını söyledi.

Tex Amca hakkında konuşmak annemin yüzünü hüzünlendirirdi ki bu çok sık olmazdı. Genellikle sadece Tex Amca hakkında konuştuğunda ve bazen de beni Billy ile birlikte görüp dikkat etmediğimi düşündüğünde.

Annem ve Tex Amca büyürken çok yakındılar ama Tex Amca on sekizinci yaş gününde askere gitmiş ve savaşın bitmesine yakın Vietnam'a gitmişti.

Tex Amca herkesi şaşırtarak bana cevap yazdı. Anneme, büyükanneme ya da annemin iki kız kardeşine cevap yazmazdı ama bana yazardı. Bir uyuşturucu satıcısına bulaştığı için hapse girdiğinde bile bana cevap yazdı.

Bir keresinde, on dört yaşımdayken, annemi zulamı karıştırırken, Tex Amca'nın mektuplarını okurken ve ağlarken yakaladım. Onu yakaladığımı bilmesine izin vermedim ve bunu ilk kez yapmadığını da hissediyordum.

Mektuplarından Tex Amca'nın benim gibi (belki biraz daha çılgın) çılgın ve komik bir adam olduğunu anlayabiliyordum. Onunla hiç tanışmamıştım ama annemin onu neden bu kadar çok sevdiğini biliyordum ve mektuplarımız sayesinde ben de onu sevdiğimi biliyordum.

Billy ile tanıştığımda 24 yaşındaydım. Ona hemen aşık oldum ve çok fena aşık oldum.

Yakışıklıydı. Tanıdığım herkesten daha fazla enerjisi vardı. Beni güldürüyordu. Bana bir prenses gibi davranırdı. Ve ağzı gerçekten çok iyi laf yapıyordu, hem hızlı konuşuyordu hem de başka şekillerde.

Herkes ondan nefret ediyordu, annem, babam, Gil, Mimi ve tüm arkadaşlarım. Onlara Cowboy Junkies'in "Misguided Angel" şarkısını dinlettim ve bunu aşmalarını söyledim.

Bir yıl içinde, Billy benimle birlikte dairemde yaşıyordu ve hayatımızın en güzel zamanlarını geçiriyorduk, iyi seks, bol bol

kahkahalar, tonlarca parti. Billy'nin para kazanmak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun içinde o kadar kaybolmuştum ki umurumda bile değildi.

Sonra bir gün, St. Louis'de kaçıramayacağı bir fırsat yakaladığını söyledi. Altı ay içinde emekli olup St. Tropez'de yaşayacağımızı, günlerimi üstsüz güneşlenerek geçireceğimi ve her akşam gurme yemeklerimizden önce bana şampanya dolduracağını söyledi. Bana hak ettiğim, sahip olmam gereken hayatı vereceğini söyledi - tasarım kıyafetler, elmaslar ve inciler, şampanyalı kahvaltılar, her şey.

Ona inandım (evet, yirmi beş yaşındaydım ve evet, aptaldım). Herkes bana bunu yapmamamı söylese de, Tex Amca bile. İşimden ayrıldım, dairemi bıraktım ve St. Louis'e taşındım. Eşyalarımı oraya taşıdım, orada bir iş buldum ve her şeye yeniden başladım.

Altı ay sonra Billy bana daha iyi bir fırsatı olduğunu söyledi ve Pensacola'ya taşındık.

Sonra

Charleston'a.

Sonra Atlanta'ya.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Billy benimle tanışmadan önce Boston'dan (büyüdüğü yer) Philly'ye, Cincinnati'ye, Louisville'e ve Indianapolis'e gitmişti. Benimle Indianapolis'te bir yıl geçirdiği için memnun olmalıydim.

Seyahatimizin üçüncü yılında Chicago'ya vardığımızda artık bıkmıştım. Louis, Pensacola, Charleston ve Atlanta'da

çok eğlenmiştim. Tüm bu yerlerde iyi işlerim oldu ve arkadaşlar edindim. Ayrılmaktan nefret ediyordum.

Yol, paketleme, taşınma. Bazen bunu yapmak için sadece bir haftam oluyordu ve o hafta içinde Billy çoktan gitmiş oluyor, bana taşınma için yerlerimizi "keşfettiğini" söylüyordu. Geride bıraktığım ve özleyeceğim tüm insanlara mektup yazmak için giderek daha fazla zaman harcıyordum ve göçebe olmaktan bıkmıştım.

Dahası, Billy'nin günlerini nasıl geçirdiği ve parasını nereden bulduğu konusunda neden bu kadar ketum davrandığını anlamaya başlıyordum. Her zaman nakitti. Eve hiç maaş çeki getirmezdi. Bazen çok fazla nakit oluyordu, çoğu zaman hiç olmuyordu.

İlk başta ona inandım, hayallerine inandım ve hızlı konuşması beni "hak ettiğim" hayatın hemen köşede olduğuna ikna etti. Sonra inanmak istedim, bu yüzden çok fazla soru sormadım. Sonra ilk etapta inandığım için ne kadar aptal olduğuma inanamadım ve kendimi sıkıca inkâr etmeye koyuldum, ki bu olmak için iyi bir yerdi... bir süreliğine.

Tex Amca her zamanki acımasız dürüstlüğüyle, "Canı cehenneme, sevgilim," diye yazdı. "İyi birine benzemiyor. Onu bırak ve kendine gerçek bir erkek bul."

Billy'nin istediği olsaydı Chicago'nun ömrü diğerlerinden daha kısa olurdu. Üç ay sonra gitmeye hazırdı. Kendi web tasarım işime başlamıştım. Annette Indianapolis'ten buraya taşınmıştı, böylece hazır bir arkadaş çevrem vardı ve birkaç iyi müşteri bulmuştum. Çok sevdiğim bir çatı katı kiralamıştık. Wrigley Field'a yakındım (ne yapabilirim ki?

Cubs taraftarıyım) ve ailemden sadece dört saat uzaktaydım.

Hiçbir yere gitmiyordum.

Billy'ye gidebileceğini ama benim kalacağımı söyledim.

Gözyaşlarıyla biten büyük bir kavgaya tutuştuk. Benim gözyaşlarım. Ben bir ağlayıcıydım. Her zaman ağlardım. Üzerinde sevimli, küçük bir kediciğin resmi olan bir karta ağlardım ve kartta ne yazdığına bakmama bile gerek kalmazdı.

Her neyse, biz kaldık.

Bu çok oldu. Billy gitmek isterdi. Ben kalmak isterdim. Kavga ederdik, ben ağlardım ve sonra kalırdık.

Sonra Billy bir gece geç saatte eve geldi ve gitmemiz gerektiğini söyledi. Davranışlarından anlamadığım şeylerin, onca yıl gözlerimi kapadığım şeylerin kötü olduğunu anlayabiliyordum. Gerçekten kötü.

Umurumda değildi. Topuklarımı sıktım. Gitmeyi reddettiğim ilk andan beri aramız eskisi gibi olmamıştı. Yavaş bir düşüş içindeydik ve ben bundan nefret ediyordum. Billy'nin iyi bir adam olmasını, bana ve kendisine iyi davranmasını istiyordum ama bunun olmayacağını anlamaya başlamıştım. Bu kalbimi kırıyordu çünkü güzel zamanlarımız olmuştu -hayır, harika zamanlarımız- ve onu özleyecektim. Ama bir kızın katlanabileceği çok şey vardı. Herkesin Billy hakkında haklı olmasından nefret ediyordum ama hata yaptığınızda bunu kabul etmeli, bununla başa çıkmalı ve yolunuza devam etmelisiniz.

Tex Amca'nın tavsiyesine uyup onu serbest bırakmaya hazırdım.

Bunu ona söylediğimde, Billy beni duvara yasladı, ön kolu boğazıma dayandı, güzel çocuk yüzü daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle buruştu ve çirkinleşti.

Bana tıslamıştı, "Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Sen bana aitsin. Asla ayrılmayacağız. Sen benimsin... sonsuza kadar."

Söylemeye gerek yok, bu beni korkuttu. Billy hiç böyle davranmamıştı. Korkmayı sevmezdim. Asla korku filmi izlemedim. Korkmazdım.

O anda her şeyin bittiğini anladım. Billy ve benim için kalan tüm umutlarım göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu. Öncelikle, boğazımdaki kolundan hoşlanmamıştım. Acıtıyordu. İkincisi, yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım. Beni korkutuyordu. Son olarak, kendimden başka kimseye ait değildim.

Başka bir deyişle, siktir et.

Bir şekilde Chicago'da kaldık ve Billy'yi paniğe sürükleyen her neyse sakinleşti.

Ben yapmadım. Eşyalarını topladım, salona koydum ve kilitleri değiştirdim.

Bu pek iyi gitmedi. Kapıyı balyozla kırdı.

Bu da pek iyi gitmedi. Sinir krizi geçirdim.

Bir kez daha kavga ettik ve onu geri götürmem için beni ikna etti.

Aptal ya da zayıf olduğumu düşünmeyin. Onu gerçekten geri almak gibi bir niyetim yoktu. Billy'nin tam olarak neyse o olduğunu çoktan fark etmişim ve bunun bir parçası olmak istemiyordum. Onu sevmişim, evet, bu doğrudu ama o benim düşündüğüm ya da kendimi inandırmaya çalıştığım gibi biri değildi. Onda hissettiğim pis kokunun bana da bulaşmasından korkmaya başlamışım.

Ama balyoz ciddi bir işti. Sonunda akıllı davranmam gerekecekti.

Bu yüzden, I oldu bina ne I sevdim için Ara
benim

Düşmanla Uyuma Planı.

Billy'nin bilmediği yeni bir hesapta para biriktirmeye başladım. Billy'nin hiç görmediği ve asla kaçırmayacağı yeni aldığım kıyafetleri Annette'in evine sakladım ve oradan ayrıldım.

Önce ailemin evine gittim. Billy geldi ve beni geri getirdi.

Bunu bekliyordum. Hâlâ Annette'in evinde para ve kıyafet saklıyor, zamanımı bekliyordum.

Sonra Atlanta'daki bir kız arkadaşıma gittim. Billy beni buldu ve geri getirdi.

Yine bekledim.

Sonra Dallas'ta bir otele gittim.

Billy beni buldu ve geri getirdi.

Bu plan uzun zaman aldı ve bu benim için alışılmadık bir durumdu. Çok sabırlı bir insan değildim ve hayatımın günden güne, aydan aya, yıldan yıla akıp gittiğini hissediyordum. Yine de bunu görmem gerekiyordu ve ben biraz inatçıyım, bu yüzden devam ettim.

Bu Billy'yi son kez terk edişimdi, planın iki parçalı sonuydu. Bakmayacağını düşündüğüm son yere gidecektim, ekmek kırıntıları bıraktığım diğer tüm yerler gibi onun da eninde sonunda bakacağını biliyordum. Sonra beni geri getirdikten sonra, planı önceden kurmuş ve bu sırada yardım almış olarak (umarım) oraya tekrar gidecektim.

Gerçi işler biraz sarpa sardı, çünkü Billy'nin kokusu tam da korktuğum gibi üzerime sinmişti.

İşte o zaman Denver'a gittim. Tex

Amca'ya gittim.

Ve ne yazık ki ya da neyse ki, nasıl baktığınıza bağlı olarak (ben her iki şekilde de baktım - neyse ki, çünkü hayatımın geri kalanında acı tatlı bir netlikle hatırlayacağım ve ne yazık ki asla sürmeyecek), o zaman Hank ile tanıştım ve planım tamamen berbat oldu.

Şimdi adi bir motelde, lavaboya kelepçelenmiş, kokuşmuş bir banyo zemininde oturuyorum ve eğer yardım edebilirsem, Hank Nightingale bir anı olarak kalacak.

O benden daha iyisini hak ediyor.

Umarım Hank'e kabul ettirmenin bir yolunu bulabilirim.

[Rock Chick Redemption kitabınızı satın almak
için buraya tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor Rock

Chick Rövanş

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip Ol

Fire Inside
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel Zorlu
Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi
Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli
Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı

Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Rüya Bekçisi

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman **Mathilda,**

Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines Serisi

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak
Çekme ile Mücadele
Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta

Duman ve Çelik

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynuyor
Üç Dilek
Karmaşık

Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Birlikte Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

